

APRIL ASHER

BİR

*Cadıyla*

KİM

EVLENİR?



*#GirlsWriteNight ekibim: Tif, Jenatte, Annie ve Rachel... Gerçek arkadaşlığın sihri kadar güçlü hiçbir şey yok... Çikolata hariç. (Dalga geçiyorum.)*



## *Cadının Evladı %\$@!*

**C**ehennem deyince birçok insanın gözünün önüne, ruhunu kavuracak feci alevler ve lanetlilerin ruhlarıyla dolup taşan dipsiz uçurumlar gelir. Patronun ta kendisiyse tepeden tırnağa doğum günü kıyafeti ya da kırmızı saten *Armani* takımını giyip, genelde kurbanlarının yanmış iskeletleriyle süslenmiş tahnında oturur.

Ancak bu, Violet Maxwell tarzı bir cehennem değildi.

Onunki, çok çok daha kötüsüydü; Whispering Pines Kayak Merkezi'nden, kardeşi Rose'un bu hafta gerçekleşecek Cadı Bağı ilanından ve bahsi geçen kardeşinin, o sabah giymesi için belirttiği sekiz santimlik topuklulardan oluşuyordu.

Kıyamet kopalı çok olmuştu.

Vi, en yakındaki koridora doğru koşarken -sanki bizzat Lucifer tarafından kovalanıyordu- bu işkenceci ayakkabıları otelin antresinde bırakmıştı. Eğer şanslıysa ve Bayan Bender'in gevezelik sırası ona geçtiyse, tanışma etkinliğinden kaçtığı Rose tarafından fark edilene kadar Vi'nin beş dakikası vardı.

Kardeşlik görevini yerine getirmiyor değildi. Tabii ki etkinliğe katılacaktı. Konuşma yapacaktı. Gülümseyip lobiye dolan tüm misafirlerle çene çalacaktı. Tanrıça aşkına, büyükannesinin



cadılar meclisindeki arkadaşlarından biri, ayak parmağında oluşan şişlikle ilgili ameliyatını açık açık ve en korkunç detaylarıyla anlatıp fotoğraflarını göstermeyi teklif ettiğinde bile, Vi'nin cevabı, çenesini kapalı tutmak olmuştu.

Büyükannesi Edie Maxwell, Yüce Cadı'nın ta kendisiydi ve elli yıl önce gölgelerden dışarı adım atan doğaüstülerden sorumlu Doğaüstü Güçler Konseyi'nin başındaydı. O gün bugündür, bir Maxwell'in yaptığı her şey büyük meseleydi.

Hapşırıldılar mı? *Gazeteye ilan verin.*

Alışverişe mi gidiliyor? *Gittikleri mağazalardan stok yapın.*

Maxwell üçüzlerinden biriyle, kötü şöhretli Avrupalı Alfa Valentin Bisset arasında Cadı Bağı mı? *Kalabalığı toplayın, çantalarınızı alın ve hayatınızda bir kez karşılaşabileceğiniz bir olaymış gibi bunu kutlayın.* İnsanlar, gizlendikleri yerden sırf bunu kutlamak için çıkagelmışlerdi. Ve seremoninin gerçekleşmesine daha aylar vardı.

Kafasını karıştıran bu olayın gerçekleşmesini de iple çektiği söylenemezdi.

Vi, kapalı yüzme havuzuna döndüğünde, sol göğsünün üzerindeki telefonu titredi. Telefonunu hızlıca DD beden sutyeninden çıkarsa da Rose'un mesajını okuduğuna hemen pişman oldu.

*Kaçabilirsin ama saklanamazsın. Sen ve Olive, bana borçlusunuz.* 🦋🦋🦋

Lanetli büyüler aşkına, daha bir dakika olmamıştı ama bu cadı, emoji tehdidini ortaya koyuyordu.

O küçük ikonlar, Vi'nin göğsüne öküz gibi oturdu. Bu *kötüydü*. Hem de *Dirty Dancing* filminin yeniden çekimi tarzında bir kötü. *Böylesi* bir kötü durum, üçüz dayanışmasını gerektirecek türdendi.



Onu bulmak için, kendinden dört dakika küçük kardeşinin telefonunu takip etmesine ya da var olmayan sihriyle Olive'in yerini saptamasına gerek yoktu. Genelde Olive'in olduğu yerde kimsecikler olmazdı ve kardeşi hariç aklı başında olan hiç kimse, en havalı kayak merkezine gidip de kütüphanede oturmazdı.

Vi'nin H. Kline Kütüphanesi'ne ulaşması dört dakika sürmüştü ve iki saniye içinde de en küçük üçüzünü, bacaklarını altına doğru kıvrımış, etrafı bir düzine kitapla sarılı bir şekilde deri köşe koltukta otururken buldu. Vi kapıyı kapatırken Olive başını kaldırmadı bile.

"Edebiyat tatilini bölmekten nefret ediyorum ama kardeşimizin parlak fikirlerine maruz kalmak istemiyorsan seni buradan çıkarmamız lazım. Derhal." Vi, Olly'nin çantasını kapıp kapıya doğru ilerledi. "Beş dakika önce harekete geçmeliydik. Hatta on beş dakika. Daha rahat hareket edebilirdik."

Olive'in kalın çerçeveli gözlüklerinin ardındaki mavi gözleri sonunda kitabından ayrılp Vi'ye yöneldi. "Rose'un, Kaplan Kral'la tüm sabah misafirleri karşılama olayı ne oldu?"

"Olly, sence saat kaç?"

"On? Belki on bir?"

"Öğlen üç diyelim biz. Brunch'ı kaçırdın. Dışarıdaki omlet masasına gitmekten bahsederken Rose'un gözlerinde bir *bakış* vardı. Oldukça ciddiye."

"Onun gözlerinde hep bir bakış var. Azminden kaynaklandığını söylese de ben henüz doğrulanmamış astigmatından kaynaklandığına yüzde doksan eminim." Olive, burnuna düşen gözlüğünü geriye doğru iterken bakışlarını kucağındaki kitaba çevirdi.

Vi kitabı kapı. "Buranın tadını çıkaramayacaksın, bebeğim. O bakış, birinci sınıftaki çıplak yüzme olayına sebep olan bakıştan daha kötüydü."



"O senin fikrindi. Hâlâ kâbuslar görmeme sebep olan üçüz buluşma olayı ve annemizin bizi hâlâ affetmediği saç boyama fiyaskosu gibi."

"Ah. Evet. Onlar... benim fikrimdi..." Vi durup düşündü ve ardından parmaklarını şaklattı. "Cadılar Bayramı'nda *Hokus Pokus* filmindeki Sanderson kardeşler olmamız için bizi tehdit etmesinden daha kötüydü. Hatırladın mı? *Bu* benim fikrim değildi."

Olly'nin rengi attı. "Neden baştan söylemiyorsun? Tekrar Winifred *olmayacağım*. Bana göre fazla acımasız." Olive, koltuktan kalkıp tozlu kitap dostlarını dikkatli bir şekilde boş raflara sıkıştırdı. "Buradan defolup gidelim, yoksa..."

"Yoksa ne?" Rose'un sesi ikisini de ürküttü.

"Hay, cadının evladı!" Vi elini göğsüne koydu, hızla atan kalbini resmen bademciklerinde hissedebiliyordu. "Tanrıça aşkına, Ro. Senin yüzünden saçlarım beyazladı. Mükemmel tonu bulmak için ne kadar uğraştığımı bilmiyor musun?"

Olive kaşlarını çatı. "Büyükannem, ninja gibi bir anda ortaya çıkma şeyini mi öğretti sana? Çünkü o numaranın kötü amaçlar için ya da kardeşlere karşı kullanılmayacağını konuşmuştuk."

"Hayır, siz ikiniz kaçışınızı planlamakla o kadar meşguldünüz ki beni fark etmediniz." Rose, özenle *microblading* yapılmış kaşlarını kaldırdı. "Yoksa kaçma girişiminde bulunduğunuzu reddetmeyi mi düşünüyorsunuz?"

"Reddetsek inanır mıydın?"

"Bir kayak merkezindeyiz. Dinlenmekten bahsedince ne yapacağımızı sandınız?"

"Dürüst olayım mı?" Vi parmaklarıyla listesini saymaya başladı. "Anne babamızdan kaçacağız. Anne babamızın arkadaş-



larından kaçacağız. Anne babamızın arkadaşları gibi davranan kişilerden kaçacağız.” Küçük kardeşinin doğaüstü topluluk saçmalığını ne kadar sevdiğini bildiği için Olive’e sorgularcasına -biraz da dalga geçer gibi- bir bakış attı. “Bir şeyi unuttum mu?”

“Genel olarak herkesten kaçmak?” dedi Olly, hazırcevap bir şekilde.

Vi, koyu sarı saçının bir tutamıyla oynamaya başladı. “Ah, birileri içine kapanıkmış.”

Rose bunu eğlenceli bulmuyordu, ofladı. “Tüm hafta sonu herkesten kaçamazsınız.”

“Aynı fikirde değilim, çünkü bu mekânın cidden geri kalmış bir oda servisi menüsü var. En son kurutulmuş deniz tarağı yediğimde ağzımda kum tadı varmış gibi hissettim.”

“Bu inanılmaz dağlık tatil yerindeki tüm vaktini odana tıklıp mı geçireceksin? Ya da buraya?” Rose tiksinererek etrafındaki küçük kütüphaneye baktı. “Sekiz ay boyunca aynı rahmi nasıl paylaştık?”

“Bunu kendime her gün soruyorum,” diye mırıldandı Olive, sessizce.

Buna karşılık, Rose ona ters ters baktı. Evet, kesinlikle büyükannesinden ders alıyor olmalıydı, çünkü bu dik bakış tam da *Yüce Cadi*’likti.

Maxwell üçüzlerinin birbirlerine benzemedikleri herkesçe bilinirdi. Mizaç olarak, sihir kabiliyeti olarak ve görünüş olarak. Olive, annesinin sarı saçlarını ve dağ aslanına dönüşebilen babasının zekâsını almıştı. Rose, ailesinin gen havuzunun harika bir karışımıydı. Uzun ve atletikti, karamel rengi mükemmel saçları vardı ve bir podyuma adım atsa oraya ait değilmiş gibi görünmezdi.

Diğer taraftan... Violet hareketsiz dururken bile kendi ayağına takılabilecek bir kızdı. Büyükannesinin koyu renk saçlarını



ve küçük, kıvrımlı bedenini almış olsa da... sihir kabiliyetini *alamamıştı*.

Sihir Üçlüsü olduklarını varsayarsak, Vi en büyükleri olduğundan kardeşler arasındaki en güçlü kişi olmalıydı aslında. Yüce Cadı rolüne onun hazırlanmış olması *gerekirdi*. Rose'un katılacağı o Cadı Bağı olayı var ya, ona aslında Vi'nin katılması *gerekirdi*.

Bunun yerine, Fiyasko Maxwell ya da diğer bir deyişle Sihirsiz Maxwell olarak doğmuştu ve hiç kimseye sihir yapamıyordu. Vi, Yüce Cadı rolünden feragat edeli çok uzun zaman olmuştu ve bu rol, ortanca kardeş Rose'un öne çıkmasıyla artık ona aitti.

Fotojenik kardeşi, en büyükleri olmasa da Yüce Cadı olmak için doğmuştu. Sahne ışığı onu seviyordu ve Rose bununla birlikte gelen tüm güce, kıyafetlere ve ilgiye bayılmıştı. Bundan keyif alıyordu ve Vi de üçüzünün onun için planladığı şeylerden sonsuza kadar uzak kalarak, favori *Chuck Taylor* ayakkabıları ve sonsuz bir çikolata kaynağıyla mutlu bir şekilde yaşayabilirdi.

Yavaşça iç çekerek koltuğun koluna yerleşti. "Bundan kaçamayacağız, değil mi?"

"Bundan kaçmak için sihir yap da bakalım neler oluyor." Rose, delici bakışlarıyla Vi'nin gözlerinin içine bakıyordu. "Belki şanslısındır."

"Bu bir hakaret sayılır."

"Bayan Bender'ı üzerime salmak da öyle. Sadece kayak yapmaktan bahsediyoruz. Size benim için hayatınızı riske atın demiyorum."

Kırk beş dakika sonra Vi sadece kendi hayatını değil, dağdaki herkesin hayatını riske atmıştı. Yanlışlıkla kayaklarının ucunu en az altı kişinin bacaklarının arkasına saplamıştı ve neredeyse komik



bir şekilde sabırlı olan görevlinin az kalsın gözünü çıkarıyordu. Ayrıca büyükannesinin kıvrımlarına sahip değildi, çünkü birkaç kez kışının üstüne düştüğü için kuyruk sokumunu morartmıştı.

Rose, en soldaki yokuşu gözüne kestirdi. Burası uzman kayakçıların son hız indikleri dik bir dağ yamacıydı. “Benimle Kara Elmas Yokuşu’na\* gelmek isteyen var mı?”

Vi, kayak sopalarını karla kaplı zemine saplayıp parmaklarını acıtacak kadar sıkıca tuttu. “Ben almayayım. Sen gidip ölümün eşliğinden dönmekte özgürsün. Ya da dönmemekte.”

“Eski kafalısın.” Rose’un dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Ben tüm gün boyunca burada durup eski kafalı bir şekilde etrafa bakacağım ama en azından hayatta kalmış olurum.” Kardeşlerine, gitmelerini işaret etmek için sopaları bıraktığı anda ayağı kaydı ve bir milyonuncu kez kışının üstüne düştü.

Hepsi kahkaha atmaya başladı.

“Tamam, tüm kahrolası gün boyunca burada *oturup* eski kafalı bir şekilde etrafa bakacağım,” diyerek cümlesini düzeltirken gülüyordu. Olive ona yardım etmek için uzansa da Vi elini sallayarak ona geri çekilmesini işaret etti. “Cidden. Siz ikiniz gidin.”

“Emin misin?” Olive kaşlarını çattı, arada kalmış gibiydi.

“Eminim. Bana güven.”

Kardeşi ona pek de güvenmiş gibi değildi. Olly, Rose’la birlikte Kara Elmas teleferiğine binerken en az on iki kez dönüp arkasına baktı.

Vi ise kendini geriye bırakarak açık gökyüzünü izlemeye başladı. Hafif gri renkli gözlüklerine rağmen garip bir şekilde masmavi görünüyordu.

\* Orijinali “black diamond slope” olup ileri seviyede kayakçıların tercih ettiği, yüzde kırk ya da daha fazla eğime sahip rampalara verilen isim –çn.



Gökyüzü binaların çatılarıyla bölündüğü için New York'ta böyle manzaralarla karşılaşmak imkânsızdı. Ancak Vi, doğayı ve Poconos'un temiz havasını sevmesine rağmen şehirden uzak kaldıkça trendeki şüpheli kalabalığı ve üst kat komşusunun gecenin üçünde yaptığı tap dansını bile özlüyordu.

Öylesine değil, *ciddi* olarak tap dansıydı. Çünkü üst katındakiler bir Broadway müzikali topluluğundandı.

New York'tayken ortadan kaybolmak kolaydı. Bir Maxwell olarak bile. Aşırı aptalca bir şey yapmadığınız müddetçe kimse dönüp size ikinci kez bakmazdı. Bir şey yapsanız bile insanların çoğu bunu umursamayıp bir daha akıllarına getirmeden günlerine devam ederdi.

Kendinize birini bulma olasılığınız da düşüktü ama Vi otuzlarında olsa da flört etmeye bayılan bir kadın olmadığı için birileriyle çıkarak utanç verici bir şey yapmama konusunu hiç dert etmiyordu. Şehirde seksi, bekâr ve kısmen-doğaüstü olarak takılmak onun için sorun değildi ve sorun ettiği o nadir gecelerde de Roger vardı.

*Yaptığı. En. İyi. Alışveriş.* Beş numaralı moda geldiğinde çift uyarıcı vibratörü Roger'ın, kötü ruh halini ya da ilişkiye girmeden geçirdiği bir haftanın sızısını dindirmemesi imkânsızdı.

"Seni kaldırmak için yardım teklif etsem mi, yoksa aşırı rahat görüldüğün için seni rahat mı bıraksam bilmiyorum," dedi biraz alaycı, kalın bir erkek sesi.

Adamın giydiği siyah ve gümüş rengi kar kıyafetleri uzun boyunu ve altında yatan fit bedenini gizleyemiyordu. Geniş omuzların gölgesi, yavaşça ağız sulandıran bir adamla yer değiştirdi. Aynalı gözlükleri ve beresi yüzünün üst kısmını kapatsa da köşeli çenesini kaplayan koyu renk kirli sakalları ve bir kadının buzlarını hızlıca çözebilecek o çarpık sırtışı açıktaydı.



*Hazırlanırken bavulumda Roger'ı almadığıma gerçekten pişmanım.*

Hafızasında anlam veremediği bir aşinalık sezdi...

Bay Seksi Ses güldü. "Ya da tamamen yanlış anladım ve sen gözlüklerinin altında uyuyorsun."

Ah, evet. Adam, kendisinin bedenini süzdüğünü *göremiyordu*.

Salyası aktıysa silmek için kurnaz bir şekilde eldivenli elini yüzünde gezdirdi. "Uyumuyorum ama yerimden kalkmak için yeterli zihinsel kapasitem olduğundan da emin değilim."

Vi, annesinin uzaktan gelen yüksek oktavlı sesini duyduğunda kendi boğazından bir homurtu yükseldi.

Christina Maxwell, *Real Housewives* programından fırlamış bir havayla kalabalığın arasında tüylü kulaklıklarıyla gezip her zamanki aşırı enerjik haliyle sosyalleşmeyi ve verdiği partileri ne kadar sevdiğini gösteriyordu.

Vi'yi henüz fark etmemişti ama eğer yerinden kalkmazsa bu her an değişebilirdi. "Bir düşündüm de, sanırım yardım etme teklifin hâlâ geçerliyse kabul edeceğim."

"Benim için bir zevk." Adam batonlarını kollarının altına alarak eldivenli elleriyle nazikçe Vi'yi tutarak hiç çaba sarf etmeden kaldırdı.

Kayakları adamınkilere takılınca Vi sendelemeye başladı. "Ah, büyüüyü yandan yedim."

Bay Seksi Ses güçlü kolunu uzatıp Vi'nin beline sararak onu kuvvetli göğsüne doğru çekti. Harika dudakları bir sırtışıla kıvrılmıştı. "*Büyüyü yandan yedim mi?*"

Vi omuz silkti. "Dilimin pek ayarı yoktur. Affedersin."

"Üzülme. Sevdim."

Vi de onu sevmişti... ya da en azından kollarında kalmaya devam ettikçe içine yayılan bu heyecanı sevmişti. "O zaman seni düşürmek üzere olduğum için üzgünüm."



“Senin hatan değildi. Güzel kadınların dizlerinin titremesine sebep olmak gibi bir huyum var.”

Vi ona çok klişe olduğunu söylemek üzereyken adamın, kar-  
nında bıraktığı o heyecan süpernovaya ulaştı. Karıncalanarak  
ilerleyen sıcaklık şimdiye kadar hissettiği hiçbir şeye benzemi-  
yordu ve hızla yayılırken nefesini kesip dik durabilme yetisini  
elinden almış gibiydi.

Dizleri titredi... *Bu sefer gerçekten.*

“Dur. Hey. İyi misin?” Seksi Ses kollarını ona daha sıkıca  
sararken sesinde endişe vardı. “Düşüp kafanı falan vurmadığına  
eminsin değil mi? Doktor çağırmalı mıyım?”

“Evet... Yani hayır. Doktor çağırma. Kafamı vurmadığıma  
eminim.” Toplum içinde olması gerekenden daha hızlı nefesler  
alıp verirken Vi geri çekilip aniden başının dönmesine karşı koy-  
maya çalıştı. “Ben-ben iyiyim.”

“İyi görünmüyorsun.”

“Harika bir kadın olduğumu söyledin sanmıştım.” Flörtü işe  
yaramadı.

Bay Seksi Ses’in harika dudaklarının aşağı doğru kıvrılması-  
na bakılırsa Vi’ye, onun kendine inandığı kadar inanmıyordu.  
Bu sabah kahvaltıda midesine indirdiği burrito’nun bununla bir  
alakası *olamazdı*. Vi geriye doğru bir adım attı, bir adım daha  
attığında havaya yayılan uğultu yavaşça silinmeye başladı.

Bakışlarıyla sola ve sağa bakarken kaçacak bir yer arıyordu.  
*Herhangi* bir yer.

“Ku-kurtardığın için teşekkür ederim ama gitmem gerekiyor.”

“Üzgünüm. Acaba ben?”

“Hayır. Hayır, gerçekten bir süper kahraman gibisin.”  
Bakışları boştaki teleferiğe dönünce sopalarını alarak kendini  
itti. “Tekrar teşekkürler!”



Vi'nin kalp atışlarının sakinleşmesi için ondan altı metre uzaklaşması gerekti. Bu his dağılırken Bay Seksi Ses'in bakışları, şişme montunu delip geçiyordu. Vi arkasına dönüp bakmayı kesinlikle reddediyordu. Oturduğu teleferiğin emniyet çubuğu karnına doğru kapandığında adama doğru bir bakış attı.

Adam hâlâ aynı yerde duruyordu ve bakışlarındaki ilgi Vi'nin bedenindeki tüm tüylerin tekrar diken diken olmasına sebep oldu. Bakışlarını adamın yüzünden ayıramıyordu. Ancak oldukça büyük tüylü kulaklıklar görüş açısına girince bakışlarını kaçırdı.

Adam ve Christina dostça sohbet etmeye başlamışlardı. Bu da adamın partiye davetli olan misafirlerden biri olduğunu gösteriyordu. Vi şimdi uzaktan baktığında adamın görünüşünü hesaba katarak Valentin'in şekil değiştiren arkadaşlarından biri olduğunu varsaydı. Annesi o melodik kahkahasını herkesin yanında atmazdı ve yaşlı cadı şu an resmen bir senfoni veriyordu.

Duygusal gerilimi artıran baş döndürücü bir sihir. Annesi. Bay Seksi Ses.

Teleferik zirvede durduğunda Vi hâlâ parçaları birleştirmeye çalışıyordu.

Görevli sanki bir şey yapmasını bekliyormuş gibi ona baktı.

"Hanımefendi?"

"Ne oluyor?" Yokuşta başka kimse olmadığını o an fark etmişti.

"Siz son kişisiniz."

"Ne için son kişi?"

"Alt taraftaki tabelayı görmediniz mi? Yoğun hafta sonuna hazırlanmak için bakım yapacağız. Siz dağa çıkan son kişisiniz."



"Son kişi..." Bakışları annesini ve Bay Seksi Ses'i bıraktığı yere döndüğünde inledi. Artık hangi karınca kadar noktanın onlar olduğunu bilmiyordu bile. "Ah, hayır. Beni aşağı indirmeniz gerekiyor."

"Tamirci çoktan diğer tarafta çalışmaya başladı. Yani inmenin tek yolu ayağınıza giydiğiniz o kayaklardan geçiyor."

"Yapamam." En azından hayatını kaybetmeden yapamazdı. "Bakım ne kadar sürecekt?"

"Bilemiyorum. Biraz sürer."

"Birkaç dakika gibi mi? Sorun değil. Bekleyebilirim."

"Birkaç saat gibi. Eğer şanslıysak dört falan."

*Dört. Saat.* Bu iyi değildi ve teorik olarak bekleyebilecek bile olsa mesanesi onu aksine mecbur bırakabilirdi.

Rose kadar şımarık olmadığından tuvaletini yapmak için ormana gitmesi mümkündü tabii. Ancak yılın bu zamanı çok bitki yetişmiyor dahi olsa şansına dağdaki tek zehirli sarmaşığın ona denk gelme ihtimali vardı. Sonunda kaşınması zor bir alanın kaşıntısıyla oradan uzaklaşmak zorunda kalırdı.

Kayak sopalarını iterek görevli kendini yokuştan aşağı bıraktı. "Tadını çıkarın!"

Hayır, hiç sanmıyordu.

"Bu yaşanıyor olamaz." Vi'nin, cadı boyunda bir kar kütlesine dönüşüp de önüne çıkacak kadar talihsiz insanları devirmekten bu yokuşu inmesi mümkün değildi. Ancak kalamazdı da... Çünkü mesanesi *patlayacaktı*.

Aldığı bütün kayak derslerini hatırlamaya çalıştı, ancak belli ki "hiç" almamıştı. Vi yokuştan aşağı bakarak yutkundu. "Bunu yapacak olduğuma inanamıyorum."

Tanrıçaya sessizce dua ederek kendini nazikçe ittiğinde başının belaya gireceğinin hemen farkına vardı.

\*

Lincoln Thorne'un hafta sonundaki tek önemli şey, sanki kayaklarının arkasından aceleyle koşan kuduz bir kurt sürüsü varmış gibi ondan kaçmıştı. Yıllardır Violet Maxwell'e göz ucuyla bile bakmamıştı ve bu hafta sonu güzel cadıyla karşılaşma ihtimalinin oldukça yüksek olduğunun farkındaydı. Yine de onunla, monoton Sürü görevlerinden kaçarken kayak alanında karşılaşmayı beklemiyordu.

Baştan aşağı sıkı sıkı giyinmiş olsa da Lincoln onu tanıyabilmişti. Daha doğrusu *kurdu* resmen oturduğu yerde doğrulup yayılan tatlı çiçekli kokuyu içine çekmişti. Konuşmaya başlar başlamaz Violet'in onu tanımadığını hemen anlamıştı.

Eğer tanımış olsa Lincoln'ın hâlâ yüzündeki karları temizliyor olması gerekirdi.

Anaokulundayken kum havuzunda aynı oyuncaklar için kavgaya ederlerdi. Ortaokula geçince aralarında hararetli bir sınıf başkanlığı yarışı başladı. Lise de pek farklı değildi. Lincoln, birbirilerini oyuna getirmeye çalışmadıkları bir günü dahi hatırlamaya çalışırken zorlanıyordu.

Son seneleri hariç... Lincoln'a göre o sene bir sürü iniş ve çıkış yaşanmıştı. Bu inişlerde genellikle Kuzey Amerika Sürüsü, yani KAS'ın o zamanki Alfası olan babasının rolü vardı.

Çıkışlar mı?

Yüzde doksan beşine Violet dahildi... Ta ki Lincoln'ın şeref-siz babası işleri mahvedene kadar.

"Alfa Thorne! İşte buradasın!" Christina Maxwell ona yaklaşıırken eldivenli elini sallıyordu.

Linc hızlıca gülümsedi. "Karşımdaki Meşru Yüce Cadı'nın gururlu annesi değil mi? Christina, seni görmek güzel. Zor denk gelebildiğimiz eşin nerede?"



"Ah, Peter'ı bilirsin. Yanımızda olması kesinlikle gerekmediği müddetçe bir yerlerde saklanacaktır. Senin geldiğini duydum ama yakışıklı sağ kolun bana nereye kaybolduğunu söylemedi." Sarılmak için Lincoln'ı kendine çekti. "Ayrıca *gururlu*, şu an hissettiklerimi anlatmaya yetmez bile. Bir anne olarak her zaman çocukların için en iyi olanı istiyorsun ve bunun gerçekleştiğini görmek harika bir his."

Linc yanağını ısırdı. Ona kalırsa damat adayı olan Valentin Bisset'e hiçbir şeyin en iyisini yakıştırmazdı. Tabii şerefsizlik, zamparalık ve şekil değiştiren topluluğunun yüz karalığı dışında.

Linc işkence gibi yavaş adımlar atarak, babasının yönettiği kana susamış Sürü sistemini yerinden söküp karşılıklı saygıya ve kişisel sorumluluklara dayanan bir başka sistem oturtmuştu. Bu sistemde bir kurt adam, kunduz kadın, ayı adam ya da kartal kadın olmasının hiç önemi yoktu. Yırtıcı ya da değil. Eski bir KAS üyesi ya da yeni bir üye.

Hiç kimse, bir diğerinden daha önemli ya da daha gözden çıkarılabilir konumda değildi.

Herkes aynı seviyedeydi.

Herkes *Sürü* *dendi*.

Ancak tüm Alfaların inançları bir değildi tabii. Bisset gibi. Kendini beğenmiş pislik Fransız kaplanı, Avrupa Sürüsünün başındaydı ve liderlik yöntemleri kıyaslanınca Gregor Thorne yanında bir kedicik gibi kalıyordu. Linc'in yeni vizyonu, en üst seviyedeki yedi Alfanın arasına katılmasındaki en büyük engellerden biriydi.

"Bu kız ne yapıyor böyle?" Christina'nın bakışları, Lincoln'ın omzunun üzerinden bir noktaya odaklandı.

Bakışlarını takip ettiğinde dağın tepesinden kayak yaparak inen yalnız bir figür gördü. Düzeltmek gerekirse dağın tepesin-



den *uçararak* inen denilebilirdi çünkü geçen her saniyede daha da hızlanıyordu. Lincoln anında açık mor rengi şapkayı tanıdı.

“Violet’in kayak yaptığını bilmiyordum,” derken buldu kendini.

“Vi mi?” Christina güldü. “Tanrıça aşkına, hayır. Bu kız ayakta durmayı bile beceremiyor. Ne kanıtlamaya çalıştığını anlayamıyorum.”

Ellerinin hareketi ve kontrolsüz sarsılmasına bakılırsa boynunu kırmamaya çalışıyordu.

Lincoln kayaklarını çıkararak bakışlarını ondan ayırmadan bu gösteriyi izlemek için duran birkaç seyircinin yanından geçti.

“Violet Ann Maxwell!” diye bağırdı Christina. “Tanrıça aşkına, şunu bırak!”

İsteyerek yapıyor olması zaten mümkün değildi.

İnsanlar yolundan çekilmek için motorlu kızaklarını terk ederek resmen yolda bir barikat oluşturdular. Violet, bunu gördüğü an dudaklarından telaşla sihir temalı bir dolu küfür döküldü. Hızını yavaşlatmak için kıcını eğdi.

İşe yaramadı.

Linc kayaklarını bir kenara bırakarak mümkün olduğunca hızlı koşmaya başladı, içindeki kurt onu ele geçirmek üzereydi. Violet’in yere çakılmasına iki saniye kala Lincoln, yerinden sıçrayarak kendi bedenini, onun bedenine bir koza gibi sardı ve ikisi de kontrollü bir şekilde yuvarlanmaya başladılar. Üç metre daha yuvarlandıktan sonra durabildiler.

Violet’in yüzü, Lincoln’ın göğsüne kapanmıştı ve hızla nefes alıp veriyordu. “Yaşıyorum. Cadı parçalarım ayrılmadım. Bir dakika... Ayrıldım mı yoksa?”

Sesindeki alayı duyunca Linc güldü. “Tek parçasın.”

Violet yavaşça doğrulurken bacakları otomatik olarak altındaki adamın iki yanına açıldı. Linc iniltisini bastırarak küçük



Linc'e uslu durmasını söylese de aleti kendi kafasına göre hareket ediyordu.

Düşüşlerindeki bir noktada Violet'ın kar gözlükleri ve şapkası çıkmış olmalıydı çünkü nadir rastlanan menekşe rengi gözleri Linc'e çevrilmişti. İpeksi, ara ara mora boyanmış saçlarının uçları kardan ıslanmıştı ve ikisinin yanakları hem soğuktan hem de adrenalinden kızarıktı.

Ergenliklerinde Vi gerçekten güzeldi ama şimdi nefes kesiyordu.

"Kahramanlık kompleksin falan var herhalde, ha?" Violet'ın dudakları muzip bir gülümsemeye kıvrıldı. "Biliyor musun? Umurumda değil. Teşekkür ederim."

Lincoln dikkatini zorlukla onun dudaklarından çekti. "Rica ederim. İyi olduğuna emin misin? Bir yerin incindi mi?"

"Sadece gururum." Başını yana eğerek sanki mikroskopun altındaki bir böceği inceliyormuş gibi dikkatlice Lincoln'a bakmaya başladı. "Seni tanı—"

"Tanrıça aşkına!" Christina Maxwell hızlıca koştu. "İyi misin? Lütfen bir yerinin kırılmadığını söyle!"

Violet bakışlarını annesine çevirdi. "İyiyim. Şey sağ olsun—"

"Yaptığın inanılmaz cesurca bir hareketti, Alfa Thorne. Tanrıça aşkına, kalbim hâlâ deli gibi atıyor." Christina kızıyla konuşmuyordu bile, dikkatini tamamen Lincoln'a vermişti.

"Doğru zamanda doğru yerdeydim sadece." Lincoln bakışlarını Violet'ın yüzüne odakladığı için noktaları birleştirdiği o âna net bir şekilde şahit oldu.

Violet'ın mor gözleri kısıldı.

Dudakları, ince ve sert bir çizgi hâlini aldı.

Lincoln'ın karartmalı kar gözlüklerini yüzünden çekerken kaşlarını çatı. "Sen."

Linc sırıttı. “Merhabalar, Violet. Uzun zaman oldu.”

“Yeterince uzun değil.” Violet gözlükleri bıraktı.

Ağır çerçeve gürültülü bir *tak* sesiyle Lincoln’ın yüzüne çarptığında Christina ve bir avuç seyirci alçak sesle iç çektiler. Vi, ondan uzaklaşarak yürümeye başladı.

“Hadi ama prenses. Böyle yapma,” diye seslendi arkasından Lincoln. Keyiflendiğini gizleyemiyordu. “Belki birlikte bir şeyler yeriz. Vanilyalı milkshake ve patates kızartması hâlâ zayıf noktan mı?”

Lincoln’ın çocukluklarından çok net bir şekilde hatırladığı o Violet Maxwell bakışıyla Vi, yavaşça arkasını dönerek ona baktı. “Bir şeyler yemek istiyorsun.”

“Ben sordum, değil mi?”

Vi, eline bir avuç dolusu kar alarak büyük bir top şekline getirdi ve bir beyzbol atıcısı hassasiyetiyle kar topunu ona doğru fırlattı. “*Bunu* ye, Lincoln Thorne.”

Bu atış Lincoln’ın tam yüzünün ortasına geldi ve karlar, burunu başta olmak üzere her yere yayıldı. Öksürdükten sonra atmaya başladığı kahkaha, Vi arkasını dönüp çıkışa doğru ilerlerken onu daha da kızdırıyordu.

“Bu bir hayır mı?”

Vi, eldivenli eliyle kaldırdığı orta parmağını ona doğru uzattığında Lincoln daha da gülmeye başladı. Herkesin kendisine gelecekteki Alfa olarak nazik davrandığı ve hoşgörülü olduğu zamanlarda bile Vi onlara uymuyordu.

Lincoln’ın başına bela olmamak için yolundan çekilmişti ve Linc bu tavrını en başında takdir etmese de artık ediyordu. Mütevazı olmasına ve egosunu kontrol edebilmesine yardımcı olmuştu. Sürü yaşamındaki mevcut durumu yerine oturtmasını sağlayan şeylerden biri buydu.



Evet, kaçıp giden Violet Maxwell'di. Lincoln ise sadece bunun olmasına izin veren pislik değildi.

Aynı zamanda onun peşinden gitmeyen geri zekâlıydı.



## *Cancağız Olmak ya da Olmamak*

**B**ir saat. On beş dakika. Yirmi üç saniye. İlk resmi Bağlılık İlanı olduğu için Linc, bu kadar süre boyunca doğaüstüler cehenneminde sıkışıp kalmıştı.

Buradan kurtulup kurt formuna dönüşmeyi ve bir şeyler avlamayı iple çekiyordu. Bu noktada temiz havada insan koşusu yapmak bile işini görürdü.

Adrian'ın söylediğine göre girip çıkacaklardı. Kimseyle konuşmasına gerek olmadığına üstüne basmıştı. Ne yazık ki bunun doğru olmadığı ortaya çıkmıştı çünkü Lincoln o kadar uzun süre içerideydi ki artık saymayı bıraktığı kadar fazla kişiye nazik davranmak zorunda kalıyordu. Hem de özellikle görmek istediği kişi hariç.

İsterseniz ona mazoşist deyin ama Violet'la karşılaşmaları bir türlü aklından çıkmıyordu. Kendini, odanın bir köşesinde tekrar karşılaşmayı umarken buldu.

Bu yalnızlığı Adrian bölerek ona kabarcıklı bir içeceklerle dolu kadehi uzattı. "Seni yalnız bıraktığım bu süre içinde kimsenin kafasını omuzlarından koparmadığını söyle."

Linc arkadaşına ters ters baktı. "Sosyal inceliklerden tamamen yoksun olmadığımı biliyorsun."



"Evet, genelde. Yoksa neden bir elli boylarında bir cadı, suratına kartopu atsın değil mi?" Sağ kolu, etrafı süzmekle meşguldü. "Küçük kartopu atıcımızdan bahsetmişken, onu bu gece gördün mü? Onunla tanışabilmeyi... yani güçlü atışını övebilmeyi umuyorum."

Linc'in içindeki kurt, arkadaşının Violet'ı aramasından rahatsız olarak hırlamaya başladı. Bu aslan adam arka arkaya beş yıldır Yaşayan En Seksi Doğaüstüler listesinde ilk ona girmişti ve Hugh Hefner'in, yanında bâkir kalacağı bir cazibesi vardı.

"Onu görmedim," dedi Linc dürüstçe.

Aslında ona bakınmıştı. Özellikle Violet'ı aramıyor dahi olsa bakışları, yüzlerini görene kadar tüm biçimli vücudu olan esmer kızlarda geziniyordu.

Violet'ı biraz olsa tanıyorsa annesinin olduğunun tam tersi yönde, büyük kalabalıklardan uzakta ve çıkışın yakınlarında olmalıydı.

Muhtemelen Violet da burada olmayı Lincoln kadar istemiyordu.

Daha çok bira insanı olduğu için şampanyasını en yakındaki saksıya bıraktı. "Ortadan kaybolmadan önce daha ne kadar beklemeliyim?"

"Mutlu çifte Kuzey Amerika Sürüsünden mutluluklar diledin mi?"

"Hayır, bunun akıllıca bir hareket olacağını düşünmüyorum... Tabii kefalet paramı ödemeyi düşünmüyorsan."

İkisinin bakışları da odada Bisset'i buldu. Fransız belası, Linc'in tarafında, Güney Amerika Alfası Flores'le birlikteydi. İkisi kısık sesle bir şeyler konuşuyordu. Yağcı piç, Linc'in bu sabah panter adamla yaptığı konuşmada kazandığı güveni çoktan yıkmaya başlamış gibiydi.



Şekil değiştirenlerin değişime açık olmadıklarını söylemek az bile kalırdı. Bu resmen DNA'larına işlenmişti. Peki Yaşlılar Heyeti'nden birini ikna etmek? Bu bir değişim değildi... Bu sadece kendi Sürüsüne değil *hepsine* etki edebilecek, kader değiştiren bir andı.

En azından bunu diğer altı Alfaya kanıtlamak için beş haftası daha vardı.

Sürü yaşamını biraz daha demokrasiye yaklaştırmak için ve... Yaşlılar'ın seçeceği biriyle zorla bağ kurmaktan kaçmak için bir ayı vardı. Bisset'in kişisel misyonu da demokrasiyi sağlamamak gibiydi.

Kaplan adam, Alfa Flores'le konuşmasının arasında Linc'e bilmiş bir şekilde göz kırptı.

"O şerefsizin ne yaptığını biliyorsun, değil mi?" dedi Linc, Adrian'a. "Tüm hafta sonu bu herifin beş dakikada yaptığı şeyi düzeltmek için Flores'le görüntülü konuşma yapmak zorundayım."

"Eğer gereken buysa yaparsın. İkimiz de bunun kolay olmayacağını biliyorduk. Bu piçin aklına girmesine izin verme."

Söylemesi kolaydı. Özellikle de eğer otuz üçüncü doğum gününde Yaşlılar'ı ikna etmeyi başaramazsa yalnızca iki seçeneği kalacağını düşününce. Ya hem Sürüdeki yerinden hem de Doğaüstü Güçler Konseyi'ndeki koltuğundan vazgeçmesi gerekecekti ya da Yaşlılar'ın kendisi için seçtiği eşi kabul edecekti.

Eğer ilk seçeneği seçerse, halkı için bu kadar savaştığı her şeyi kaybederdi. İkinciye seçerse de kelimenin tam anlamıyla muhtemelen annesi gibi berbat bir evliliğe mahkûm kalırdı.

"Bir seçenek daha var," diye ekledi Adrian sanki Linc'in düşüncelerini okumuş gibi. "Doğaüstüler topluluğuyla dolu olan bir yıldızlar geçidindesin. Eşine *kendin* karar vermek için 'onda bunda şundadır' yapabilirsin."



"Tanrıça aşkına," diye mırıldandı Linc. Burnunun kemerini sıkıyordu.

"Ben tanrıça falan değilim ama aklının ne kadar karışık olduğunu görebiliyorum." Adrian sırttı. "Yemek kâsene işemişim gibi bakma. İkimiz de Sürüdeki yerinden vazgeçmeyeceğini, Yaşlılar'ın seçtiği piyonla Eş Bağı'na girmeyeceğini ve kendi başına bir hanım bulmayacağını biliyoruz."

"Karar vermeye zorlanmadan önce Yaşlılar Heyeti'ni ikna edebilmeyi umuyorum."

"Benim de umudum bu yönde ama gerçekten tüm olasılıklara hazır olmayarak işleri eline yüzüne bulaştırmak mı istiyorsun?" Adrian ona anlayışlı bir bakış attı. "O kişiyi beklediğini biliyorum ama gerçekçi ol, adamım. Hiç var olmamış bile olabilir."

*O. Gerçek Eşi.*

Hem insan hem de kurt ruhunun aynı kişide mükemmel uyumu yakalayabilmesi neredeyse peri masallarından fırlamış bir düşünceydi. Şu an görevine devam eden Yüce Cadı'nın, mükemmel uyumunu bir ayı insanda bulması kutsal bir müdahaleden başka bir şey değildi.

"Senin için savaşa bile giderim biliyorsun, değil mi?" Adrian'ın ses tonu ciddileşti. "Eş olayında Yaşlılar'ın yakandan düşmesini istiyorsan onlara *bir şey* ver. En azından bir şey *düşünmelerini* sağla. Bu uzun süreli bir plan olmasa da işleri yoluna koyarken sana zaman kazandırır."

Linc, Adrian'a bunun için bir fikri olup olmadığını sormak üzere ağzını açtığı sırada içindeki kurt heyecanlandı. Linc bakışlarını dans pistisine çevirirken ne göreceğini zaten biliyordu ve haklıydı da.

Violet Maxwell, veranda kapısının solunda durmuş, muhteşem kıvrımlarını mükemmel şekilde saran koyu mor elbisesiyle



enfes görünüyordu. Saçları güzelce dağınık topuz yapılmıştı ve sol omzundaki seksi dövmesi herkesin görebileceği şekilde açıktaydı.

Violet'ı hem kendisi hem de içindeki kurt tanıyor olsa da sanki onu ilk kez görüyor gibiydi. Duvar tarafından uzaklaşmaya dikkat ederek odada yürürken Linc'in on dört yıl önce abayı yaktığı o ergen kız değildi.

Bu Violet Maxwell tepeden tırnağa bir kadın ve... gözlerini bir türlü ayıramadığımı bir rüyadan ibaretti.

Vi kalabalığın yanında durmuş, tuhaf olmayan bir şekilde kardeşini süzmekle meşguldü. Valentin Bisset kolunu nişanlısına atmıştı ve Rose da karamel bukleleri sarsılırken söylediği bir şeye kahkaha atıyordu.

Bu onun sahte kahkahası mıydı? Vi aralarındaki mesafeden cevap vermekte zorlanıyordu.

Her açıdan heyecanlı, yeni nişanlanmış Meşru Yüce Cadı olarak *görünse* de hayal kırıklığına uğramış bir yanı da var gibiydi. Ortanca üçüzün içinde kıyamet çanları çalmaya başlamıştı ve poker gecelerinin galibi olmasını sağlayan o yeteneğiyle hislerini o kadar güzel gizliyordu ki kimse terlediğini görmüyordu.

Ancak normal olmayan bir şeyler var gibiydi ve Vi içindeki bu hisleri bastırmaması gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Tabii ki Avrupa Alfası birçok insanın kriterlerini karşılıyordu. Gösterişliydi, zengindi ve istediğinde kahrolası bir dağ kedisine dönüşebiliyordu. Bazılarına göre ne kadar çekici olursa olsun kardeşinin müstakbel eşi, Vi'nin gözünde daha çok ezik ve ucuz birine benziyordu.

Bir Cadı Bağı, "Evlilik: Yüce Cadı Versiyonu" demekti. Sadece yeni bir Yüce Cadı'ya ihtiyaç olduğunda gerçekleşirdi ve



önceki cadı Edie Maxwell doğmadan, yani bundan yetmiş dört yıl öncesinde bunların ikisi neredeyse yüz elli yıldır gerçekleşmiyordu. Bedenin, ruhun ve sihrin bir araya gelmesiyle Cadı Bağı, Yüce Cadı'nın güçlerini dünyada yaşananlar, kimsenin eline yüzüne bulaşmasın diye yeryüzüne bağlıyordu.

Aslında "ölüm bizi ayırıncaya dek" cümlesine yeni bir anlam katıyordu, çünkü Cadı Bağı'nda bazen ölüm bile anlaşmayı bozmuyordu. Edie, her gece uyumadan önce vefat eden kocasıyla konuşmaya devam ettiğine dair yeminler ediyordu.

"Violet Maxwell! Benden saklanıyorsun demek!"

*Belli ki yeterince iyi saklanamıyordu...*

Bayan Bender, büyükannesinin cadı meclisindeki arkadaşlarından biriydi. Vi'ye o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse onu düşürecekti. Yaşlı kadının bakışları Vi'nin dövmesinde geziyordu. Kendisi ve kardeşleri arasındaki bozulmaz bağı gösteren bir kelt örgüsüydü.

Bu karışık örgüyü üçüzler gençliklerinde birlikte tasarlamışlardı ve on sekizlerine basar basmaz birer dövme yaptırmaya karar vermişlerdi. Olive'inki ensesinde ve Rose'un ki bileğinin iç kısmındaydı. Vi'ninkiyse sol omzunda ve aralarındaki en büyük ve en fark edilebilir dövme idi çünkü doğaüstü âdetlerini pek uçan süpürgesine takmıyordu.

Bu gece de dövmesini saklamaya gerek duymamıştı. Annesinin dövmeyi açıkta ilk gördüğü zamanki tepkisini düşündükçe içindeki asi ergen hâlâ keyiflenmeye devam ediyordu.

Bayan Bender hikâye üstüne hikâye anlatmaya başladığında Vi ona gülümseyip başını sallarken sesi kafasında yavaşça silikleşmeye başladı. Ne yazık ki Bayan B., Valentin'in erkekliğinden bahsedip Rose'un ondan faydalanabileceği için ne kadar şanslı olduğundan bahsederken dikkatini tekrar ona vermesi gerekti.



Vi'nin ağzı az da olsa açık kaldı.

"Ah, tatlım. Çok üzgünüm." Karşısındaki kadın ani tepkisini yanlış yorumlayarak nazikçe elini Vi'nin koluna uzattı, bakışlarında acıma vardı. "Bu senin için çok zor olmalı. Ne de olsa o etkileyici genç adamın kolunda senin olman gerekirdi."

*Tanrıçaya. Şükürler. Olsun. Hayır.*

Vi zorla gülümsedi. "Doğru üçüz hak ettiğini aldı. Olive de ben de onun için daha mutlu olamazdık."

Kendileri için de mutlulardı çünkü artık Rose, Meşru Yüce Cadı olduğu için anne ve babaların -ve de büyük annelerinin- fiziksel olarak dahil olduğu sihir dramasından uzak kalabileceklerdi.

Tanrıçanın da izniyle birisi Bayan Bender'a seslendi. Vi de işi şansa bırakmamak için kadın ya geri dönerse diye oradan uzaklaştı.

Normalde Vi ve Olive, bu tip ortamlara kardeş olarak birlikte katılırlardı ama hain kardeşinin bir anda öğretmenlik yaptığı NYU için aldığı önemli ve sihirli bir mesajla gitmesi gerektiğinden şu an kendisi İskoçya'ya giden bir uçaktaydı.

İlk başta Vi, bunun insan içine karışmamak için uydurulmuş, çok da iyi düşünülmemiş bir yalan olduğunu düşünse de Olive'in patronundan gelen mesajı kendi gözleriyle görmüştü. Konu satırında, Doğaüstü Çalışmalar'ın başında "Bilimsel Acil Durum" yazdığını görünce neredeyse kardeşi tozlu eski kitapları sevdiği için ona kafa tutacaktı.

Şu an Vi de keşke eski kitaplarla ya da onu buradaki yüzlerce bakıştan kurtarabilecek bir şeylerle ilgileniyor olsaydım diye düşünüyordu. Fiyasko Maxwell olduğu için fısıltılara alıştı ama bu gece tartıştıkları şey, onun sihir yapamıyor oluşu değildi.



Zavallı Kuzey Amerika Alfasına *saldırdığı* haberleri bir ateş gibi kayak merkezindeki herkese yayılmıştı. Hatta olayın üzerinden sekiz saat geçmiş olmasına rağmen insanlar onunla arasına güvenli bir mesafe koyuyorlardı.

Yargılayan bakışlar atmasalar her şey yolunda olabilirdi.

Vi bakışlarını etrafta gezdirerek çıkış yollarına baktı. Eğer belediye başkanı, çikolata çeşmesini terk etmeyi başarabilirse üç, belki de dört çıkış yolu vardı. O vakte kadar tek seçeneği arka taraftaki verandaydı çünkü adam herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu.

“Buradan kurtulmanın tek yolu yangın alarmlarından birini çekmekten geçiyor.” Vi’nin bu dünyadaki en sevdiği kişi yanındaydı. Gri saçlarını özenle toplamıştı ve boyu Violet’in çenesine az çok geliyordu. “On dakika önce başarılı bir kaçış planını ortaya koymalıydın ama o şansını kaçırdın. Sona kalan dona kalır, cancağızım.”

Alçak sesle gülererek Vi gözlerini devirdi. “Sana kaç kez *cancağızım* demeyi bırakmanı söyleyeceğim, büyükanne? Modası geçti.”

“Söylemeye devam edersem modası geçmez, değil mi?” İnce gri kaşını kaldırarak sessiz bir meydan okumada bulundu.

Hiç kimse açıkça Edie Maxwell’e karşı çıkmazdı, Violet bile. Yüce Cadı’nın isminin geçmediği bir doğaüstü ders kitabıyla karşılaşılmasının bir sebebi vardı. Maxwell ailesinin reisi olarak o kadar güçlüydü ki serçe parmağıyla sadece New York’un değil, tüm Kuzeydoğu bölgesinin elektriğini kesebilirdi. Sayısız savaşı durdurmuş ve belki de birkaç küçük çatışma başlatmıştı, yıllardır kimsenin sayamayacağı kadar çok hayatı kurtarmıştı.

*Çekil bakalım, Süpermen çünkü Süper Büyükanne geldi.*



“Birden ona kadar puanlayacak olsan, sence kalan tatlılar ikram edilmeden önce gemiden atlasam fark edilme ihtimalim ne seviyede olur?” diye sordu Vi.

“Çıkışlara bak, tatlım, dikkatlice bak.” Büyükannesi bakışlarını en yakındaki kapıya çevirdi. Vestiyerin birkaç metre arkasındaydı.

Vi’nin gözünün önünde özgürlük ve evine döndüğünde buzdolabında kendini bekleyen *Ben & Jerry’s* çikolatalı dondurması dışında hiçbir şey olmasa da büyükannesinin ona bir sebeple, daha dikkatli bakması gerektiğini söylediğinin farkındaydı. Bu yüzden gözlerini kısıtı.

Kapının yüksek kemerindeki varla yok arası parıltıyı görmesi dolu dolu otuz saniyesini aldı. Dikkatini hızlıca belediye başkanının arkasındaki kapılara çevirdi ve...

*Gözlerini kıs ve bulanık bak.*

Violet küfretti. “Olive’le birlikte gitmeliydim.”

Edie gülerken Vi’nin renkli kelime dağarcığından rahatsız olmamış gibiydi. “Göreceğini biliyordum.”

“Annem kapılara alarm büyüğü mü yapmış? Bu sefer çok ileri gitti,” diye homurdandı Vi, büyükannesine parlak bir gülümseme göndermeden önce. “Şanslıyım ki en sevdiği torunu için her şeyi yapabilecek korkunç derecede mükemmel bir büyükannem var. Değil mi, *cancağızım*?”

“En sevdiğim olarak ayırım yapmadığımı biliyorsun.” Edie, şefkatle Vi’nin koluna vurduğunda, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Bir de *cancağızım* deme. Sen dediğinde aynı etkiyi bırakmıyor, tatlım. Hapisten kaçmak için sana yardım etmeyi ne kadar çok istersem isteyeyim, ne yazık ki şu an sihirim bağlı halde. O büyüleri koyan kişi geçen sefer dersini almış olmalı.”



*Geçen sefer.* Babasının üç yıl önceki doğum günü olmalıydı. Annesi, Vi'yi bir arkadaşının kuaförünün oğluyla tanıştırmıştı. Ki bu çocuk dünyaya kazık atmış, otuz beş yaşında ve hâlâ annesiyle babasının bodrum katında yaşayan ve oradan çıkmaya niyeti olmayan bir tipti.

Vi bu büyüleri yapan annesine mi yoksa bu sırada kendini meşgul eden Rose'a mı sinirlenmeliydi bilmiyordu.

"Ah hadi ama. Birisi evcil dostunu öldürmüş gibi bakma," diye dalga geçti Edie. Cadılara eşlik eden evcil dostları olmadığını çok iyi biliyordu. "O kadar kötü değil."

"Başka nasıl bakacağımı bilmiyorum, büyükanne." Vi kendini hiç bu kadar dışlanmış hissetmemişti, üstelik bir de yalnızdı. "Soyadım Maxwell olmasa bu küçük partiye davet edilmeyecek olduğumun farkında mısınız?"

Vi, en iyi arkadaşlarını kendine eşlik etmeleri için ikna etmişti ama Bax'ın son dakikada koruyucu meleklik işi çıkmıştı. Vi'nin patronu, içki uzmanı olarak çalıştığı Manhattan'ın şehir merkezinde sihir temalı bir bar olan *Potion's Up*'da, Vi'nin açık vardiyasını doldurmak için Harper'ı çalışmaya mecbur bırakmıştı.

Arkadaşları yoktu. Kardeşi yoktu. Vi tamamen ve gerçekten yalnızdı. Özellikle de Lincoln Thorne'a kötü bir sürpriz gibi rastlamayı hiç beklemediği için gerçekten ne kadar hassas bir durumda olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu.

"Bir şey seni endişelendiriyor." Edie, şahin bakışlarıyla Violet'ı izliyordu. "Bunun kurt adamla bir ilgisi var mı?"

Vi alayla güldü. Sadece sen Kuzey Amerika Alfasına *kurt adam* diyebilirsin. Ama hayır, Lincoln'la bir ilgisi yok."

"Emin misin? Çünkü on yıl önceki kadar iyi göremiyor olabilirim ama kulaklarım hâlâ çok net duyar."



“Beni azarlayacak mısın bir de?”

“Ne zaman seni azarladım?”

“Hiçbir zaman ama bunun sebebi ters bir şekilde kaşlarını çatıyor olmanın, Christina’nın tüm bağırışlarından daha beter olması. Üstelik tam yirmi dakika boyunca o bağırışlara maruz kaldım. Daha da uzatırdı ama ordövr tabağı meselesi için onu çağırdılar.”

Edie tek kaşını kaldırdı.

“*Christina* mı? Lütfen hâlâ ona adıyla seslenmen için ısrar ettiğini söyleme.”

“Sadece son on yıldır bunu istiyor ama en azından artık sadece insan içinde öyle sesleniyorum.”

Büyükannesi iç çekti. “Tek taraflı kartopu savaşına dönelim... Bunu hak etti mi?”

“Hiç şüphesiz,” dedi Vi inatla. “Sütümü çaldı. Oyun parkındaki en sevdiğim salıncağa el koydu. Sınıf başkanlığındaki yenilgimi atlamayalım. Alfa Hazretleri bir öğlen sıkılıp katılmasaydı seçimler cepteydi.”

En önemli şey on sekizlerine girdiklerinde olmuştu.

Lise diplomalarındaki mürekkep daha kurumadan Vi gergin bir şekilde nehrin kenarına giderken çantasını da yanında sürüklemişti. Buluşacakları noktada onu beklerken aklından sonsuza kadar birlikte olacaklarına dair saf hayaller geçiyordu. Ailesini, özellikle de kardeşlerini bırakmayı kabul etmesi çok ciddi bir meseleydi ve bu kararı kolay vermemişti.

Şafakta güneş görünene kadar Lincoln’ı beklemişti... ve o gelmemişti.

Endişeliydi. Onu aramıştı. Cadı cesaretini toplayıp Thorne’ların evine dahi gitmeyi başarmıştı ama gidince planladıklarının aksine yalnızca şerefsiz babasından kaçmaya niyeti



olmadığını değil, bir de canı gönülden kendini Alfalık görevine teslim edeceğini öğrenmişti.

*Beni bir kez kandırırsan sana yazıklar olsun. İkinciye kanarsam da bana...*

İhanete uğramış ve incinmiş bir şekilde bir daha Lincoln Thorne'u kalbine ve bedeninin hiçbir parçasına asla bu kadar yaklaştırmayacağına yemin etmişti. Bu öğlene kadar da sözünü tutma konusunda gayet iyi gidiyordu.

Vi, Edie'ye baktı. Yaşlı cadı beklentiyle kendisini izliyordu. "Ne?"

"Alfa Thorne, son on yılda bu kinini hak edecek bir şey yaptı mı?"

"O... beni acile gitmekten kurtardı." *Lanet olsun.* Bunu sesli söyleyince kulağa hiç de şerefsizlik gibi gelmiyordu.

Edie o bakışı attı.

"Bak! İşte bu!" Vi, büyükannesinin yüzünü işaret etti. "Tam da bahsettiğim kaş çatma bu. Tamam, peki! Evet! Muhtemelen yüzüne kartopu atmamam gerekiyordu ama bana kalırsa bunu hayatında birçok kez hak etti zaten."

"Anlıyorum," dedi Edie garip bir şekilde.

"Neyi anlıyorsun?"

"Benimle büyükbaban arasında, tanrıça ruhunu kutsasın, yakınlaşmamızın başında da aynı dinamikler vardı."

"Hop, hop, hop. Orada dur büyükanne, çünkü Lincoln Thorne ve benim aramda bir yakınlaşma *yok*, hatta dedemle aranızdakine benzer hiçbir şey yok. Siz ikiniz gerçek eştiniz. Lincoln ve ben resmen ölümüne düşmanız."

"Gücü ve duygusal dürtüleri nedeniyle aşk ve nefret hep karıştırılır," diyerek Edie ona sataştı.

"Bugün ikinci kez midem kalktı."

“İyi hissetmediğini duyduğuma üzıldüm, Violet. Umarım yirmi dört saatlik bir hastalıktır.” Arkasından konuşan Lincoln’ın kısık sesi, sırtına sıcak bir ürpertinin yayılmasına sebep oldu.

Vi, büyükannesine öfkeli bir bakış attı. Alfanın, Vi’nin arkasına yaklaştığını fark etmemiş olamazdı.

Edie, omzunun üzerinden gülümseyerek baktı. “Alfa Thorne, sizi konsey dışında görmek bir zevk.”

“Sizi görmek her zaman bir zevk, Yüce Cadı. Konseyde ya da dışarıda. Bu hafta sonu her şey ailenizin istediği gibi gidiyordur umarım.”

“Etkinlik planlamasının çoğunu kızım yaptı ama anladığım kadarıyla personellerini oldukça övüyor. Aramızda kalsın ama Christina kolay beğenen biri değildir.”

“O zaman bu kesinlikle bir artı.”

Lincoln’ın arkasında olmasından hoşlanmadığından ya da gereğinden fazla hoşlandığından Vi, büyükannesine yaklaştı. Ahmak, sanki neden yerini değiştirdiğini biliyormuş gibi nispet yaparcasına güldü. “Personellerini mi? Whispering Pines’in sahibi sen misin?”

Lincoln ellerini ceplerine soktuğunda zaten açıkta olan smokin ceketini geniş göğsünü gösterircesine daha da gerildi. “Evet.”

“Bir kayak merkezi işletemeyecek kadar Alfalık görevlerinle meşgul olacağını düşünmüştüm.”

“Whispering Pines sadece bir kayak merkezi değil. Doğal kaynakların ve vahşi yaşamın korunması için yerel görevlilere yardım etmeye çalışıyoruz. Kazanılan para ekosistemi koruma eylemlerinin yanı sıra direkt olarak doğal kaynakların korunması için verilen eğitimlere gidiyor.”

*Lincoln Thorne, çevreci miydi? Bunu hiç tahmin edemezdi.*



"Ama haklısın." Lincoln sırtıttı. "Vaktim oldukça kısıtlı bu yüzden burayı yönetmeleri için birilerini tuttum... ki çoğu da Sürümün birer üyesi."

"Aslında, Alfa Thorne," diyerek araya girdi Edie, "bana küçük bir iyilik yapabileceğini düşünüyordum."

"Söyle lütfen. Elimden geliyorsa olmuş bil."

"Sanırım torunumun midesinin bulanmasına sebep olan şey misafirlerden birinin fazla parfüm sıkmış olması. Boş vaktin varsa temiz hava alması için ona dışarı kadar eşlik eder misin?"

Vi başını büyükannesine doğru eğdi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bir şeyi kanıtlıyorum, cancağızım. Uyum sağla," diye fısıldadı Edie.

Bakışlarını Vi'ye çeviren Lincoln kolunu uzattı. "Benim için bir zevk."

Lincoln bekledi.

Edie bekledi.

Vi çenesini sıkarak gönülsüzce kolunu Linc'in koluna sardı. "Ah... Olmaz. Büyüler var."

Edie bir elini havaya kaldırdığı an verandanın kapılarındaki parıltı silindi. "Ne büyüsü?"

"Seni küçük sinsisi! Onları annemin koyduğunu söylemiştin!"

"Öyle mi? Siz ikiniz temiz havanın tadını çıkarın." Edie omzunun üzerinden gülümseyerek onları yalnız bıraktı.

Lincoln, Vi'yi gri taştan verandaya açılan kapıya yönlendirdi. Şükürler olsun ki dışarıda birkaç ısıtıcı vardı ve bir iki çift hoparlörden yükselen alelade müziğe dans ederek eşlik ediyorlardı. Saksıdaki ağaçlar, üzerlerine sarılan küçük beyaz ışıklarla parıldarken özenle ekilen çiçeklerin kokusu geniş alana yayılıyordu.

Lincoln'ın yanındaki kendisi olmasa belki romantik bir ortam olabilirdi.

“Bundan keyif alıyorsun, değil mi?” Vi, ona suçlarcasına bir bakış attı.

“Büyükannenin balo salonuna resmen Violet-kilidi yapmasından mı? Son derece. Evdeki tüm dolaplarında ve sivri köşelerin hepsinde yumuşak çocuk kilitlerinden falan var mı?”

Vi, onun kolunu bıraktı. “Temiz Hava Görevi bitmiş gibi düşün. Gidip gülümse, eğlen ve lütfen bana yazmayı unut. Unutma olaylarında iyisin. Çok zor olmamalı.”

Lincoln gözlerini kırptırdı. “Benden nefret etmek için hakkın var—”

“Kendini beğenmiş, fırsatçı şerefsiz bir pislik olduğunu düşünmeme izin vermiş olman harika.”

Vi, odasına gidecek en yakındaki yolu bulmak için arkasını döndüğünde birdenbire duraksadı. Belediye Başkanı Ruddick, ona doğru yaklaşıyordu ve görevi sanki buymuş gibi Vi’nin peşindeydi. Bu devlet memuru fazla yapışkan, fazla konuşkan ve şu an Vi’nin sabredemeyeceği kadar kişisel bakımdan fazla mahrumdu.

Yirmi adım.

On.

Daha da yaklaştıkça adamın dudağının kenarındaki salya görüş alanına giriyordu. Yaklaşmasına saniyeler kala güçlü bir kol Vi’nin beline sarılarak onu dans pistine yönlendirdi.

“Üzgünüm, Başkan Ruddick,” dedi Lincoln. Diğer adama saygıyla başını eğdi. “Bu güzel kadını tüm gece kendime saklamaya çalışıyorum. Umarım anlayışla karşılırsınız.”

Ruddick belli belirsiz elini salladı. “Sanırım bunun için çok beklemem gerekecek ama sana rastladığıma göre... Seninle birkaç hafta önce konuştuğumuz şu projeyle ilgili ofisini aramayı düşünüyordum.”



"Bu tamamen işle alakalı bir durum ve bu gece sadece kutlama yapıyoruz. Pazartesi ofisimi ararsanız asistanım bir toplantı düzenler."

"Arayacağım. Teşekkürler. Bayan Maxwell..." Belediye başkanı gülümseyerek geldiği yöne dönerken keyfi yerinde gibiydi.

"Aynı gün içinde ikinci kez seni kurtardım. Rica ederim."

"Teşekkür ederim," dedi Vi zorla. Çenesi kasılıyordu.

Lincoln'ın göğsünden bir kıkırtı yükseldi. "Üzgünüm, o da neydi? Yanlış duymuş olmalıyım çünkü bir an Violet Maxwell'in bana teşekkür ettiğini duyduğuma yemin edebilirim. Tam da şu an yüzüme bir kartopu daha gelmesini bekliyorum."

"Gece daha yeni başlıyor."

Lincoln başparmağıyla nazik hareketlerle elini okşuyordu. Adamın eliyle Vi'nin kadınlığı arasında direkt bir zevk dalgası olmalıydı çünkü neredeyse külotunu mahvetmiş sayılırdı ve yakınlıkları devam ettikçe bu tehdit daha feci bir hal alacak gibiydi.

Tanrıça aşkına, çok yakınlardı ve bedenlerinin her hareketinde daha da yaklaşıyorlardı. Vi bakışlarını Lincoln'ın smokin ceketinden ayırıp yüzüne bakmaya çekiniyordu çünkü tahrik olduğu için yanakları ve kurt adamı hiç ilgilendirmeyecek başka yerleri kızarmaya başlıyordu.

"Bu gece o güzel gözlerini tekrar görebilecek miyim?" diye sordu. Sesi yumuşak ve boğuktu.

Hayır.

Bakmamalıydı.

Bakışlarını Lincoln'ın smokininden, göğsünden ya da altın kahverengi gözleri hariç bedenindeki herhangi bir yerden ayırmaması onun yararına olurdu. Ancak bakışlarını kaldırdı.

Alfalar yaratılış itibariyle gözlerinin içine bakılmasından hoşlanmazlardı. İçlerindeki hayvan bunu bir meydan okuma olarak kabul ederek güç oyununa çevirirdi. Bu yüzden diğer doğaüstülerin çoğu onları sinirlendirme riskini almazlardı.

Yine de Violet gözlerini ondan *ayıramıyordu*. Şimdi de böyleydi, çocukluklarında da.

Karnının hemen altına oturan sıcaklık yayılmaya başlayana kadar dans etmeyi bıraktıklarının farkına varmadı. Kayak alanındaki aksine bu sefer sıcaklık hızlıca değil, yavaşça yayılarak Vi'nin tüm damarlarını ve tenini sarmaya başladı.

Parmak uçları karıncalanıyordu.

Parmaklarında soluk mor renkte bir sis belirdi.

*Sihir...*

Vi hızlıca geri çekildi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Dans ediyorum... ya da bir saniye öncesine kadar ediyordum."

Eğer onu bu kadar iyi tanıyor olmasa Vi onun bu masum ayaklarına kanabilirdi. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Otuz iki yıl boyunca bir gram sihri olmayıp da nasıl yirmi dört saat içinde kendini iki kez ortaya çıkarabilirdi ki?

Yaşadığı bu tesadüfler neredeyse kurdeşen dökmesine sebep olacaktı.

"Planın ne bilmiyorum ama şu an dursan iyi edersin," dedi Vi.

"Violet, ben anlamıyorum—" Lincoln, ona doğru uzandı.

"Bana dokunma." Vi geri çekilirken ikisi tekrar temas ederse sihrinin ne yapabileceğinden emin değildi.

Aralarına mesafe koydukça ellerindeki parıltı azaldı ki bu, Lincoln Thorne'un ona iyi gelmediğinin kanıtıydı. "Bana bir iyilik yap. Bir dahakine dağın tepesinden hızlıca indiğimi gördüğünde ya da Ruddick'in uzun soluklu hikâyelerine maruz kaldığımı fark ettiğinde karışmak istesen de *karışma*."



On dört yıl önce bu kurt adam yüzünden çektiği acı ve aşağılanmayı tekrar hissetmektense binlerce kez bir kar aracına çarpıp bir yerlerinin kırılmasını tercih ederdi.

Lincoln Thorne, onun hassas genç kalbini bir kez kırmıştı. Eğer yaralı yetişkin kalbini bir kez daha kırmasına izin verirse mahvolurdu.

## *Hokus-Kahrolası-Pokus*

**V**i işten hastalık izni almayıp iki gecelik iznini üçe katlamadığı için kendine küfrediyordu. Bağlılık İlanı'nın olduğu feci hafta sonunu atlattıktan sonra insanlarla uğraşmak istemiyordu. Haftanın diğer günleri çok dışa dönük olduğundan değil ama tüm o gülümseme ve havadan sudan muhabbetlerin ardından buna ihtiyacı vardı. Ki çocukluğundaki ezeli düşmanıya beklenmedik karşılaşmasını ve *sihir* olayını saymıyordu bile. Ekstra bir dinlenme gününü hak etmişti.

Ancak bunun yerine elinde çifte vardiyası, huysuz patronu ve zaten tuhaf olan bu mekânı daha da tuhaflaştıran Kanlı Ay vardı.

Doğaüstü bir şey varsa o da *Potion's Up*'da bir yerlerde tam da Vi'nin içki ustalığı (yani barmenliği) yaptığı bu doğaüstü temalı barda olurdu. Menüdeki ürünler. İçkilerin adı. Dekor. Partiler ve özel günler için fazlasıyla büyük bir kazanı ortaya çıkarıp şişeleri çevirirken iyi miktarda bahşiş topluyorlardı.

Her ne kadar üzücü görünse de *Potion's Up*, onun evden kaçış yoluydu.

"Masa dokuz için beş tane de Aşk İksiri lazım." Bir tepsi tezgâha çarptığında Vi'nin en yakın arkadaşlarından biri iç çekti. Mükemmel C beden memelerini düzeltiyordu.



Poster kızlarını kuskandıracak kıvrımlara sahip bu kızıl saçlı, eğlenceye aç ve korkunç zeki kız Harper Jacobs'tı. Sadece psikoloji yüksek lisansı ve seks terapisi sertifikasıyla değil, aynı zamanda bu bölgedeki tek yetişkin bâkire iblis olmasıyla, hem de *seks iblisi*.

Belki de ülkede...

Muhtemelen batı yarımkürede.

Harp'in bekâret durumu ve geceleri yapılan *Savannah'la Seks Sohbeti* radyo programı yalnızca Violet ve kardeşleri arasında bilinen ve iblis tarafından delicesine saklanan birer sırdı.

Barın öbür tarafından durmadan kendisine el sallayan bekârlığa veda partisini görmezden gelerek Vi, arkadaşının istediklerini hazırlamaya koyuldu. "Masa dokuz bunlarda *gerçekten* aşk iksiri olmadığını biliyor mu?"

"Ne bileyim. İyi bahşiş bıraktıkları müddetçe neye istiyorlarsa inanabilirler." Harper çenesini eline yaslayarak kokteyl kabını dolduran Vi'ye baktı. "Partiyi unuttuğumu sanma sakın. Detayları bana anlatacaksın, cadı. Kim ne giyiyordu ya da en önemlisi kim kiminleydi? Çeteleyi de vermen lazım."

"Ne çetelesi?"

"Edie'nin kaç kişiyi altına işettiğinin çetelesi. Ben üç diyorum. Üç müydü?"

Vi alayla güldü. "Bu *bir* kez oldu ve her ne kadar bununla gurur duysa da bilinçli yaptığını sanmıyorum."

"Bilinçliydi." Bax boştaki tek tabureye kendini bıraktı. "Bana bir Goblin *shot* gönder."

Vi ve Harper birbirlerine baktılar. Barın diğer tarafındaki bekârlığa veda partisi mensuplarının Koruyucu Melek'in gelişiy-le ağızlarının suyu akmaya başlamıştı ama Vi onları suçlayamazdı. Cennetten gelen bu bronz hediye, üçlü arkadaş grubunun di-



ğer üyesiydi ve iki kolu da dövmeyle kaplı, Jason Momoa ilhamlı saçlarıyla bir rahibeyi bile şehvete sürükleyebilirdi.

Vi ses tonunu alçak tutarak bardağı ona uzattı. “Bu gece Koruyucu görevinde değilsin sanırım?”

“Hayır.” Köpüklü yeşil sıvıyı tek yudumda kafasına diktikten sonra yeni bir tane istemeden önce yüzünü buruşturdu. “Şu an farklı görevler arasındayım.”

Bu iyi değildi.

Koruyuculara genellikle en az birkaç yıllık görevler verilirdi. Onunsa sadece bu yıl iki görevi olmuştu.

“Yani barmenlik görevimi yapıp sana bunun hakkında konuşmak istiyor musun diye sorsam?”

Vi’ye bir bakış attı. “Doldur, bebeğim. Sadece doldur.”

*Bahane.* Bax’ın tipik bir hareketiydi ve Vi zaten bunu bekliyordu. Düzgün bir melek olarak bunları hiçbir zaman paylaşmazdı. Kendini hiç “*Gençler o günlerden biriydi,*” diyerek koltuğa atmaz ve ofiste olan romantizm olaylarından ya da amirinin saçma beklentilerinden hiç bahsetmezdi. Meleklerle özgü bir şeydi.

*Gizli. Sessiz. Reddediş.*

Vi, ona muzip bir gülümseme gönderirken yeniden doldurduğu bardağı uzattı. “İki içki verebilirim, kar meleği. Sarhoşken uçmana izin veremeyiz. Meleğinin sarhoş olmasına izin verirsem Gage, vampir dişlerini boynuma geçirir.”

Bax yüzünü asarak konuyu değiştirdi. “Peki büyük balo nasıldı?”

“Oldukça sıkıcı,” diyerek yalan söyledi. “Çoğunluğu keyifli bir şekilde beni görmezden gelen harika giyinmiş insanlar topluluğu. Harika müzik. Harika yemek. Tabii ki Rose, yakışıklı müstakbel eşiyle mükemmel cadı prensesiydi.”



Harper burnunu kırıştırdığında çilleri gözler önündeydi. "O piş fotoğraflarda olduğu kadar salya akıtmaya değer mi? Çünkü bunun fiziksel olarak nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum."

"Öyle. O kadar yakışıklı ki ona bakmak bile can yakıyor. Rose'a da abayı yakmış gibi görünüyor."

"Herhalde yani! Kendini gelecekteki Yüce Cadı'ya bağlamak herkesin abayı yakmasını sağlar." Ne söylediğini fark etmiş gibi Harper'ın yüzü düştü. "Kahretsin. Vi, *çok* üzgünüm. Aslında sıradaki Yüce Cadı olmayı sonuna kadar hak ettiğini ve ateşli Fransız çocuğu yatağa atman gerektiğini düşünüyorum ama... Lanet olsun. Daha da batırdım, değil mi?"

"Evet," dedi Bax, aynı anda Vi de güçlü bir "Hayır," dedi.

Vi bir bez alarak bar tezgâhına damlayan içkileri silmeye başladı. Lekeler çıksa da silmeye devam ediyordu. "Sorun yok. Havalı sihir olayını Rose'un alacak olmasına çoktan alıştım ve ciddi ben Valentin gibi biriyle evli hayal edebiliyor musunuz?"

Harper güzelce alınmış kaşını kaldırdı. "Yani cehennem kadar ateşli ve dilini nasıl kullanmasını iyi bilen birinden mi bahsediyorsun? Ah, evet."

"Dırdırcı ve çokbilmiş bir Alfa tipinden bahsediyorum... *Gerçek* bir Alfa demek istemedim." Vi irkildi. "Sinir krizi geçirmeden Ro'nun partisini zar zor atlattım. Günlük olarak böyle etkinliklere katılmayı hayal dahi edemiyorum."

"Güzel kıyafetler. Harika yemekler. Ateşli, hayvansı şekil değiştirenler ve diğer muhteşem doğaüstüler," dedi Harper. "Evet, buna neyin engel olabileceğini biliyorum... Bir alternatif evren ya da en yakın arkadaşımın ta kendisi."

Harper alaycı olsa da Violet, doğaüstülerin dramasından uzak normal hayatını seviyordu. Ya Yüce Cadı olsaydı? On dakika geçmeden doğaüstüler topluluğundan yüksek nüfuzlu birini



muhtemelen yanlışlıkla diyemeyeceği şekilde aşağılayarak uluslararası bir olay başlatırdı.

Doğaüstü olaylardan her ne kadar uzak durmaya çalışsa da Lincoln Thorne'u düşünmeden edemiyordu, hani şu Alfa olan. Şekil değiştiren. Dramanın vücut bulmuş hali. Sayısız kez dergilerin kapaklarında boy göstermişti. Adam, bir paparazzi fotoğrafını çekmeden marketten avokado dahi seçemiyordu.

Çocukken bile her açıdan zıtlardı. Linc sporla ilgilenirken Vi kitap kurduydı. Biri popüler, diğeri değildi. Linc, D vitamini alır gibi ilgiye boğulurken Vi, kendi güvenli alanında kalmak için elinden geleni yapardı. Ta ki ahmak herif kahrolası gülümsemesi ve kurt çekiciliğiyle o alana girene kadar.

Harper'ın bakışları Vi'ye dönmeden önce gergin bir şekilde etrafta gezindi. "Ah... Vi?"

"Evet?"

"O aşk iksirlerinin içinde gerçekten sihir olmaması gerektiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Ha?" Şaşkınlıkla arkadaşına baktı.

Harper, kalan son iki kokteyli tutan Vi'nin ellerini işaret etti. Kıvrılan parmak uçlarından mor renkte sihirli sisler çıkıyordu.

Vi irkilerek aşk iksirlerinden birini devirdi. "Bu lanet olası sihir de ne böyle?"

Sanki kurutmak istiyormuş gibi ellerini sallamaya başlasa da ne kadar sallarsa sis o kadar büyüyordu. İnsanlar bu kargaşayı merak ederek onlara döndü. Harper barın ucundaki sallanan kapıyı iterek açtı. "Tuvalete! Hemen!"

Arkalarında bir yerlerde patronlarının bağıışını duymazdan gelen Vi, şükürler olsun ki boş olan kadınlar tuvaletine girdi. Kapı kapandığı an sanki parmağını prize sokmuş gibi saçları kabarmaya başladı.



"Hayır, hayır. *Hayır.*" Ellerini suyun altına götürerek aynaya baktı. "Bunu şimdi yapamazsın, Pırıltı. Sakin ol."

Sanki bir emir vererek "*Ah, evet, büyüleyelim,*" demiş gibi sihir çoğalarak teninde daha da görünür hâle gelmeye devam ediyordu.

Sihri bile kahrolası tavırlıydı.

Bax gizlice tuvalete girdiğinde bakışları, Vi'nin hâlâ parlayan ellerine döndü. "Tabii ki mor."

Vi ona ters bir bakış atarken gözü seğirdi.

"Çünkü adın Violet\*..."

"Evet, anladım, Bax. Gülmememin bir sebebi vardı. Burada olmamalısın. Lanet olsun, Harper'la binayı boşaltmanız gerekiyordu."

"Tam da olmam gereken yerdeyim." Bax, Koruyucu Melek moduna girerek Vi'nin ellerine uzandı.

Vi hızlıca ellerini çekti. "Sen kafayı mı yedin? Bu şeylerin sana ne yapacağını bilmiyoruz. Sonsuzluk Taşları'nın *Yenilmezler*'e ne yaptığını görmedin mi?"

"O zaman kontrol etmene neyin faydası olacak?"

"Sence bilsem tuvalete saklanır mıydım?" Vi bir anda patladığı için anında pişman oldu. "Üzgünüm. Sadece... Keşke bu kahrolası şeyin neden olduğunu bilseydim."

Bax sıırttı. "Cadı ergenliği mi?"

"Otuz iki yaşında?"

Bax omuz silkti. "Sadece bir fikir."

Tanrıça aşkına, kardeşleriyle konuşmak istiyordu ama bu, görüntülü aramada tartışılacak türde bir şey değildi. Olive hâlâ yurtdışındaydı. Rose da ya büyükannesiyse Yüce Cadı eğitimi-deydi ya da şekil değiştiren nişanlısıyla öpüşmekle meşguldü.

\* (İng) Violet: Mor -çn.



Vi'nin bununla tek başına ilgilenmek dışında bir seçeneği yoktu. İç çekti. "O tahliye işine başlasan iyi olur."

"Tahliyeye gerek yok. Bunu mantıklı bir şekilde düşünelim." Bax arkadaşını duymazdan gelerek tezgâha yaslandı. "Bundan kurtulmak için bunu neyin getirdiğini çözmeliyiz. Ellerinden flaşlar çıktığında ne düşünüyordun?"

"Harp'in kokteyllerini."

"Sen o içkileri otomatik olarak hazırlıyorsun. Tekrar dene. Partiden bahsediyorduk ve..."

Vi tekrar iç çekti. "Harper, Valentin'den bahsetti ve sanırım benim aklım da çocukken tanıdığım bir başka Alfaya kaydı."

Bax'ın acayip mavi gözleri Vi'nin yüzünden ayrılmıyordu.

"Bana neden öyle bakıyorsun?" Vi yerinde kıpırdanarak bunu yapmasına gerek olmasa da tişörtünü düzeltti. "Mağara keşfedermişçesine ruhuma giriyormuşsun gibi hissediyorum. Cidden çek şunları üzerimden."

"Biri bana numara sıktığı zaman anlıyorum ve sende tatlım, biraz şeytanlık kokusu alıyorum. Düşündüğün Alfa kimdi ve onu düşünmene sebep olan şey ne?"

"Çünkü o da cehennem gibi geçen hafta sonundaydı."

Bax ümitle bekledi.

Buna karşılık Vi inledi. "Biraz flörtleşme gibi bir şey yaşanmış da yaşanmamış da olabileceği gibi, başta flörtleşmeyi düşünmüş olabilirim ama bunların hepsi kim olduğunu fark etmeden önceydi. Sonra bir kar arabasıyla cinayet işlememi önledi ve ardından güzel gözleriyle bana iltifat ederken dans ettik ve dengesiz sihir—"

Bax boğazını temizleyerek başıyla Vi'nin ellerini işaret etti.

Gerçekten de kıvılcımlar parlarken sanki mini havai fişeklermiş gibi görünmesine sebep olacak altın benekler aralarına



karıştıyordu. "Lanetli büyüler aşkına, bütün binayı yakacağım. Gage'in o zaman *gerçekten* tepesi atar."

"Barı yakmıyorsun." Bax onun paraleline geçerek omuzlarını rahatlattı. "Gözlerini kapat ve Bay Alfa'yı aklından at. Her şeyi boşaltıp birkaç derin, yavaş nefes al. İki saniye al. Dört saniye ver."

"Bu zaman kaybı."

"Vi," diye uyardı Bax.

"Tamam." Vi gözlerini kapattı. "Peki şimdi?"

"Bay Alfa'yı görme ihtimalinin olmadığı bir yer düşün."

En son gördüğü yer mi? Vi bunu denedi ama zihnindeki her bir görüntüye Linc karıştıyordu.

Ebeveynlerinin evi. *Linc*. Gittiği spor salonu. *Linc*. Gönüllü olduğu Çocuk Toplum Merkezi. *Linc*. Belli ki Lincoln'sız hiçbir yer yoktu.

Lincoln Thorne'u görme ihtimalinin olmadığı son yerse...

*Kendi yatağıydı.*

Linc, gözlerinin arkasında zonklayan bir baş ağrısıyla uyandı. Bunu geçirmek için elinden gelen lanet olasıca her şeyi denemişti. Su içmişti. Ağrı kesici almıştı. Bu ağrıyı bedeninden atmak için neredeyse iki saat boyunca kum torbasını yumruklamıştı.

Tüm bunların sonucunda da sabahki ilk randevusuna geç kalmıştı ve ağrısı giderek kötüleşiyordu.

"Marie!" Linc, ofisinin kapısını açarak asistanına bağırdı. "Avustralyalı Alfadan gelen o parti davetiyesi nerede? Az önce buradaydı ama gitmiş! *Marie!*"

"Seni duyuyorum! Acaba sen bir kurt musun, yoksa uluyan maymun mu?" Ofise girdiğinde çantasını çoktan omzuna asmıştı. "Davetiye de bıraktığın yerde."

Marie Hansen, onu takmamakta sıkıntı görmeyen Adrian dışındaki birkaç şekil değiştirenden biriydi. İki hafta içinde üçüncü asistanını kovduğu bir öğleden sonra bu ayı kadın, öğle yemeği siparişiyle Linc'in ofisine gelmiş ve o zamandan beri de gitmemişti.

Bu, tam beş yıl önce gerçekleşmişti. Eğer Marie her şeyi düzenli ve kontrol altında tutuyor olmasaydı muhtemelen Linc, omuzlarının üzerindeki kafasını bile kaybedebilirdi.

Linc, Marie'nin yüzündeki belirgin huzursuzluğa karşı gülerrek sesini daha nazikleştirdi. "Marie, şu an davetiyenin nerede olduğunu *biliyor* musun?"

"Evet."

Linc beklese de belli ki karşısındaki kadın gönüllü olarak bilgi vermeyecekti... "Nerede olabilir peki?"

"Benim masamda."

"Bu nasıl?"

"Odanın karşısından davetiyeyi frizbi gibi atarak ilgilenmemi söyledin. İlgilendim de. Bu yüzden sen ve artı birin, resmi olarak Avustralya Alfasına ve ailesine, torun kurdun ilk doğum günü partisine memnuniyetle katılacağınızı söylediniz. Bu arada parti, deniz kenarında olacak, ona uygun giyinin."

Gözlerinin arkasındaki ağrı güçlendi. "Tabii halletmişsin."

"Sanım söylemek istediğin cümle şuydu, *Teşekkür ederim, Marie*. Ve rica ederim. Ne de olsa bana büyük ve güzel bir zam yapmanın sebebi bu."

"Öyle bir şey—"

"Eğer ihtiyacın olan başka bir şey yoksa çıkıyorum." Çıkmak için arkasını döndü.

"Marie?"

"Evet?" Dönüp baktığında Linc'in dudaklarına yorgun bir gülümseme yayıldı.



"Teşekkür ederim. Bugün uğraşması zor birisi olduğumu biliyorum."

"Gerçekten mi? Fark etmemişim." Kelimelerindeki alayla birlikte Lincoln kahkaha atarken Marie göz kırparak hafifçe el salladı ve yanından ayrıldı.

Bir dakika sonra Adrian kasılarak içeri girdi. "Sanırım Marie onu her gördüğümde daha da güzelleşiyor."

"Yemek teklifini sürekli reddettiği için öyle..."

Sağ kolu, kahkaha atarken bu şakanın altında bir gerçeklik olduğunun farkındaydı. "Abartıyorsun. Yüzündeki o acı çeken ifadenin sebebi ne?"

"Tantanalardan birini seç. Sebebi herhangi biri olabilir." Tam da beklediği gibi Linc'in, bu sabah son dört saatinde Alfa Flores'le konuşup Yaşlılar Heyeti'nin dağılmasının, doğaüstülerin sonunu getirmeyeceğini anlatarak bu panter adamın içini rahatlatması gerekmişti.

"Marie'nin çıkarken bahsettiği konudan konuşsak? Partiyle alakalıydı sanki?"

"Marie, Alfa Benson'ın torununun doğum günü partisi için onay vermiş... Benim ve artı birim adına."

"Ah." Adrian sırtıtmamak için kendini tuttu. "Alt taraflarında bir parti yani..."

"Sence bu komik mi? İkimiz de biliyoruz ki o *parti* benim doğum gününden *dört* gün önce gerçekleşecek ve hayvan balonlarıyla süslenen bir doğaüstü politika etkinliği olacak. Yanımda götürdüğüm kişiyi otomatik olarak müstakbel Bayan Lincoln Thorne olarak görecekler."

"O zaman orayı as ve evde kal."

"Böylece Yaşlılar Heyeti'nde oyu beni en çok endişelendiren Alfayı mı kızdırayım? Akıllıca bir fikir." Bilgisayarını kapatma-

dan önce yarın sabahki yapılacaklar listesinin ağır telefon görüşmeleriyle dolu olduğunu gördü. “Takılman gereken bir kulüp ya da bir kadın falan yok mu?”

“İkisi de sonra gerçekleşecek. Sana verdiğim şu öneriyle ilgili bir fikrin var mı, gelip görmek istedim.”

“Seni dünden beri ilk kez görüyorum. Ne önerisi?”

“Sana e-posta attığım link.”

E-posta mı? Gelen kutusu savaş alanı gibiydi ama zihninde o milyon tane mesajı bir gözden geçirdi. “Yarışma programı hakkında olan mı?”

“Eş bulma yarışması,” diye düzeltti Adrian. Sandalyeye oturarak bot giydiği ayağını masaya uzattı. “Ne düşünüyorsun?”

“Bence bu, şekil değiştiren topluluğu hakkındaki ilginçlikleri yansıtmak için yapılan saçma sapan bir dümenden ibaret. Gerçekten kendini öyle bir duruma sokan biriyle eş olabileceğini düşünüyor musun? Üzücü bir ilgi çekme yarışından başka bir şey değil.”

Linc deri ceketini duvardaki askıdan alarak üstüne geçirdi. Adrian yerinden kıpırdamıyordu. Linc, tüm dikkatini konuşmaya bayılmasına rağmen fazlasıyla sessiz kalan arkadaşına verdi. “Ne yaptın sen?”

“Sorup soruşturmuş olabilirim—”

“Hayır,” diye hırladı Linc.

Adrian ellerini kaldırdı. “Beni bir dinle...”

“Sana eşlik edeyim.” Linc ofisinin kapısını açtı.

“Sağ kolun olarak benim işim o inatçı kışının her tarafını korumak. Şu an birinin seni sömüreceği bir zafer boşluğun var.”

“Senin çözümün de beni bir yarışmaya gönderip gösteriş budalası gibi boy göstermemi mi sağlamak? Böyle bir şey olmayacak.”



“Bana pek fikir verdiğin söylenemez! Kimseyle buluşmuyorsun—”

“Çünkü vaktimi ayırmam gereken daha önemli şeyler var.”

“Vaktin daralıyor, Linc!” dedi Adrian bağırarak. Yerinden kalkarken yüzündeki gülümseme silinmişti. “Benson seninle hemfikir olmazsa ne olacak? Alfalardan, yüzlerce yıllık geleneklerine karşı durmalarını istiyorsun. Bu temelde bir Sürüdeki herkesin inanarak büyüdüğü şeylerden vazgeçmesi demek.”

“Sadece kökleri geçmişe gömülü olan bir inanç modeliyle, modern bir toplum kuramayacağımızın farkına varmalarını istiyorum. Sırf soyadlarımız yüzünden bizim aile bağlarımız binlerce şekil değiştirenin sesi olmamalı.”

Sırf soyadı yüzünden kimseye, halkı için en iyisini yaparak onları yönetme kabiliyeti verilmiyordu. Linc’in babası örnek verilebilirdi. *Bisset*. Tüm hedefleri sadece kendi çıkarına hizmet ediyordu. Bu yüzden Linc, Yaşlılar Heyeti’ni dağıttıktan sonra Alfa rolünün doğum hakkıyla değil, hizmetle kazanılmasını planlıyordu.

*Sürüye* hizmetle kazanılmasını.

Sürüler, kendilerini yönetmesini istedikleri kişilere oy verebilirlerdi. Eğer seçtikleri kişi hüküm süren Alfadan bir başkasıysa da o Alfa gönüllü olarak çekilecekti. Elveda, şekil değiştirenlerin korkulu taktikleri. Merhaba, şekil değiştiren demokrasisi.

Adrian iç çekti. “Bak, bu yolda seninle olduğumu biliyorsun. Hem de yüzde yüz ama ya diğer Alfalar bekleneni yapmazlarsa ne olacak? Ya Yaşlılar Heyeti’ni vaktinde dağıtamazsan ne olacak?”

“Belki de kenara çekilip bir süre ağır işleri senin yapmana izin veririm.” Linc’in dudakları seğirdi. “Kendi unvanın için çalışmanın vakti geldi.”

En yakın arkadaşının yüzündeki tüm kan çekildi. "Siktir. Bununla ilgili şaka bile yapma, dostum. Ben bir aşk adamıyım, savaşçı değil."

İkisi de kahkaha atarken ortamdaki gerginlik dağıldı. Linc yüzünü ovuşturdu. Tüm yorgun kasları yatağına kavuşmak istiyordu. "Ne yapmamı istiyorsun? Şu kahrolası yarışma dışında..."

"Potansiyel eş adayları ara. Onlarla *buluşman* gerekecek."

"Buluşmam?"

"Evet, buluşman. Şarap iç, yemek ye, kur yap. Kendin ol. Hayır, olmaz. Sen... nazik ol."

Linc, ona ters ters baktı. "Eğer istersem nazik olabilirim."

Adrian alayla güldü.

Linc'in asıl sorunu nazik olmak değildi. Onu asıl tedirgin eden şey incinmeyi hak etmeyen birini incitmekti. On dört yıl önce tam da aynı şeyi Violet'a yapmıştı. İlişkileri için savaşmayı babasının karşısında durmayarak geri çekilmiş ve ikisini de incitmişti. Eğer gerçek eş olsalardı böyle bir şey asla yaşanmazdı.

Gerçek eş *olsalardı* fiziksel olarak asla ondan *uzaklaşamazdı*. Babasının tehditleri, gözdağı vermesi ve araya sihrin bile dahil olması işe yaramazdı.

*Hiçbir şey* onları ayıramazdı.

Adrian'ın niyeti iyiydi ve birileriyle buluşması mantıklıydı ama Linc, geçmişin tekrar etmesini göze alacak kadar büyük bir piç değildi.

Gerçek bir romantizme kapılıp da dikkatinin dağılmasını kaldıramazdı.

Ama sahte bir şey olursa...

Bunu yapabilirdi. Sadece doğru kadına ihtiyacı vardı.



## *Köpek Maması*

**C**ocuk Toplum Merkezi'ndeki vardiyası sırasında Vi, iki shot ekstra karamelli büyük boy mocha frappuccino karşılığında edepsiz birkaç iyilik yapmaya bile hazırdı.

Normalde yoğun günler onun için sorun değildi. Yoğun gün, bir sürü çocuğa yardım edecekleri anlamına geliyordu. Etkinlik. Teneffüs. Eğitim. Merkezde bunların hepsi yapılıyordu ve Vi, Queens'in Astoria semtindeki bu merkeze yardım ederek görevini yerine getirmeyi çok seviyordu. Bugünden sonra daha çok seveceği bir şey varsa o da herkesin günün sonunda eve dönecek olmasıydı.

İki gönüllü hastalanarak ayrıldıkları için merkezde eleman azdı ve gelenler de öğleden sonra gerçekleşecek olan Doğaüstü Güçler Konseyi ziyareti sebebiyle stresliydi. Bu ziyaretin iyi geçmesi gerekiyordu çünkü bu yıllık ziyaretlere yöneticileri olan Isaac, "Şişirme Tören" diyerek gelecek sene merkeze verilecek olan bağışı zorla kabul ettiriyordu.

Vi çoktan üç kavgayı ayırmıştı. Bunlardan biri çocuğun buzdolabının içine sıkışmasıyla ve diğeri de tanrıça bilir iki cadı, yeni gelen kızın termosuna ne döktülse onu engellemesiyle gerçekleşmişti. Şimdiyse yirmi dakikadan kısa süre sonra spor salonundaki ofisinin dışında yeni bir kavga çıkıyordu.

Bugünün bitmesi gerekiyordu. *Derhal.*

Harper başını kapıdan uzatırken yüzünde temkinli bir gülümseme vardı. “Yani... komik hikâye.”

“Daha fazla komiklik kaldıramam, Harper.” Vi kendini sandalyesine bırakırken kıyafetleri, tuvalette gerçekleşen kazadan ötürü hâlâ ıslaktı. “Tüm komikliğim tükendi. Cidden. Isaac gelene kadar bekleyemez mi?”

“Yani gelip varlığını bize lütfetmeden mi diyorsun? Bu mucizeleri kim yaratıyor?”

Evet, bu inanılması güçtü. Isaac, merkezin tam zamanlı ve maaş alan çalışanı olsa da yönetici olarak çok nadiren ofise gelirdi ve genelde “alan dışı” toplantılarda olduğunu söylerdi. Vi ve Isaac Ziegler’i tanıyan herkes, bu toplantılar, pijamalarıyla ve evinin konforunda gerçekleşmediği müddetçe saçmaladığını biliyordu.

Derin bir nefes alan Vi sandalyesinden kalktı. “Beni şu komikliğe götür bakalım.”

“Bu çok da ‘komik ha ha’ türünde değil de ‘boktan komik’ diyebilirim.” Harp bunu, spor salonuna doğru ilerlerken söylemişti. “Çoktan depodan merdiveni alıp çocuğa ulaşmaya çalıştım.”

Spor salonuna girince Vi birden duraksadı. “Ne oluyor...”

Çocuklar basket sahasının bir köşesinde toplanmışlardı ve kimileri sessizce, kimileri de Timmy Elias’ın üç metrelik potada oturuşunu keyifle izliyordu. Timmy’nin bu vaziyetinin suçlusu olabilecek üç ergen şekil değiştiren dışında kimse bu durumdan keyif alıyor gibi durmuyordu.

Kurt, ayı ve panter ergenler, ne zaman görevliler etrafta olmasa küçük kartala işkence ediyorlardı. Bu üçlü diğer herkesten daha büyük ve korkunç göründükleri için gönüllüler de dahil hiç kimse onları durdurmayı denemiyordu.



Misha Sharma dışında.

Sekiz yaşındaki cadı, kendinden daha büyük üç erkeğin karşısına geçip ellerini onlara doğru uzatarak hafif pembe bir parıltı yayıyordu. Kurt adam olan Tony, Timmy'ye bir basketbol topu atmaya çalıştığında kız bileğini bükerek topu direkt geri çevirip ergenin kafasının yanına yapıştırdı.

"Buna pişman olacaksın, cadıcık," diye hırlardı Tony. Kızın neredeyse iki katı olarak tehdidinin ardından küçük cadının üstüne yürümeye başladı.

Bir başka top kızın omzunun üzerinden uçarak çocuğun bacaklarının arasına çarptı.

"Eğer *sen* Timmy'yi rahat bırakmazsan burnundan işemek zorunda kalacaksın, pislik," diye uyardı Misha.

"Yapması gereken tek şey dönüşmek," dedi ayı adam olan Cameron. Gözleri yaşlı olan Tim'le alay ediyordu. "İşler zorlaştığı zamanlarda siz kuşlar uçarak kaçmak konusunda bayağı iyisiniz, değil mi? Uç bakalım, küçük kuş! O tavuk kanatlarını çırp."

"Bu kadarı yeter." Vi nazikçe kalabalığın arasından ilerleyerek direkt üç ergenin ve küçük kızın arasına geçti. "Burada neler olduğunu sormama gerek yok. Değil mi?"

Tıknaz panter adam olan Nathan genişçe gülümsedi. Vi'nin orada olması az da olsa gözünü korkutmuyordu. Küçük adi, çoktan Vi'den daha heybetli olduğunun farkındaydı. "Birazcık eğleniyoruz, Vi. Her şey yolunda."

"Siz üçünüz Bayan Violet diyeceksiniz. Her şey yolunda değil, Timmy eğleniyormuş gibi durmuyor. İçinizden biri bana, oraya nasıl girdiğini anlatacak mı?"

"Kötü bir smaç bastı sanırım."

Üç şekil değiştiren de sanki bu duydukları en komik şeymiş gibi kahkahalara boğulurken sırayla birbirilerine beşlik çaktılar.



Vi'nin bu zırvalıklara vakti yoktu. "Harper, bu çocukları ofise götür ve gelip almaları için ailelerini ara. İkinci bir emre kadar Merkez'den uzaklaştırıldılar."

Cameron alayla güldü. "Sence ebeveynlerimiz bizi uzaklaştırmaya izin verirler mi? Bizim ebeveynlerimiz olmasa bu toplum merkezi de olmazdı."

Violet'in öfkesi, çocuğa doğru bir adım atarken kafeinsizlikten ötürü daha da belirgin hal almıştı. Şekil değiştirenlerin üçünün de gözlerinin içine baktı. Bundan *nefret* ederlerdi. Özellikle de Alfalıği önemseyenler...

"Bu kapılardan içeri girecek kadar kendini rahat hissetmeyen çocuklar olmadan bir toplum merkezi de olmaz," diyerek Cam'in sözünü düzeltti. "Ebeveynlerinin hangi kılı ayılar olduğunu takmadığım gibi, ÇTM'yle bağlantılarını da önemsemiyorum. Bu tavır, burada hoşgörölmececek."

Tony, Vi'nin sol tarafına yaklaştı. "Fiyasko Maxwell'den büyük konuşma... Ofise gitmek bir yana, bize bir şey yaptırmayı nasıl planlıyorsun acaba?"

Vi'nin arkasından Harper'ın nefesi kesildi.

Sanki sorgulandığını hissetmiş gibi Vi'nin sihri o küçük gizlenme yerinden sızmaya başladı. Sihrini zar zor tutuyordu. Bu şımarık veletlerin ebeveynleri zaten onları cezalandırdığı için oldukça kızacaklardı. Bir de yanlışlıkla çocuklara sihirle birer domuz kuyruğu verse ne kadar kızacaklarını düşünemiyordu bile...

Büyükannesinin -sihir içermeyen- tüm öfkesini içinde bulurak Vi genç kurda dik dik baktı. "Köpek maması yiyen birine göre de senin tavrın çok küstahça. Ofise geç ve o kıcını sandalyeyle buluştur, yoksa sana sihirsiz bir cadının neler yapabileceğini göstereceğim."



Vi çocukların isyan etmesini beklerken gözlerini kırpmadı, irkilmedi ya da nefes almadı. Onlar da isyan etmek yerine Harper'ı takip ederek ölümcül bakışlarını ofisin kapısı kapanana kadar Vi'den ayırmadılar. Bu sorun çözülünce Vi dikkatini diğer soruna vererek potanın içindeki dokuz yaşındaki çocuğa rahatlatıcı olduğunu düşündüğü bir gülümsemeyle baktı. "Seni oradan indireceğiz, Timmy. Söz veriyorum."

Çocuk başını sallarken gözyaşları yavaşça kuruyordu. "Dönüşemedim ve ben—"

"Sorun yok. Bunu nasıl yapabileceğimizi çözene kadar kıpırdama."

Vi merdivene baktı. Merdivene tırmanmayı *hiç* istemiyordu ama boyu yüz elli santim kadar uzamazsa çocuğa ulaşmasının başka yolu yoktu. İri olan iki çocuğa merdiveni sabit tutmalarını söyledikten sonra yavaşça kızıl saçlı çocuğa doğru tırmandı.

Yukarı çıktığında Timmy'ye bir gülümseme gönderdi. Aşağı bakmıyordu. "Gördün mü? Tereyağından kıl çeker gibi."

"Teyzem tereyağıyla turtta yapmanın çok zor olduğunu söylüyor. Bu yüzden hep marketten alıyormuş."

Vi kıkırdadı. "Bu turtanın nasıl olduğuyla alakalı ama sen akıllı bir ufaklık olduğun için bizim işimiz kolay olacak. Poponu potadan kaldır ve bacaklarını bana doğru uzat. Ayaklarının merdivene ulaşmasına yardımcı olacağım, tamam mı?"

Çocuk yavaşça Vi'nin yönlendirmelerini yerine getirdi. İkisi de merdivenlerden inmeye başlayana kadar Vi rahat bir nefes almamıştı. Yarı yola geldiklerinde Timmy hızlandı.

"Biraz yavaş ol, Tim. Sakin ol," diye uyardı Vi.

Merdiven yerinden oynadı ve küçük çocuk gergin bir şekilde Vi'nin henüz çekmediği parmaklarına bastı. Vi bağırduğunda Timmy irkildi.

Hepsi bu kadardı.

Violet'in ayağı kaydığı an kendilerini uyaran seslerin gürültüsüyle düşmeye başladı. Kendini çarpmaya hazırlamıştı... ve tuhaf bir şekilde iki güçlü kola düştü.

Kolların ikisi ve ait oldukları adam gerçekten güzel kokuyordu.

Çam ve deri gibi.

Kurt ve asi gibi.

Kahrolası Lincoln Thorne gibi.

Vi gözlerini tek tek açarak buna emin oldu. Nedense, bir şekilde lanet olasıca şekil değiştirenin kollarındaydı.

Yine.

“Yere çarpmayı tercih ederim,” diye mırıldandı.

Lincoln'ın dudakları kıvrıldı. “İsteğiniz benim için bir emirdir, prenses.”

Vi'yi yumuşak halının üzerine bıraktığında basketbol potasının hemen altında uzanıyordu. “Ah! Hey! Bu da neydi?”

“Kadınlara istediklerini vermeye son derece önem gösteriyorum.”

Vi ona dik dik bakarak ayağa kalktı. Kalktığı an Timmy kollarını beline sararak ona sıkıca sarıldı. “Teşekkür ederim, Bayan Violet. Acele ettiğim için çok özür dilerim ama inmem gerekiyordu ve... İyi olduğunuz için çok mutluyum.”

“Sorun yok, dostum. Endişelenme.” Çocuğun turuncu saçlarını karıştırdı. “Git ve yemekten önce temizlen, olur mu?”

Çocuk başını sallayarak onaylarken onun tarafını tutan Misha dahil bütün çocuklar dağılmaya başladı.

Harper ofisten çıkar çıkmaz saçma bir şekilde donakaldı. “Ah, imm, demek çoktan biliyorsun...”

“Biliyor muyum? Neyi biliyorum?” diye sordu Vi en yakın arkadaşına.



İblis, başıyla Lincoln'ı ve solundaki uzun, geniş omuzlu adamı gösterdi. "Doğaüstü Güçler Konseyi'nden görevliler geldi. Alfa Thorne ve—"

"Adrian Collins." Koyu renk saçları olan şekil değiştiren tokalaşmak için elini uzattı. "Ben Konsey'den değilim. Kuzey Amerika Sürüsü Alfasının sağ koluyum. Sizinle sonunda tanışmak büyük zevk, Violet Maxwell. Hakkınızda çok şey duydum."

Vi, Adrian'ın elini sıkarken Lincoln hırıltıya benzer bir ses çıkardı. "Ben de senin hakkında çok şey duydum ama hepsi gazetelerden..."

Adrian güldü. "Eh, muhtemelen doğrudur."

"Harper, rica etsem Lincoln'a merkezi gezdirip sorularını cevaplayabilir misin?"

Harper ona sorgulayan bir bakış atsa da çenesini kapalı tuttu. "Tabii. Evet. Olur."

"Bize katılmayacak mısınız?" Linc'in sesi neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Hayır. Güvende olacaksınız. Benim susturmam gereken birkaç köpecik var."

Lincoln'ın bakışlarından anlam çıkarmak imkânsızdı. Tabii Vi anlam çıkarmak istediğinden değil ama onu -ve uzaklaşırken kışına bakan heyecanlı bakışlarını- ne kadar görmezden gelmeye çalışırsa tenindeki karıncalanma o kadar artıyordu.

Mor sihir parıltıları parmak uçlarına doğru ilerliyordu.

Bu sefer hissettiği şey tuvalete kaçmasına sebep olmadı. Bu sefer çenesini kaldırıp neredeyse sihirsiz bir Maxwell cadısının neler yapabileceğini göstermek için üç geveze ergene bir gösteri sergilemeye hazırlandı.



*Köpecikleri susturmak.* Linc ne söylemek istediğini daha soramadan Violet, onu ve Adrian'ı gezdirme işini Harper'a bırakarak ofise doğru yanlarından ayrıldı. Minyon, kızıl saçlı kızın ağzından dökülen her bir kelimeyi dinlerken arkadaşı Adrian'ın ağzından resmen salyalar akıyordu. Linc'in burnuna gelen kokular eğer doğruysa bu iblis, sağ kolu kadar etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Harper, karşısındaki piçin ne kadar çok çabalayabileceğini tahmin edemezdi.

"ÇTM'nin yöneticisi Violet mı?" diye sordu Linc. "Dosyalarda farklı bir isim gördüğüme yemin edebilirim."

"Muhtemelen Isaac Ziegler'ı görmüşsünüzdür ama o ofiste olmadığına Vi, onun yerine bakıyor."

Harper'ın ses tonundaki bir şey Linc'i bir soru daha sormaya itti. "Ofise çok sık gelmiyor mu?"

Konseyin, adamın maaşını ödediği düşünülürse bu, bilmek isteyeceği bir şeydi.

Harper sanki ne kadarını paylaşması gerektiğini hesaplıyormuş gibi dudağını ısırıldı. "Eğer dışarıda halletmesi gereken işleri yoksa ofiste oluyor."

Mükemmel bir yetersiz cevaptı ve Linc'in, Marie'ye Isaac Ziegler'in çalışma alışkanlıklarını araştırmasını, zihninin bir kenarına yazmasını sağlamıştı. İçinden bir ses, bu adamın yapması gerekenden çokça fazla dışarıda iş hallettiğini söylüyordu.

Harper, onları harika bir şekilde gezdirdi ve gösterilen her şeyle Linc, ÇTM'ye daha da hayranlık duydu. Kız, onları binada ve Adrian'ın bırakılan birkaç sandalyeyi toplayarak gözüne girmeye çalıştığı dış kısımda gezdirdi.

İçeri döndüklerinde çocuklar sağlıklı atıştırmalıklar yiyorlardı ve sıralarında açık olan ders kitapları vardı. Herkes sessizce birlikte çalışıyordu.



Linc, matematik problemi çözerken önünde küçük krakerler olan altı ya da yedi yaşlarındaki genç bir kızı izledi. "Burada ne yapıyorlar?"

Harper genişçe gülümsedi. "Bu, Dostça Çalışma Saati. Çocukların arasındaki iletişimi teşvik etmek ve derslerine yardımcı olabilmek için başlattık. Şu an o kadar popüler bir hal aldı ki mahalledeki çocukların bazıları özellikle Dostça Çalışma için buraya geliyorlar."

"Akranlarla çalışma. Hoşuma gitti. Şehirdeki merkezlerin çoğunda böyle programlar olmalı."

"Vi, Isaac'i bu konuyu şehir konseyine taşıması için ikna etmeye çalıştı ama öyle bir şey yaptıysa da bilmiyorum."

Linc'in göz atması gereken bir konu daha ortaya çıkmıştı.

Tam Harper'a, onlara etrafı gezdirdiği için teşekkür etmek üzere ağzını açtığı sırada bir erkek sesi yankılandı. Hızlıca bir başka ses, ardından üçüncü bir ses yükseldi. Linc başını, büyüyen karmaşaya doğru çevirdi. *Ofise* doğru. "Orada neler oluyor böyle?"

Harper gergin bir şekilde Violet'in ardında kaybolduğu kapıya baktı. "Yaşanan olaya karışan çocukların ebeveynlerini çağırdık. Onlar şekil- Ah... Ne yapacaklarının söylenmesinden hoşlanmıyorlar. Çocukları daha önce uzaklaştırmaya çalıştık ama uzun sürmedi. Ebeveynlerinin bağlantıları var ve Isaac hep bu baskıya karşı geri adım atıyor."

Adrian güldü. "Sanırım Bayan Jacobs'ın söylemeye çalıştığı şey, Kuzey Amerika Sürüsünde, kendilerinin ve yavru kurtlarının hatasız olduğunu düşünen birkaç kişi var."

Harper alayla güldü.

"Nazikçe öyle söylenebilir."

"Aslı ne?" diye sordu Linc merakla.



“O üç hormonal ve çok da küçük olmayan canavar, bu merkezdeki çocukları ve çalışanları sırf işin içinden sıyrılabileceklerini bildikleri için korkutuyorlar.”

“Neden gidip bunun değiştiğine emin olmuyoruz?” Ofise doğru uzun adımlarla yürümeye başladığında her bir adımında Alfa güçlerinin biraz daha dışarı taşmasına müsaade ediyordu. Kapıya ulaştığında, içerideki şekil değiştirenlerin onu fark etmesinin imkânı yoktu.

“Bu eğlenceli olacak,” diye mırıldandı Adrian neşeli bir şekilde. Harper, Lincoln’ın önüne geçti. “Bence içeri girmemelisin. Vi, bunu halledebilir ve eğer sen karışırsan bu çok hoşuna gitmez.”

Linc, eli kapı kolunda duraksadı. “Özellikle ben karışırsam mı, yoksa genel olarak herhangi bir erkek mi?”

“İkisi de.”

“Çok yazık.” Linc ofise girdiği an tam da beklediği gibi beş şekil değiştirenin başı da ona çevrildi. Eğer sol tarafında kendini beğenmiş bir şekilde oturan üç ergeni de sayacak olursa sekiz şekil değiştiren vardı.

“Alfa Thorne. Sizi tekrar görmek bir zevk.” En yakınındaki adam iriyarı ve kaba görünse de tasarım bir takım elbise giyiyordu. Tokalaşmak için adam elini uzattı.

Linc, New York klanından olan bu ayı adamı hemen tanımıştı. Şehrin bankacılık endüstrisinde oldukça zengin bir adamdı. Açıkça adamı görmezden geldiğinde onu can evinden vurmuş gibi odadaki heyecanlı gülümsemeler yavaşça soldu.

Linc’in bakışları masanın arkasındaki biçimli vücudu olan cadıya çevrildi. “Bayan Maxwell.”

Violet, menekşe rengi gözlerini kıssa da bu hareketi Linc’in cesaretini kırmadı. “Harper bizi eksiksiz bir şekilde gezdirdi ama yanlışlıkla ofisinizi atlamış.”



“Burası *onun* ofisi değil,” dedi yetişkin panter adam huysuz bir şekilde. “Son birkaç yıldır ÇTM’de işleri Isaac Ziegler dön-  
dürüyor.”

“Anlıyorum.” Linc yavaşça adama döndü. “Bugün Bay Ziegler nerede? Bu hafta kaç gün merkezde bulundu?”

“Bunun ne alakası olduğunu anla—”

“Evet, haklısınız. Anlamıyorsunuz ve kabul etmem gerekir ki ben de anlamıyorum ama önemli bir noktaya parmak basmak isterim.” Sert bakışlarını üç çocuğa çevirdi. Nispet yaparcasına sırttan çocukların yüzlerindeki ifade silinmişti, en köşede oturan çocuk küçük bir inilti çıkardı. “Anladığım kadarıyla yavrularınız sadece merkezdeki bir başka çocuğu değil aynı zamanda Bayan Maxwell’i de tehlikeye attı.”

“Kimse ölümcül bir hasar falan almadı. Erkek çocukları hep bildiğiniz gibi işte,” dedi ayı adam alay edercesine.

“Erkek çocukları bildiğimiz gibi.” Linc çenesini sıktı. Bir çattı sesi yükselse de bunu umursamadı.

Dünyada yolunda gitmeyen birçok şey direkt olarak bu toksik inanç sistemine bağlıydı. Kendi babasının da sadık olduğu o sisteme... Doğrusu, Gregor Thorne, bunu o kadar çok söylerdi ki bir nevi kahrolası Sürünün mottosu hâline gelmişti.

Birisi çocuğunuzu mu benzetti? *Erkek çocukları işte.*

Birisi kızınızla alay mı etti? *Erkek çocukları işte.*

Erkekler eninde sonunda adam olduklarında, çocukken pa-  
çayı kurtardıkları boktan hareketleri de on katını bulurdu.

Lincoln’ın tavrının değiştiğini fark etmeyen ayı başını salladı. “Evet. Şekil değiştiren çocuklar da aynı zamanda şöyle bilinir—”

“Kaba küçük şerefsizler mi?” diye mırıldandı Vi. Fevkalade keskin duyuları olan bir oda dolusu şekil değiştirenin içinde fı-  
sıldamasının hiçbir önemi yoktu ama belli ki bunu umursamı-



yordu da. Daha yüksek bir sesle konuşmaya devam etti. “Sizin oğullarınız, buraya adım attıklarından beri diğer çocuklara zorbalık yapıyorlar ve buna, sırf sonuçlarıyla karşılaşmadıkları için devam ediyorlar.”

“Onlar itibarlı klanlardan.” Ayı adamın göğsü kahrolası bir tavus kuşu gibi kabardı.

“Bu da onlara kendilerine kıyasla daha az güçlü olan *kişileri* kurban olarak seçebilme hakkını mı veriyor?” Violet’ın sesi gittikçe yükselirken Linc de dahil olmak üzere karşısındaki şekil değiştirenlere kaşlarını çatarak baktı. “Bu toplum merkezi, normal ve doğaüstü çocukların bir arada olup güvende ve rahat hissedecekleri bir yer olmalıydı. Sizin çocuklarınız bunun tam tersini yapıyor ve açıkçası bundan fazlasıyla bıktım.”

Ayı adamın yüzü kızarıyordu. “Burada çalışan diğer herkes gibi sizin de buradan istifa etmenizi talep ediyorum. Belli ki çocuklarla ya da böyle bir yerin sorumluluklarıyla başa çıkamıyorsunuz.”

Linc hırlayınca herkes aniden sessizliğe büründü. “Hiç kimse istifa etmiyor. Bayan Maxwell maaşsız çalışan bir gönüllü olmasa bile ÇTM’nin para desteği hem doğaüstü güçler hem de normallerin konseyi tarafından sağlanıyor. Çalışanlara itiraz edemezsiniz.”

“Kapıları ilk açıldığı günden beri bu merkezin eğitim masraflarına ben sponsor oldum. Nasıl olur da işleyişle ilgili söz hakkım olmaz?”

“Sanırım bunu düzeltmek çok kolay. Geri alın.”

“Anlayamadım?” Sürüsünün üyesi kabadayılık taslıyordu.

“Tüm ÇTM bağışlarınızın ve katkılarınızın muhasebe dökmünü çıkararak iş saatinin sonuna kadar bugün masama bırakmış olun. Paranın hepsini tekrar elinize sayacak kadar kibar



*davranacağım.* Aynı zamanda tüm haklarınızı, saygısızlığınızı ve yavrularınızı alarak çekip gidin. Hemen.”

Kendileriyle bu tarz konuşulmasına alışık olmadıkları için hepsinin ağızları açılıp kapandı.

“Bir şey daha,” diye ekledi Linc ilk şekil değiştirenin ebeveyni ofis kapısına ulaştığında. “Önümüzdeki Sürü toplantısına katılım sizlerin tüm ailesi için zorunlu. KAS’ın nasıl davranışlar sergilemesi gerektiğinden bahsedeceğiz ve sizleri hemen ön sırada görmek istiyorum.”

Apar topar dışarı çıktıkları sırada hiç kimse bir şey söylemedi.

“Hasiktir,” diye mırıldandı Harper. Çok da sessizce söylemiş sayılmazdı. “Alfa şekil değiştirenler hakkında söylediklerin umurunda değil, Vi. Bu çok ateşliydi.”

Adrian, elini Linc’in sırtına hafifçe vururken aptal gibi sırıtıyordu. “Çok güzeldi. Sonra çileden çıkacak olmamıza kesinlikle değer.”

“Marie’ye finansal girdileri almasını söyle, eğer getirmezlerse de haberim olsun. Seninle birkaç dakika sonra ön tarafta görüşürüz.”

“Olmuş bil.” Arkadaşı bakışlarını Violet ve Linc arasında gezdirdi. “İyi şanslar, adamım. Senin altında hizmet etmek çok güzeldi.”

Adrian, Harper’ı spor salonuna doğru takip ederken güldü ve Linc’le Violet’ı yalnız bıraktılar.

Linc, onu anlayamıyordu. Bir şekil değiştirenin, kilometrelerce öteden birinin hislerini anlaması özel bir yetiydi ancak onun hisleri, birbirine karışmış devasa bir düğüm gibiydi. Öfke ve rahatlamanın yanı sıra, şüpheli bir şekilde tahrik olmaya benzer bir şeyler de vardı.

Vi kollarını birbirine bağlayarak masanın ön kısmına geldi. Linc’e yaklaştı ve onu azarlamaya başladı. “ÇTM’nin tüm gele-



ceğini beş dakikadan kısa süre içinde mahvettin. Tebrikler, Bay Kurt Adam. Bu bir rekor olmalı.”

“Merkezi mahvetmedim.”

“Öyle mi? Çünkü o şekil değiştirenler tamamen aptal olsalar da tıpkı birkaç hafta sonra Cheesequake’e düzenleyeceğimiz kamp gezisi gibi eğitim gezilerinin masraflarını karşıladıkları, üç aylık dönemlerle dolu dolu güzel çekler yazma konusunda uzmanlardı. Eğer burada yaptığımız her şeyi Doğaüstü Güçler ve Şehir Konseyleri’nin bize verdikleriyle yaptığımızı sanıyorsan bir şeyler tüttürüyor olmalısın.”

“Üç aylık dönemlerle bağış almaya devam edeceksiniz. Sadece bu bağışları Thorne Şirketi’nden alacaksınız.”

“Senden mi?”

Linc masanın köşesine yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sana kendimle ilgili şeyler söylediğimde hep çok şaşırıyorsun. Eğer böyle devam edersen beni birinci sınıf bir şerefsiz olarak gördüğünü düşüneceğim.”

Vi’nin mükemmel gözleri ölümcül bir bakışla kararırken hızlıca cevap verdi. “Kurt kuyruğunu sallıyorsa...”

“Bir zamanlar arkadaştık, prenses. Arkadaştan da öteydik.” Bir zamanlar Linc’in kahrolası hayatı ona bağlıydı.

Linc, babasının barbarca kurallarının altında artık yaşayamayacağını ona söylediğinde Vi, onunla kaçmayı kabul etmişti. Linc kendi toksik babasından kaçabilsin diye Vi’nin kendi destekleyici ailesini terk etmeyi içtenlikle kabul etmesi adamı hem şaşırtmış hem de etkilemişti. Birlikte bir hayat yaşamaya çok yakınlardı... Onların ayrılmayı planladığı gecedен önce Violet farkında bile olmadan Sürü kurallarından birini çiğnemişti. Bir mezuniyet partisinin ardından Linc’le onların evine gittiğinde babasının Kan Karşılaşmalarından birine şahit olmuştu.



Gregor Thorne, Sürü hiyerarşisini kurmak için kullanılan gizli ritüellerden birini alarak kanlı bir spor etkinliğine çevirmişti. Bu etkinliğe katılanlardan biri zafer kazanıp hayatta kalan tek kişi oluyordu. Ringe iki kişi çıkıyor, bir kişi ya iniyor ya da eleniyordu.

Kimse araya girmiyordu. Kimse misilleme yapmıyordu. Tek kural da *dışarıdan kimsenin dahil olmamasıydı*.

Eğer birisi bu kuralı çiğnerse cezası ölümdü ve Linc'in babası, oğlunun âşık olduğu kız için istisnada bulunmayacaktı. Bu yüzden Linc'in, Violet'in hayatı karşılığında onu terk etmesi gerekiyordu. Babası o gece bir adım daha ileri giderek Lincoln'a bu konuyu ya da anlaşmalarını konuşmasını yasaklamıştı.

Şimdi bile Violet'a on dört yıl önce yaşanan o kahrolası şeyi anlatmak istemesine rağmen yapamıyordu. Boğazı, Sahra Çölü gibi kurumuştı. Bu bir uyarı niteliğindeydi. *Ayağını denk al, yoksa dilin bir karpuz boyutuna gelene kadar şişer*.

"Arkadaş mıydık?" Violet sesindeki incinmişliği keyifsizce yüzünü asarak örttü. "Arkadaşlar senin yaptığını yapmaz, Lincoln. Lanet olsun, çocukluğumda bana zorbalık yapanlar bile bana daha saygılı davranmışlardır."

"Benim niyetim—"

"Niyetin beni tek başıma saatlerce nehrin yanında bekletmek değil miydi?" Vi, Lincoln'a yavaşça yaklaşırken bakışındaki dargınlık ve öfke tüm odaya yayılıyordu. Ayak uçlarının birbirine çarpmasına santimler kala durdu. "Belki de niyetin, ben kapına gelip de baban planımızı öğrenip sana bir şey yapmıştır diye endişelenirken artık hayatında yerim olmadığını söylemek değildi?"

Linc'in göğsü bir mengene gibi sıkılıyordu.

"Anne babamı, büyükannemi... *kardeşlerimi*... sırf sen lanet olası babandan kaçabilesin diye bırakmaya razıydım ve sen ne



yaptın?” Violet bunu çok yumuşak bir ses tonuyla sordu. “Onun kahrolası kuklası oldun. Bunun yanında da beni hayatından sil-din... Ki bu, birisine karşı arkadaştan *öte* şeyler hisseden birinin yapacağı bir şey değildir.”

“Pek seçeneğim yoktu.” Linc’in dili yavaşça şişmeye başlar-ken kaşınıyordu.

“Ah, seçeneğin vardı ve sen seçimini yaptın. O da ben değildim.”

Seçimi *hep* onun etrafında dönüyordu. Onu hem babasının tehditlerinden hem de Lincoln’ın kendisinden... korumanın etrafında dönüyordu. Gregor sonunda yanlış kişiyi kızdırıp da boğazına pençe yediğinde çok geçti. Vi ondan nefret ediyordu. Babasının sigorta poliçesi de yanlışları düzeltmeyi kapsamıyordu.

Violet onu iterek geçti.

Temas ettikleri noktadan bir elektrik akımı Linc’in parmak-larına yayıldı. Kayak alanında ve partide dans ettikleri sırada da aynı şey olmuştu. Bu da içindeki kurdu uyandırdı.

Violet kapıyı onun için açtı. “Merkez memnuniyetle paranı kabul edecek ama daha fazla zamanını almayacağız. Uğradığın için teşekkürler. Eminim tüm gün diğer insanların işlerine de karışman gerekiyordur. Sana engel olmayalım.”

Linc kapı eşiğinde durdu. “Bil diye söylüyorum, sadece bu-ranın bağışlarını üstüme almakla kalmıyorum, burada gönüllü de olacağım.”

Vi’nin güzel dudakları aralandı. “Affedersin?”

“Gezi sırasında Harper, personelle kıyaslanınca çocuk oranı-nın çok yüksek olduğundan bahsetti. Oranı düşürüyorum. Beni ve Adrian’ı da programa ekle, aynı zamanda Cheesequake’deki hafta sonu kampına bizi de sayabilirsin.”

Violet kaşlarını daha da sertçe çatarken çenesini kaldırarak Linc’in gözlerine baktı. “Bunu neden yapıyorsun?”



“Çünkü Kuzey Amerika Sürüsünün Alfası olarak toplumumda fark yaratmak benim görevim ve bunu onlara örnek olmaktan daha iyi nasıl yapabilirim ki?” Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hem belki arkadaşım olmayan eski biriyle tekrar tanışırım.”

Vi, sanki tek boynuzlu bir ata dönüşmüş gibi Linc’e bakıyordu. Kısık sesle küfrederek hızlıca spor salonuna baktı ve kendisini bekleyen Harper yanına ilerlediğinde kapının ardında kayboldular.

Adrian sırtarak onlara yaklaştı. “Bir mekânı boşaltmak konusunda uzman olduğumu biliyorum ama resmen buradan ışınlanmalarına sebep olacak ne söylemiş olabilirsin?”

“Burada haftada birkaç saat gönüllü çalışmaya ne dersin,” diye sordu Linc.

“Bunu neden yapmak *isteyebileceğimi* biliyorum ama asıl soru, *sen* neden yapacaksın? Hoşuna gidecek bir şey mi gördün, Alfa Thorne?” Adrian kaşlarını oynattı.

Linc, Violet’in ortadan kaybolduğu kapıya baktı.

Violet Maxwell, on dört yıl önce olduğu kadar ilgisini çekiyordu. Hatta daha da çok. Tartışıyordu. Karşı çıkıyordu. Akli başında hiçbir doğaüstünün yapmayacağı şekilde gözlerinin içine bakıp Linc’in yöntemlerini sorguluyordu.

Hoşuna gidecek bir şey mi görmüştü?

*Kesinlikle evet.*

## *Bir Tasma Tak*

**V**iolet'in, annesinin ısrar ettiği küçük el çantası yerine büyük bir çanta alması gerekiyordu. Kahrolası el çantasına sadece kimliği ve bir dudak nemlendiricisi sığmıştı. Halbuki onun asıl ihtiyacı olan şey, ekstra büyük bir kusma torbasıydı.

Yıllarca Doğaüstü Güçler Konseyi'nin önüne çıkmaktan kaçınmıştı ve bunu bir on yıl daha devam ettirmekten mutluluk duyardı. Ancak o kadar şanslı değildi. Davetiyeler o sabah geldiğinde Vi, bunun, Harper'ın ÇTM'de Lincoln'la olanlarla ilgili yaptığı bir şaka olduğunu düşünmek istese de bu davetiyeleri Christina'nın düzinelerce telaşlı mesajı takip etmişti.

Yanlış hiçbir şey yaptığı yoktu. Eğer Kuzey Amerika Sürüsünün Alfası küçük cadı şakalarını kaldıramıyorsa kendine yeni bir iş bulmalıydı.

"Kıpırdanmayı bırakır mısın lütfen?" Konsey odasının dışındaki koridorda durduklarında Christina üçüncü kez rujunu kontrol etti. "Maxwell'ler gerginliklerini göstermez."

"Maxwell'ler aynı zamanda Doğaüstü Güçler Konseyi'nin karşısına çağrılmazlar ama bu öğleden sonra metroya atlayıp buraya gelmem gerekti."



Buna karşılık Christina kaşlarını çattı. "Bunu ciddiye alıyorsan beni çok heyecanlandırıyor."

Violet az yediği kahvaltısını ayakkabılarına çıkarmak üzereydi. Annesi bunu daha ne kadar ciddiye almasını istiyor olabilir ki?

Dünyayı en çok etkileyen doğaüstülerin durduğu kürsünün tam karşısına geçmek, Vi'nin en sevdiği şeyler listesinde yoktu. Ona bakıyorlardı. Yargılıyorlardı. Keşke kahrolası kusma torbasını almış olsaydım, diye düşünmesine sebep oluyorlardı. Edie hariç hepsi.

Büyükannesi sayılmazdı. Yüce Cadı, resmi konsey lideri olsa da o ilk olarak hep *büyükannesi*ydi. Vi'nin en büyük neşe kaynağı. Destekçisi. En büyük koruyucusu. Onu geren şey de buydu. Vi'yi uyarmak için aramamış ya da mesaj atmamıştı.

Aklına düşen ani bir düşünce, yüzündeki tüm kanın çekilmesine sebep oldu.

*Sihri.*

Biliyorlar mıydı? Birisi bir şey mi görmüştü? Bir şey mi söylemişti? Bunu gizli tutmak için çok fazla çabalamıştı ama bazen... Dışarı sızıyordu.

"Violet." Büyükannesi koridordan ona yaklaşırken yüzünde hiç gülümseme yoktu. "Nasılsın, tatlım?"

"Neler döndüğünü bilsem daha iyi olacağım."

Christina ofladı. "Evet, anne. Tüm bunların anlamı ne? Konseyden bir davetiye neden geldi? Tanrıça aşkına neden? Violet'ın kötüye kullanabileceği sihir gücü yok ki."

Annesinin bu söylediği canını yaktı. "Büyükanne? *Neler oluyor?*"

Edie iç çekti. "Bunu defetmeye çalışsam da belli ki çabalarım beyhudeymiş."



Vi onu dinlerken sanki cehennemin onuncu katına gömülmüş gibi her şey daha da kötüleşiyordu.

Büyükannesi nazikçe elini sıktı. “O salonda ne olursa olsun ben, *senin* tarafındayım. Her zaman ve daima.”

*Belki de on ikinci katındaydı...*

“Senin iyiliğin benim için hep ön planda.”

*Böylece on dördüncü kata inmişti...*

“Bununla nasıl başa çıkacağımı bildiğime güven.”

*Lanet olsun. Kahrolası cehennemin dibindeydi...*

“Sana tüm kalbimle güveniyorum, büyükanne,” dedi Vi içtenlikle. Kardeşlerinin, Bax ve Harper’ın yanı sıra büyükannesi de güçleri açığa çıkmadığında ona farklı davranmayan tek kişiydi.

“Güzel. Omzunu dik tut, çeneni kaldır ve ağzından bir şeyler çıkmasına sakın müsaade etme.”

“Çıkmıyor. Sadece bazen... kaçıyor.”

Edie gümüş rengi kaşını kaldırdı.

“Boş mu konuşuyorum?” diye düzeltti Vi. “Tamam. Ara sıra olabilir ama zaten hep kontrol edemem. Sanki ağzımın kendi fikirleri var.”

“Ağızına bir tasma tak ve içeride ne söylersem ya da ne yaparsam bir planım olduğunu unutma.” Kapılar açıldı ve Edie göz kırparak kayboldu.

Konseyl odası, mahkeme salonlarının çoğuna benzemiyordu. Hâkim kürsüsü yerine Doğaüstü Güçler Konseyi’nin beş üyesinin de yeri olan dikdörtgen bir masa biraz yükseğe yerleştirilmişti. İzleyicilerin sandalyeleri alanın kalanını kaplarken Vi ve annesi, başka boş yer olmadığı için arka sırada ortalara yerleşti.

Konseyl içeri girdi, en önde büyükannesi vardı. Hemen ardında meleklerin temsilcisi Melek Ramón Vega vardı. Ramón



ve şeytan prens Julius Kontos'un arasında vampir topluluğunun sözcüsü olan Xavier Hastings vardı.

En son masaya oturan da Lincoln Thorne'un ta kendisiydi.

Birbirleriyle karşılaşmadıkları yılların ardından herif şimdi kahrolası her yerdeydi. Sanki Vi'nin dik dik baktığını hissetmiş gibi altın kahve gözleri odada gezinerek onu buldu ve hızlıca önüne döndü.

Şaşkınlığını iyi saklasa da bu belliydi ve Vi'ye az da olsa umut verdi. *Eğer beni şikâyet etmiş olsaydı bu kadar şaşırmazdı, değil mi?*

"Herkes lütfen yerlerine oturup sessiz olsun, günü başlatacağız," dedi Yüce Cadı salona.

Gün derken ciddiydi. Vi oturup konseyin art arda davaları incelemesini dinlerken saatler geçti. Kötüye kullanılan sihir. Reşit olmadan kan içme. Eninde sonunda, konsey üyeleri dışındayken salonda bir tek o ve Christina kalmıştı.

"Sıradaki konu, İlk Doğan Maxwell sorunu." Melek Ramón'un bakışları ağır bir yük gibi Vi'ye çevrildi. "Bayan Violet Maxwell, lütfen öne gelin."

Vi gergin bir şekilde yerinden kalkarak ayaklarını hareket ettirmeye zorlarken büyükannesine hızlıca bir bakış attı. Edie, Violet küçük podyuma yaklaşıp çenesini kaldırırken hafifçe başını sallayarak ona destek oldu.

"Violet Maxwell," dedi melek resmi bir şekilde, "şu anki Yüce Cadı'nın, bu konseyin liderinin ardından ben geldiğim için bu tartışmayı ben sürdüreceğim."

*Evet, büyüü yedim.*

"Ah-tamam." Vi boğazını temizleyerek aniden kuruyan gözlerini kırptı.

"Siz Doğaüstü Güçler Topluluğu'nda var olan tek Sihir Üçlüsü'ndensiniz. Bu doğru mu?"



“Evet... sanırım. Teknik olarak.”

“Doğaüstü Güçler Elyazması’nda belirtildiğine göre Sihir Üçlülerindeki İlk Doğanların hepsi Cadı Bağı’na katılır. Bu yasa, konseyde var olan herkes dünyamıza ayak basmadan çok önce koyulmuştur ve... ta ki size kadar uygulanmıştır. Bugün, bunu çabucak yoluna koymak Konsey’in görevidir.”

Vi, hızlıca büyükannesinin duygusuz ifadesine bakıp meleğe döndü. “Üzgünüm, efendim ama anlamıyorum. Cadı Bağları yalnızca Yüce Cadılar için gereklidir ve bu onurun kardeşime ait olduğunu bildiğinize eminim. Avrupa Alfası ile olan bağı çoktan duyuruldu.”

“Aslında yanılıyorsunuz.” Şeytan prens Julius Kontos, Lincoln’ın sağında otururken sakin ve ihtiyatlı bakışlarıyla Vi’yi izliyordu. İçindeki cadı tozlarının çekilmesine sebep olacak kadar korkutucu olmasaydı, yakışıklı olduğu söylenebilirdi. “Doğaüstü güçler yasası özellikle Üçlü’deki *İlk Doğan*’ın, Cadı Bağı’na katılmasını emrediyor. Kardeşiniz ikinci doğan.”

“İki dakikayla.”

“İster iki dakika, ister iki yıl, ister yirmi yıl olsun. Siz hâlâ İlk Doğan cadısiniz.” Vampir Xavier hareket ettiğinde, Vi’nin dizlerinin çözülmesine yetecek kadar güçlü bir etki odaya yayıldı. *Şerefsiz.*

Birkaç sıra arkadaki Christina boğazını temizleyerek Konsey’in dikkatini çekti. “Söylemeye çalıştığınız şey, kızımın sihir kabiliyeti olmasa dahi yine de bir Cadı Bağı kurması gerektiği mi?”

“Tam da onu söylüyordum, Bayan Maxwell.”

Vi’nin ağzı açıldı ve kapandı. Keşke vampirin sağ köpek dişi apse yapsa diye düşündüğü sırada büyükannesi uyarırcasına başını salladı. *Kendine hâkim ol.*



Yine de bu, dilinin biraz egzersiz yapmasını sağlayamayacağı anlamına gelmiyordu.

“Doğrudan Konsey’e hitap edebilir miyim, Bayan Yüce Cadı? Söylemek istediğim bir şey var.” Violet dikkatini büyükannesine verirken yaşlı cadının gözlerinde aniden oluşan keyif parıltılarını gördü.

“Sormanız büyük incelik, Bayan Maxwell.” Edie’nin dudakları belli belirsiz kıvrıldı. “Hitap edin.”

“Cadı Bağı’nın bütün amacı, yüksek güçleri olan İlk Doğan cadının, sihir kontrolüne yardımcı olmak. Benim kontrol edebileceğim hiç sihrim olmadığı için kardeşim Meşru Yüce Cadı.”

Vi nefesini tutarken bu beyaz yalanına karşılık tanrıçanın onu şimşekle çarpmaması için dua ediyordu. Yine de hayatının büyük bir kısmında zaten normaldi.

“Yasa, yasadır,” diye belirtti Julius, sesi sıkılmış gibiydi.

Vi’nin annesi heyecanla araya girdi. “Aklı selim hangi doğaüstü, sihirsiz bir İlk Doğan’la bağ kurmayı kabul eder ki?”

Birkaç konsey üyesi şaşkınlıkla Christina’ya baktılar. Bir annenin, çocuğunun önünde bu kadar dobra konuşabiliyor olmasına şaşırmış olmalıydılar. Vi şaşırmamıştı. Acı ama gerçektir.

Eğer büyükannesi gibi düzgün bir İlk Doğan olsaydı, Violet’in uzun bir talip listesi olurdu. Vampirler. Şeytanlar. Şekil değiştirenler. Ve evet, melekler de. İlk Doğan’a bir Cadı Bağı’yla bağ kurmak, herkese sihirli artılar kazandırır, peki ya bunların arasında en önemli ikisi ne miydi?

Güç ve statü; eve neşe getirecek güçlü küçük bebekleri saymaya gerek bile yok.

Buna rağmen Violet, Edie gibi bir İlk Doğan *değildi*. Bütün doğaüstülere göre o hep Fiyasko Maxwell olarak kalacaktı. Kimse sonsuza kadar bir fiyaskoyla bağlı kalmak ya da eşit de-



recede fiyaskovari çocuklara sahip olup bunun utancını taşımak istemezdi.

Melek, şeytanın sözünü kestiğinde vampir ikisini de bölecek kadar hızlıydı. Bir an sonra Lincoln ve Yüce Cadı hariç herkes kendini duyurmaya çalışırken ikisi oldukça sessizlerdi.

“Konseyin dikkate alabileceği bir öneri sunmak istiyorum.” Edie sesini bir desibel kadar yükselterek odayı kontrolü altına aldı. “Bayan Maxwell’in vurguladığı alışılmadık durumdan ötürü acil bir Bağlanma gerçekleşmesi için bir sebep göremiyorum. Cadı Bağı’ndan karşılıklı olarak yarar sağlanabilmesi için biraz müsamaha gösterebiliriz.”

Vampir buna karşı sinirlendi. “Şimdi müsamaha göstersek sonra kaos çıkar... Yoksa bir tek ben mi Doğaüstü Güçler Elyazması’ndan önceki hayatı hatırlıyorum? Bir sebeple belirlenen yasaları yavaş yavaş hafifletmeye başlayacağız, peki ya sonra ne olacak?”

“Gelişim?” dedi Lincoln, ilk defa konuşmuştu ve Konsey üyelerinin her birine bakışlarıyla gücünü hissettirdiğine emin oluyordu. “Doğaüstü Güçler Topluluğu, savaşlarımızın ve insanların katliamından bu yana evrimleşti. Yasalarımızın da evrimleşmesinin vakti geldi. Konsey üyeleri olarak yalnızca toplumun yasalara uyduğunu kontrol etmek değil, aynı zamanda belli yasaların artık uygulanmayacağını kabul etmek de bize bağlı.”

Melek Ramón dudaklarını birbirine bastırdığı sırada düşüncelere dalmıştı. “Bu yasanın artık toplumumuza uymadığını mı düşünüyorsunuz?”

“Bayan Maxwell’in kendisinin de söylediği gibi Cadı Bağı’nın amacı, İlk Doğan’ın sihrini, Bağ’la birlikte sağlamlaştırmak. Ritüeli tamamlayacak kadar bile sihir gücü yok... cezalandırılmasını gerektirecek bir sebep yok.”



"Yani bu durumu muaf mı tutmalıyız?"

"Bence en azından tartışmaya açık olmalıyız, evet."

Vi ne haltlar döndüğüne emin değildi. Herkesin ağzından çıkanlara karşılık Konsey'dekilerin tepkilerini eşleştirmeye çalışmakla çok meşguldü. Herkes konuşmuştu. Herkes öneri sunmuştu.

Sonunda, Ramón tanrıça-adına-dürüstlük tokmağını yere vurdu. "Görünen o ki bir çıkmaza girdik. Bu beni uygulana-bilir tek karara yönlendiriyor... Vakit kaybetmeden bağ kurma gerekliliğinin talep edilmesi..." Xavier'e baktı. "...ve Antik Cadı Bağı Yasası'nı bozmayacak ortak bir karara." Kısa bir an Lincoln'a baktıktan sonra çelik mavisii gözleri Violet'ı buldu.

"Bayan Violet Ann Maxwell, cezanız üç aylığına ertelendi ama sonra ya kendi seçtiğiniz ya da sizin için seçilen biriyle Cadı Bağı kurmanız bekleniyor. Durumunuzdaki herhangi bir gelişme, bu anlaşmayı da değiştirecektir."

Vi elini kaldırdı. "Hızlı bir sorum var."

"Nedir?"

"Cadı Bağı *kurmazsam* ne olur?"

Beş doğaüstünün de başları oturdukları yerden aşağı doğru çevrildi.

"O zaman sizi, yasaya açıkça karşı gelen diğer doğaüstülerin yanına, hapse atarız, Bayan Maxwell." Melek Ramón tokmağını tekrar yere vurdu. "Görüşme sona ermiştir."

Edie yirmi dakika sonra Konsey odasının dışında belirdiğinde Violet'ın dili sonunda çözülmüştü. "Planın *bu* muydu? Damızlık mışım gibi beni birine yamamak mı, *sadece hemen mi değil? Handmaid's Tale* dizisinin bir bölümünde falan mı yaşıyorum? Üç ay, büyükanne! Mağazadan bir elbise seçmem bile daha uzun sürüyor ve o iade edilebilir bir şey!"



Edie, ellerine uzandı. “Konsey’deki doğaüstüleri tanıyorum ve farkına vardıkları an bir yasayı göz ardı etmemize asla izin vermezler. Geciktirmek için anlaşılmak en iyisiydi.”

Belki de tüm bu fiyaskonun tepesini attırmasının sebebi buydu. “Bunun *nasıl* farkına vardılar? Sihir Üçlülerinde bu tip olasılıklar hep vardı ve şimdiye kadar kimse bu küçük yasal boşluğu fark etmemiş miydi?”

“Anonim bir şikâyet olarak Konsey’e bildirildi ve haksız değilsin. Bu yasa yüzlerce yıldır aynı şekilde uygulanıyordu, ta ki şimdiye kadar ve daha önce hiç sorgulanmasına gerek olmamıştı.”

Demek ki Violet’tan önce Cadı Bağı’na ihtiyaç duymayan bir İlk Doğan hiç olmamıştı. *Atalarımızın ve analarımızın geri kafalı ve ilkel düşünceleri.* “O Cadı Bağı yasasının C-4’e sarılıp sonra ateşe verilmesi gerekiyor.”

Edie ona şefkatle sarıldı. “İyi yanından bak. Bir araya gelip bir plan oluşturmak için artık üç ayımız var. Bir taş düşüp de yerine oturduğu zaman hepsi onu takip edecek.”

“Zaman ve fırsatlar, birçok şeye yardım sağlar.” Lincoln’ın boğuk sesi, yanlarına geldiği an Vi’yi sardı. Ses tonu, Vi’nin iyiliği için fazla seksiydi.

Vi dilini tekrar bağladı. Ne de olsa bu adam, “Cadı Bağı’ndan Kurtulma” kartını öneriye sunmuştu.

Linc, yavaşça dikkatini Edie’den Violet’a çevirdi. “Belki Kuzey Amerika Sürüsü biraz yardımcı olabilir. Önümüzdeki birkaç hafta burada, şehirde birkaç sosyal etkinliğimiz var ve seni de misafirimiz olarak görmekten onur duyarız. Asla bilemezsin... belki mükemmel uyumu yakalarsın.”

Lincoln göz kırptı.

*Ve dili çözüldü...*



"Teşekkürler ama hayır. Bir avuç azgın şekil değiştirenin arasında tıpkı taze bir et büfesi gibi gezmek benim yapılacaklar listemde yok."

Lincoln'ın dudakları kıvrıldı... pislik. "Büfe demek biraz zor, Violet. Yani, boyun kaç senin? En fazla bir elli mi? Olsa olsa bir atıştırma olursun."

Vi'nin tüm bedeni sanki elektrikli bir tele basmış gibi ısındı. Ellerinin mor bir şekilde parlamaya başladığını anlamak için bakmasına gerek yoktu. Büyükannesinin parmakları, Vi'nin ellerine sıkıca sarıldı. Eğer Yüce Cadı bu ışık gösterisinin birazını gördüyse peşini bırakmazdı. Şükürler olsun ki başka kimse görmemişti. Vi derin bir nefes alarak, Konsey'in ünlü şekil değiştirenini az önce hiç sahip olmadığını iddia ettiği sihriyle çarparsa iyi izlenim bırakmayacağını hatırladı. Verdikleri üç aylık *ertelemeyi* de anında geri alacaklarından bahsetmeye gerek yoktu.

"Teklif için teşekkürler, Alfa Thorne. Violet, davetinizi dikkate alacak," dedi Edie, fazla diplomatik bir şekilde.

Lincoln başını eğdi. "Benim için bir zevk, Yüce Cadı. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber verin lütfen."

Yardımcı olacakmış! Gidip Vi'nin *Ben & Jerry's* külâhına anlatsındı bu numaraları. Kurtla ilgili her şey sanki gizli bir amacı varmış gibi hissettiriyordu. Çünkü yıllarca birbirleriyle hiç karşılaşmamış olmalarına rağmen Lincoln şimdi her yerden çıkıyordu. Salgın bir hastalık gibi.

Lincoln, Vi'nin annesine saygılarını sunup elinin tersine küçük bir öpücük kondurduğunda Christina resmen bayılacaktı. Ardından Vi'ye döndü.

Vi, sadece kurt kulaklarının duyabileceği kadar kısık bir sesle fısıldadı. "Elimi öpersen dudaklarını, yüzünden düşmeleri için lanetlerim, Bay Kurt Adam."



Linc, Vi'nin elini yavaşça dudaklarına yaklaştırırken sırtışı genişliyordu. Gözleri, Vi'ye odaklandı. Nasırlı sert başparmağı, Vi'nin hassas tenini okşarken bu dokunuş, bedenindeki tüm zevk noktalarının uyarılmasına sebep olacak kadar nazikti.

Ancak annesinin elinin tersini öptüğü gibi yapmadı.

Tabii ki yapmazdı.

Temas etmesine bir santim kala Vi'nin kolunu çevirerek dudaklarını, bileğinin alt kısmındaki hassas tene değdirdi.

Vi irkildi. Tıpkı bir otomobil aküsünden yayılan enerji gibi sihri canlanmıştı. *Küçük şırfıntı.*

Lincoln'ın dudakları yavaş ve dikkatlice bir gülümsemeyle kıvrıldı. Piç kurusu nasıl bir etki bıraktığının farkındaydı. "Fikrini değiştirdiğinde beni aramanı bekliyor olacağım."

"Çok beklersin, çünkü herhangi bir şey için bu dünyada arayacağım son insan sensin."

Vi, sinir bozucu Alfayı, büyükannesi ve Christina'yla bıraktıktan sonra omzunun üzerinden dönüp bakmadı. Gerçi bir önemi yoktu. Lincoln'ın bakışları sadece ensesinin değil, kahrolasıcı bir elli *yedilik* hain bedeninin her yanının ısınmasına sebep oluyordu.

Bir davet. Sihirli bir ferman. Bir de marka giyinen ukala kurt.

Bu kahrolasıcı gün tam olarak ne kadar daha kötü olabilirdi?

Konsej günleri, Linc'i, art arda birkaç hafta bir havaalanından diğerine indiği o seyahatlerinden daha çok bitap düşürüyordu. Bağış galalarında Alfa olarak bulunması gerektiği anlardan daha çok. Hatta yüzlerce yıllık gelenekleri yıkıp yerine yenilerini getirmekten daha çok yordüğünü söyleyebilirdi.

Buluşma konusunun Cadı Bağı olduğunu görünce şaşırmış, Violet'ın kendini kapana kısılmış bir halde bulmasına daha çok



hayret etmişti. “Hep böyle yapıldı” gerekçesiyle birilerini, bir şeyler yapmaya zorlamak, Linc’in kafasına oturmuyordu ve bu tıpkı Yaşlılar Heyeti’nin otuz üçüncü doğum gününe kadar bir eş bulması hakkındaki emirlerine benziyordu. Sihirsiz bir cadı için Cadı Bağı’nın azıcık bile anlamı yoktu.

Konseyin ona sadece süre vermek yerine bir ayrıcalık tanımasını çok fazla istemişti. Bu üç ayın sonunda Vi’nin ne yapmak zorunda kalacağını düşünmek bile içindeki kurdun hırlamasına sebep oluyordu.

İçindeki insan da ona katıldı.

Linc, Konsey binasının arka sokağında tek başına park halinde duran SUV’sine doğru ilerledi. Tam da Violet’in efsunlu varlığını düşündüğü sırada onun baş döndürücü bahar kokusu burnuna doldu.

Yakınlardaydı.

Linc’in dudakları refleks olarak bir gülümsemeye kıvrıldı... ta ki bir saniye içinde sihrin o keskin kokusunu alana kadar.

Havaya bir çığlık sesi yükselerek ara sokakta yankılandı.

Linc, yerinden fırladı. Kurdu, yüzeye çıkmaya çok yakın olsa da dönüşmeden mümkün olduğunca güçlü bir şekilde hızlıca koşmaya çalışıyordu. Köşeye yaklaştıkça sihir havaya daha çok yayılıyordu. Döndüğü an, ensesindeki tüm tüyler diken diken oldu.

Harekete geçtiği kadar hızlı bir şekilde donakalarak önündeki manzaraya baktı. “Ne oluyor...”

Violet, yaralı genç bir kadınla uzun, geniş omuzlu bir adamın arasında dururken avuçları, mor ve altın rengi parıltılar tarafından yutulmuştu. Yanındaki iki kişi de insan gibi görünüyorlardı.

Linc’i fark ettiği an Vi çenesiyle hafifçe yerde ağlayan kadını işaret etti. *Onu buradan çıkar.*



Bunun üzerine Linc, Adrian'a polisi aramasına dair kısa bir mesaj çektikten sonra yavaşça çöp kutusunun etrafından ilerlemeye başladı. Kadının üzerinde *Maeve'in Lokantası* yazan bir tişört ve "Gina" yazan isimlik vardı. Linc yaklaşırken kadın, bakişlarını ona kaldırdı. Linc parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını söyledi ve kadını güzelce kendine yaklaştırmaya ikna etti. Adam, Violet'a o kadar odaklanmıştı ki fark etmiyordu bile.

Kadın, Linc'e ulaştığında yüzü gözyaşlarıyla ıslaktı. "Ona yardım etmen gerekiyor."

"Neler oluyor?"

"Eski sevgilim eşyalarımı dairesinden topladığımı öğrendi, kafayı sıyırdı ve—"

"O senin eski sevgilin mi? Adı ne?"

"Johnnie. Beni yakaladığında çılgılık attım ve bu kadın köşeden geldi. O herifle tek başına uğraşmasına izin veremezsin. Çok öfkeli biri ve pis dövüşmekle ilgili hiçbir sorunu yok."

"O herifle tek başına uğraşmasına müsaade etmek gibi bir niyetim yok. İçeri geç. Polis yolda."

Kadın başını sallayarak koşmaya başladı. Gina güvenli bir şekilde kafeye girdiğinde Linc, Violet'a ve onun sırtını neredeyse duvara dayamaya hazırlanan yeni arkadaşına döndü. Neden adamı sihriyle havaya uçurmuyordu?

Ve ne zaman bu lanet sihre *kavuşmuştu*?

"Sorun çıkarmak istemiyorum," diye açıkladı Vi.

"Bunu, burnunu hiç de ait olmadığı bir yerlere sokmadan önce düşünecektin," diye homurdandı Johnnie. Piçin beden dilindeki her şey "laçka ve dengesiz" olduğunu haykırıyordu. Aptalca bir şey yapmaya hazırdı.

Linc daha da yaklaştığında Violet, belirsiz bir baş sallamayla ona uzak durmasını söyledi. Bunu kendi başına mı halletmek



istiyordu? Tam da bunu yapmasına müsaade edecekti... makul bir şekilde.

İşleri kendi başına halletmesine yetecek ama gerekirse de araya girebilecek kadar bir mesafe bırakarak durdu.

"Eğer burnum buraya ait değilse o zaman senin yumruğun da kesinlikle eski sevgilinin yüzüne ait değil," dedi Vi ukala bir şekilde. "Seni terk etti. Aman ne fena. Üstesinden gel ve kirayı bölüşecek bir ev arkadaşı bul."

"Ses tonunun hoşuma gittiğini sanmıyorum."

"Ben de gerçekten umursamıyorum."

Johnnie her seferinde küçük bir adım atıyordu.

Linc hareket etmeye hazırlandı.

"Siz doğaüstüler, ne halt yemek istiyorsanız özgürce yiyebileceğinizi mi sanıyorsunuz?" Johnnie, Vi'nin ellerini işaret etti. "Küçük mor parıltılar çıkarman seni diğer herkesten daha iyi yapmaz."

"İnan ki farkındayım."

Gina'nın eski sevgilisi bir adım daha attığında Violet'la arasında artık bir metre kadar mesafe vardı. "Hayır, farkında değilsin ama belki birisi sana ilk elden gösterebilir."

*Bu kadarı yeterdi.*

"Havaya uçur şunu artık." Linc duvardan ileriye doğru yaklaştı.

Johnnie arkasını döndüğünde yalnız olmadıklarının o âna kadar farkında değildi. "Sen de kimsin lan?"

"Eğer konuşmaya ve ona daha fazla yaklaştırmaya devam edersen en korkunç kâbusun olacağım."

Violet homurdandı. "Gerçekten en korkunç kâbusu olacağını mı söyledin? Kendini kim sanıyorsun sen? *Batman* mi?"

"Aslında bunu söyleyen ilk kişi *Rambo*'ydu, *Rambo III*'te. Eğer herifi sihirli bir şekilde uyutmayacaksan ben sihirsiz versiyonunu yapacağım."

“Kelimenin tam anlamıyla, senindir.” Vi kenara çekildiğinde bu hareket onun Johnnie’ye biraz daha yaklaşmasına sebep oldu.

Normal herifin ihtiyacı olan tek fırsat buydu. Johnnie saldırarak şişko elini pantolonunun kemerindeki bıçağa uzattı.

“Violet! Şimdi!” Linc, adam Vi’ye doğru atılmadan hemen önce elindeki bıçağı yakaladı.

Bir çığlık atarken Violet avuçlarını kaldırdı.

Bir milyon sihirli voltluk elektrik, Lincoln’ın göğsünü sarıp geçtiğinde onun da Johnnie’nin de yere düşmesine sebep oldu. Linc’in kasları şiddetli bir şekilde kasılıyor ve seğiriyordu. *Siktir, çok acıtmıştı.*

“Hayır, hayır, hayır.” Violet’ın sesi yankılandı, çok uzaktan geliyordu. “Sakın benim yanımda kendimden geçeyim deme! Uyan, Bay Kurt Adam, yoksa tanrıçaya yemin ederim ki ben... *Hassiktir.* Lincoln!”

Karanlık yavaşça Linc’in görüşünü sardı. Konuşamıyordu. Zar zor duyuyordu. Kendinden geçmeden önce aklından tek bir şey geçiyordu. Ondan tiksinen bu cadı bile onun için endişeleniyorsa o zaman gerçekten boka batmış durumdaydı.





## *Sihirli Sıcak Noktalar*

**V**i, elli beş metrekaRELİK stüdyo dairesinde volta atıp dururken her hareketinde midesi daha çok çalkalanıyordu. Sakinleşen mide bulantısının tekrar canlanması için yatağındaki bilinci kapalı adama bir bakış atması yeterliydi.

Aslında Lincoln, sadece bir adam değildi.

Ya da bir kurt adam.

Ya da alıştırma sutyenleri giymeyi bıraktığından beri ağzından sular akararak baktığı bir şerefsiz değildi.

O, Kuzey Amerika Sürüsünün Alfasıydı, Doğaüstü Güçler Konseyi'nin bir üyesiydi ve tüm kahrolasica Doğaüstü Güçler topluluğunun resmi olmayan baş belasıydı... Ve Vi, onu sokakta bayıltmıştı.

"Sanırım onu öldürdün." Harper, Lincoln'ın rahatsız edici bir şekilde kıpırdamadan iki saattir uyuduğu yatağa eğilmiş, burnunun altına bir ayna dayıyordu. İki kahredici kalp atışının ardından ayna buğulandı. "Hayır. Hâlâ nefes alıyor. İyiyiz."

Violet bir eliyle bilinçsiz bedeni işaret ederken sesi çatladı. "Buna iyi mi diyorsun? Ona *sihirli* bir şimşekle vurdum, Harper! Kahrolasica bir *şimşek*! Bunun mümkün olabileceğini düşünmezdim bile!"

Sırtını yatak odasının duvarına yaslamış bir şekilde sessizce duran Bax'e döndü. "Koruyucu Melekvari bir şeyler yapamaz mısın? Kanadından kopardığın bir tüyü ona doğru sallasan ya da üstüne kutsal su falan serpsen? *Herhangi bir şey?*"

Bax tek kaşını kaldırdı. "O klişe romantizm kitaplarını okumayı bırakman gerekiyor. Bir tüy ne halt edebilir ki? Ayrıca aşırı canımı yakar ve kel kalmama sebep olur."

"Bax!"

"Tatlım, onun Koruyucu Melek'i olmadığının farkındasın, değil mi?"

"Eğer olsaydın çok kötü bir iş çıkarırdın," dedi Harper gülererek.

Bax ve Violet aynı anda iblise ters bir bakış attılar.

"Erken mi konuştum?"

"Müdahale edemem," dedi Bax konuya dönerek. "Onu suç mahallinden buraya taşımana bile yardım etmemem gerekiyordu."

"Polis gelene kadar onu öylece yerde bırakamazdım. İçlerinden birini neredeyse öldürdüğümü fark etseler Konsey bana ne yapar düşünebiliyor musun? Bana verdikleri ekstra süre de öylece kaybolurdu." Vi berbat bir şekilde parmaklarını şıklatı.

"İyi tarafından bakarsak... Rose'la birlikte çifte seremoni yapabilirsiniz," dedi Bax ona sataşarak.

Vi, en yakınındaki eşyaya ulaşarak Bax'in kafasına attı. Ne yazık ki Bax'in kısmetine transparan bir sutyen çıkmıştı. Sutyeni burnundan çekerek çabucak kurtulmak için yere attı.

Vi, tam Konsey'in gelip de sihirle güçlendirilmiş kelepçelerle onu evinden çıkaracağını düşündüğü sırada telefonu çaldı. Olive'in gülümseyen kalp içindeki yüzü bir görüntülü aramayla ekranı dolduruyordu.



Vi vakit kaybetmeden açtı.

“Hangi cehennemdeysen orada cep telefonu için baz istasyonu falan yok mu?”

“İskoçya'dayım, Düşler Ülkesi'nde değil. Buradaki kütüphanede inanılmaz bir antik sihir parşömeni koleksiyonu var ve özellikle şu antik melek—”

“Kitaplarla bayağı yoğunsun, anladım. Burada bir kriz durumundayım ve yardımın gerekiyor. *Buna karşı.*”

Vi, kardeşinin Lincoln'ı görebilmesi için kamerayı çevirdi.

“O Pisliğin Önde Gideni Lincoln Thorne değil mi?” Olive'in mavi gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne halt yedin sen?”

Vi kamerayı tekrar kendine çevirdi. “Neden hemen *benim* bir şey yaptığımı düşünüyorsun?”

“Herif senin yatağında yatıyor ve son bir saatte on tane sessiz mesaj bırakan da sensin. Dâhiyane bir IQ seviyem, hukuk derecem ve kusursuz bir sağduyum olmasa bile bunu anlardım sanırım.”

“Beni bu işin içinden dâhiyane bir şekilde çıkar, Olly. Bunu, onun Sürüsünün üyeleri koklaya koklaya evime gelmeden önce yapman tercihim. Kelimenin tam anlamıyla.”

“Bana ne olduğunu anlat... mümkün olan en detaylı haliyle.”

Derin bir nefes alan Vi tam olarak isteneni yaptı. Sihri, en küçük hisleri ve düşünceleri bile detayı detayına anlattı, bunlar büyük fark yaratabilirdi. Her şeyi anlatmasının ardından işleri akışına bırakmadan önce kardeşi sessizliğe gömüldü.

Neredeyse.

“Sihrin var.” Olive gözlerini kırptı.

“Olly?” Vi aklını kaçırmamaya çalışıyordu.

“Evet?”

“Söylediğim *diğer* şeyleri de duydun mu?”



Bu, üçüzlerinden birini şoktan çıkarmasına yetmişti. “Evet ama bundan neden şimdi haberim olduğu konusuna dönmeyeceğimizi sanma. Bekle... Rose biliyor mu?”

“Olive!”

“Tamam! Bekle.” Önündeki metinlerin birkaç sayfasını karıştırdı, her bir sayfaya göz atarken mırıldanıyordu. On saat gibi geçen birkaç dakikanın ardından cevap verdi. “Tam da düşündüğüm gibi.”

“Bir şey mi buldun? Ne? Ne yapmalıyım?”

“Büyükannemi aramalısın.”

Vi’nin göğsünden yükselen histerik kahkaha dudaklarından dökülmeye başladığında durmadı. Yanaklarına düşmeye başlayan yaşları koluyla sildi.

Harper dikkatlice telefona baktı. “Sanırım onu bozdun.”

“İskoçya’dayken hiç eğlence için uyuşturucu aldın mı ya da Kaynağı Belirsiz Büyüye bulaştın mı?” diye sordu Vi. “Çünkü böylesine saçma şekilde şaşırtıcı bir şey söylemenin sebepleri bunlar olabilir.”

Olive gözlüklerinin üzerinden ona bir bakış attı. “Yaptığın şeyi geri almak için sihrini kullanmayı düşünüyor musun?”

“Ah, hayır. Bu heriften hoşlanmıyor olabilirim ama onu öldürmek istemiyorum.”

“O zaman elindeki en iyi seçenek büyükannem.”

Vi burnunun kemerini sıkarken kafası patlamadan önce bu baskıyı biraz rahatlatabilmeyi umut ediyordu. Kardeşi haklıydı. Etrafındaki en güçlü cadı, Lincoln’ı tekrar normal, sinir bozucu şekilde görkemli hâline döndürmek için elindeki en iyi seçenektir.

“Onu aramamı ister misin?” diye önerdi Olive.

“Hayır. Ben arayacağım... ‘Selam büyükanne, bana bir iyilik yapar mısın? Sahip olmamam gereken sihirle iş arkadaşını



neredeysse öldürüyordum,' demenin bir yolunu bulunca tabii.' Hızlıca saati kontrol etti. "Bunu çok geçmeden yapsam iyi olacak. Teşekkürler, Olly."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı? Telefonum hemen yanımda olacak... hatta sessizden de çıkaracağım."

"Evrak düzenleme işlerinde ne kadar iyisin? Eğer bu durum güzel bir şekilde ilerlemezse yeni bir kimliğe ihtiyacım olabilir."

"On yedi yaşımdayken bize o sahte kimliklerden yapmıştım, hatırladın mı? Gidip Alfani kurtar."

"O benim Alfam *değil*."

Olive sıırttı. "Tamam."

"Ciddiyim, Olly."

"Biliyorum."

Vi telefonu kapatır kapatmaz tekrar rehberine girdiği sırada zil çaldı.

Harper ve Violet yerlerinden sıçrarken iblisin rengi atmıştı. "Sürüsünün onu bu kadar hızlı takip edebileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Öğrenmenin tek bir yolu var." Bax, diyafona bastı. "Evet?"

"Evet mi? Siz çocuklar son günlerde kapıları ve telefonları bu şekilde mi açıyorsunuz?" Edie Maxwell'in sesi eski diyafondan çatlak bir şekilde yayıldı. "Beni yukarı al, Baxter Donovan. Hava soğuk ve ıslak, üstelik ayağымda bu havaya uyacak bir ayakkabı yok."

Beş dakika sonra Yüce Cadı kalın bir sabahlık ve tek boynuzlu at şeklindeki terlikleriyle daireye adım attı.

"Büyükanne?" Vi dikkatini büyükannesinin ayaklarına vermişti.

"Uygun bir şeyler giymediğimi söylemiştim." Edie kalın sabahlığını çıkardığında şükürler olsun ki onu baştan aşağı saran ipeksi kırmızı pijama takımı ortaya çıktı. Etrafa baktı. "Nerede o?"



“*Kim* nerede?” diye sordu Vi masum bir şekilde. Belki de bu kötü bir fikirdi.

“Tatlım, birkaç saat önce havada bir güç karmaşası hissettim ve beni aramanı bekledim. Hatırlatmak isterim ki hâlâ beklediğim bir arama. Sonunda kendim gelmeye karar verdim. Şimdi, Lincoln nerede?”

Violet, yatak odasının yarısını gizleyen paravanı işaret etti.

“Gel.” Edie, Violet’ın elini tutarak onu yatağa doğru çekti. “Evet, güzel ve sağlam bir sihir darbesi yemiş, değil mi?”

“Onu düzeltebilirsin, değil mi?” Vi umudunu kaybetmiyordu. “Lütfen onu düzeltebileceğini söyle.”

Yaşlı cadı yatağın etrafında ilerleyerek Lincoln’ı her açıdan inceledi. Beş dakika boyunca çıkardığı düşünceli seslerin ardından elini hafifçe adamın durgun yüzüne yaklaştırdı. Puslu altın rengi sihri odayı dolduruyordu. Sihri, geldiği kadar hızlı bir şekilde yok oldu.

“Hayır.” Edie başını iki yana salladı.

Vi irkildi. “Hayır mı? Hayır ne? Sen... O...”

*Lanetli büyüler aşkına.* Gerçekten kelepçelenecekti.

“Bunu yapan kişi ben olamam,” diye açıkladı Edie. “Bütün küçük adımlarda sana yol göstereceğim. Sorun olmayacak.”

Büyükannesinin söylediğini anlaması biraz vaktini almıştı. Anladığı anda da midesinde bir isyan başladı. “Ah hayır, hayır, hayır. *Benden* bahsediyor olman mümkün değil. Ben işleri düzeltmem, büyükanne. Mahvederim. *Target*’tan aldığım yatak örtümde yatan bu bilinçsiz kurt adamı örnek olarak alabilirsin.”

Büyükannesi ellerini Violet’ın omuzlarına uzatarak cesaretlendirircesine sıktı. “Hayatım, bunu yapabileceğine kalpten inanıyorum.”



"Ben de, Olive'le aynı şeyden içtiğine kalpten inanıyorum," diye mırıldandı Vi.

"Ne?"

Vi sesini biraz yükselterek ekledi, "Hevesle beni desteklemene minnettarım büyükanne ama sihrime yaklaşık iki saniye önce falan sahip oldum. Lincoln'a yardım etmek için ne gerekiyorsa... bunun kadar önemli bir şey yapmam beklenemez."

"Sen, Violet Ann, bir Maxwell cadısıydın. Eğer başa çıkamayacağını düşünüyor olmasa sihrin asla yüzeye çıkmazdı." Yaşlı kadın yan tarafı işaret etti. "Vakit harcadığımız yeter. Adamları yatağa atla ve tüm sihirli sıcak noktalarının onunkilere değdiğine emin ol."

"Soyunmayacağım!"

Edie küçük bir oflamayla gözlerini devirdi. "Baş, göğüs ve ayak, tatlım. Pek de anadan üryan sayılmaz."

Harper kahkahasını yutarken Bax kendininkini saklamak için dairenin diğer köşesine ilerledi. *Pislikler.*

Büyükannesi sabırsız bir şekilde saatine baktı. "Seni acele ettirmek istemem tatlım ama Alfanın hayatı tehlikede olduğu an Sürünün kalanı yüksek alarm durumuna geçecek."

"Resmi olarak söylemek isterim ki bir felaket olmak üzere." Vi yatakta Lincoln'ın yanına tırmandı.

Devasa bedeni sağ olsun, çift kişilik yatağına sığmak için yan yatmak zorunda kalmıştı. Lincoln Thorne'la yatağını paylaşmayı aklından birçok kez geçirmiş olmasına rağmen hiç büyükannesinin yanında olacağını ve en yakın iki arkadaşının da iki metre öteden izleyeceğini aklından geçirmemişti.

*Baş. Göğüs. Ayak.*

Vi, korkutucu bir şekilde sabit duran Lincoln'ın arkasına doğru yaklaşarak kendini büyük kaşık pozisyonuna getirdi ve



bekledi. “Hiçbir şey olmuyor. Bir şey olması gerekiyor mu?”

Edie, kırmızı tırnağıyla hafifçe çenesine vurdu. “Sihrinin biraz ekstra teşviğe ihtiyacı var. Sanırım ekstra bir transfer noktası gerekiyor. Hadi dudaklarını büz.”

Vi başını hızlıca büyükannesine çevirdi. “Rıza gösteremeyecek olan bilinçsiz bir adamı öpmüyorum, büyükanne!”

Harper anlayışlı bir şekilde başını salladı. “Haksız sayılmaz. Bir iblisin bile beslenmek için izne ihtiyacı olur.”

Yüce Cadı derin bir nefes aldı. “Dudaklarına ateşli bir öpücük kondur demiyorum. Burnunu dizine ya da dirseğini kaburgalarına da yaslayabilirsin. Sadece bir temas noktası daha gerekiyor.”

Başlarını, göğüslerini ve ayaklarını yaklaştırmaları yetmiyormuş gibi bir temas noktası daha gerekiyordu. Sihir zırvalıklarını tamamen anlamak zor sayılmazdı, *alaydan oluşuyordu*.

“Şimdiden buna pişmanım.” Vi biraz daha yaklaşarak başını, Lincoln’ın boynuna yasladı ve yanağını da köprücük kemiğine bastırdı.

Lanet olsun, çok güzel kokuyordu.

Tam sihrini nasıl yapacağını sormak üzereyken hissettiği şeyle dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerini kapatarak uzun bir uykunun ardından uyanmayı, uzuvlarını esnetip kaslarını rahatlatmayı düşündü. Her bir rahatlamayla bedeni içten ısınmaya başladı.

Sihirli bir battaniye gibi onu saran bu sıcacık hisse karşı neredeyse mırıldanacaktı.

*İşte buradasın, Pırıltı.*

Vi şimdi ne yapması gerektiğini sormak için başını kaldırarak büyükannesine baktığında üç çift gözün ve açık ağızların kendine döndüğünü fark etti. Edie’nin kendine özgü altın rengi sihrinin yerine havaya puslu mor renkte bir sihir yayılıyordu.



Vi irkilerek Lincoln'ın bedeninden uzaklaştığında sihri titredi. "Hayır, hayır," diyerek Edie onu durdurdu. "Harika gidiyorsun!"

"Ama hiçbir şey yapmıyor. Sadece... burada duruyor."

"Güzel. Bu güzel." Edie sakin ve rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. "Şimdi senden, bu sihri gitmesi gereken yere, Lincoln'ın içine yönlendirmeni istiyorum."

"Beni bu işe sokan da buydu."

"O bir reflekti. Kendini ve seni korumaya çalışıyordu. Bu farklı. Sihrini gitmesi gereken yere yönlendir. Ne yapmak istediğini bilmesini sağla."

*Tamam, Pırlıltı, seni gidi sihirli baş belası, bu sorunu sen çıkar dın. Şimdi düzelt.*

Sanki emrine bir cevapmış gibi sihri etraflarını sarmaya başladı. Üçüncü kattaki dairesinde değil de Central Park'taymış gibi saçları yüzünden uçtu.

Harper'ın dudakları aralandı. "Bir iblisin seks oyuncağı olayım ki işe yarıyor."

İşe yarıyordu. Milim milim Vi'nin sihri, Lincoln'ı sararak az önce kendisini ısıttığı gibi onu da ısıttı. *Milli muhafızları arayın! Basını arayın!* Sihri, Vi'nin yapmasını söylediği şeyi yapıyordu!

Şimdiyse bunu nasıl yaptığını çözmesi gerekecekti...

Tatlı ve mest eden lavanta kokusu Linc'i ve içindeki kurdu sıcak bir şekilde sarıyordu. Kendini yumuşaklığa gömerek daha da yakınına çektiğinde zevkle dolu bir şekilde iç çekti.

"Evet, tamam. Bu yeterli." Leziz kokan yastık, adamdan uzaklaşmıştı.

Linc uzanıp onu geri almaya çalıştığında sert bir şey parmaklarına çarptı. Bir anda dikkat kesildi.

“Sakin ol, Alfa Thorne. Dostlarının yanındasın,” diyerek tanıdık bir ses onu sakinleştirdi.

“Tam olarak öyle demezdim.”

Linc yavaş yavaş tanıdık olmayan yatağın... ve Violet’la Yüce Cadı’nın da hemen ayakucunda beklediklerinin farkına vardı.

Tıpkı inanılmaz kokunun kaynağının da o olduğunu bildiği gibi bu sorunun da cevabını biliyordu ama yine de Violet’a sordu.

“Sen bana vurdun mu?”

Vi omuz silkti. “Kendine ait olmayan şeylere uzanırsan eninde sonunda birisi eline vurur.”

“Evet, seni sihirli bir komaya da sokabilirdi,” dedi Harper alayla.

Linc’in tanımadığı bir adam, iblisi oradan çekti. “Şimdi kriz çözülmüşken yenisi çıkmadan seni buradan çıkaralım.”

“Seni seviyorum! Sonra ara!” diye bağırdı Harper ve adamlar kapıdan çıktılar.

Linc ayaklarının üzerine kalkarken bacakları titriyordu. “Neden üstümden tır geçmiş gibi hissediyorum?”

“Çünkü öyle oldu... eğer bu tırın sihirli bir tır olduğunu varsayarsak,” diye cevap verdi Yüce Cadı. “Bayılmadan önce ne hatırlıyorsun?”

“Çok bir şey değil.” Yavaşça zihnini zorladığında hayal meyal arabasına gittiğini hatırlıyordu, sonra Violet’ı düşünmüştü...

Bakışları hızlıca esmer cadıya çevrildiğinde incindiğine dair herhangi bir işaret ya da morarma var mı diye bedenine baktı. “*Senin* sihrin var.”

Violet’la Yüce Cadı birbirlerine baktılar.

Yaşlı cadı boğazını temizledi. “Eminim ki burada çok hassas bir konu olduğunun farkındasındır, Alfa Thorne.”



"Öyle mi?" Violet'a baktı. "Ne kadar zamandır... *bunu* yapabiliyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse bu ilkti... ama eğer ne kadar zamandır sihrim olduğunu soruyorsan, cevabı; çok uzun zamandır değil. Rose'un bağının duyurulduğu hafta sonu ilk kez bu kadar yoğun bir sancı hissettim."

Bu, Linc'in kendini daha iyi hissetmesini sağladı... belli belirsiz.

"Bununla ilgili ne yapmayı planlıyorsun?" Vi kollarını göğsünde birleştirmiş beklerken Linc'in, onu gördüğü en tedbirli halindeydi.

"Konseyin kalanına söylemeyi planlayıp planlamadığımı mı soruyorsun?"

"Planlıyor musun?"

"Muhtemelen bunu yapmalıyım. Bilincimin kapanmasına sebep oldun... en azından buraya nasıl geldiğimi hatırlamamamın sebebinin bu olduğunu düşünüyorum."

"Teknik olarak seni de, şerefsiz eski sevgiliyi de bayılttım ama nedense Johnnie çok baygın kalmadı ve kendine geldiğinde hemen öncesinde ne olduğunu hatırlamıyordu."

"Bu daha iyi hissetmemi mi sağlamalı?"

"Seni bilinçli olarak bayıltmadım."

"Yani beni *neredeyse* yanlışlıkla öldürüyordun. Pek bir gelişme sayılmaz."

"Eğer Batmancılık oynamaya çalışmasaydın o pozisyona hiç düşmezdin. Yani gerçekten kendin dışında suçlayabileceğin kimse yok."

Yüce Cadı hafifçe bir ses çıkardı. "Kendisi dışında kimse yok mu?"

"İkimizin de payı var," diye düzeltti Violet, ardından Linc'e sert bir bakış attı, "ama o ara sokağa girmeseydin bu hiç yaşanmayacaktı."



Linc alayla güldü. “Haklısın. Eğer orada olmasaydım o şeref-sizin sana ne yapacağını bir tek tanrıça bilir.”

Vi çarpıcı gözlerini devirdi. “Bu fazla dramatik bir kurt olayı mı, yoksa Lincoln Thorne olayı mı? Ya da belki bir Alfa olayı? Son dakika, her cadı gelip kışını kurtarsın diye bir kurt adama ihtiyaç duymuyor.”

Linc, Violet’ın artan vücut sıcaklığını birkaç santim ötesinde hissedene kadar aralarındaki mesafeyi kapattığının farkında değildi. “Sen hariç. Yani güzel boynun kayak yaptığın yokuşta kırılmadan seni kurtardım. Başkan Ruddick’in iki sol ayağı tarafından ayak parmaklarının kırılmasına engel oldum. Hatalıysam düzelt ama şu *sihirli sıkıntı* için ağzımı kapalı tutmama ihtiyacın yok mu? Eğer ben ağzımı açarsam Ramón’un sana ayırdığı üç aylık erteleme ortadan kalkacak. Bu da üç eder. Gerçekten hakkını veriyorsun.”

“Tanrıça aşkına. Bu kadar küçümseyici, megaloman birisi olmak için çalışıyor musun, yoksa doğanda mı var?”

“İçimden geliyor.”

“Neden eşin olmadığına şüphe yok, *ihtiyar*.” Vi’nin bu söylediğine karşılık içindeki kurt savunmaya geçse de Vi sıırttı. “Evet, doğru. Bekârlığının sonuna geldiğini biliyorum. Bir ayın falan var, değil mi?”

Vi doğum gününü hatırladığı için Linc hem rahatsız olmuş hem de heyecanlanmıştı.

“Tamam, ikiniz ayrılın,” diye emretti Edie sert bir şekilde. Bakışları ikisinin arasında gidip geliyordu. “Dürüst olmak gerekirse ikiniz de oldukça kötü vaziyettesiniz.”

Linc homurdandı. “Ben iyiyim.”

Edie’nin kaşı resmen saçlarına kadar kalkmıştı. “Yaşlılar’ın, onların seçtikleri kişiyle Eş Bağı’na katılmaya niyetin olma-



dığından haberleri yok sanıyorsan kendini kandırıyorsun. Fırsatçı ve çıkarıcı olabilirler ama aptal değiller. Otuz üçüne girmene bir ay kala hâlâ bir bağ kurma *niyetin* olmamasını sorgulayacaklardır. Tabii hâlâ Alfalarla ilgili planlarına dair şüpheleri yoksa.”

Linc bir çatırtı çıkana kadar çenesini sıktı.

“Bana pek de *iyiymiş* gibi gelmedi,” diye mırıldandı Vi.

Bu yorumuna karşılık büyükannesi ona sert bir bakış attı. “Sen de tam olarak özgür ve serbest sayılmazsın, tatlım. Üç ay içinde ne olacağını hiç düşündün mü? Ya da gittiğin her yere sihir yayarak şehirde gezmeye devam edersen daha yakın zamanda ne olacağını? *Senin* planın ne?”

“Ben...” Violet huzursuz bir şekilde ağırlığını diğer ayağına verdi. “...henüz... bilmiyorum. Bir yolunu bulacağım.”

“Kendini kaçamayacağın bir şekilde köşeye sıkışmış halde bulmadan *önce* mi? İkiniz de farksız durumlardasınız. Bu kötü vaziyette ikinizin de bağ kurması gerekiyor.”

Edie Maxwell’in anlamlı duraksaması yalnızca Linc’i değil, kendi torununu da telaşa soktu. Vi, Linc gibi bunu hissetmiş olmalıydı. Yaşlı kadının açıkça söylemediği bir şey vardı.

“Büyükanne, neredeyse bir öneri yapıyor gibiydin—”

“Hiçbir şey önermiyorum, çocuğum. Olanları söylüyorum. Bunlardan ne sonuç çıkaracağın sana kalmış.”

“Bu olanlar neymiş, tekrar eder misin?” Linc, doğru duyduğuna emin olmak istiyordu.

“Bağ kurmak için çaba sarf etmiyor oluşunuz dikkatleri ikinizin de üstüne çekecektir. Eğer yanılmıyorsam ikinizin de bir favorisi falan yok.”

Violet alaylı bir kahkaha attı. “*Onunla* bir Cadı Bağı mı kurayım? Ciddi misin? Büyükanne o bir favori, ikinci seçenek ya



da sonuncu seçenek bile değil. Lanet olsun, seçenekler arasında bile yok. Bir kenarda.”

Linc başını salladı. “Sonunda uzlaşmaya varabileceğimiz bir şey, prenses.”

“Bana bir daha prenses derssen seni bir sihirli komaya daha sokmayı hiç düşünmem bile.”

“Öyle mi? Aynı büyüyü ikinci kez yapabileceğini düşünüyor musun? İlkinde nasıl yaptığını hatırlıyor musun ki?”

Vi'nin elleri parlamaya başladığında bir anlığına Linc, onu çok zorladığını düşündü. “Asla işe yaramazdı. Beş dakika boyunca aynı odada kalmaya bile tahammül edemiyoruz ki hayatlarımızın kalanını birlikte geçirelim. Ayrıca onun KAS'ın kahrolasıca Alfası olduğunu unutma.”

“Ve?” Edie, Vi'nin bunu açmasını bekliyordu.

Violet bakışlarını bir anlığına Linc'e çevirdikten sonra yavaşça mırıldandı, “İnsanlar inansa bile bunu sorun etmemeleri mümkün değil.”

“Sen bir *Maxwell*sin ve dünyada var olan tek Sihir Üçlüsü'nün İlk Doğanısın.”

“Hayatımın yarısını da doğaüstü yaşamdan kaçarak geçirdim. Tekrar sinsice içeri girmeye çalışmamdan mutlu olmayacak, benden nefret eden kişiler olduğuna eminim.”

Linc'in zihninde, Adrian'ın randevu oyunları hakkında verdiği öneri dolaşıp duruyordu.

Boğazını temizledi. “Gerçek olmasına gerek yok. Yani dışarıdan izleyenler için öyle görünür ama bize göre? Sadece bir... iş anlaşması olur. Battığımız boktan durumlardan çıkmak için bize biraz ekstra vakit kazandırır.”

“Sahte bağ kurmak için *sahte* sevgili mi olalım?” Violet'ın kaşları havalandı.



“Hiç de fena bir fikir değil. Mükemmel olmayabilir ve bu hikâyeyi insanlara satmak için bir sürü hazırlık yapmamız gerekir ama umut vaat ediyor.”

“Ciddi olamazsın.” Violet dehşete düşmüş gibi bakıyordu.

Ciddi miydi?

Evet, öyleydi. Sadece tek gerekçesinin onlara daha fazla vakit kazandırmak olduğundan emin değildi... Violet’ın onunla geçireceği ekstra vakti saymazsanız tabii. Daha çok baş başa an demek, daha çok rahatsız edici yorum demektir. Daha çok delip geçen bakışlar.

Ayrıca Vi’nin iyimsi tarafına yaklaşmak için daha fazla fırsatı.

“Tamamen ciddiğim,” dediğini fark etti Linc. “Benimle sahte sevgili olmak o kadar da korkunç olamaz. KAS’ın Alfası *benim*. Bunun belli artıları var.”

“İşerken insanların fotoğrafını çekmesi gibi artılar. DNA’nı almak için çöplerini karıştıran takipçi sapıklar gibi mi? Bunlara artı mı diyorsun?”

“Sadece bir fotoğraftı ve halkım basılan tüm gazeteleri raf-lardan almadan önce bir günden daha az bir süre yayımlandı.”

“Ah, evet tabii, öyle. Bana göre.” Vi gözlerini devirdi.

“Bir deneyelim.” Linc baskı yaptığı için kendine şaşıırıyordu. “Büyükannenin dediği gibi ikimizin de başka umudu yok. Ailelerimiz birbirlerini yıllardır tanıyor. Bir araya geldiğimizizin haberi tamamen şok etkisi yaratmaz.”

Violet sanki paslı birkaç çivi yutmuş gibi bakışlarını büyü-kannesine çevirdi. “Sence bu tek seçeneğimiz mi?”

“Senin adına asla karar vermem, tatlım ama önümüze çıkan fırsatları değerlendirmemiz konusunda seni uyardım. O gizli doğaüstü yasasını atlatmanın bir yolunu bulana kadar vakte ih-

tiyacımız var ve bence bir dönem flört etmeniz tam da aradığımız fırsat.”

Violet, yatağın köşesine yığıldı. “Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var.”

“Düşünecek ne var ki?” diye sordu Linc.

“Ah, *bir sürü şey*. Eğer fark etmediysen söyleyeyim, kendimi ve yeteneksizliğimi sahne ışığından *uzak* tutmak için çok çaba sarf ettim. Seninle birlikte olmak... sahte sevgili bile olsak... beni o sahnenin ortasına itecek. Ben senin gibi değilim, Ey Alfaların En Güçlüsü. Gösterilen ilgiyle ilerlemiyorum.”

Linc, onun endişesini anlıyordu. Lanet olsun, insan yanının içten içe bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü reddedemezdi bile.

Ama kurt yanı?

O tüylü canavar buna tamamen vardı ve resmen ağzının suları akıyordu.



## Bir Anlaşma Yapalım

**B**elli ki Vi'nin haftalık kötü fikir hakkı henüz dolmamıştı çünkü Harper iki hafta önce şehir merkezinde açılan kulübe, *Claws*'a gitmekten bahsettiğinde dudaklarına uzanan *hayır* sihirli bir şekilde *evet*'e dönüşmüştü.

Bunu kabul etmiş olmasına Harper'dan daha çok kimse şaşırılmazdı ama yargılama aşamasını atlayarak Vi'yi silahın ucunda olmadığı müddetçe asla giymeyeceği kıyafetlere bir sürü para harcamasına sebep olacak bir alışverişe çıkarmıştı.

Ne için mi? Bu gecenin kıyafeti.

Vi kendine dökümlü bir elbise seçerken alışverişten sonraki haliyle konuşabilmek için bir zaman makinesinin olmasını diliyordu. Elbisenin halter yaka üst kısmı absürt miktarda bir dekolte verirken sırtı, kıcının kıvrımına kadar tamamen çıplaktı. Tanrıçaya şükürler olsun, elbisenin eteği kıyaslandığı zaman mütevazı bir şekilde dizinin birkaç santim üstünde bitiyordu. Eğer öyle olmasa kızlar gecesinden otuz dakika önce yalandan karnı ağrıyormuş gibi yapıp rahat eşofmanına ve *Maine Coon* cinsi kedisi Bay Burnu Havada'ya koşardı.

“Elbiseyi bir kez daha çekiştirirsen orada sutyenin ve külotunla kalacaksın,” diye uyardı Harper.

Taş gibi görünen ve ipeksi küçük kırmızı elbisesi kıvrımlarını mükemmel bir şekilde saran Vi'nin en yakın arkadaşı sıra ilerlerken bir adım öne ilerledi. Çoktan kapıda duran güvenliğe davetkâr bakışlar atmaya başlamıştı.

Bu gece Harper iblis *cazibesini* ortaya koymuştu. Hatta ikisine de cinsel anlamda hiç bakmayan Bax bile evden çıktığı an onu beğeniyle süzmüştü.

Vi mırıldandı. "Bu elbisenin sırtı kıcıma kadar uzandığı için sadece külotumla kalabilirim."

Harper başını ona doğru çevirdi. "Peki ya aldığımız o göğüs ucu kapatıcıları?"

"Teknik arıza."

"Diğer deyişle nasıl takacağını çözemedin mi?"

"Bir *You Tube* videosu bile izledim. Bu tarz meme ucu kapatıcıları benim memelerime sahip kadınlar için değil. Oldukça ezik bir şekilde kendime banttan bir sutyen yaptım. Dua edelim ki terlemeyeyim. Azıcık nem bile kızların özgürce salınmasına sebep olur. Gözünüzü açık tutun."

Bax'ın içtiği su boğazına kaçtı.

Vi sırtına vurdu. "Yut, sonra nefes al, Bax. Yut, sonra nefes al."

"Sutyenlerden, kapatıcılardan, sallanan... kızlardan... bahsetmeye son vererseniz bir sorunum olmaz," diye mırıldandı Bax.

"Melek olabilirsiniz ama bir aziz olmaktan çok uzaksınız. Hanımların iç çamaşırlarını yeteri kadar gördünüz." Olive'in ahenkli sesi yükseldi.

Vi, Harper'a bakarken acaba içlerinden biri kardeşiyle meme-hattı üzerinden bağlantı mı kurdu diye düşünüyordu ama bir an sonra Bax'ın bakışları omzunun ardına çevrildi ve gözleri irileşti.



Küçük kardeşi capcanlı orada dururken üzerinde, gözlüklerinin ardındaki mavi gözlerinin parlamasını sağlayan safir rengi şık bir tulum vardı. Vi bağırdı.

“Buradasın!” Olive’i sarılmak için kendine çekerken neredeyse devriliyorlardı. “Bekle. Gerçekten burada mısın? Kendini klonlamanın bir yolunu falan bulmadın değil mi?”

“Ciddi yanılsamaları olmadan o büyüyü henüz nasıl yapacağımın bir yolunu bulamadım, yani tamamen benim.” Olive, Harper’a sarılsa da yan taraftaki meleğin gözlerinin derin V yaka dekoltesine açıkça odaklanmasına rağmen Bax’e uzanmadı.

Vi kızın koluna girerek üçüzünü yakınına çekti. “Şikâyet ettiğimden değil ama acil bir tozlu eski kitap durumuna gömülü değil miydin sen?”

“Orada yapmam gerekeni yaptım, kalanını da buraya getirdim.” Gereksiz yere gözlüklerini burnundan yukarı doğru iterken etrafa baktı.

Violet, kardeşinin vücut dilini okuyabiliyordu. “Rose geri dönmeni istedi, değil mi?”

“Hayır! Yani tam olarak öyle söylemedi. Sadece kendi vaktinin Yüce Cadı hazırlıkları ve Kaplan Kral arasında bölündüğünü ve senin önümüzdeki haftalarda karşılaşabileceğin yeni sihir sıkıntılarınınla ilgili kardeş desteğine ihtiyacın olabileceğini ima etti.”

“Sana, Konsey’in eşleyip durduğu şu yasadan da bahsetti.” Olly bunu reddetmedi. “Hâlâ ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Kötü haber vermek istemem ama,” diye araya girdi Oliver, “seçeneklerin neler? Uçakla dönerken biraz araştırma yaptım ve o kibirli şeytan Konsey Üyesi yanılmıyor. Cadı El Yazması’nda, *Yüce Cadı*’nın bir Cadı Bağı kurması gerektiği yazmıyor. Sihir Üçlüsü’ndeki *İlk Doğan* yazıyor.”



“Tahmin edeyim, bana kadar ortalıkta sihirsiz İlk Doğanlar yoktu. Süper, bu kadar kahrolası özel olmaya bayılıyorum,” diye homurdandı Vi.

Harper, diğer koluna girdi. “İlk olarak, sihirsiz olmadığını biliyoruz çünkü KAS’ın Alfasını *saatler* süren sihirli bir uykuya daldırdın.”

Önlerinde duran insanlar omuzlarının üzerinden hızlıca onlara baktı.

“Önünüze dönün. Burada bakacak bir şey yok, millet.” Herkes kendi muhabbetine dönene kadar iblis onlara ters ters baktı. “İkinci olarak,” diye ekledi, “büyükannen seni kurtlara yem etmeyecek. Bir yolunu bulacaktır.”

Ah, bir yolunu bulmuştu ve Lincoln da bu fikri alıp kaçmıştı. *Lincoln Thorne’la sahte sevgililik.*

Tüm gün Vi, ne yapacağı konusunu düşünürken ileri geri volta atıp durmuştu. Saf birer ergen oldukları dönemde bile onunla çıkarken zar zor hayatta kalmayı başarmıştı ve yalnızca bir ateşli saniyeyi birlikte geçirmişlerdi. Bunu olgunlaşmış birer yetişkin olarak tekrar yapmak mı?

Felaket baştan belliydi.

“Hadi bu gece için birkaç kural koyalım,” diye önerdi Vi. “Doğaüstü Güçler yasalarından, Cadı Bağlarından ya da yakın zamanda bayıltılan ya da bayıltılmayan kasvetli Alfalardan konuşmak yok.”

“Siz dördünüz tüm gece orada mı duracaksınız?” Kalın kafalı şeytan güvenlik, sırayı kontrol ederken sabırsızca onlara bakıyordu. “İsminizi verin ya da kaybolun.”

Harper öne doğru yaklaştıkları sırada kalçalarını biraz daha fazla salladı. “Harper Jacobs. Özel misafirlerimle VIP listesinde olmalıyım.”



Adam, kimliğe bakmadan önce bakışlarını notlarında gezdirdi. Tekrar ona baktığında dekoltesine karşı olan ilgisini saklamayı dert etmiyordu bile. "Peki, *Harper*. Umarım sen ve arkadaşların bu gece harika vakit geçirirsiniz."

"Geçireceğiz." Adama göz kırptı. "Belki işin bitince gelip kendin bakarsın."

"Bunu yapabilirim."

Kulübe adım attıkları sırada Vi ve Olive kahkahayı bastılar.

"Ne?" Harper, hakarete uğramış gibi davranıyordu. "Sevimliydi... O kasları gördünüz mü siz? Araba lastiği değiştirirken krikoya ihtiyacı olmadığına iddiaya varım."

"Burası New York. Kimsenin lastiğini değiştirmesine gerek yok," dedi Vi. "Ayrıca, muhtemelen kapanışa kadar çalışıyordur."

"Yani?"

"Görev yerinden ayrılmaya izni olduğunda seni çoktan eşit derecede ateşli birisi sarmış olacak."

"Sadece *birisi* mi? Sence bu mekân o kadar bitik midir? Bunun bir Venüs ve David\* gecesi olacağını umut ediyordum."

Bu sefer hepsi güldüğünde Bax, tuhaflıklarına karşı başını iki yana sallıyordu. Harper'ın çok ciddi olduğuna hiç şüphe yoktu. Hayır, hiç kimseyle seks yapmıyordu ve bâkire bir iblis sayılırdı ama bu, geçmişte birçok kez söylediği gibi teknik olarak cinsel birleşme yaşanmasını gerektirmeyen uzun ve yapılmayı bekleyen eğlenceli bir liste olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

New York'ta bol bol kulüp vardı ve her biri, diğerlerinin sahip olmadığı şeylerle böbürleniyordu. Ama aslında *Claws* sözünü yerine getiriyordu. Rustik alevleri tüten avizeler titremek dışında bir şey yapmamaları için büyülenmişlerdi ve kubbe şeklindeki

\* Floransa'da bulunan, Michelangelo'nun "Davut", Botticelli'nin "Venüs" sanat eserlerine gönderme yapıyor. İkisi de tarihten önemli estetik ve cinsellik figürleri —çn.



tavanın kirişlerinden sarkıyorlardı. Profesyonel dansçılar, özenle tasarlanmış yerden yüksek sütunlarda gürültülü ve tempolu müzikle dans ediyorlardı.

Bax bara doğru baktığında ıslık çaldı. Bar, arka taraftaki duvarın tamamını kaplayarak köşeye uzanıyordu. “Böyle bir yere nasıl davet edildin?”

“İblis cazibemi kullandım demek isterdim ama aslında bir taksinin önüne atlayan küçük *Yorkie*’yi kurtardım ve köpeğin minnettar annesi de buranın sahibi çıktı. Hayatım boyunca o listede bir yeri garantiledim.” Harper gururla gülümsedi. “Köpeğini *gerçekten* çok seviyor.”

“Bu mekân felaket,” diye bağırdı Olive, Vi’nin kulağına.

“Kesinlikle iyi,” dedi Vi katılarak.

“Hayır, bir şey hissettim demeye çalışıyordum.” Kardeşi oda-ya bakarken Vi’nin göremediği bir şeyi arıyordu.

Vi, kendi yepyeni öngörülemmez sihrine ulaşmaya çalıştı ama sihri biraz parıldayarak rezil bir havai fişek gibi söndü.

Olive uzaktaki köşeyi işaret etti. “Oraya bak. Dişi iblis.”

Gerçekten de üç seks şeytanı buğulu bakışlarıyla kulübün farklı taraflarına odaklanmışlardı. Vi, Harper’a ne kadar yakın olursa olsun arkadaşının beslendiğini hiç görmemişti. Bu yüzden iblisler şu an kulüpte takılan kişilerden besleniyorlar mı yoksa kamu ahlaki sınırlarını aşan birkaç çiftten mi sorumlulardı, bilmiyordu. İkisi de ister istemez yasaya aykırı olduğu için kesinlikle sınırı aşıyorlardı.

“Uzaklaşmayın,” diye uyardı Vi.

Üç kardeşin içindeki en dikkatli olan Olive başını salladı.

Bax, ilk içkileri almak için onları yalnız bıraktığında kızlar gevşeyebilecekleri en iyi yeri bulabilme umuduyla dans pistine geçtiler. Bu yeri de çok kalabalık olmayan ikinci katta buldular.



"Hadi oraya çıkalım, cadalozlar – yani, cadılar!" Harper onları açık bir alana çekti.

Ellerini kaldırıp kalçalarını oynatırken Vi, bantlı göğüslerinin tehlikeli durumunu tamamen unutarak müziğin sabit ritmine kendini kaptırmıştı. Bir şarkı bitip diğeri başlarken temponun değiştiğini bile zar zor fark ediyordu.

Endişelenmemek güzel hissettiriyordu.

Düşünmemek güzel hissettiriyordu.

Hissetmemek güzel hissettiriyordu.

Köşede üç iblis muhtemelen kalabalığa sihirlerinin bir kısmını yayarken kardeşi ve arkadaşlarıyla eğlenmek iyi hissettiriyordu.

Linc'in Sürüsündeki bir şekil değiştiren çiftin sahibi olduğu *Claws*, şehrin her köşesinden ve çevredeki banliyölerden bir sürü insanı çekiyordu. İnsanlar içeri alınmayı umut ederek saatlerce sıra bekliyordu.

Linc, aynı şeyi hissetmiyordu. Adrian onu evden sürüklediği için gelmişti. Sağ kolu, atmosferi içine çekiyordu. Geleli daha üç dakika olmamıştı ve bu piç çoktan iki düzine kadar insana el sallamış, yarısı kadarla da sohbet etmek için duraksamıştı.

Adrian birçok hayranından bir diğerine veda ettikten sonra el sallayarak barmeni çağırdı. "Bana öyle bakma, adamım. Alnına kalıcı bir şekilde mühürlenene o 'siktirin gidin' dövmesini sildirirsen daha fazla insan durup seninle konuşur."

"Evet ama bunu yaparsam insanlar durup benimle konuşacaklar ve *benden, onlarla* konuşmamı bekleyecekler. Tamamen büyük bir sohbet olayına dönüşecek," diye tatsız bir espri yaptı Linc.



Adrian kahkaha attı.

“Fazla umutsuzsun. Etrafına bak, dostum. Etrafın çekici kadınlarla dolu ve bakışların birine bile çarpmadı. Seni bu gece neden buraya getirdim?”

“Canıma okumak için. Belki acınası olmam hoşuna gidiyordur.” Barmenin verdiği biraya uzanarak büyük bir yudum aldı. “Bunun benim olayım olmadığını biliyorsun.”

“Evet, peki sen kimin olayı olduğunu biliyor musun? KAS’ın Alfasının dikkatini çekmek için heyecanlanan düzinelerce bekâr ve müsait olan kadının. Gevşe. Sakinleş. Belki dans pistinde eşini bulacaksındır.”

En yakın arkadaşının dünyasına girmek Linc’in pek ilgisini çekmiyordu. Düşünceleri o geveze cadıya döndüğünde onun ne yaptığını merak etmekten kendini alamadı.

Sokak arasında olanları, Yüce Cadı’nın önerisini ve Violet’ın sahte sevgililik katakullisiyle eğlenmek yerine anında reddetmesini Adrian’a anlatmamıştı. Lanet olsun, tüm öfkesinin altında yatan tereddüdü Linc hissetmeden önce Vi, neredeyse kahkahalara boğularak onu kapı dışarı etmişti.

Vi’nin tereddüt etmesinin tek sebebi, yakında bağ kuracak bir çift olarak rol yapamayacak olmalarını düşünmesi değildi. Tıpkı onun gibi Vi de yakın oldukları zamanki o çekimi hissetmişti ve muhtemelen bu, ödünü koparıyordu.

Bunun Linc’i de huzursuz ettiği ortadaydı.

Vi yapılan öneriyi umursamamıştı çünkü bunun için karşısındaki kişiye büyük ölçüde güvenmesi gerekiyordu... Linc de onun güvenini bir kez kırmıştı. Violet Maxwell affedip unutacak türden biri değildi ve Linc’i affetmesi çok uzak bir ihtimaldi. Unutması ya da mahvettiği şeyi Linc’in unutmamasına müsaade etmesi de mümkün değildi.



Adrian'ın hayranlarından bir diğeri ona yaklaşıırken Linc, bu dikkat dağınıklığını kendi avantajına kullandı. Sessizce oradan ayrıldığını işaret ederek kulüpte tek başına ilerlemeye başladı. Yenilenmiş bu binanın her santiminde güzel insanlar vardı ama gelişigüzel bir bakışın ardından dikkati hiçbirinde birkaç saniye-den fazla kalmıyordu. İçindeki kurt kimseye o kadar uzun bakmıyordu bile.

Kulübün tamamını gezdiğinde Adrian'ın toplum içinde bu kadar vakit geçirmesini yeterli bulup bulmayacağını merak ediyordu. İçindeki canavar uyanmıştı.

DJ sahnesine birkaç adım kala durduğunda bakışları ikinci katın dans edilen balkonuna uzanan merdivenleri takip etti. Sahnenin soluna ve sağına baktığında işte... oradaydı.

Elbisesi, teninin baştan çıkarıcı çoğunluğunu gösterirken Violet tempoyla salınarak Linc'e doğru döndü. Saçları seksi bir topuz yapılmıştı ve hem boynuna inen o nazik kıvrımı hem de omzundaki karmaşık dövmeyi açıkta bırakıyordu. Kırmızı topukluları bacaklarına dikkat çekerken uzun görünmelerini sağlıyordu.

Arkadaşı Harper ve Olive iki yanında dans ediyorlardı. Hepsi kahkaha atıyordu. Hepsi gülümsüyordu. Ancak Linc'in nefesini kesen, kardeşine baktığı an Violet'ın yüzüne yayılan gülümseme-ydi. Vi'nin dudaklarına bir gülümseme yerleştiremediği için biraz hayal kırıklığına uğramadığını söylemek yalan olurdu.

Linc'in payına düşen, alaycılık ve ters laflardı.

Gülümseme? Hayır.

Eğer Vi ona kahkahalarla gülmezse tabii.

Mutlu Violet balkonun köşesine doğru küçük bir daire çizerek dans etti. İzlendiğini fark eder etmez de bakışları aşağı çevrilip Linc'i buldu.



Dudakları sessiz bir küfürle hareket ettiğinde Linc güldü. Linc'in keyif aldığını görmek Vi'yi harekete geçirmişti. Arkadaşlarına bir şey söyledi ve göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu.

Linc merdivene ilk adımı attığı sırada Vi hemen üst basamakta, göz hizasında duruyordu. "Sen burada ne halt ediyorsun?"

İnsanların geçebilmesi için Linc onları merdivende kenara çekti. Bağırarak zorunda kalmaması için Vi'den ayrılmıyordu. "Muhtemelen seninle aynı sebeplerden ötürü."

"Başına bela olan o talepkâr kurt adamdan aklını uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?" Şaka yapıyormuş gibi görünmüyordu. "Ne saçma!"

"Benimle dans eder misin?"

Vi'nin gözleri irileşirken kaçmasına saniyeler var gibi duruyordu. "Lincoln, ben—"

"İşleri nasıl bıraktığımızla ilgili seninle konuşmak istiyorum." Bir yanı onu yalnız bırakmak ve karşısına almak istiyordu. Lanet olsun, Vi, onun gerçek adını kullanmıştı. "Alfa Thorne" ya da "Bay Kurt Adam" dememişti ki bu iyiye işaretti.

Elini uzatırken Linc'in bakışları bir an olsun ondan ayrılmadı. "*Lütfen.*"

"Bu müzik tam olarak sohbete uymuyor."

"Onu bana bırak." Vi'nin elini tuttuğunda parmakları istemsizce onun parmaklarına sarıldı ve kalabalığı aşarak DJ'e ulaştılar.

Birkaç ricanın ardından Linc تنها bir yer seçti ve Vi'yi tamamen kollarına alarak avcunu sırtının çıplak kıvrımına yerleştirdi.

Vi'nin kaşları akıl karışıklığıyla çatıldı.

"Bekle." İki saniye sonra hareketli tekno müziğin yerini daha yavaş... daha baştan çıkarıcı bir müzik aldı. "İşte. Sohbet dostu."



Vi, Linc'in tişörtüne ve çenesine baktı... Gözleri hariç her yere bakıyordu.

"Büyükannemin önerisinin muazzam bir kötü fikir olduğu sonucuna vardın mı? *Sahte* sevgililik fikri bile saçmalık."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekiyor."

Bu cümle işe yaradı. Vi'nin gözleri, feci bir fırtınanın ardından görünen bir yaz gecesinden daha asi bir şekilde parlayarak Linc'e çevrildi. "Herkes aslını anlar."

"Bir yavru olduğumdan beri üzerimde bıraktığın etkinin farkında olduğumu sanmıyorum, prenses." Başparmağı güven verircesine Vi'nin sırtına uzanarak titremesine sebep olana kadar yumuşak tenini okşadı.

İçindeki kurt neredeyse fiziksel yakınlıklarına karşı hırlayacaktı. Eğer Vi'yi tanıyor olmasa, teninin, avcunun altında ısındığını söyleyebilirdi. Vi alt dudaklarını dişlerinin arasına alarak Linc'in de yaptığı gibi dikkatlice onun yüzünü inceledi.

Adrian'ın inandığının aksine Linc bir keşiş değildi. Kadınlar ondan, o da kadınlardan keyif alıyordu ama karşısındaki kadına hayran olduğu kadar başka kimseye hayran olmamıştı. Biraz bile.

Aynı zamanda hiç kimseyle, Violet'la olduğu gibi işleri batırmamıştı. "Bunu yapabileceğimize seni nasıl ikna edebilirim?"

Vi'nin boştaki eli tereddütle Linc'in koluna uzandı. "Gerçeği mi duymak istersin?"

"Daima."

"*Bizim* altından kalkamayacağımızı düşündüğümünden değil. *Benim* altından kalkamayacağımı düşündüğümünden."

Linc yüzünü buruşturdu. "Vay be. Tamam. Kendimi beğenmiş bir herif olduğumu düşünmüyorum ama yalan söylemeyeceğim. Bu biraz acıttı."



Vi gözlerini devirdi. “Sorguladığım şey senin çekicilik seviyen değildi, Bay Kurt Adam. Resmen erotik rüya malzemesisin. Sakın iltifat arayışına girme.”

Linc sırıttı. “O zaman sorun ne?”

“Sana güvenebilir miyim bilmiyorum,” dedi Vi. Linc’in şüphesini doğrulamıştı.

Yüzündeki gülümseme silinirken Linc, bu durumun, Vi’nin kendisine yalandan çekilmiş gibi yapamayacak olmasından çok daha kötü olduğunu fark etti. Dans etmeyi bıraksa da onu kollarında tutmaya devam etti.

“Violet, bilmen gereken bir şey var, o gece...” Uyarırcasına boğazı gıcıklandı. “Benim niyetim...”

Yavaşça yutkunduğunda dili, ağzında peltemsi, işe yaramaz bir kasa dönüştü.

“Bunun çok uzun zaman önce olduğunu biliyorum,” diyerek Violet devam etti. “Hiçbir konuda hiçbir şey bilmeyen iki aptal çocuk olduğumuzu da biliyorum. Peşini bırakıp hayatıma devam etmeliydim. Eğer bu sahte sevgililik anlaşmasını kabul edersem sana bel bağladığım ama senin ortaya çıkmadığın o ânı düşünmeme engel olamayacağımı reddedemem. Eğer bu *iyi* giderse sonraki adımımın ne olacağını çözmek için üç ayım olacak. Eğer *geri teperse* de bir hafta sonra boş vaktini ametist koleksiyonunu parlatmakla geçiren altmış beş yaşındaki bir cadiyla evleneceğim.”

Linc, şişen ses tellerine karşı çıkarak sonunda mağlup bir şekilde homurdandı. “...Üzgünüm.”

*Kahrolası Gregor.*

“Endişelerini anlıyorum ve her şeyi geri almayı ne kadar isteyeceğimi tahmin edemezsin.” Linc hafifçe dans ederek onları geri çekerken Vi’yi kendine yaklaştırdı. “Söyleyebileceğim



tek şey, eğer bunu benimle yapmaya karar verirsen, Cadı Bağı durumunu çözmen için sana gereken tüm zamanı sağlamak uğruna elimden gelen kahrolasınca her şeyi yapacağımı bilmeni istiyorum.”

Vi, sanki samimiyetinden emin olmak istermiş gibi ona bakıyordu, Linc onu zorlamadı. Sadece fazlasıyla ciddi olduğunu Vi'nin bilmesini istiyordu. Onu hak etmeyen bir şerefsizle Cadı Bağı kurduğunu görmek istemeyen tek kişi o değildi.

“Eğer bu sahte-sevgili-sahte-eş oyununu kabul edersem sahte klişeler olmayacak,” diye emretti Violet. “Kulağıma tatlı şeyler fısıldamak ya da çalıştığım yere elinde çiçeklerle gelmek yok. Bu bir iş anlaşması olacak.”

Linc tek kaşını kaldırdı. “Sevgi gösterileriyle işim olmadığı konusunda seni uyaran kişi ben olmamalı mıydım?”

“Neden? Lanet olasıca karşı konulamaz olduğunu düşündüğün için mi? Lütfen. Hayatımla ilgili planlarım var ve şu an biraz puslu olsalar bile eş bulmayı arzulamayan bir şekil değiştirenin eşi olmam bu planlara dahil değil.”

“Eş bulmak istemediğimi nereden biliyorsun peki?”

“Çünkü son güne ucu ucuna yetiştirmeye çalışıyorsun. Yaşlılar'ı bu kadar zorlayan başka bir Alfa var mıydı acaba?”

“Pek yok.” Muhteşem ve akıllı. “Ama bunun sebebi eş bulmak istememem değil. Sebebi, Gerçek Eşimi bulmadığım müddetçe bir eş bağı kurmak istememem.”

“Gerçek Eşin mi? Ciddi misin?”

Baskın bir alayla Linc'in dudakları kıvrıldı. “Ses tonunda biraz şüphe mi seziyorum, prenses?”

“Aynen öyle. Bana pek de şey gibi gelmedin—”

“Romantik bir tip mi?”

“Peri masallarına inanan tip diyecektim ama o da olur.”



“Büyükanne Gerçek Eşini buldu, değil mi? Benimkinin kucağıma düşmeyeceği ne malum?”

Violet sırtıttı.

“Neden *benimle* değil de *bana* gülüyormuşsun gibi hissediyorum?”

“Çünkü belli ki büyükanne, büyükbabamla karşılaştığı o hikâyeyi hiç duymamışsın. Bu arada ciddiym. Büyükanne, ehliyeti olmadan araba sürüyormuş ve neredeyse büyükbabamı ezecekmiş. Onun bacağını ve köprücük kemiğini kırmış, bir de dirseğini çıkarmış. Uzunca bir süre büyükanne, büyükbabamın en sevdiği insanlardan biri *değildi*. Bir anda ya da kucağa düşercesine ilk görüşte aşk falan yoktu.”

Linc, onunla birlikte kahkaha attı. “Bunu bilmiyordum. Bu hikâyeyi nasıl duymamış olabilirim?”

“Büyükanne neden hiç araba sürmediğini merak etmedin mi? Büyükbabamın üstüne sürdüğü günden beri hiç direksiyonun başına geçmedi.”

“Gözleriyle ilgili bir durum var sanmıştım.”

“Hayır. Yirmi yaşındakilerin çoğundan daha iyi görüyordur.” Violet’in omuzları rahatlarak gözlerine düşen bir tutam koyu renk saçı üfleyerek itti. “Büyükanne, bu planının milyonlarca farklı şekilde elimizde patlayabileceğini biliyorsun, değil mi? Eğer Konsey, sihrim olduğunu öğrenirse sıçarız... Ben, senden daha çok sıçarım ama saklamama yardım ettiğin için seni de çok seveceklerini sanmam.”

“Öğrenmeyecekler ama öğrenseler bile ben yetişkinim. Onlarla başa çıkarım. Tıpkı Yaşlılar’la başa çıktığım gibi. Ama Edie haklıydı. Bunu denememek gibi bir lüksümüz yok.”

“Bunu kabul etmek üzere olduğuma inanamıyorum...”

Linc’in eli, onun elinin etrafında kasılırken dans etmeyi bıraktılar. “Bu, yapacağımız anlamına mı geliyor?”



Vi iç çekti. "Büyükanneemin dediği gibi, sonuçta favorim falan yok."

Linc'in yüzüne de bir gülümseme yayıldı. "Dizimin üstüne çöküp sana resmi bir şekilde sormamı ister misin?"

"Sakın. Cüret. Etme." Sanki ciddi olabilirmiş gibi Vi etraflarına telaşla baktı... Belki de ciddiydi. "Küçük mırıldanmalar yok."

"Dudaklarım mühürlü." Linc yalandan dudaklarına fermuar çekti.

"Çiçek yok."

Linc burnunu kırıştırdı. "Zaten alerjim var."

Vi, bir kural daha söyledi. "*Ve seks yok.*"

Linc'in az önce Vi'nin dudaklarına inen bakışları, bir anda gözlerine ulaştı. "Seks yok mu?"

Vi başını iki yana salladı.

"Hiç mi?"

"İkimizin arasında yok. Bizim ve başkalarının arasında da yok," diye açıkladı Vi. "Eğer kendimi halka sunuyorsam, senin çıplak kığın ve o haftaki çıtırlarından biriyle jakuzide çekilmiş fotoğraflarının üzerine manşet olmak istemiyorum."

"Yani söylemeye çalıştığın şey, ikimizin de anlaşma sırasında cinsel ve cinsel olmayan anlamlarda tek eşli olmamız mı?"

"Bu senin için sorun olur mu?"

Violet'in mor gözleri meydan okurcasına parladı. Bunu hiç kabul etmeyeceğini düşünüyordu.

"Anlaştık. Seks yok... Ama aramızda-seks-yok kuralını değiştirmek istediğinde memnuniyetle sana uyacağım."

Linc hayatında ilk kez Violet Maxwell'in gardını düşürmüştü. Ayrıca Vi'nin göğsüne ve yanaklarına ulaşan kızarıklık da Linc'in aklına günah dolu bir görüntü getirdi.

Lanet olsun, kendi gardını da düşürmüştü.

Violet boğazını temizledi.

“Yani bunu yapıyormuşuz gibi görünüyor. Tebrikler, Bay Kurt Adam. Resmi olarak Çok-da-sihirsiz-olmayan Maxwell’le sahte sevgilisin.”

O, Linc’in gözünde hiç sihirsiz olmamıştı. Sihre sahip olmadığı zamanlarda bile...





## *Kasti Bir Cinayet*

**P**otion's Up'ın deposunda, Mary Poppins'in çantasında bulunabilecek sihirli eşyalar vardı. Vi'nin her saydığı vanilya aromalı votka sandığından üç tane daha ortaya çıkmasının başka bir açıklaması olamazdı. Bu gidişle sayım yapmayı yarın akşam ve sonsuza uzanan bir süre arasında bitirecekti.

Bir saat önce bitirmeliydi ve eğer tekilaların sayısını karıştırmış olmasaydı bitirecekti de. Bir de romun. Aklına o kasvetli Alfa gelip de kaçta olduğunu unutturana kadar cinleri de bitirmek üzereydi.

Üç farklı zamanda.

Gerçekten bir sahte ilişkiyi kabul etmiş miydi?

O sabah uyandığında çok baharatlı *guacamole* yediği için garip şekilde canlı rüyalar gördüğünü düşünmüştü ama bir saat sonra Lincoln mesaj atmış, iki saat sonra da aramıştı. İkinci sesli mesajını bırakmasının ardından Vi'nin telefonunu sessize alıp arka cebine sokması uzun sürmemişti.

Onu görmezden gelmek en iyi kararlarından biri olmasa da tekrar sevgililik olayına daldığı fikrine alışması gerekiyordu. Önceki ilişkisinde bu denize varla yok arasında ayaklarını sokmuş sayılırdı. Kuzey Amerikan Sürüsünün Alfasıyla "sevgili ol-

mak”, kendini balık yemlerine bulayıp köpekbalıklarıyla dolu olan bir okyanusa atlamaya eşdeğerti.

Ve bu, son birlikteliklerini hesaba katmadan önceydi.

Karnından yükselen guruldama, on saat önce bara yürürken ağzına tıktığı *PowerBar* dışında hiçbir şey yemediğini ona hatırlatıyordu. Midesi bir yamyama dönüşüp kendini sindirmeden önce bir şey yapması gerekiyordu.

“Violet Ann Maxwell!” Harp’in sesi, deponun kapısı sertçe açılmadan bir saniye önce içeri doldu. “Cadı, neredesin?”

“Tüm lanet gece olduğum aynı yerdeyim,” diye mırıldandı Vi. En yakın arkadaşı köşeyi dönüp çantasını raflardan birine bıraktı.

Harper, Vi’yi kıstığı gözleriyle inceliyordu. “Dökülmeye başla.”

“Ne hakkında?”

Harper’in parlak yeşil gözleri daha da kısıldı. “Bay Ayaklı Seks, *Claws*’a geldiğinde, *Sadece selam veriyordu* bahanenden daha fazlası olduğunu biliyordum. Sana pis yalancı demek istemiştim ama şimdi istiyorum, *seni pis yalancı*.”

Vi’nin, arkadaşlarından bir şeyler saklamak gibi bir huyu yoktu ama gerçekler dilinden dökülmemekte ısrarcıydı. İhtiyacı olan son şey cadıcılık tezgâhı açığa çıktığında arkadaşlarının suç ortağı ya da başka bir şey olarak suçlanmasıydı.

“Neden bana bağıırılıyor şu an?” diye sordu Vi dikkatli bir şekilde.

“Çünkü Bay Ayaklı Seks’le oldukça ilgi çekici bir şeyler konuşmuş olmalısın ve bana anlatmadın, ki ikimiz de bu tür bir bilginin saklanmasıyla arkadaşlığımızda illegal olduğunu biliyoruz.”

“Lincoln’la ilgi çekici bir konuşma yaptığımı da nereden çıkarıyorsun?”



"Çünkü az önce içeri girerken kapıyı bana Alfa Thorne açtı ve beni gördüğü an yaptığı ilk şey seni sormak oldu."

Vi neredeyse elindeki şarap soğutma kovalarını düşürecekti. "Burada mı? *Potion's Up*'da mı?"

"Evet."

"Lincoln Thorne."

Harper kaşlarını oynattı. "Sanırım kulüpte yaptığınız o *konusmayı* bitirmek istiyor."

Vi dar kot pantolonuna ve çamaşır makinesindeki aksilik sağ olsun iki beden dar olan *Potion's Up* tişörtüne baktı. Tişörtü göbek deliğine mümkün oldukça çekse de omuzlarını bir kez silktiği an tekrar yukarı çıkacaktı.

*Büyüyü yedim.*

Harper, Vi'nin ne düşündüğünü biliyormuş gibi güldü. "Dürüst olmak gerekirse, *Claws*'ta daha azını giyyordun." Şüpheli bir şekilde örümcek ağına benzeyen bir şeyi Vi'nin saçından aldı. "İşte. Şimdi daha az *Cadılar Kenti* filminden fırlamış gibi görünüyorsun. Göreyim seni." Vi'nin kışına vurduktan sonra onu depodan dışarı itti.

Lincoln'ı bulması çok uzun sürmemişti. Yarım düzine bakışı takip ettiğinde onu köşedeki masada buldu.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi Vi duyulabilecek bir mesafeye yaklaşır yaklaşmaz.

Linc yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Bana katılmak ister misin?"

"Çalışıyorum."

Saatine baktı. "Harper'ın dediğine göre burayı birkaç dakika önce boşaltman gerekiyormuş."

*Boşaltman gerekiyormuş.* Zihnine dolan vahşi görüntüleri hızlıca defetse de çok uzağa gitmediler.

“Şey, boşaltmadım. Bitirmem gereken birkaç şey var ve ne kadar süreceğini bilmiyorum.”

Lincoln iç çekti. Belli ki ona inanmıyordu ve haklı sebepleri vardı. Kahretsin. *Kurt adamlar yalanın kokusunu alabiliyor muydu?*

“Tüm bunların nasıl ilerleyeceğini konuşmalıyız. Gerçekten öylece *kenara atabileceğin* bir şey mi?”

“Bunların derken?”

“Anlaşmamız. Kurallar ve istekler. Yapılacaklar ve yapılmayacaklar. Bil diye söylüyorum, en büyük beklentilerimin başında aramalarımı ve mesajlarımı görmezden gelmemen var.”

Violet sinirleniyordu. “*Bil* diye söylüyorum, benim kurallarımın başında da can sıkıcı bir baş belası olmaman var çünkü *anlaşmamızın* dışında bir hayatım var ve hep olacak.”

Lincoln yerinden kalkıp Violet’la aralarındaki mesafeyi kapatırken gözleri ondan bir an olsun ayrılmıyordu. Ona temas etmek üzereyken durdu ama lanet olsun... Sanki Linc ellerini teninin her bir santiminde gezdiriyormuş gibi Vi’nin bedeni titriyordu.

“Yeterince adil.” Linc başını sallayarak onayladı. “Ama bu tam olarak da geç olmadan konuşmamız gerektiğini kanıtlıyor bence.”

“Yani şimdi mi demek istiyorsun?”

Linc bir kaşını kaldırdı. “Şimdi, herhangi bir zamandan çok daha iyi görünüyor. Yapman gereken şey her neyse onu yapana kadar bekleyebilirim.”

İstedliğini alana kadar pes etmeyecekti. “Tamam ama bu, karnımı doyuracağın anlamına geliyor. Şu an o kadar açım ki köpek maması bile yiyebilirim.”

Vi, ona anlamlı bir bakış attı.



Linc'in dudakları kıvrılmıştı. "Seni akşam yemeğine çıkar-  
mayı çok isterim."

"Arka tarafa geçip eşyalarımı almam gerekiyor. Seninle bura-  
da buluşalım mı?"

"Kulağa güzel geliyor."

Linc'in külotunu eriten o gülümsemesini ve bardan geç-  
ken Harper'ın kıkırtısını göz ardı ederek Vi arka tarafa ilerledi.  
Sayım dosyasına imzasını attıktan sonra dosyayı duvardaki yeri-  
ne asarak omuz çantasını aldı ve hızlı adımlarına ara vermeden  
arka çıkışa yöneldi.

Ayaz sonbahar havası, kapı daha arkasından kapanmadan  
sertçe onu sardı. İki blok ötedeki metroya atlamayı planlıyordu  
ama köşeyi döndüğü an olduğu yerde dondu.

Lincoln sıradan bir şekilde *Jeep*'inin kaportasına yaslanmış,  
bacak bacak üstüne atmıştı ve o sırtış hâlâ yüzündeydi. "Beni  
gördüğüne şaşırmış gibisin. Ah, bekle, bana içeride beklememi  
söylemiştin değil mi? Lanet olsun. Sanırım yanlış anlamam iyi  
olmuş." Yolcu tarafına doğru geçerek kapıyı açtı. "*Richter* ölçeği-  
ne yakalanmadan önce o karnını doyursak iyi olur."

Onu bu kadar kolayca anlayabildiği için Vi sinirlenmişti.  
Şaşırtıcı derecede mütevazı olan *Wrangler*'a bindikten sonra  
Linc'in sürücü koltuğuna yerleşmesini beklerken arabanın içine  
baktı.

"Hiç bu kadar sessiz olduğunu görmemiştim." Arabayı ara-  
sokaktan çıkarırken Vi'ye kaçamak bir bakış attı.

"*Jeep*'in var."

"Arazi araçlarıyla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır, hiç de bile. Ne zaman bir araba almayı düşünsem  
genelde böyle bir şey hayal ediyorum. Sadece *senin*, *Wrangler*  
tipinde birisi olduğunu düşünmemiştim. Ya bir araba kirala-



cağını ya da daha gösterişli bir şey süreceğini düşünmüştüm... *Aston Martin Vantage* gibi.”

Linc güldü. “Bir süre önce Adrian bir tane almıştı. Kıp kırmızıydı.”

“Tabii ki almıştır.”

“Ara sıra araba kiraliyorum ama genelde özel etkinliklerde. Diğer zamanlar, kontrolün bende olmasını seviyorum... Konu sadece ulaşım olduğunda da değil.” Göz kırptı.

Eğer kadınlık organlarına sakinleşmelerini söylemekle meşgul olmasaydı, Vi bu imaya karşılık gözlerini devirirdi. *Jeep*'teki sıcaklık on derece birden arttığında memelerinin arasında ter birikmesine sebep oldu.

Vi, pencereden akıp giden şehre bakarken Lincoln'ın yatak-odasında-otoriter olduğunu düşünmemeye çalışıyordu ama bunu düşünmemeye çalıştıkça daha çok düşünüyordu. En azından midesi, resmen arabadaki üçüncü kişiye dönüşerek guruldayana kadar.

Vi, Lincoln'a çıtır, sulu ya da lanet olsun yenilebilir herhangi bir şey alabilecekleri ilk yerde durmasını söylemek üzere ağzını açtığı sırada araba hoş, kahverengi tuğla duvarın önünde durdu.

Vi dışarı bakarak şüphelerini doğruladı. Brooklyn'in yerleşim bölgelerinden birindelerdi. “Burası tako olan bir yere benzemiyor.”

“Birkaç dakika içinde hangi yemeği istersen bulabileceğin bir yere dönüşecek.” Linc, Vi'nin kapısını açabilmek için hızlıca arabanın ön kısmından koştu ama Vi çoktan kaldırıma inmişti.

Sanki bir derginin sayfaları arasında geziyor gibiydi. Uzun huş ağaçları bakımlı askerlerden oluşan bir ordu gibi sokağa yayılmıştı. Bahçe kapılarıysa uzun, dövülmüş ve işlenmiş de-



mirden merdivenlerin altındaydı. Garip sokağa romantik, eski zamanları andıran bir New York Şehri hissi veriyordu.

Vi en yakınındaki kahverengi tuğladan eve baktı. Canlı kırmızı renk kapıyı hünerle yapılmış bir çelenk süslüyordu ve hemen önünde dokuma bir hoş geldiniz paspası vardı.

Lincoln hemen yanında durup Vi'nin tepkisini izlerken dudakları dans edercesine kıvrıldı. "Teftişini geçti mi?"

"*Burada* mı yaşıyorsun?" Vi bile kendi sesindeki şüpheyi duyabiliyordu.

Linc kıkırdayarak cebindeki anahtarı ararken basamaklara yöneldi. "Sözleşmede adım yazıyor. Eğer buranın sahibiysem içinde yaşayabilirim diye düşündüm."

"Kuzey Amerika Sürüsünün Alfasının, Central Park'taki yüksek katlı binaların birinin teras süitinde falan yaşadığını düşünmüştüm."

"Yine söylemeliyim, bu, Adrian'lık bir şey." Linc ön kapıyı açarak kenara çekildi. "Önden buyur."

On dokuzuncu yüzyıldan -ya da daha eskiden- kalan binanın içi de dışı kadar büyüleyici ve güzeldi. Zengin kiraz rengi ahşap zemin salona kadar uzanıyordu ve her odanın kemerli girişi doğal bir şekilde vurgulanıyordu. Vi yavaşça holde ilerleyerek duvarda çerçevelenmiş şekilde duran siyah beyaz fotografik sanat eserine baktı.

"Önce yemek mi istersin, tur mu? Ya da ben akşam yemeğini hazırlamaya başlarken sen kendin etrafa bakabilirsin," diye önerdi Linc. Sanki Vi'nin merakını sezmiş gibiydi.

"Kendi başıma gezmeme izin mi vereceksin? Büyük cesaret sergiliyorsun. Kazara görmemem gereken bir şeyi görmemden korkmuyor musun? Porno koleksiyonun gibi mesela?"

Linc güldü. "Benim sırrım yok."



*Keşke gerçek bu olsaydı.*

Lincoln sanki Vi'nin aklından neler geçtiğini anlamış gibi anahtarlarını antredeki küçük sehpaıa bırakarak evin arka tarafını işaret etti. Mutfağı, şık fayans tezgâh kaplaması ve yenilenmiş gaz ocağıyla modern konfor ve eski büyüleyiciliğın bir karışımı gibiydi.

“Somon veya tavuk seçebilirsin ya da spagetti yiyebiliriz. Hanımlar önden.” Linc buzdolabını karıştırdığı sırada kot pantolonunun gizlediğı kıcının açıkça bir manzarasını sunuyordu. Vi cevap vermediğinde Linc omzunun üstünden baktığı sırada onun yarı yarıya arzuyla dolu bakışlarını yakaladı.

Vi, onun bilmiş gülümsemesini görmezden geldi. “Yemek mi pişiriyorsun? Ciddi misin?”

“Yemekle ilgili asla şaka yapmam, prenses. Bir ocağı nasıl kullanacağımı biliyor olmam seni şaşırttığı için biraz alındım. Eğer yemeklerime güvenmiyorsan dışarıdan söyleyebiliriz. Birkaç blok ileride servis yapan bir Thai mekânı var.”

“Hangisi mideme daha hızlı yemek sokacak?”

“Somonu on beş dakikaya hazırlayabilirim.”

“Bu kadar. Eğer gıda zehirlenmesi geçirirsem artık nerede yaşadığını biliyorum, yani...”

*Lincoln Thorne bana akşam yemeğı pişirmek üzere.*

Harper bu bilgiyle bayram ederdi.

Manzara ne kadar muhteşem olursa olsun, Vi, garip bir şekilde hiçbir şey yapmadan dikiliyordu. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Salata yapabilir misin?”

“Tabii. Ne kadar ve hangi sıcaklıkta ısıtmam gerekiyor?”

Linc'in endişeli ifadesine karşı alayla güldü. “Evet, salata yapabileceğime oldukça eminim.”



Lincoln'ın devasa bedeninin yanında Vi'nin dolapların yerleşimini bilmiyor oluşu ve New York Şehri'nin adı çıkmış dar mimarisi sağ olsun, yemekleri masaya koyana kadar birbirlerine çarpıp durdular.

Öyle içten ve evcimen bir andı ki Vi kendi kendine güldü. Ta ki on dört yıl önce, Lincoln Thorne'la asla birlikte olamayacağını öğrendiği andan çok kısa bir süre önce tam olarak bu ânın hayalini kurduğunu hatırlayana kadar.

Linc'in evine gelip somonundan ilk ısırığı aldığı o süre zarfında küçük kıkırtılar ve Violet'ın hafif alayları sona ermişti. Vi biberli balığının son lokmasını ağzına atıp zevk dolu bir mırıltı çıkarıyordu Linc hâlâ söylemesi gereken şeyi söylemeye çalışıyordu.

"Beğendin mi?" Vi'nin çıkardığı hafif, minnettar sesler sağ olsun, yemek hakkındaki düşüncesini Lincoln zaten biliyordu. Kadehlere ilk şarabı doldurduğu andan beri yarı yarıya sertleşmiş sayılırdı.

"Evde kendime yapacağım bir kâse *ramen*'den çok daha iyi."

"Vaktimiz dar olmadığında bir dahaki sefere, ızgaraya biftek atacağım ve resmen ağzında eriyecek."

"Yani bir dahaki sefere olacak mı?"

"Sevgili olacağız. Evime girip çıktığın hiç görülmezse biraz garip olur."

"Evet, sanırım haklısın." Yenilgiye uğramış gibi iç çekerek arkasına yaslandığı sırada sesi o kadar da mutlu gelmiyordu. "Bu konu hakkında fikrini değiştirmedin mi?"

"Neden fikrimi değiştireyim?"

"Hatmanı anladığın için?"

Linc sandalyesini yaklaştıırken eli refleks olarak Vi'nin masadaki ellerine uzandı. Kendini çarpmasını istemediği için



son anda durdu. “Neden bunun işe yaramayacağı konusunda inat ettin?”

“İkimizle tanıştın mı sen?”

“Evet ve büyük hayranlarıyım.”

Vi alayla gülerek gözlerini devirdi.

“Kolay olacağını söylemiyorum,” diye ekledi Linc.

“Süper, öyle mi?”

“Evet, bu yüzden kuralları ve beklentilerimizi belirlememiz gerekiyor. Mırıldanmalardan, işe çiçek göndermemelerden, seks yok kuralından daha fazlasını... Ki son kuralda hâlâ pazarlığa açığım.”

Vi'nin yanakları pembeleşti.

Linc, günün erken saatlerinde dikkatlice hazırladığı listeyi çıkararak ona uzattı. “Benim aklıma gelen birkaç fikir. Ekleme yapabilir ya da gereksiz gördüğün şeyleri çıkarabiliriz.”

Violet listeyi okudu ve kahkaha attı. Tam bir dakikanın ardından hâlâ gülüyordu.

Linc, kollarını göğsünde birleştirerek Vi'nin gözyaşlarını silmesini bekledi. “Bir şeylerin yolunda olmadığını varsayıyorum?”

“*Bir şeylerin mi?* Hepsi desene!” Linc'in maddelediği önerileri masaya bırakıp yüzüne baktığı sırada sonunda gülümsemesi azalmıştı. “Ah, yani bu bir şaka değil mi?”

Linc tek kaşını kaldırarak Vi'nin detay vermesini bekledi.

“Haftada beş gün buluşma, yarından başlayarak mı? Harper dışında akli yerinde olan kim haftada beş gün buluşmaya çıkar ki? Çalışıyorum, ÇTM var, bir de *uyumam* gerekiyor. Ayrıca adına sihir denen bu küçük belayı keşfetmek için otuz iki yıl geride olduğumu da unutmayalım. Bu ya da bir başka yaşam tarzında benim için beş gece mümkün değil.”

Linc dirseklerini masaya dayadı. “Ne yapalım?”

“Bir.”



Linc kahkahalarla güldü. "Haftada bir toplum içine çıkmak ihtiyacımız olan gözleri üzerimize çekmeye yetmez. Bağ Kurma Seremonisi'ne doğru ciddi bir yol izliyormuş gibi görünmemiz çok önemli."

"Tamam. *İki*."

"Dört."

Vi ona ters ters baktı. "*Belki* üçte anlaşılabirim ama her hafta olmaz ve önceden haber verilmesi gerekiyor, ayrıca bir saat önceden bahsetmiyorum. En az iki gün önceden. Son teklifim budur. Yarın kalkıp buluşmaya başlayıp hemencecik üç ya da dört buluşmaya da çıkamayız."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü yıllardır birbirimizi görmüyoruz. Bir anda ayrılmaz bir çifte dönüşmemiz sence de biraz garip görünmez mi?"

Hakkı vardı. "Ne öneriyorsun peki?"

"Zaten her yere adapte olabiliyormuşsun gibi görünüyorsun, belki birkaç karşılaşma ayarlarız. Sonunda ilk buluşmamıza çıktığımızda da diğer türlü olacağı kadar şaşırtıcı olmaz."

İnsanların onların bir çift olacağına inanmayacağına dair üstü kapalı bir ima vardı ve Lincoln bundan biraz olsun hoşlanmamıştı.

"ÇTM'de gönüllü olmamın katkısı dokunur. Sence bana hor-murdanmadan birkaç dakika geçirebilir misin?" diyerek meydan okudu Linc. Tıpkı umut ettiği gibi Vi'nin dudakları kıvrıldı.

"Bilmiyorum. Sence beni kızdırmadan beş dakikadan fazla dayanabilir misin?" diye sataştı Vi.

"Oldukça zor bir göreve benziyor."

"Özellikle de senin için. Konuşmak istediklerinin hepsi bu kadar mı? Haftalık buluşma sayımız mı? Bunu telefonda ya da mesajla da çok kolay konuşabilirdik."

“İkimizin de hemfikir olduğumuza emin olmak istediğim bir konu daha var. Yüz yüze konuşmak istedim. *Fiziksel dürtüler*. Seks yok kurallarına katılıyorum ama genel olarak şekil değiştirenler oldukça fiziksel canlılardır. Dokunuruz. Çok fazla. Bu senin için sorun olur mu? Seni rahatsız hissettirecek hiçbir şey yapmak istemem.”

Vi'nin bakışları Linc'in dudaklarına ve ardından gözlerine çevrildiğinde karşısındaki adamın iniltisini yutmasına sebep oldu.

“Ne tür dokunmadan bahsediyoruz?” Lanet olsun ki sesi birkaç oktav düşmüştü.

“Ahlaki olarak uygunsuz sayılacak şeyler değil.” *Ne yazık ki*. “Normal çiftlerin yapacağı şeyler. Yakın durmak, samimi fısıldaşmalar, el ele tutuşmak ve etkinliğe ya da duruma bağlı olarak belki birkaç masum öpücük. Eğer bu senin için sorun değilse. Bir de bu olurken irkilmeden ya da yüzünü buruşturmadan durabilir misin, sormam gerekiyor. Kadınların çoğu, hayatlarının kalanını geçirmek istedikleri adamlar kendilerine dokunduğunda keyif alıyor.”

Linc, sakın nefes alışlarıyla Vi'nin cevabını bekliyordu.

Linc'in bastırmaya çalıştığı şey kesinlikle yüz buruşturma olayı olmazdı. Bir zamanlar, Vi, onun dokunuşlarını seviyordu ve tam olarak çıplak kalan gençlerden hiç olmasalar da masum oldukları da söylenemezdi.

Ama o, o zamanlardı ve bu şimdiydi. Zaman ve şartlar değişmişti. İkisi de bunun işe yaramasını ne kadar isterlerse istesinler, Linc, Vi'nin bu planın her adımında rahat hissetmesini istiyordu.

Vi sonunda başıyla onayladı. “Sanırım bununla başa çıkabilirim.”



Sonunda hemfikir oldukları için keyifleri yerindeydi. Linc elini uzattı. "O zaman anlaşmamızı yaptık. Sanırım bu, güzel bir arkadaşlığın başlangıcı Violet Ann Maxwell."

Vi gönülsüzce Linc'in elini tuttu. "Ya da kasti bir cinayetin başlangıcı."

## Bıyıklar & Kedicikler

**B**in iki yüz bir. Bu Vi'nin, Rose Bağ Kurma Seremonisi için harika elbiseyi ararken mağazada geçirdiği saatti. Anneleri de Rose da hiç enerji kaybetmiş gibi görünmüyorlardı.

Soluğu aniden kesilen Christina ellerini göğsüne götürdü. "Sanırım bu olabilir. Ne diyorsun Rose? Sence?"

Rose, aynanın önünde yarım dönüş yaparken gelinliğin kor-se tipi üst kısmını ve abartılı prenses eteğini inceleyip yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Hoş ama..."

Violet küçük iniltisini az çok bastırabilirdi. Bunu duyabilecek kadar yakında olan tek kişi Olive'di, o da güldükten sonra burnunu tekrar kitabına gömdü.

En az elli gelinlik denemişti ve bir sürü "*hoş ama*" duymuştu, bunun sonu yok gibiydi. Vi kendini bir ipek yığının ve tüle sarıp bir daha asla içinden çıkmamayı düşünüyordu.

Daha pratik düşünen kardeşi Olive, kitabını kapatarak butiğin sahibinin odaya getirdiği askıdaki gelinlikleri süzdü. "Eğer tam olarak ne aradığını bilirse belki yardım edebiliriz."

"Muntazam bir şey ama gösterişli de değil ve aynı zamanda günlük bir kıyafet gibi de durmamalı," diye cevap verdi Rose.

Anneleri ona katılarak ciddi bir şekilde başını salladı.



"Kesinlikle öyle. Bu sadece senin Avrupa Alfasıyla bağ kurmanla alakalı değil, aynı zamanda sıradaki Yüce Cadısın. Beklentileri karşılamalısın."

"Kürkten bir elbise giymen mümkün," diye mırıldandı Vi. Christina'nın yüzünü asmasına bakılacak olursa düşündüğü kadar sessiz değildi. "Ne? Gerçek değildi zaten!"

"Bu senin için bir şaka mı?"

"Bir şaka mı? Hayır." Annesinin nedime elbisesi olarak adlandırdığı ama "gudubet" kelimesinin can bulmuş hali olan nane yeşili şeyi işaret etti. "Bu şeyi üstüme geçirdiğim an bütün mizahım akıp gitti."

"Kardeşine çok destekleyici yaklaşmıyorsun, Violet Ann. Bu büyük bir olay. Hiç olmazsa onun için mutluymuşsun gibi davranabilirsin."

"Ben mutluyum zaten... onun da istediği şey bu olduğu müddetçe."

Rose, sanki iki kafası varmış gibi ona baktıktan sonra hızlıca annelerine baktı ve kahverengi gözleri tekrar ona döndü. "Bu, hayatım boyunca hazırlandığım şey."

"Uzaktan yakından aynı şey değil. Bunu yapmanın bekleniyor olması, bunu istediğin anlamına gelmiyor." Annelerinin kulaklarından buharlar çıkarken Vi devam etti. "Bana dürüst bir şekilde, adı çıkmış Fransız zamparasına eşlik edeceğin için heyecanlı olduğunu söyleyebilir misin?"

Christina'nın nefesi kesildi. "Kardeşinin anlayıp senin anlamadığın şey şu, bazen hizmet ve sorumluluk duygusu kendi küçük arzularımızdan önde gelir. Alfa Bisset'in pozisyonunda olan birinden gazetelerde olması beklenir. Bakacak olursak bunlar birer incelemeden fazlası değil."

Olive alayla güldü.



“Özellikle de üç eşit derecede çıplak kadınla bir jakuzide çıplak olması.”

“Sadece kardeşimin mutluluğu için endişeleniyorum. Bu suç mu?” dedi Vi.

Christina, yalnız olduklarına emin olmak için etrafa baktı. “Gereksiz yere kardeşin için endişeleneceğine belki de kendin için endişelenip üç ay dolunca ne yapacağını planlamalıdır.”

“Endişeli değilim,” diye yalan söyledi. “Konsey, seçeneklerimi tartmam için bana zaman verdi ve ben de bunu yapıyorum.”

“Nasıl yapıyorsun peki?” Annelerinin aksine Rose’un sorusu omuzlarına bir kaygı çökmesine sebep oldu. “Tüm hayatını, doğaüstü topluluğundan kaçarak geçirdin. Eğer istersen yardım edebilirim. Bir tanıştırma falan yapabilirim.”

“Önerin için teşekkürler, kardeşim ama ben hallediyorum.”

Gün içinde ilk kez Rose’un dikkati elbise dağlarına odaklı değildi. “Benim için fark etmez. Büyükanнем için çalışırken ülkenin içinden ve dışından bir sürü kişiyle tanıştım. Eminim ki eğer sorsam Valentin, seni Sürüsünün etkinliklerine alır ve—”

Vi bir elini kaldırarak kardeşini susturdu. “Seni seviyorum, Ro ama buna gerek yok. Ben iyiyim.”

“Kendini bu durumdan kurtarman gerekiyor. Birileriyle buluş. Alışveriş yap. Senin için kesinlikle en kötüsü olacak biriyle sıkışıp kalmak istemezsin.”

Valentin’i onun için mükemmel uyumlu yapan şeyin ne olduğunu sormak dilinin ucuna gelse de sorusunu yuttu. “Kesinlikle katılıyorum ama söylemeye çalıştığım şey, zaten birisiyle görüştüğüm için yardıma ihtiyacım olmadığı.”

Herkes dondu. Rose. Olive. Şaşkınlığının neredeyse Violet’a kahkaha attırmasına sebep olacak anneleri. Gözleri irileşti.



Ağızları açık kaldı. "Siz üçünüz daha az şaşırmış gibi yapabilirsiniz. Bu hakaret niteliğinde."

Olive kırılmış gibi görünüyordu. "Biriyle sevgili oldun ve bana söylemedin mi?"

"Onu neden Bağlılık İlanı'na getirmedin?" diye sordu Rose. *Hadi bakalım...*

"Çünkü zaten oradaydı," diyerek önce Rose'a cevap verdi. Ardından Olive'e dönüp ekledi, "Hâlâ çok yeni. Ailelerimize söylemeye hazır değiliz. Teknik olarak ilk buluşmamıza cuma gününe kadar çıkmamıştık ama—"

"Partide miydi?" diye sordu Christina. Annesinin kafasından dönen çarklar neredeyse dışarıdan görülebiliyordu. Eğer gizemli adam davet edildiyse, *önemli* biriydi. "Kiminle görüşüyorsun?"

Vi kaygılı bir şekilde kıpırdandı. Bunu yapmak istiyor muydu? Kelimeler ağzından döküldükten sonra geri dönüş yoktu.

"Vi," diyerek Rose araya girdiğinde cevabı duymak için sabırsızlanıyordu. "Tanrıça aşkına, çıktığın kişi kim?"

"Lincoln Thorne."

Çıt çıkmayan odada duyabildiği tek ses, yakınlardaki saatin tik takları ve kalbinin gürültülü atışına aitti. Yüz seksen derece dönüp bunu bir şakaya çevirmek istedi ama Christina erken davranarak uzun sarı saçlarının dalgalanmasına sebep olan bir kahkaha attı.

Olive, annelerinin tavrını onaylamaz bir şekilde kaşlarını çatarken Rose sadece bakıyordu, biraz afallamış gibiydi. İlk başta Vi inanmadığı için annesini suçlayamayacağını düşündü ama sonra sinirleri gerildi.

*Ne halt yemeye olmayacaktı ki?* Evet, gelişim yıllarında doğaüstü bir beceriksiz olabilirdi ama aynı zamanda harika da bir eş



adayıydı. En azından insanlar, *Lincoln Thorne*'a gününden bir saat ayırdığı için şaşırılmalılardı.

Pırıltı da buna katılırcasına içini ısıtmaya başladı.

Ellerini kalçalarına yerleştirdi ve Christina'nın bitirmesini bekledi.

Annesinin gözlerinin kenarında yaşlar birikmişti. "Bir de o elbiseyi giydikten sonra hiç mizahın kalmadığını söylüyordun. Tanrıça aşkına, Violet, teşekkür ederim. En son ne zaman bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum."

Rose, annesinin koluna uzandı. "Anne, şaka yaptığını sanmıyorum."

"Tabii ki şaka yapıyor. Nasıl mümkün olabilir ki—" Christina, Vi'ye baktığında bir anda duraksadı. "Tanrıça aşkına. *Alfa* Thorne mu? *Alfa Lincoln* Thorne, Kuzey Amerika Sürüsündeki mi?"

"Ta kendisi." *Şükürler olsun*. Ondan bir tane daha olsa Vi de, dünya da bunu kaldıramazdı.

"Tatlım, kardeşinin bağ kurma olayının senin için stresli olduğunu ve İlk Doğanları ilgilendiren saçma yasayı öğrenmenin de öyle olduğunu biliyorum ama masum bir adamı şakalarına ortak etmen? Bundan daha iyisini yapabilirsin. Sen bir Maxwell'sin."

Gelinlik alışverişi ve diğer her şeyle işi bitmişti. "Peki, bu Maxwell yeterince gelinlik alışverişinde bulundu ve yarın geceki size şaka gibi gelen buluşması için hazırlanması gerekiyor."

Kot pantolonu ve tişörtü şükürler olsun ki hâlâ o gudubet elbisenin altında olduğu için iğrenç ipek elbisenin fermuarını indirerek yere düşmesine izin verdi. Olive'i öpüp vedalaştıktan sonra Rose'a sarıldı. "Eğer 'hoş ama...' demediğin bir gelinlik bulursan bana fotoğrafını at. Seni şimdiden uyarıyorum, sere-monide o çay yaprağını giymeyeceğim."



Violet omuz çantasını alarak Manhattan'daki öğleden sonraya adım attı.

Temiz havaya rağmen nefes alıp verişleri kontrolden çıkmadan önce kaldırımında soluklanmak için kendini zorladı. Dükkânın penceresinden, ailesinin çoktan konuşmaya başladıklarını, birdenbire aldıkları haberi değerlendirdiklerini görebiliyordu. Dükkânın sahibi de yanlarına yaklaştı, kulak misafiri oluyormuş gibi davranmıyordu bile.

Sihirsiz Maxwell'le ilgili dedikoduların doğaüstü topluluğunu bir yangın gibi sarması uzun sürmeyecekti. Kurt kesinlikle beklenmedik bir olaydı.

Linc'in alnından damlayan ter gözlerine ulaştı. Can sıkıcı ıslaklığı silmemesi büyük irade gerektiriyordu, bunu yaparsa zayıflık göstermiş olacaktı ve Lincoln Thorne'un sahip olmadığı bir şey varsa o da zayıflıktı.

Lanet olsun, Gregor Thorne'un çatısının altında büyümüştü ve babasının kurallarına uymak zorundayken bile bu kadar stresli olmuyordu. İnatçı yüksek rütbeli kişilerle uğraşırken de ya da doğaüstü çatışmaları ayırırken de.

Hatta şekil değiştiren toplumunu modern çağa getirirken bile.

Bu, karşılaştığı en zorlu görevdi ve altından kalktığına artık sağ olacağını düşünmüyordu... Ya da en azından aynı kişi olacağını.

"Bunu bana tekrar et ki... anladığıma emin olayım." Linc sekiz yaşındaki kızı yanlış duyduğunu umut ediyordu.

Misha karşısında küçük ellerini kalçasına yerleştirmiş dururken ona, Violet'ın daha küçük bir versiyonunu anımsatıyordu. Kız iç çekerken hayal kırıklığı ortadaydı. "Masaları on beş daki-



kadan kısa süre içinde temizleyemeyeceğimize dair iddiaya girdin. On dakikada hallettik. Ödeşme zamanı, Alfa Thorne.”

“Bedeli ne demiştin?” Dikkatini tamamen küçük cadıya vermeden önce basketbol levhasını arabaya yerleştirdi.

ÇTM’deki gönüllü görevleri için Adrian’la gelmişlerdi ve kapıdan içeri adım attıkları andan beri durmuyorlardı. Violet’in bu mekânı böyle kolaylıkla yönetiyor olmasını Linc’in aklı almıyordu. Şimdiden yorulmuştu, ağrısı vardı ve hangi cehennemden bulaştıklarını bilmediği gizemli lekelerle kirlenmişti.

“Defilemiz var... ve sen de başrol olacaksın,” diye tekrarladı Misha.

Bu, tam da duymaktan korktuğu şeydi.

“Kazandığını ve benim çekildiğimi söylesem de biraz meşgulüm,” dedi Linc tedbirli bir şekilde. “Belki Harper—”

“Mutfakta atıştırmalık hazırlıyor... senin güler yüzlü arkadaşın da iddiaya girenin kendisi olmadığını ve senin girdiğini söyledi.”

*Adrian, kalleş piç.* Bundan kurtulamayacağını bildiği için Linc gönülsüzce küçük cadının yolu göstermesine izin verdi. Tek umudu, kulağa geldiği kadar kötü bir şey olmamasıydı.

Ama öyle değildi.

Çok, çok daha kötüydü.

Defiledeki kıyafetler Jim amcanın ya da büyük Edna teyzenin çeyiz sandığından gelen kıyafetler değildi. Bunları bağışlayan kişiler ya bir Hollywood film setinde çalışıyor ya da *cosp-  
lay*\* yapmakla ilgileniyor olmalıydı. Çünkü süper kahraman pelerinlerinden Roma’daki komutanların altın zırhlarına kadar her şey vardı. Linc, plastik korsan kılıcına ve üç köşeli şapkaya uzansa da henüz dokunamadan ikisi de önünden alındı.

\* Çeşitli aksesuar ve kostümlerle, kişinin bir karakter kılığına bürünmesi —çn.



"Onlar benim," dedi beş yaşındaki şeytan çocuk ona uyarırcasına bakarken. "Ben hep korsan olurum. Başka bir şey seçmen gerekiyor."

Linc hızlıca ellerini çekti. "Senindir, Kaptan Jack. Profesyonel görüşüne dayanarak... ne seçmemi önerirsin?"

Misha, Linc'in eline bir saç bandı tutuşturduğu an kıkırdadı. "İşte."

Sadece bir saç bandı değildi. *Kedi kulaklı* bir saç bandıydı ve tüylü siyah bir kürkten oluşuyordu.

Birkaç çocuk, Linc'in şimdi ne yapacağını görmek için durdular. O da yapabileceği tek şeyi yaptı.

Bandını kulaklarının arkasına doğru takarak sıırttı. "Nasıl görünüyorum?"

"Bir şey eksik gibi." Misha parmaklarını dudağına vurdu. "Ah! Biliyorum!" Ardından büyük kutuyu karıştırarak bulduğu şeyi çıkardığı sırada "*Mırrkemm!*" dedi.

"O bir..."

"Kuyruk!" diye sıırttı kız şeytani bir şekilde. "Kemerini belinden geçirip takıyorsun ve sonra da... salınıyorsun." Sanki bir hulahop sallarmış gibi kalçalarını iki tarafa sallayarak bahsettiği şeyi gösterdi. "Bir kedi gibi."

Linc alaycı bir şekilde kaşını kaldırdı. "Onun bana uyacağını sanmıyorum."

"Kemerini esnek. Uyacaktır."

Uymasa olmazdı zaten. Linc kulaklarını ve kuyruğunu taktıktan sonra çocuklardan bir diğeri "gösteri yüzünü" hazırlamak için onu kenardaki bir kutuya oturturdu ve ardından defile zamanı geldi.

Birinin telefonundan çalan müzikle her biri el işi kâğıtlarından yapılan podyumda yürümeye başladılar. Diğeri de iki tarafta

durmuş, hayran ve şaşkın sesler çıkararak basındanmış gibi fotoğraf çekiyorlardı. Linc, podyumda kasılarak kedi gibi yürümeye başlayana kadar eğlencenin tadını çıkarıyordu.

Neredeyse mükemmel bir dönüş yapıp ikinci geçişinde kısık sesle bir “miyav” diyerek poz verdiğinde odayı kahkahalar doldurdu.

Bu kahkahalar yalnızca çocuklara ait değildi.

Harper ve Adrian, açılan kapının eşiğinde durmuşlardı ve Linc’in dostu telefonunu çıkarıp bir dolu fotoğraf çekerken iblis de kulakları tırmalayacak şekilde ıslık çalıyordu. Buna rağmen Linc’in dikkatini çeken, üçüncü kişinin tepkisiydi.

Violet’in hayret dolu bakışları kahkahalara dönüştü.

Linc üçüncü geçişini de tamamladıktan sonra üstünkörü yapılan sahnede düşüncelere dalmış bir şekilde duran Misha’yla karşılaştı. “Ne diyorsunuz, Bayan Sharma? Yükümlülüğümü yerine getirdim mi?” Linc elini uzattı.

Küçük cadı kıkırdayarak elini sıkmayı kabul etti. “Bir Alfaya göre çok eğlencelisin.”

“Bunu senden duymak büyük lütuf.”

“Biliyorum ve evet, yerine getirdin.” Yerinde sekerek ondan uzaklaştıktan sonra küçük cadı arkadaşlarına katıldı.

Linc de kedi kulakları ve kuyruğunu neden olmasın diyerek öylece bırakarak Violet ve diğerlerine yöneldi.

“Bunları sonraki Sürü toplantısında giymen gerekiyor.” Linc, ona doğru oyunbaz bir tavırla yumruk salladığında Adrian eğildi.

“Eğer bunun sosyal medyada bir videosuyla karşılaşsam, rütbeni indirmekten daha fazlasını yaparım.”

Çocuklardan biri Harper’ı çağırdığında tabii ki iblisin gittiği yere Linc’in sağ kolu da gitti. Linc, Violet’la yalnız kaldıklarında



hâlâ kahkahasının parıltılarını gözlerinde görebiliyordu. Gözleri neredeyse gümüş rengine çalıyordu.

Kız kahkahasını bastırmak için çaba harcadı. “Bir iddiaya girdin, değil mi? Tahmin edeyim, temizlikle mi ilgili?”

Linc kuyruğunu sallamayı bıraktı. “Sen nasıl... bir dakika. Oyuna mı geldim?”

“Hıhı. Aynen öyle. Misha’nın yeni gönüllüleri kabul töreni böyle. Bir iddia ortaya atıyor ve temizliği hızlandırmak için biraz hokus pokus yapıyor, bu kadar basit. İddia kazanılıyor. Seni uyarmam gerekiyordu ama uyarmamış olduğuma memnunum.”

Linc sırtarak ona yaklaştı. “Memnunsun, öyle mi?”

“Evet. O *eyeliner* bıyıklar, gözlerini ortaya çıkarmış.” Vi, Linc’in çenesini avcuna alıp başparmağıyla yanağını okşarken koyu renk kirpiklerinin altından ona baktı.

Kahretsin. Linc anlık olarak nasıl nefes alacağını unutmuştu. Birkaç saniye. Bir dakika. Vi geri çekilene kadar bu süre Linc’in başını döndürmeye yetmişti.

İçindeki kurt aralarına giren mesafeye karşı hoşnutsuz bir şekilde homurdansa da Linc, onu dizginledi. “Kardeşlerinle bir şey yapmak için bugün izinli olduğumu sanıyordum.”

“Evet. Yaptım. Rose’un Bağ Kurma Seremonisi için gelinlik alışverişi.”

“Nasıl gitti?”

“Annem oradaydı, yani beklenebilecek kadar iyi.” Vi yalnız olduklarına emin olmak için etrafa baktı. “Yarın akşam bir buluşmamız olduğunu ağzımdan kaçırılmış olabilirim.”

Linc dahasını bekliyordu. “Bu kadar mı?”

“Şey, evet. Aslında işlerin böyle açığa çıkacağını konuşmamıştık ama biliyorlar ve—”

“Bununla ilgili bir pişmanlığın mı var?” Refleks olarak Vi’nin eline uzandığında bu sefer Vi elini çekmedi. “Onlara yalan söylemeyi sevmediğini biliyorum ama sonsuza kadar sürmeyecek. Alternatifini düşün.”

Violet alayla güldü. “Bedenimde hâlâ oksijen olduğu müddetçe *bu* gerçekleşmeyecek.”

“Bu da ailenin eninde sonunda bizi öğrenecekleri anlamına geliyor. Büyük bir sorun değil. Hâlâ sekizde mi?”

“Ne sekizde mi?”

“Buluşmamız. Saat sekiz hâlâ senin için uygun mu?”

“Ah.” Yanaklarına hafif bir pembelik yayıldı. “Evet, hâlâ uygun.”

Spor salonunun kapısı çarparak açıldığında Violet irkilirken Linc tetikteydi. Refleks olarak Vi’nin önüne geçerek bilinmeyen bir tehditten onu korumaya hazırlandı. Ancak bu bilinmeyen değildi.

Isaac Ziegler, yüzü kızarmış ve terli bir şekilde koyu renk iri gözlerini Violet’a odakladı. “Bana bunu açıklamak ister misin?” Yumruk yaptığı elindeki Thorne Şirketi’ne ait antetli kâğıdı kaldırdı.

“Tam olarak neyden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi Violet dürüstçe.

“Sen kiminle konuştun ve ne halt söyledin?”

“Ben—”

Kedi kulaklarını unutarak Linc boğazını temizledikten sonra ters bir şekilde insana baktı. “Eğer o işten çıkarılma mektubunsa o zaman sorularının muhatabı benim.”

Ziegler ona döndü.

Eski yöneticinin Linc’i tanıyıp gözlerinin irileşmesi birkaç saniye sürdü. “Sen, Alfa mısın?”



"Evet ve aynı zamanda Doğaüstü Güçler Konseyi'nin de bir parçasıyım ki orada Konsey'in bağışlarının nereye ve nasıl gideceğini belirliyoruz. Buna çalışanlar için ayrılan ödemeler de dahil. Elindeki mektup direkt benim ofisimden geldi. Violet'ın hiçbir ilgisi yok."

"Son altı yıldır bu merkeze elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

Linc bir kaşını kaldırdı. "En iyisini mi? Cidden mi?"

"Bazı zorluklar oldu ama—"

"Birinin maaşını ödüyorsam o kişinin, işini yapmasını beklerim. Geçen ay ÇTM'ye toplam dört kez gelmişsin... Ayrıca zaman çizelgesini doğru bir şekilde kullanmadığın için bu günler tamamen burada durdun mu sorgulanır."

"Benim işlerimin bir kısmı—"

"Dışarıda mı? Westchester Golf Kulübü'nde oynadığın golfere ben işletme gideri demem. Eğer gerçek bir şerefsiz olsaydım, hiç yapmadığın işlerin geri ödemesi için sana dava açardım."

Ziegler'in yüzü kırmızıdan resmen fuşyaya döndü. "Bunu yapamazsın."

"Yapabilirim ve yaptım da."

"Merkezi kim yönetecek?"

"Sen ortalıklarda yokken yöneten ve gerçekten inanılmaz bir iş çıkaran insanlar. Eğer Violet ve gönüllülerin daha fazla desteğe ihtiyacı olursa ben yardım edeceğim."

Ziegler, Violet'a döndü. "Seni kindar sürtük. Bunların hepsi senin başının altından çıkıyor, değil mi? Buraya ilk başladığın günden beri gözün bu işte."

İkisinin arasına geçerken Linc'in boğazından kısıp sesli bir hırıltı yükseldi ve kendi altın kahverengi gözlerinin ardından kurdunun gözlerinin parlamasına izin verdi. Bu uyarı işe yaradı. Violet'ın önceki patronu çenesini kapatmıştı.

Adrian kapının eşiğinde belirerek içeriye baktı. “Burada her şey yolunda mı?”

“Bay Ziegler’a ÇTM’den çıkarken eşlik et.”

“Buna pişman olacaksın.” Ziegler astığı yüzünü Violet’a çevirdi. “Sen buna *kesinlikle* pişman olacaksın. Sözüm olsun.”

“Buradan hemen defolup gitsin, Adrian.”

Adrian, Ziegler’ın kolunu tuttu. “Hadi, adamım. Linc’in ısırığının, havlamasından çok daha kötü olduğunu kesinlikle söyleyebilirim. Şu anda senden güzel bir ısırık almak istiyormuş gibi görünüyor.”

Binadan çıkarıldığı sırada şerefsizin isyanları koridorda yankılanıyordu.

“ÇTM’deki işleri benim yürüteceğimi mi söyledin sen?” Vi, ona sorgularcasına bakıyordu.

Linc, ne söylemesi gerektiğine emin olmadığı için doğruyu söyledi. “Evet? Öncesinde seninle bu konuyu tartışmam gerekiyordu, biliyorum. Eğer iş yükünü çok artırırsa tam zamanlı birine bakabilirim ama bu sırada—”

“Yaparım.”

“Emin misin? *Potion’s Up*’ın da olduğunu biliyorum ve—”

“Dürüst olmak gerekirse son birkaç aydır işleri halledebiliyorum ve birkaç haftadır da burada daha fazla gönüllümüz var, yani bunu başaracağım.”

“O zaman iş, istediğin süre boyunca senindir.” Linc gülümsemekten kendini alamıyordu. “Gördün mü, işe yarıyor. Beş dakikadan fazladır aynı yerdeyiz ve kimse havaya uçmadı.”

Vi’nin dudakları gülümsemeyle kıvrılırken Linc’in kuyruğunu haylazca çekti. “Sanırım kedi bıyıkları olan bir adama bağıraramam. Peki ya onu yıkarsan? İşte o zaman için söz vermem mümkün değil.”



Oradan ayrılmak üzere arkasını döndüğünde Vi, kapının eşiğinde duraksadı. "Ah, Bay Kurt Adam?"

"Evet?"

"Yarın sekizde görüşürüz." Linc'in yarı yarıya sertleşmesine sebep olacak şekilde göz kırparak ortadan kayboldu.

Büyüyen sırtmasıyla savaşımaya çalışırken Lincoln dalgın bir şekilde kedi kuyruğuyla oynuyordu. Evet, bu sahte bir ilk buluşmaydı ama sanki gerçekmiş gibi iple çektiğini söylemese yalan olurdu.

## Sorumlu-Cadı Külötları

**V**i, tam altı kez Lincoln'la buluşmalarını iptal etmeye çalışmıştı ama ne zaman telefonu eline alsa geri bırakıyordu.

Neden mi?

Keşke bilseydi.

Bunun, felakete dönüşen bir kıyamet filmi gibi bitmemesi mümkün değildi. Bu *Lincoln*'dı. Çocukluk yıllarının felaketi. Gençlikte kalbini kıran kişi. Bay Dengesiz, Kasvetli ve Fazlasıyla Salya Akıtan.

Bay Burnu Havada ayak bileklerine sürtündüğünde Vi dikkatini dokuz kiloluk tüy yumağına verdi. "İptal etmeliyim, değil mi? Dolapta önceki günden kalan Thai yemeği var, bozulmasına izin vermek yazık olur."

Burnu Havada, yüksek sesli bir *miyavla* karşılık verdiğinde bu ses kulakları sağır olmaya başlayan bir kedinin sesinden çok bebek ağlamasına benziyordu.

"Bunu bir anlaşma olarak kabul ediyorum. Gidip kurt adamla planladığımız sahte buluşmamızı iptal edelim. Zaten geceyi sana sarılıp geçirmeyi daha çok tercih ederdim."

Telefonunu daha alamadan ön kapı açıldı ve minik antrede yükselen adım sesleriyle bir yaygara koptu.



“Süvarilerin geldi!” Harper dairesine girdiğinde elinde kendi kısa boyunu aşan büyük elbise torbaları vardı.

“Sana o anahtarı acil durum için verdiğimi biliyorsun, değil mi?”

“Bebeğim, *bu* bir acil durum. Moda bakımından.”

Sonra Rose, iki kutu taşıyarak içeri girdi. “Bir de saç ve makyaj bakımından.”

Ardından Olive girerek kapıyı arkasından kapattı. “Bir de manevi destek türünden.”

Kardeşleri ve en yakın arkadaşı ellerindekileri yatağa bıraktıktan sonra eleştirel bir şekilde Vi’yi süzdüler.

Vi huzursuzca kıpırdandı. “Neden beni soğuk metal bir masaya yatırıp parçalara ayırmak üzereymişsiniz gibi bakıyorsunuz?”

Rose yeni manikürlü tırnağıyla hafifçe çenesine vurdu. “Parçalara ayırmayacağız. Triyaj yapacağız. Ne düşünüyorsun, Harp? Detoks etkili soyulan bir maskenin ardından hafif nemlendirici nasıl olur?”

Harper nazikçe Vi’nin çenesini tutarak başını sola ve sağa çevirdi. “Belki de çok hafif bir nemlendirici kullanmazsın. Bu gözenekler nemlenmek için yalvarıyor. Şu saçları da mümkün olduğunca en kısa sürede hayata döndürmeliyiz. Acil durum eşyalarını getirdiğimiz iyi olmuş, çünkü hepimiz, banyosunda sadece geniş dişli bir tarakla bir çekmece dolusu saç lastiği olduğunu biliyoruz.”

“Hey! Kumaş tokalarım da var.” Vi, ona isteksiz bir bakış attığında görmezden gelindi.

Olive, Vi’nin sehпасındaki küçük hediye paketini aldı.

Vi hızlıca paketi kaptı. “Bir hediye... Lincoln için.”

Üç kadın da yaptıkları işi bıraktı.

Rose’un kaşları resmen saçlarına kadar havalanmıştı. “Adama bir hediye mi aldın? Seni yemeğe çıkardığı için mi? Hediyesi, varlığınla ve vaktinle onurlandırılıyor olması.”



“Kesinlikle öyle.” Harper, paketi almaya çalışsa da Vi geri çekerek sehpayı bıraktı.

Bu gerçek bir hediye değildi. Bir şakaydı ve alıp eve geldiği an pişman olmuştu. Dikkatlerini dağıtmayı umarak, “Önce ne yapıyoruz?” diye sordu.

Her şeyi rayına oturtmak için söylemesi gereken tek şey buydu.

Harper ve Rose kesin bir şekilde duş almasını, şampuanlanmasını ve *her yerindeki* tüylerini almasını emrederek onu tuvalete götürdüler, daha doğrusu *sürüklediler*. Vi bacaklarını, koltuk altlarını tıraş etse de emirlere karşı çıkarak alt tarafını olduğu gibi bıraktı. Ne de olsa Lincoln Thorne yakın zamanda veya asla oraya yaklaşamayacaktı.

Kızları çok uzun süre başıboş bırakmak istemediği için hızlı hareket etti. Buluşmaya hazırlanırken tek hızlı ânu da buydu. Sonraki iki saat boyunca parlatıldı, ojeleri sürüldü, ağdalandı ve tekrar ağdalandı. Hepsinin sonunda kendini cadıdan çok bir araba gibi hissediyordu.

“Ayakkabıları konuşalım!” Rose heyecanlı bir şekilde direkt Vi’nin yatağına bıraktığı çantasına dalarak birbirinin aynısı iki tane denge karşıtı mekanizma çıkardı.

Vi başını iki yana salladı. “O ölümcül cambaz ayakkabılarını çantana geri koyabilirsin. Ayağıma değmeleri mümkün değil.”

“Ama—”

“Hayır. Çantaya. Hemen.”

“Sadece—”

“Ayağımı ölümüne sıkmasalar bile merdivenlerden yapacağım kış üstü düşüşün sonunda zaten ölürüm.” Ellerini kalçalarına yerleştirdi. “Çantaya, Rose Marie. Şaka yapmıyorum.”

Harper ayakkabıları kurtararak göğsüne yasladı. “Bunları giymelisin! Bunlar *Jimmy Choo*! Eğer benim olsalar çıplak ya-



tarken, çamaşır yıkarken bile giyerdim. Lanet olsun, kahrolasınca tuvaletimi temizlerken bile giyerdim.”

“O zaman hiç çekinme ama ben giymeyeceğim. Normal insan ayakkabıları giyerken Lincoln, beni çıkma teklifi edecek kadar beğendi ve bu yüzden daha makul düz ayakkabılar giyeceğim.”

Üçü de birbirine “o” bakışın farklı versiyonlarını atsa da Vi kımıldamadı. Kollarını göğsünde birleştirirken zihnen tartışmaya devam etmek için her birine meydan okuyordu.

“Tamam.” Rose iç çekerek ona acıdı. “Eğer *Jimmy*leri giymeyeceksen, Harper’ın getirdiği elbiselerden birini giymek zorundasın. İtiraz yok.”

En yakın arkadaşının gözleri parladı.

Vi, yatakta duran kabarık elbise torbasına endişeli bir bakış attı. O endüstriyel güçteki meme kapatıcı bantlarla tekrar savaşmak istemiyordu ama Harper’a güveniyordu. En azından yüzde doksan oranda. Pek de bir seçeneği yoktu. Sayıca azdı.

“Anlaştık,” diyerek sonunda Vi kabul etti. “Ama hepiniz diğer tarafta bekleyeceksiniz.”

Harper alayla güldü. “Malını daha önce görmedik sanki.”

“Anlaşma bu. Kabul et ya da etme.”

Rose yüzünü asarken halinden hiç memnun değildi. “Kabul ediyoruz ama *her* bir elbiseyi bize göstermen gerekiyor. Yarıya kadar giyip beğenmeyip çıkarmak yok. Her. Bir. Elbise. Oy birliği gücü *bizde*.”

“Neyse ne. Eğer yakında bir şeyler giymezsem sonunda bu havluyla kalacağım.”

Hepsi kıs kıs gülseler de onu dinleyerek oturma odasına geçtiler. Bu sırada Vi, ilk seçeneği çıkarıyordu. Kötü değildi, *Claws*’ta giydiği elbiseye oldukça benziyordu ama Lincoln onu



zaten benzer bir şeyle gördüğü için paravanın diğer tarafındaki moda tutkunları bu elbiseyi veto ettiler.

Altı elbise sonra, Marilyn Monroe'nun havalandırma mazgalı sahnesinde giydiği beyaz elbiseyi anımsatan siyah bir gece elbisesi giymişti. Derin bir göğüs dekoltesi ve içinde kendinden sutyeni vardı. Dizlerinin birkaç santim üstünde biten cilveli eteğin üst kısmında hemen belinde sevimli kırmızı bir kemer elbiseyi tutuyordu.

Harper'ın dünyasında bu bir parkaya eşdeğerdi.

Violet'a göre de gerçekten mükemmeldi.

Vi aynaya karşı arkasını dönerek açıkta kalan sırtına ve yan taraflarına baktı. Yandan çok fazla göğsünün görünmediğine emin olduktan sonra elbiseyi, takı kutusundan aldığı kalın kırmızı kolyesi ve kısa topuklu ayakkabılarıyla tamamladı.

"Zaman geçiyor," dedi Harp sabırsızca.

Vi, oturma odasına adım attı.

Tek tek, kardeşlerinin ve Harper'ın ağzı açık kaldı.

Eliyle eteğini düzeltirken zihinsel olarak kendini yorumlara hazırlıyordu. "O kadar kötü mü? Bu sefer üstesinden geldim diye düşünmüştüm."

Olive yavaşça etrafında yürüdü. "Sen... vay be, Vi. Hep güzeldin ama şimdi retro poster kızlarına benziyorsun."

Rose onaylarcasına başını salladı. "Kesinlikle vay be... *Jimmy*ler olmamasına rağmen hem de."

Violet gözlerini devirdi. "Bence onları çıplakken giyebilecek tek kişi Harper değil gibi."

Kardeşinin dudakları kıvrıldı. "Bu varsayımda haklısın."

Hepsi kapı çalana kadar kahkaha attılar.

Vi'nin midesi, bir bowling topu gibi dönüp duruyordu. "Tam zamanında."



Harper yüzüne yerleştirdiği haylaz gülümsemeyle resmen kapağı doğru fırladı. "Umut edelim ki hayattaki tüm anlarda dakik olsun, bilmem anlatabildim mi?"

Olive, aklı karışmış bir şekilde kaşlarını çatarak Rose'a döndü. "Ne söylemek istiyor?"

Rose ve Vi güldükten sonra cevap veren Vi oldu. "Seks, Olly."

"Seksin dakik olmakla ne ilgisi var?"

"Çok." Vi, Rose ve Harper aynı anda söylemişti.

İblis kapıyı açtığı anda Lincoln orada dikiliyordu. Koyu renk bir takım elbise giymişti. Kravat yoktu ve beyaz gömleğinin birkaç düğmesi açıktı. Her açıdan şık ve rahat görünüyordu. Ceket, geniş omuzlarını mükemmel bir şekilde sarıyordu ve saçları, güzel görünecek şekilde birbirine karışmış gibiydi. Sanki parmaklarıyla birkaç kez saçlarını taramıştı.

Gerginken yaptığı bir şey miydi?

Tanrıça bilir, Vi'nin de gerginken yaptığı şeyler vardı ama Linc'in basit bir akşam yemeği buluşması için neden gergin olduğunu anlayamıyordu.

Linc'in bakışları Harper'ı ve kardeşlerini aşarak sonunda Vi'de -donda- durdu.

Vi'yi baştan aşağı süzerken eve adım atmamış olsa da sanki çıplak ellerini teninde gezdirmiş gibi Vi'nin bedeni titredi. Canlanan tek şey bu da değildi. Sihri, sanki abartılı tepkisini hissetmiş gibi karnının alt kısmında gezinmeye başlamıştı.

"Rezervasyon sayısını ikiden beşe çıkarmalı mıyım?" Lincoln kızlara sataşırken çarpık bir şekilde gülümsedi.

Vi, Harper'ın yanına yaklaştı. "Gerek yok çünkü hepsi kendi evlerine dönüyor."

Harp anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Haklısın. Biz rahat bir şekilde yataklarımıza tıklandığımızda buradaki yatak yanılmıyorsa yeni yıkanmış çarşaflarıyla boşta ve müsait olacak."



Vi'nin yüzü ısınmaya başladı. Bazen, en azından geçici olarak hepsini arkadaşlıktan reddetmek istiyordu. "Gitmeye hazır mısın? Lütfen?"

Bay Burnu Havada kızların arasından geçerek kısık bir *miyav* sesiyle Vi'nin bileklerine sürtündü.

"Burada da kim varmış? Görünen o ki büyük, sert bir koruyucun var," dedi Linc keyifle.

"Büyük kısmını doğru bildin." Burnu Havada, bakışlarını kaldırarak sanki süzermişçesine Linc'e bakıyordu. Ancak Linc, başını kaşımak için uzandığında Vi, elini durdurdu. "Erkeklerin büyük bir hayranı sayılmaz."

"Ya da ismi Violet olmayanların," diye mırıldandı Harper.

"Sanırım ben onu kurtarmadan önceki sahipleriyle ilgili bir şey. Ona hep nazik davrandıklarını düşünmüyorum."

"Artık ona sahip olmadıklarına sevindim."

Vi'nin elini tutarken diğer elini, koklaması için Burnu Havada'ya uzattı. Tüy yumağının burnu kıvrıldı, kımıldandı ve Lincoln'a son bir bakışın ardından tüm beden ağırlığını içtenlikle uzatılan ele yasladı.

"Yok artık. Azgın bir iblis olmayayım ki bu tüylü canavarın ona dokunmama izin vermesi bir yılımı aldı," diye homurdandı Harper, Vi'nin omzunun arkasından. "Hain."

Lincoln, Burnu Havada'yı okşadıktan sonra doğrulduğunda diğer eli hâlâ Violet'ın elini tutuyordu. "Gitmeye hazır mısın? İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

Rose incelik edip küçük çantasını boştaki eline uzattıktan bir saniye sonra Olive de aynını yaparak Lincoln'ın hediye paketi yapılmış sürpriz hediyesini Vi'ye uzattı. "Hazırım gibi görünüyor."

Vi ve Lincoln asansöre doğru ilerlerken Harper onlara el salladı. "Siz ikiniz güzel vakit geçirin! Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapmayın! Aslında bir düşündüm de... aklınızı kaçıran."



Linc'le birlikte ilk sahte buluşmalarına çıkarken Vi kıkırdadı. En yakın arkadaşının yapmayacağı hiçbir şey yoktu.

Linc, gözlerini ondan alamıyordu. İlk başta bunun sebebi, güzelliğinin nefesini kesiyor olmasıydı ama arabaya bindiklerinde o kadar sessizdi ki Linc, kırmızı ışıktaki geçmediğine emin olmak istemişti.

Arayıp iptal etmediği için Linc şaşkındı ama aynı zamanda rahatlamıştı da. Rahatlamasının sebebinin, ilişkileri açığa çıktığında Yaşlılar'a söyleyeceği yalanlar için daha az endişelenmesi gerektiği olduğunu söylüyordu.

Bu bir yalandı. Eğer bu buluşmayı, ilişkilerini halkın ilgisini çekmek için bir fırsat olarak görseydi ne söyleyeceğini bulmakta zorlanmazdı. Ayrıca kulağa ne kadar aptal gelebileceği için endişelenmezdi de.

Ya da daha kötüsü, sıkıcı olabileceği için.

Sürü ve işler, hayatının yüzde yüzünü ellerinde tutuyordu. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu ve bu buluşma da teknik olarak Sürüsünü daha iyi bir hâle getirmesine bağlı olduğundan gerginliğinin katbekat arttığını hissediyordu.

Otuz dakika sonra *Le Petit*'deki baş garsonu takip ederken masaların arasında ilerledikleri sırada Linc'in eli, Vi'nin açıkta-ki belindeydi. Bu Fransız restoranı, insanların fark edilmek için geldikleri bir yerdi ve işe yarıyordu.

Vi ve Linc geçerken insanlar onlara bakıyor ve birkaçı yemek arkadaşlarıyla fısıldaşmak üzere birbirlerine uzanıyorlardı.

Violet'in sırtı gerildiğinde sihrinin temelini oluşturan o tatlı lavanta kokusu Linc'in burnuna doldu. Bir kolunu sımsıkı onun beline sararak kendine yaklaştırdı. "Sen iyi misin?"



Kirpiğine takılan bir parça saç kurtarıken mor gözleri, Linc'inkilerle buluştu. "Bütün lise müzikallerinde sahne hazırlığında çalışmak için adımı yazdırmamın bir sebebi vardı. Sahne ışığını sevmiyorum."

Vi şakalaşsa da Linc ona kanmadı. Vi gergindi.

"Ben de hemen karşımda âşığımlı oynamak istemediğini düşünüyordum. Çünkü hatırlarsan neredeyse hep başrol erkek ben olurdum." Yatıştırıcı olduğunu umut ettiği bir gülümseme dudaklarına yayıldı.

Baş garson özel köşedeki bir masada durdu. "Burası uygun mu, Alfa Thorne?"

"Harika, Pierre. Teşekkür ederim." Linc, Vi'nin sandalyesini çektiğinde o henüz oturamadan birisi Linc'e seslendi.

Restoranın diğer tarafından yaşlı bir çift onlara doğru geliyordu. "Kahretsin böyle işi."

Vi alayla güldü. "İyi arkadaşların diye tahmin ediyorum?"

"Babamın. Frank ve Idina Trent." Onlar yaklaşıırken Linc'in yüzüne gergin bir gülümseme yerleşti.

"Seni gördüm sandım, evlat," dedi Frank gürültülü bir şekilde. "Üzgünüm... *Alfa Thorne*. Babasını takip eden o küçük çocuğun artık Koca Adam'ın ta kendisi olduğuna hâlâ alışamadım."

*Babasından saklanan desek daha iyi olur.*

Lincoln nazikçe gülümsedi. "Frank. Idina. Uzun zaman oldu."

Frank hafifçe güldü. "İşler biraz yoğun. Bu yüzden şehirdeyiz... biraz işi, biraz daha fazla zevkle karıştırmak için."

"Bir süre daha şehirde olacaksınız o zaman, öyle mi?"

"Evet. Şehrin yukarı kesiminde bir ya da iki aylığına apartman kirliyoruz."

"Güzel. Birkaç hafta sonraki zorunlu Sürü buluşması için burada olacaksınız."



Frank'in gülümsemesi gerildi. "Evet, bir ayı arkadaşımından duydum ama müsait olacak mıyım emin değilim. İşler, biliyorsun."

"Eminim bir yolunu bulursun." Linc'in, Alfa güçleri tenini aşarak havaya yayıldı. Bunları çok fazla kullanmasa da Sürü üyelerini ikna etmek için tercih ediyordu ama babasının arkadaşlarını ikna etmesinin bir anlamı yoktu. Linc, Kan Karşılaşması'nda ilk uzaklaştırmasını aldığı anda Trent'ler karşı çıkan en yüksek sese sahiplerdi, hâlâ da öyleydi.

Bakışlarını ilk indiren Idina oldu. Frank'in bunu kabul etmesi biraz daha uzun sürdü ama o da aynısını yaptı. "Evet, Alfa. Orada olacağız."

Violet yaşanan şeyleri izlerken Linc'in yanında kıpırdanıyordu. Hareketi Idina'nın dikkatini çekti. "Tanıdık geliyorsun."

"Bu, Violet Maxwell. Violet, zaten konuşmamızdan muhtemelen anladığın gibi Frank ve Idina da Kuzey Amerika Sürüsünün üyeleri."

Violet nazikçe gülümsedi. "Sizinle tanıştığımıza sevindim."

"Maxwell. Bu soyadı neden tanıdık geliyor?" Bir an sonra farkına varınca Idina'nın ağzı açık kaldı. "Sen Sihirsiz Maxwell'sin! Değil mi? Şimdi seni tanıdım. Biraz vakit aldı ama olsun. Doğaüstü topluluğundan uzak duran kişisin. Yoksa hiç yeteneğin yok diye onlar mı seni sürdü? Sanırım bir keresinde ailenin seni sürgün ettiğini duymuştum."

"Uzak durmadığım, sürülmediğim, sürgün edilmediğim konusunda sizi temin edebilirim... Ne doğaüstü topluluğu tarafından ne de ailem tarafından," diye cevap verdi Violet gergin bir şekilde.

Idina, hayal kırıklığını gizleme konusunda oldukça başarısızdı. "Bu bir lütuf, değil mi? Eskiden, kaderlerindeki potansiyeli



tamamlayamayan kişilerin hiç vakit kaybetmeden icabına bakılırdı. İşleri böyle yürürdü.”

“O zaman artık *eskilerde* olmamamız güzel bir şey sanırım.”

Idina, eşi gibi gerildi. Franc, Linc’e beklentiyle bakarken Violet’ı ses tonu yüzünden azarlamasını bekliyordu. Ancak Linc, tam tersini yaparak ona daha da yaklaştı ve bir elini beline yerleştirerek Vi’ye desteğini gösterdi. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Frank somurttu. “Kendinizi kim sanıyorsunuz bilmiyorum genç hanım ama—”

“Ah, ben Violet Maxwell. Karınızın çok kaba bir şekilde belirttiği gibi Sihirsiz Maxwell. Meşru Yüce Cadılık’tan elimi çekmiş olsam da hâlâ ailemin bir parçasıyım ki bu aileye büyü-kannem de dahil. Yüce Cadı. Belki onu, sizin bahsettiğiniz geçmişten kalan inanç kalıplarını parçalara ayırma yolunda büyük adımlar atan kadın olarak tanıyorsunuzdur.”

Frank cüretkâr bir şekilde ona doğru bir adım attı. “Şimdi bir dur bakalım—”

Anında yaşlı şekil değiştirenin yolunu kesen Linc’in gülümsemesi yok olmuştu. Bu sefer, göğsünde büyüyen hırıltı çok sessiz değildi... ve bu ses içindeki canavardan değil *kendisinden* gelmişti.

“*Sen* bir dur bakalım, Frank,” diye uyardı onu. Ses tonu sertti.

“Onun gibi birinin, KAS’ın dürüst bir üyesiyle böyle konuşmasına izin mi vereceksin? Bu acımasızca!” Frank’in gözleri irileşti.

“Acımasızca olan sizin tavrınız ve Sürü toplantılarının son altısına katılmadığın halde kendini nasıl dürüst bir Sürü üyesi olarak görebildiğini anlayamıyorum,” dedi Linc. Ses tonunu alçak tutuyordu. “Ve evet, Bayan Maxwell’in konuşmasına izin



vereceğim çünkü sizin de bildiğiniz gibi doğaüstü topluluğuna karşı hislerim onunkilere oldukça uyuyor.”

Idina, inci kolyesine uzandı. “Sürüye yaptığın şeyler yüzünden baban mezarında ters dönüyor.”

“Dürüst olmak gerekirse, Idina, umarım dönüyordur.”

Yaşlı kadının nefesi kesilirken Frank’in bayılmasına saniyeler kalmış gibi görünüyordu.

“Şimdi, eğer gidecek kadar nezaket gösterirseniz gecenin kalanını, planladığım gibi yanımdaki güzel kadınla geçirmek istiyorum.”

Yüzleri kıpkırmızı kesilen öfkeli çift aceleyle uzaklaşıp restorandan çıktıkları sırada birbirlerine bir şeyler fısıldayıp duruyorlardı. Linc, Violet’a dönmeden önce neyle karşılaşacağını bilmediğinden içinden beşe kadar saydı.

Linc’in beklediğinin aksine öfkeli bir ifade yerine sanki Linc, mikroskobun altında incelenen bir şeymiş gibi dikkatle ona bakıyordu.

“Yüzümde bir şey mi var?” Linc, ortamı yatıştırmak için espri yapsa da Vi gülmedi.

“Bunu gerçekten içinden gelerek mi söyledin?” diye sordu.

“Söylediğim her şeyi içimden geldiği için söyledim ama sen özellikle hangi kısımdan bahsediyorsun?”

“Hepsinden.”

“Evet.” Linc kendi yerine geçmeden önce Vi’nin sandalyesini çekti. Oturmasının ardından çok geçmeden garson gelerek içecek siparişlerini aldı. Tekrar yalnız kaldıklarında Linc devam etti. “Bazı geleneklerin önemli olduğunu düşünüyorum. Bir topluluk olarak hangi geleneklerin kalacağı ve hangilerinin sona ereceği bize kalmış, Cadı Bağı gibi. Bir şeyin her zaman olması, onun doğru olduğu anlamına gelmiyor. Hem normal hem



doğüstü tarihimiz bize tekrar ve tekrar, atalarımızın son anda işleri yoluna soktuğunu gösteriyor ve olması gereken şekilde bile yapmamışlar.”

“Babanla ilgili kısım?”

Onu kendine benzetmeye çalışarak yetiştiren piçten bahsedildiğinde Linc gerildi.

Violet’in yanakları kızardı. “Boş ver. Beni ilgilendirmez. Söylediğimi unut. Aslında tekrar birbirimizi tanımak için burada değiliz.”

“Ağzından çıkan hiçbir şeyi unutmam.” Şaşırtıcı şekilde Linc, sorduğu şeyi unutmak *istemiyordu*. “Gregor hakkında söylediğim şeyi de içimden gelerek söyledim. O hem iki bacaklı hem de dört bacaklı bir canavardı.”

Violet’in bakışları kucğından tekrar Linc’e çevrildi. “Bunun yani onun hakkındaki kötü şeylerden bana bahsetmedin.”

Bu bir soru değildi. Linc ve Violet son senelerinde yakınlaştıklarında Linc, babasının topluma gösterdiği maskenin altında ne olduğunu itiraf etmişti. Sadece hepsini anlatmamıştı. Eğer anlatmış olsa Vi bir daha uyurken gözlerini kapatamazdı.

Linc nefesini tuttu. Bir anlığına Vi’nin, Kan Karşılaşması’na şahit olduğu gecenin konusunu açacağını düşünmüştü.

“Hayır,” diye itiraf etti Linc sonunda. “Bu parçası olmanı istediğim bir konu değil. Sürümün artık bir parçası olmasını istediğim bir konu da değil. Bu yüzden Yaşlılar Heyeti’ni yok etmek için bu kadar çok uğraşıyorum. Onlar, babamın zamanından kalan son izler. Alfa oyuyla onların gücünü azaltırsam, babam gibilerin bir daha hiç kimseyi kontrol edemeyeceği zamanlara o kadar yaklaşıyoruz.”

Vi, söylemek istediğı daha fazla şey varmış gibi görünüyordu ve lanet olsun ki Linc de öyle. Eğer bu konuda kalıp konuşmaya



devam ederlerse ilk resmi buluşmalarını toparlamaları mümkün olmayabilirdi.

Linc, çenesiyle Vi'nin içeri girerken elinde gördüğü küçük paketi işaret etti. "İtiraf etmeliyim ki bu kadar paketlemeyi hak eden şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

Violet koyu renk kaşını kaldırdı. "Konuyu iyi değiştirdin, Bay Kurt Adam."

Sırıtarak Linc omuz silkti. "Denedim."

Paketi uzatırken Vi'nin yanaklarına hafif bir pembelik yayıldı. "Büyükannemin hep söylediği gibi tam olacak."

"Olacak, ha? Bana bir..." Büyük elini pakete soktu. "... *kedi kulağı* mı aldın?" Tamamen siyah kürk ve pullarla kaplı süslü taca bakarken gözlerini kırıştırdı, ardından kahkahalara boğuldu.

Violet, kıkırtısını bastırma konusunda başarısız olmuştu. "Çocuklar sana küçük bir şey vermek istedi."

"Yeni hedeflerini seçtiler mi?"

Vi başını sallarken sırtışını zorlukla bastırıyordu. "Misha, önümüzdeki hafta sonuna kadar Adrian'a bir tek boynuzlu at tacı taktırmayı kafasına koymuş."

Linc tekrar kahkaha atarken bu, ona çok yabancı geliyordu. "Bunu yapabilecek bir kişi varsa o da küçük cadıdır. Eğer istese dünyayı ele geçirir."

"Bir gün yapacağına şüphem yok."

Mezeler ve başlangıçlar gelirken sohbet ettiler ve bu, aşağı yukarı tatlılar gelene kadar devam etti. İğneli cevapların yerini şakalaşmalar ve takılmalar almıştı. Akşam yemeği iki saat sonra tamamlandığında Linc, birkaç yıldır bu kadar gülmemişti. Restorandan çıktıkları an direkt paparazzilerin parlak flaşlarıyla karşılaştıkları için güzel ruh hali sönmeye başladı.



Haberler çabuk yayılıyordu.

Fotoğrafçılar, sol ve sağdan fotoğraflarını çekerken birkaçı çok yakınlarına girebilmeyi başarmıştı. Linc, kolunu sıkıca Violet'ın beline sararak onu, bu kalabalığın içinden arabasıyla bekleyen valeye doğru yönlendiriyordu.

"Alfa Thorne!" *Doğüstü Times Gazetesi*'nden bir muhabir ses kayıt cihazını Violet'ın yüzünden birkaç santim öteye uzattı. "Maxwell cadısıyla çıkmaya ne zaman başladınız?"

Bu soru diğerlerini de harekete geçirdi.

"Alfaları, Sihirsiz Maxwell'le flört ederken Sürünüz ne düşünüyor?"

"Bir Eş Bağı kurmayı planlıyor musunuz?"

"Gerçek Eş'iniz o mu?"

Lincoln hepsini duymazdan gelerek nazikçe Violet'ı yolcu koltuğuna yerleştirdi ve agresif kalabalığı iterek sürücü koltuğuna geçti. Yerine oturduğu an motora yüklenip arabayı hareket ettirdiğinde fotoğrafçılar aceleyle dört bir yana kaçtılar.

Paparazzilerle günlük olarak karşılaşıyordu. Buna alışmıştı ama Violet'ın kucağında sıkı sıkı tuttuğu elleri onun alışık olmadığını gösteriyordu.

Linc, ona endişeyle baktı. "Sen iyi misin?"

Birkaç şiddetli kalp atışının ardından başıyla onayladı.

"Yalan söylemediğini anlayabilmem için bir cevap verir misin?"

"Bu çok sık oluyor mu?" Vi'nin sesi fısıltıdan farksızdı. Devam etmeden önce boğazını temizledi. "Fotoğrafın çekilmeden avokado dahi seçemeyeceğin konusunda sana sataştığımın farkındayım ama şaka yapıyordum."

"Yeterince oluyor."

Linc, Vi'nin apartmanına doğru sokaklarda ilerlerken ona birden fazla endişeli bakış atmıştı. Binanın önüne arabayı çek-



tiğinde Vi, tek bir tane bile kurt şakası yapmamıştı. İnanılmaz tüyler ürperticiydi.

“Üzgünüm,” diye özür diledi Lincoln.

Vi, mor bakışlarını ona doğru çevirdi. “Ne için?”

Linc, bir elini yüzünde gezdirdikten sonra cevap verdi. “Frank ve Idina. Fotoğrafçılar. Hepsi. Düşündüğünün aksine ben anlayışsız değilim. Bu hayattan geri durmanın bir sebebi vardı ve ben de burada seni tekrar o hayata sokmaya çalışıyorum.”

“Bu hayattan geri durmamın sebebi, dikkat çekmeden istediğim hayatı yaşayabileceğimi düşünmemdi. Tahmin et ne oldu? İşe yaramadı. Bunu bana *yaptıran* sen değilsin. Hayır diyebilirim. Bundan, senin kadar ben de faydalaniyorum.”

Linc, tekrar özür dilemek için ağzını açsa da Vi, elini dudaklarına kapattı.

“Dünyadaki tüm Franklerle ve Idinalarla ya da açgözlü fotoğrafçılarla uğraşmayı sevmiyorum olabilirim ama bunun bir karmaşa çıkarmasının küçük bir sebebi de gizlenmeyi seçmiş olmam. Karın üstü uzanıp gizlenmekten sıkıldım.”

Linc nazıkçe Vi’nin elini ağzından çekti ve güldü. “Bu bir köpek benzetmesi miydi?”

“Olabilir.” Vi’nin dudakları sevimli bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ama bugün söylediğin bir şey bana, oturup işlerin sihirli bir şekilde daha iyi hâle gelmesini beklemeyecek türden biri olduğumu hatırlattı. Eğer Cadı Bağı’na zorlanmak istemiyorsam, buna ihtiyacım olmadığını kanıtlamak zorundayım.”

Linc sırtıttı. “Bu kulağa şüpheli bir şekilde bir planmış gibi geliyor, Bayan Maxwell.”

“Birinin başlangıcı. Bir Maxwell olup sorumlu cadı külotlarına\* geçmemin vakti geldi.”

\* İngilizcede, çocukların büyüyünce bebek bezinden külotla geçiş yaptığı evreye ve “sorumlu davranma” deyimlerine bir gönderme yapılıyor –çn.



*Lanet olsun.* Külottan bahsettiğini duymak Linc'in beynini hiç de işi olmayan yerlere girmeye zorladı.

Biraz zorluğun ardından zihninde beliren iç çamaşırı imajını yırtarak başını salladı. "Anlaşıldı."

Bu sefer Vi, Linc'in kendisini apartmanının kapısına kadar giderken beklemesi konusuna karşı çıkmadı.

Elindeki anahtarlar sallanıyordu. "Peki, Alfa Thorne. Sahte buluşma için çok teşekkür ederim. İyi vakit geçirdim."

"Gösterişçi şekil değiştirenlere haddini bildirmek gibi mi? Yoksa dokunulmamış salyangozun mu bunu sağladı?"

Vi iğrenerek burnunu kırıştırdı. "Kültürlü salyangozlarla kıyaslandığımda ben daha çok sokak yemeklerini seven türde bir kızım ama ekmek aşırı lezzetliydi. Ve evet, gösterişçi şekil değiştirenlere haddini bildirmek de gayet eğlenceliydi."

"Bir dahaki buluşma için kenara yazdım."

Linc'in dikkati, Vi'nin dişlerinin arasına aldığı alt dudağına indi. O dudağı, kendi dudaklarıyla serbest bırakıp tadının görüldüğü kadar iyi olup olmadığına bakmak istemediğini söylese yalan olurdu. Vi'nin bakışları Linc'in dudaklarına inip tekrar yukarı çıktığında bu Linc için yeterliydi.

Sanki aralarında bir mıknatıs varmış gibi Linc'in bedeni ona yaklaştı. Violet yarı yolda onu karşılariken bir elini koluna yerleştirdi. Vi'nin dudaklarının yumuşaklığı tam onunkilere değecekti ki bir komşunun kapısı açılıp kapanarak onlara yalnız olmadıklarını ve öpüşmeye bir dudak büzmesi kadar uzak olduklarını hatırlattı.

İkisi de donakalmış gibiydi.

Violet, duyulacak şekilde yutkunurken nefessiz kalmıştı. "İçeri girmeliyim."

Linc başını sallayarak kendini geri çekilmeye zorladı. "Bir dahaki sefere salyangoz yok. Söz. Yine konuşuruz."



"İyi geceler."

Vi dairesine girip kapıyı arkasından kapatırken Linc ellerini ceplerine soktu.

"Artık gitmiyor musun?" Vi'nin sesi boğuk geliyordu.

"Kilitleri indirdiğinde gideceğim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Birkaç santimlik ahşabın ardından öfkesi parlayarak sihrinin lavanta kokusunu açığa çıkardı.

Linc açıkça bekliyordu.

Derin bir nefes vererek Vi kilidi yerine yerleştirdi. "İşte. Güvende ve emniyetteyim. Artık gidebilirsin, *Bay Kurt Adam*."

Yüzünde bir sırıtışla Linc arabasına dönerken bu sırıtışın sebebi restoran ya da sonunda Adrian'ın tavsiyesini dinleyip aydınlanmış olması değildi. Tamamen kendine eşlik eden kişiyle ilgiliydi.

İlk resmi sahte buluşmaları aradan çıkarken, Violet Maxwell'in artık kendisinden daha az nefret etmesini umut ediyordu.

*Yakalama*

**O** sabahlardan biriydi... Hani řu uyuklama rekorunuzun on iki katını kırdığınızı fark ederek uyandığınız sabahlardan. Sonunda kendinizi bir enkaz misali yataktan kazıyarak, yalnızca buz gibi soğuk duşun altına girdiğiniz. Evinizin anahtarlarını iğrenç çöp kovasını karıştırmak pahasına her yerde aradığınız ve sonra dokuz kiloluk kedinizin, üstüne yatığını fark ettiğiniz türden.

Eğer Vi, Harper'dan abur cubur desteğıyle ilgili altı acil durum mesajı almış olmasıydı, yatağı geri girip günü kapatabilirdi. Ancak çocukların öğleden sonra yoğurtlarını yemeleri gerekiyordu ve Cheesequake Eyalet Parkı'na yapacakları kamp gezileri yaklaşırken kamp ateşinin etrafında kamp ateşi tatlısı da yapmak isteyeceklerdi ve Vi'nin, markete uğramak dışında hiçbir seçeneğı yoktu.

Hiç kimse, en sevdikleri şekerleme ellerinden alınmış iki düzine çocuk kadar tehlikeli olamazdı.

Vi, yoğun süpermarkete ilerlerken tek odak noktası, alacaklarını alıp çıkmaktı. Ne yazık ki New York'taki diğerk herkes de aynı fikirdeydi. Sonunda bir sepet bulabildiğinde garip bir farkındalık, ürperti misali ensesine yayıldı.



Aynı şey, Rose ve Olive'le iki gün önce öğle yemeği yerken ve dün gece *Potion's Up* yolundayken de olmuştu. Bu da dahil olmak üzere hep, kaynağı bulamıyordu.

Vi, paranoyasının suçunu, aşırı izlediği *Stranger Things* dizisine atarak boş bir arabayla duran iriyarı adamın yanından geçti ve süt ürünleri bölümüne ilerledi. Uzun boylu bir kadın, peynirlerin önünde duruyordu ve sanki karar veremiyormuş gibi iki elinde de farklı ürünler vardı.

Vi, milyonlarca farklı yoğurt seçeneği olduğunu görünce kadının acısını paylaşarak Harper'ı aramak için telefonuna uzandı.

"Neden bu kadar çok yoğurt aroması var?" diye sordu, arkadaşları telefonu açınca.

"Çünkü farklılıklar hayata renk kadar, tatlım."

Vanilyalı birkaç koliyi sepetine attı. "Çilek mi yaban mersini mi?"

"Çilek... Bu arada süt ürünleriyle günü kurtararak Bay Seksi Züppe hakkında konuşmaktan kaçabileceğini sanma," diye uyardı Harper. "*Buluşmayla* ilgili detayları almak için geriyorum."

"Ona Bay Ayaklı Seks dediğini zannediyordum."

"O da var, tabii."

"Belki anlatacak çok bir şey olmadığı için buluşmamızdan bahsetmemişimdir," diye yalan söyledi Vi. "Bir buluşmaydı. Beni aldı. Yemek yedik. Beni eve getirdi."

...birbirlerini kendilerinden geçmiş şekilde öpmelerine bir an kalmıştı.

Neredeyse.

Detayları öğrenmek için sabırsızlanan tek kişi Harper değildi. Rose ve annesi de sıradan bir şeymiş gibi bu konu hakkında mesaj atmışlardı. Hatta Olive bile son telefon konuşmalarında



bu konuyu açmıştı. Ancak bu sahte buluşmadan konuşmak, Vi'nin bundan ne kadar nefret etmediğini itiraf etmek gibi bir şeydi.

Lincoln Thorne'la bir akşam geçirmişti ve bir kez olsun onu boğazlamayı düşünmemişti. Hatta iki şekil değiştirenle uğraşması dışında keyif bile almıştı.

Vi, bir yoğurt kolisini daha sepetine attıktan sonra krakerlere doğru ilerledi. Lanet ürperti geri gelmişti. Anında dönüp etrafına baktığında gözüne sadece siyah bir sweatshirt ilişti – az önceki iriyarı adamın giydiğinden farksızdı.

Huzursuzluk midesinin düğümlenmesine sebep olsa da nereye bakarsa baksın kimsenin dikkati üzerinde değildi.

“Alo,” dedi Harper ağır ağır hattın diğer ucundan. “İyi misin? Normalden daha çok sorularımdan kaçıyorsun.”

“Birinin beni takip ettiğini sandım ama...” Vi gergin bir şekilde kıkırdarken kendini aptal gibi hissediyordu. “Uykusuzluğum resmi olarak dönüp beni kıcımdan yakalamış gibi.”

“Seni kıcımdan yakalayanının o olduğuna emin misin? Çünkü emin olduğum bir şey var ki o da şekil değiştirenler yakalama oyunlarını seviyor ve—”

“Tanrıça aşkına, şunu keser misin? Lincoln beni yakalamadı; kıcımdan veya başka bir yerimden!” Kasaya geçen Vi, süslü piercing'li kaşını kaldıran, yirmili yaşlardaki kasiyere gülümsedi. “Üzgünüm. En yakın arkadaşım sınırların varlığından habersiz de. Bu bizim için değişmez bir mücadele.”

Kadın tarafsızca omuz silkse de ona hak verdi. “Yine de haksız sayılmaz. Şekil değiştirenler yakalayıp hafifçe ısırmayı sever. Vampirler de tabii ama onlar nereye işaret bırakacaklarını iyi düşünür.”

“Sen söylediği şeyi nasıl...”



Kasiyer imalı bir şekilde alt dudağını indirdiğinde iki uzun köpek dişi yavaşça açığa çıktı. *Vampir*. “Etkileyici duyu yetileri olan tek doğaüstüler, şekil değiştirenler değil.” Kısaca göz kırparak poşetlediği ürünleri Vi’ye uzattı. “Eğer şekil değiştirenin, tadına bakmasına izin vermeyeceksen ben de gönüllü olurum. Küçük bir cadı atıştırmalığı güzel olur.”

“Kabul et!” diye cırlardı Harper kulağında. “Vampir zehri *resmen* orgazmik!”

Vi, en yakın arkadaşını duymazdan geldi. “Teşekkürler ama şu an diş içermeyen bir diyetтейim... hem şekil değiştirenler hem de vampirler için.”

“Denediğim için beni suçlayamazsın. İyi günler.”

“Sana da.” Vi fişini cebine attıktan sonra kalabalık Manhattan kaldırımına adım attı.

İş çıkış saati çoktan gelmişti. Sağ tarafa adım attığında neredeyse yaya trafiğinde bir kazaya sebep olacaktı. Sola doğru yarım adım attığındaysa da bir çöp yığınının az kalsın kış üstü düşecekti.

“Azmine hayran olsam da Harp, belli ki yürüme, konuşma ve yolumu bulma yeteneğimi kaybediyorum. Bu konuşmaya, ben merkeze geldikten sonra devam edelim mi?”

“Etsek iyi olur, cadı. Bunları yüksek bir sesle dinlemek istiyorum.”

Vi telefonunu arka cebine attı. Diğer yönden geniş omuzlu bir adam ona çarptığında, bu etkiyle hızla arkasını döndü. Adamı sertçe azarlamak üzere ağzını açtığı anda bakışları arka tarafına kaydı ve marketteki iriyarı adamı gördü.

İkisi de birbirine bakarak donakalmıştı.

Vi, adamın elinde tuttuğu şeyi görene kadar bu neredeyse komikti. *Bir kamera.*



Adam, Vi'nin gördüğünü fark edince bir fotoğraf çekerek adımlarını hızlandırdı. Daha hızlı hareket ettikçe adamın alnında ter damlaları birikiyordu.

“Hay cadının evladı!” diye küfretti Vi.

Vi eğilerek adımlarını hızlandırdıktan sonra omzunun üzerinden bir bakış attı. Temposunu her hızlandığında arkasındaki adam da aynısını yapıyordu. İlerideki dört yolda arabalar hareket ettiği için Vi, adama yetişme fırsatı vermemek adına köşeden sola döndü.

Sweatshirt'lü adam takip ediyordu.

“Bir cadının senden kurtulması için ne halt yemesi gerekiyor?” diye mırıldandı Vi.

İş çıkış saatinde bir taksi bulmak, piyangoyu kazanmakla aynı seviyeydi. Başka bir seçenek bulabilmek için etrafına bakarken bakışları bisiklet kiralama alanına çevrildi.

“Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyorum.” Hızlıca kredi kartını geçirerek bisikletini aldı ve poşetlerini gidonlara taktıktan sonra bir binaya, insana ya da araca çarpmamak için tanrıçaya dua etti.

En son bisiklet sürmesinin üzerinden çok geçmişti. İstikrarsız bir şekilde sendeleyerek sokakta ilerlerken alışana kadar neredeyse üç yangın musluğuna çarpacaktı. Geçtiği her bir blokta paparazzi dostu gittikçe küçülüyordu. Dangalak telefonunu kulağına götürürken deli gibi kolunu sallıyordu. Vi, onu atlattığı için sinirlenmiş olmalıydı.

“İşte ben buna Cadı Kaçışı derim.” Vi kıkırdadı.

İki araba yakınından geçerek yolda sendelemesine sebep oldu. Üçüncü araba arkadan gelip onun yanına yaklaştığında kendini zar zor dengelemişti. Arabaya ileriye işaret etse de araba gitmedi.



Tekrar el salladı. "Geçsene!"

Bunun yerine araba hızını korudu.

Vi başını kaldırdığında süt ürünleri bölümündeki kadının bir eli direksiyonda, bir elinde de pahalı görünen bir kamerayla kendine baktığını gördü.

"Peynir de!" Paparazzi hiç vakit kaybetmeden bir sürü fotoğraf çekti.

Vi sarsıldı. "Uzaklaş! Çok yakınsın!"

Kadın onu duymazdan gelerek daha çok fotoğraf çekti. Araba, bisiklet yoluna girerek Vi'nin omzuna çarptı.

"Geri çekilin dedim, hanımefendi!"

*Klik. Klik. Klik.*

İleride, bir arabayı yutabilecek kadar büyük bir deliğin etrafına inşaat şeridi çekilmişti ama fotoğrafçı, fotoğraf çekmekle meşgul olduğu için bunun farkında değildi.

*Klik. Klik. Klik.*

"Önüne bak!" Vi, barikatı işaret etti. "Dur!"

Kadın sonunda önüne döndüğünde sertçe frene bastı ve SUV'sini doğruca Vi'nin önüne kırdı. Vi'nin iki seçeneği vardı, delik ya da kahve standı. İkisi de berbat olsa da biri daha az berbattı.

Ön tekeri kaldırırma çarptı, Vi havalandı, çelik, teker ve uzuvlarından oluşan bir düğüm halinde *Carl'ın Kahve Standı*'na girdi.

"Kahretsin. İyi misiniz, hanımefendi?" Standa bakan yaşlı beyefendi ona doğru eğildi. "Çok kötü düştünüz. Sürücünün durmamasına inanamıyorum."

Tabii ki SUV görünürlerde yoktu.

"Evet, iyiyim." Vi, oturur pozisyonuna geldiğinde ellerinden kollarına yayılan acıyla inledi.

"Onlara bir bakayım."



Üniformalı bir acil yardım teknikeri Vi'nin önünde eğildi ve dikkatlice iki büküm olmuş bisikleti, bacaklarının arasında çıkardı. "Sokağın diğer tarafından geldiğinizi gördük. Tedbirli Sürüş becerileriniz oldukça iyi."

"Belli ki yeterince iyi değilmiş." Avcundan bir taşı çekerken yüzünü buruşturdu. "Ama iyiyim. Sadece biraz hırpalandım ve eziklerim var."

"Neden ortağımla, sizi muayene etmemize izin vermiyorsunuz?" Acil yardım teknikeri olan diğer çocuk sokağın karşısından elindeki ilkyardım çantasıyla onlara yaklaşıyordu.

"Gerek yok. Evde icabına bakacağım birkaç sıyrık sadece."

Kahve standındaki adam ileriye doğru bir adım attı. "Başını, tekerimin köşesine vurduğunu gördüm. Şu an söylediklerine güvenir miydim bilmiyorum. Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilir."

"Hayır, hayır. İyiyim." Vi ayağa kalkarken inledi ama başından ötürü değildi.

Vanilya ve çilekli yoğurt sokakla kaldırıma yayılmıştı ve kamp tatlısı malzemelerinin nerede olduğuna dair hiç işaret yoktu. Toplanan kalabalık büyüüyordu, önce birisi gelmişti sonra birisi daha. Bir genç cebinden telefonunu çıkararak video çekmeye başladı. Vi'nin midesine huzursuz bir his çöktü.

Acil yardım teknikeri, dirseğine uzandı. "Sizi gerçekten muayene etmek için hastaneye götürmemiz gerekiyor."

"Ben gerçekten iyiyim, hem geç kalıyorum ve—"

"Teşhis edilmemiş bir beyin sarsıntınız varsa ve bunun yüzünden bir saat içinde kendinizden geçerseniz daha çok geç kalacaksınız. Aracın arkasından tekerlekli sandalyeyi getirip sizi götüreceğiz. Bakın, tedaviyi reddedebilirsiniz ama o zaman bir feragat dilekçesi imzalamanız gerekir ve eğer sonra bir sorun çıkarsa da sigortanız karşılamaz."



En az yarım düzine telefon ona dönmüştü.

"Tanrıça aşkına, tamam. Geleceğim ama tekerlekli sandalyeyi falan kullanmayacağım."

"Bu protokol."

"Ve yapmayacağız." Adama ölümcül bir bakış attı. "Ne şimdi ne de sonra."

Adam, Vi'nin ciddiyetini sezmiş olmalıydı. "O zaman gidelim."

Vi, onunla birlikte sokağın karşısındaki ambulansa doğru yürümeye başladı. Ambulansın içindeki sedyeye oturmak dışında ona bir şans bırakmamışlardı. Biri ambulansı sürerken diğer acil yardım teknikeri, Vi'nin elindeki taşları temizledi ve sarıdı. Harper'ın onu beklediğini hatırlayınca Vi telefonunu arka cebinden çıkararak kırılan ekranını görünce küfretti. Harper'a, öğleden sonra atıştırmalıkları için bir başkasını göndermesini söylemek için geç kalmıştı.

"Bugün şans sizinle olmalı, Bayan Maxwell. Eğer oraya düşmüş olmasaydınız işler sizin için çok farklı sonlanabilirdi." Bandajın üzerine son bir bant taktıktan sonra adam destekleyici bir şekilde gülümsedi.

"Evet, sanırım haklısınız. Bir saniye... İsmimi nereden biliyorsunuz? Size söylemedim ki. Söyledim mi?" *Lanet olsun.* Belki de gerçekten kafasını vurmuştu.

Acil yardım teknikeri, utangaç bir şekilde bakışlarını kaçırdı. Vi'nin yaşlarında, belki biraz daha genç görünüyordu. "Sizi gazeteden tanıdım... Alfa Thorne'leydiniz. Ben, Kuzey Amerika Sürüsünün üyesiyim."

Vi, sokakta tanındığı için endişelense mi, mutlu mu olsa emin değildi ama bu, Lincoln'la umut ettikleri bir hedef olduğu gibi aynı zamanda geri dönüşü de yoktu.



\*

Linc'in Sürüsündeki iki Yaşlı, sanki bakışlarının ağırlığıyla onu ezip geçebileceklermiş gibi ona bakıyorlardı. İçlerindeki ayıların, Linc'in kurduna meydan okuyarak başarısız oldukları üçüncü seferdi.

Pes etmedikleri için Linc, onlara haklarını vermeliydi.

California'da evleri tehlikeli bir şekilde patlak veren kontrol edilemez yangınlara yakın bir Sürü için endişeyle Thorne Şirketi'ne gelmişlerdi. Sürü iyiydi. Adrian, tahliyenin sorunsuz ilerlediğinden kişisel olarak emin olmak için oraya uçmuş ve çoktan geri gelmişti. Bu, Yaşlılar'ın bilgi almak için son birkaç gündür üçüncü teşebbüsüydü.

Yaklaşan Alfa oylamasıyla ilgili dedikoduları duydukları beliydi ve bu bilginin sızmasının ardında Bisset'in olduğunu bilmek için nükleer fizikçi olmaya gerek yoktu.

Linc şimdilik oyunlarına devam etmeye karar vermişti. "Yaşlı Cho'yla benim geleceğim için endişelenmenizden onur duydum Jane ama ben endişeli değilim."

"Kendi adına konuş." Jane Goodman, kuzey Virginia'daki en büyük ayı inlerinin lideri olarak kaşlarını çatı. "Senin soyundan ya da *herhangi* bir soydan hiçbir Alfanın böyle sınırları zorladığı görülmemiş şey. Yalan söylemeyeceğim, diğer Sürülerdeki Yaşlı dostlarımızdan birkaçı pek heyecanlı değiller. Son toplantılarımız biraz... asabi geçiyor."

Linc neredeyse kahkaha atacaktı. Yaşlı ayı harika bir şekilde ifadesini belli etmemeyi başarsa da Yaşlılar'ın kontrolünün neden azalması gerektiğini tam olarak ifade etmişti. Babasının eski metreslerinden biri olarak kendi yerel Sürüsüne, Linc'in babasının kendisinininkine davrandığı kadar kötü davranıyordu.



Linc, kapının yanında duran Adrian'a baktı. Arkadaşı, telefonu bir mesajla titreyene kadar gülümsemesini bastırmak için uğraşıyordu. Bakışlarını arayan kişiye bakmak için indirdikten sonra aramayı reddederek hafifçe omuzlarını silktili ve telefonu arka cebine yerleştirdi.

"Bak Jane, Yaşlı arkadaşlarının bir konuda endişelenmelerini istemem. Bu yüzden, planımın daha fazla bekâr kalmak olmadığı hakkında seni bilgilendirmekten sevinç duyuyorum."

Yaşlı Goodman'ın ağzı açıldı ve kapandı. Bir şey söylemeyi başaramadığında, Yaşlı Cho onun yerine devam etti. "Eşin mi var? Kim?"

Adrian'ın telefonu tekrar titredi. "Kusura bakmayın, buna bakmam gerekiyor."

"Hanımefendiye bu soruyu henüz sormadım," dedi Linc, yaşlı adama dönerek. "Hâlâ ilişkimizin başlarındayız ama umutluyum. Kim olduğuna gelince de, eğer gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutarsanız doğaüstü söylentiler bilmeniz gereken her şeyi size getirecektir."

En yakın arkadaşı aceleyle ofise döndü. "Alfa Thorne... bakar mısın?"

Adrian'ı koridora takip ederken kendisini odadan kurtardığı için ona sarılmak üzereydi.

"Violet." Adrian'ın dudaklarından dökülen kelime onu durdurdu.

"Violet ne?"

"*Mount Sinai*'ye götürülmüş."

Linc'in ensesindeki tüyler diken diken olurken içindeki kurt, onun ani korkusunu hissederek yüzeye çıkmaya çalışmaya başladı. Linc, asistanına döndü. "Marie! Yaşlılar'dan kurtul."

"Onlara ne söylememi istersin?" diye seslendi Marie arkasından.



“Bir şeyler uydur.” Yanında Adrian’la birlikte asansöre doğru ilerledi. “Konuşmaya başla. Hemen.”

“Midtown’daki acil durum hizmetlerinde çalışan bir kartal adamdan arama aldık. Violet’ı bir saat önce acil servise götürmüş.”

“Bir saat önce götürmüş ve bana şimdi mi söyleniyor?” Boğazından alçak bir hırıltı yükseldi. “Neden hastaneye gitmesi gerekmiş? Ne olmuş?”

“Hâlâ onay almaya çalışıyorum ama paparazzilerle bağlantılı olabilir.”

“Onaylanmasını istiyorum, sonra da bundan sorumlu fotoğrafçının ismini istiyorum. Benim peşimde olmaları ayrı. Zarar göreceği şekilde onun peşinde olmaları ayrı.”

Linc’in arkadaşı karşı çıkmadı ya da aniden yükselen bu sert tepkisini sorgulamadı. Lobiye ulaştıklarında, Linc’in arabası binanın önüne çekilmişti. Yirmi dakika sonra, tekerlekler çıgılık atarak *Mount Sinai*’nin önünde durdu ve indiler. İsteyen arabayı çekebilir ya da bir gezintiye çıkarabilirdi. Linc’in umurunda değildi.

Aceleyle kayıt masasının arkasındaki kel şeytana yaklaştı. “Violet Maxwell’i görmem gerekiyor. Son iki saat içinde acil servise getirilmiş.”

Adam bilgisayarına bir şeyler yazarken kaçamak bakışlar dışında ona bakmıyordu.

Linc, masanın diğer tarafına uzanmamak için kendini zor tutuyordu. “Violet. Maxwell. Nerede ve durumu ne?”

“Aileden misiniz?” Şeytan hâlâ ona bakmıyordu.

“Hayır ama—”

“Aile bağınız yoksa bilgi de yok.”

“Bu kabul edilebilir değil.”



Görevli sonunda bakışlarını, gözlüklerinin altından ona çevirdi. "Bayım, KAS'ın Alfasi olmanız ya da lanet olası diş perisi olmanız falan umurumda değil. Hasta bilgisi paylaşmayacağım."

Linc'in kurdu neredeyse hastanenin lobisinde yüzeye çıkmak üzereydi, omzunu sertçe kavrayan el onu durdurdu. Adrian, onu geri çekerek nazikçe sol taraftaki "Yalnızca Personel" yazan kapıyı işaret etti. Doktor diğer taraftan çıkıp bekleme odasına adım attı. Linc de kapıyı kapanmadan yakalayarak acil servis bölümüne girdi.

Doktorlar ve hemşireler aceleyle koridorlarda ilerleyip dururken bazıları kendilerinden daha ağır ekipmanları itiyor, bazıları da yükselen alarm ordusuyla ilgileniyordu.

Linc bunların hepsini duymazdan gelerek kulaklarını sadece duymak istediği sese açtı, Violet'ın sesine. Hassas duyu yetisini zorlayarak bir köşeden diğerine ilerlerken içindeki kurt, o aramaya devam ettikçe daha da geriliyordu.

"Siz acayip meşgul görünüyorsunuz. Bana bir yatak verildiği için kendimi kötü hissediyorum." Violet'ın ahenkli sesi, iki koridor öteden ona ulaştı.

"Elimizden gelen en hızlı şekilde seni buradan çıkaracağız," diye cevap verdi birisi.

"Ama—"

"Doktor emarına bakıp sana bilgi verir vermez taburcu evraklarını hemen hazırlayacağım. Söz."

Violet'ın hüsranı, Linc'in yüzüne rahat bir gülümseme yayılmasını sağladı. Eğer hâlâ hemşirelere zor vakit geçirtebiliyorsa demek ki iyiydi.

Odasının dışındaki duvara yaslanarak hemşirenin çıkmasını bekledi. "Kaçmaya mı çalışıyor?"

Yaşlı kadın bir insandı, irkildi. "Anladığım kadarıyla buraya getirildiği andan beri. Onunla mısınız?"



“Evet.”

“Ben doktoru harekete geçirirken onu otuz dakika daha tutabilir misin?”

“Bu meydan okumaya kesinlikle varım.” Linc, duvardan doğrulurken onu görmeye fazlasıyla hazırdı. “İyi mi?”

Hemşire hafifçe onun koluna vurdu. “O iyi, tatlım. Gururu, kendisinden daha çok incinmiş.”

Linc, kapıyı tıklatmadan önce bu bilgiyi hazmetmeyi bekledi. Violet’ın keyifsiz “gelin” cevabıyla odaya girdi.

“Tanrıça aşkına, burada ne yapıyorsun sen?” dedi Vi.

“Hastanede gönüllü çalıştığımı söylesem bana inanır mıydın?” Alayla söylediği şey Vi’nin kaşlarının daha sert çatılmasına sebep oldu.

“Hastanelerde artık *gönüllüler* yok. 1952’de değiliz... ve sorumu da cevaplamadın.”

Linc bakışlarını Vi’nin yırtılan pantolonunda ve her iki elini saran büyük bandajlarda gezdirdi. Alnının sol köşesinde pinpon topu büyüklüğünde bir şişlik vardı.

“Ne oldu?” diye sordu Linc nazikçe. Öfkesi, midesinin sertçe düğümlenmesine sebep oluyordu.

Vi sedyeden doğrulurken Linc ona yardım etmek için adım attığında “geri çekil” diyen bir bakışla karşılaştı. “Önce ben bir soru sordum. Neden buradasın? *Nasıl* burada oluyorsun?”

“Arabayla geldim.”

“*Linc*,” diye homurdandı Violet.

Dudakları kıvrıldı. “Yıllardır bana öyle seslenmiyordun.”

“Soruma cevap vermezsen başka şeyler de söyleyeceğim.”

Ona uzanıp dokunmamak için kendini zor tutarak Linc tekrar tezgâha yaslandı. “Ben KAS’ın Alfasıyım, prenses. Benim bölgemde haberimin olmadığı pek bir şey yaşanmaz.”



"Bölge derken umarım benden değil de bu şehirden bahsediyorsundur."

Linc, bunun onu kızdıracağını bildiği için sıırttı, kızdırmıştı da. Vi, *ona* yaklaşırken gözleri parlıyordu ve bandajların altından silik ama puslu bir parıltı sızıyordu.

Lavanta hiç vakit kaybetmeden Linc'in en sevdiği koku olmuştu.

Vi'nin ayakkabılarının ucu, Linc'inkilere çarptığında durdu. "Hemen şimdi bir şeyi kesinliğe kavuşturalım. Kurtçuk kulaklarının açık olduğuna emin ol çünkü eğer bunu ikinci kez söylemek zorunda kalırsam işler senin için iyi olmayacak."

"Kurtçuk kulaklarım açık ve seni dinliyor."

Vi bir parmağını, onun göğsüne bastırdı. "Bu saçma planı kabul ettiğimde senin, bacağıma işemeni ya da *bölgeni* işaretlemek için her ne yapıyorsan onu yapmanı kabul etmedim."

"Buna cesaret etmezdim." Linc ifadesini düz tutuyordu – neredeyse.

"Güzel, çünkü kendi bölgemin her bir santimine ben sahibim."

"Tabii ki öyle."

"Tam olarak."

"Ancak benim iddiamı sürdürmem için bedensel işlevlerinden vazgeçmemin bir önemi yok. Paparazzi ilk buluşmamızın fotoğraflarını benim yüzümden çekti." Linc, ellerinin onun ellerinin üzerine kapatarak Vi'nin parmağını göğsünden uzaklaştırdı. Çünkü cidden acıtıyordu. "Soruna cevap olarak da yeni bir Sürü üyesi, kazayla ilgili Adrian'a haber verdi ve bilmek isteyebileceğim bir şey olduğunu düşünüyordu... haklıydı da."

"Kahrolası acil yardım teknikeri..." diye mırıldandı Vi. Hasta gizliliği ve etikle ilgili söylenip durdu.



“Soruna cevap verdim. Şimdi benim soruma cevap verme vakti. *Ne oldu?*”

İkisinin de bakışları, Linc’in refleks olarak Vi’nin elinin arkasını başparmağıyla okşadığı yere çevrildi. Linc, onun geri çekilmesini beklese de Vi yakınlıklarını koruyarak boştaki elini onun göğsüne uzattı. Linc’in kurdu, bu teması onaylayarak mırlıdı.

“İçimden bir ses zaten bildiğini söylüyor.” Meydan okurcasına bir kaşını kaldırmıştı.

“Yoldayken kısaltılmış versiyonunu duydum ama şimdi kısaltılmamış olanı duymak istiyorum.”

Vi, fotoğrafçılardan kaçışını anlatırken Linc’in öfkesi yükseldi. Çenesini, dişlerinin sağlığını tehdit altına alacak kadar sertçe sıkıyordu. Linc, geri çekilip volta atmaya başlarken elini saçından geçirdi. Bu, onun ve kahrolası parlak fikirlerinin yüzünden yaşanmıştı.

“Derin düşüncelerken çıkabilir misin? Biraz başımı döndürüyorsun,” dedi Violet.

Linc, ona döndüğünde yüzündeki gülümsemeyi görünce dehşete kapıldı. “Şu an şaka mı yapıyorsun? Ciddi şekilde yaralanmış olabilirdin.”

“Arizona’da korkunç bir tipi çıkmış da olabilir ama beni, burada Jim Cantore’nin meteoroloji haberlerini izlerken bulmadın.”

“Bu bir şaka değil.”

“Haklısın. Değil.” Vi, kolunu tutarak onu durdurdu. “Birkaç saldırgan fotoğrafçının, yapmamız gereken şeyi yapmamıza engel olmalarına izin vermeyeceğim ve dürüst olmak gerekirse, ilk sıcaklık tehlikesinde solan hassas bir çiçek olduğumu düşündüğün için alındım.”



Linc alayla güldü. “Çiçek veren bir kaktüs olabilirsiniz ama kesinlikle papatya değilsin.”

“*Lincoln.*”

“Tamam. Haklısın ama bir kaktüs olmak, önlem almayacağımız anlamına gelmiyor.”

Vi, kıstığı şüpheli bakışlarının ardından onu inceledi. “Söylediğin şey hoşuma gitmeyecek, değil mi?”

“Varlığının her hücresiyle nefret edeceksin.”

“O zaman belki farklı bir yol izlemeliyizdir.”

Linc başını iki yana salladı. “Olmaz, prenses. Aramızdaki şeyler kızıştığında, paparazziler ve hikâyemizi merak eden herkes daha da cesurlaşacak.”

“Bana bir *bebek bakıcısı* veriyorsun...”

“Ben olsam öyle demezdim.”

“Ne derdin?”

“Bir cadı bakıcısı.”



## *Yeni Başlayanlar İçin Sihir*

**V**i, kucağında açık duran *Yeni Başlayanlar için Sihir* kılavuzuna odaklanmış, saniyeleri sayan kedi saatinin tik taklarını duymazdan gelmeye çalışıyor, başarısız oluyordu.

*Tik tak. Tik tak.*

*Zaman tükeniyor. Çok yakında.*

*Kazara* onu duvarda patlatmayı düşünmüş olsa da bu, Olive'in en değerli eşyalarından biriydi ve buna ters ters baktığı için bile Olive huzursuz oluyordu.

Sabahının en iyi kısmını, oturmaktan kıcının uyuşmasına neden olup on yaşındakilerin zekâsı için yazılan sihir nasıl yapılır kitaplarına odaklanarak geçirmişti. Belli ki on yaşındakiler ona kıyasla daha beceriklilerdi. Çünkü henüz tek bir sihrin işe yaramasını sağlayamamıştı ve sonrası için de umudu yoktu.

"Orada her şey nasıl gidiyor?" Olive, son bir saattir incelediği sayfadan bakışlarını ayırmadı. "Resmen düşündüğünün kokusunu alabiliyorum."

"Muhtemelen hâlâ koca kafalı oyuncağının yanık kokusudur." Vi, bir zamanlar kardeşinin idolü Jane Goodall gibi görünen deforme olmuş oyuncağa yüzünü asarak baktı. "Bu arada hâlâ onun yenisini almak istiyorum."



"Bu konuda iyi şanslar. Yüz adet üretimden sadece biriydi."

Hüsran dolu bir iç çekişin ardından Vi kitabını kapattı. "Belki de bu zaman kaybıdır. Belki, bunu yapmamızın hiçbir etkisi yoktur ve Konsey haklıdır. Belki bir Cadı Bağı'na ihtiyacım vardır."

Olive sonunda dikkatini masasından uzaklaştırdı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, yoksa hayal kırıklığına uğradığın için mi söylüyorsun?"

Vi sihir kitabını diğerlerinin yanına attı. "Hayır, öyle düşünmüyorum ve evet, hayal kırıklığına uğradım. Üç ayda otuz iki yıllık sihir öğrenmeye çalışıyorum ve Pırıltı, diva gibi davranarak ne zaman ortaya çıkacağını kendi seçiyor."

"Pırıltı mı?"

"Erkekler, penislerine isim verebiliyorsa ben de sihriime veririm."

Olly, teslim olmuş gibi yalandan ellerini kaldırdı. "Sadece gittiğin her yerde arkanda sihir kalıntıları bırakmaman için *Pırıltı*'yla daha çok çalışmalısın. Anlayacaksın. Ben de seni bu Cadı Bağı'ndan kurtarmak için yasal bir boşluk bulacağım. Buralarda bir yerlerde. Sadece onu bulmam biraz zaman ve hüner istiyor."

Vi, kardeşinin önündeki kitaba baktı. "Bir de artık kimsenin konuşmadığı dillerde tozlu eski kitaplar mı istiyor?"

Olive sıırttı. "Aynen öyle. Bu yasa, uzun zamandır var. Büyükannemizin hayatına bakarak ve muhtemelen yüzyıllar öncesine dahi baksak aradığımız cevapları bulamayacağız. Onun da bu aptalca yasaya uymak zorunda kaldığını unutuyorum."

Vi *unutmuştu*. İkisinin durumu arasındaki en büyük fark, Edie'nin, Gerçek Eşi'ni Jethro McAllister'da, yani büyükbabala-

rında bulmuş olmasıydı. Ebedi bir sihir bağı kurmak onları için bir fedakârlık değildi. Kanser onu alıp götürmeden önce elli beş mutlu yıl geçirmişlerdi.

Olly'nin ofisinin hemen dışında öfkeli sesler yükselmeye başladı.

“Bu ne büyü...” Vi kapıyı açtığı an Bax'i, Lincoln'a cadı bakıcılığı için hizmet eden geniş omuzlu ayı adamla burun buruna gelmiş bir şekilde buldu.

“Ne bu böyle?” diye sordu Bax. Dikkatini önündeki adamdan ayırmıyordu.

“Bu, Leo. Benim korumam.” Oldukça uzun son kırk sekiz saattir birlikteledir. “Leo, bu da Bax. Benim en iyi arkadaşım. İçeri girmesine izin verebilirsin.”

“Neden bir korumaya ihtiyacın var ki?”

Leo cevap verdi. “Birkaç gün önce saldırıya uğradı ve Alfa, bunun tekrar yaşanmayacağından emin olmak istedi.”

Bax'in gözleri irileşti. “Kahrolası bir saldırıya mı uğradın? Kim yaptı?”

Vi yüzünü buruşturdu. “Küfürlü konuşmak melekler için suç falan değil mi?”

“Violet...”

Ayı adam, kollarını geniş göğsünde birleştirdi. “İsmi, talimat edilen listede yok. İsim yoksa, giriş de yok.”

“Çünkü...” Vi düşündü. “...o benim Koruyucu Melek'im.”

Leo'nun bakışları, onunla Bax arasında gidip geliyordu. “O zaman rütbesi düşürülmeli.”

“Bunu dikkate alacağım.” Bax, şekil değiştirene saldırmadan önce Vi onu ofise çekerek kapıyı kapattı.

“Koruyucu Melek'in mi? Sana tahsis edilmiş olsam derhal istifamı verirdim,” diye dalga geçti Bax tatsız bir şekilde.



"Güleyim bari. KM'lerin müşterileri gizli, değil mi? Yani Leo'nun benim Koruyucu Melek'im olduğunu anlaması mümkün değil ve en yakın arkadaşım olarak teknik olarak *benimsin*."

"Bu teknik detaylar bir gün kışından seni yakalayacak... tabii kurt adamın daha önce yapmazsa."

Violet ellerini havaya kaldırdı. "İnsanlar neden Lincoln'ın beni kışımından ısırıldığını hayal ediyor?"

Bax kıkırdarken bakışları yerinden kalkıp dikkatini tozlu kitaplardan ateşli, dövmeli meleğe veren Olive'e döndü. Vi, kardeşinin açıkça Bax'ın geniş göğsünü süzdüğünü fark edince, imalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Olive kızardı.

Bu hayranlıktan habersiz olan Bax, kışını masanın kenarına yasladı. "Görevlerim için buradan uzaklaştığımda bir şeylerin değişmesine alışığım ama Lincoln Thorne mu, Vi? Bu *hangi* halt yemeye gerçekleşti? Şu saldırı olayı da ne?"

"Bir *saldırı* değildi. Araba sürerken fotoğraf çekme konusunda belli ki başarısız olan aşırı hevesli bir paparazziden kaçıyordum. Lincoln da... yeni."

Bax, çok bilmiş melek bakışlarıyla ona baktı.

Vi, telaş etmemeye çalışıyordu. "O kahrolası bakış hakkında ne demiştin? Benden uzak tut!"

"Yalan söyleme konusunda *gerçekten* berbatsın, bebeğim."

"Berbat *değilim*."

"Yani yalan söylediğini itiraf mı ediyorsun?"

Vi yaygarayı kopardı. "Hayır! Onu demek istemedim. Söylediklerimi çarpıtmaya son ver. Hem senin burada ne işin var?"

Olive gergin bir şekilde kıpırdandı. "Benim için bir iyilik yapmasını istedim ama e-posta falan atar sanmıştım. Çıkıp geleceğini düşünmemiştim."



Vi, kardeşine ve en yakın arkadaşına baktı. “Birisi bana ipucu vermek ister mi?”

“Kutsal Arşivler’den birkaç kitaba ulaşmaya çalışıyordum. Bize doğru yolu gösterebileceklerini düşündüm ama Bax’ın elinde kitap olmadığına göre sanırım ricam reddedilmiş.”

Bax özür dilercesine gülümsedi. “Üzgünüm meleğim. Denedim. Arşiv müdürüne durumu açıkladım ama onun eli kolu da bağlıydı. Emirler daha yukarıdan... yani... *bayağı* yukarıdan geliyor.”

“Cadılara izin yok.” Olive, bozguna uğramış bir şekilde homurdanarak tekrar sandalyesine oturdu. “Söğüt ağaçlarını aşır dünyayı yok edeceğim falan yoktu. O kitapların dünyadaki sayısız sorunu çözme potansiyeli çok yüksek ama *hayır*... kanatları olmayan kimse onlara yaklaşamaz.”

Olive’in bağırıp çağırması Kutsal Arşivler’den, tarihi belgelerin ve ilahi katiplerin bir şeyleri yanlış yazıyor olmalarına çevrildi. Vi, kardeşinin hemen önünde parmaklarını şıklatarak dikkatini çekmeye çalışırken aynı zamanda parmaklarının arasından hafif mor bir pus ve altın rengi parıltılar da çıktı.

“Kahretsin!” Bax masadan uzaklaşırken gerekirse hemen altına girmeye hazır gibiydi.

Vi, artık normal olan eline baktı. “Anlamıyorum. Tam olarak bir saattir ampulü söndürmeye çalışıyorum. Denemediğim anda da *Pırıltı ortaya çıkıyor*.”

“Bunun, Kutsal Arşivler’in bize anlatabileceği bir şey olduğunu umut ediyordum,” diye itiraf etti Olive. Masasındaki yığından bir kitap aldı. “Bu günlük, on ikinci yüzyılda Fransisken bir keşişe aitti. Bir İlk Doğan’ın güçlerinin dünyevi olarak kazanılmadığını ciddi bir şekilde ima ediyor.”

“Tercümesi, lütfen?”



"Bu gücün, göklerden hediye edildiğini düşünüyor muydun?" Bax'ın yüzüne, Olive'in fark ettiği bir ifade yayıldı. "Ne? Sence öyle değil mi?"

"On ikinci yüzyılda. Çiftlik hayvanlarını cinayet için yargılamaktan öteye gitmiyorlardı. O günlükte okuduğun her şeye şüpheyle yaklaşmalısın."

Vi'nin ağzı açık kaldı. "Ciddi misin? Domuzları, horozları falan da mı yargılıyorlarmış?"

"Bir insanı öldürebilecek kadar büyük olan her şeyi." Bax dikkatini en genç Maxwell'e verdi. "Bir teorin var ve iyi bir teori ama arşivlerden ihtiyacın olanı alamayacaksın."

"Tabii kendim bakıp bir sonuca varamazsam," diye karşı çıktı Olive.

Bax öfkeyle ona bakarken çenesindeki kas seğiriyordu. "Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa birkaç iyilik isteyip etrafa soruştururum ama bir şey çıkmasını bekleme."

"Ben bittim." Vi, kendini sandalyesine bıraktı. "Bu yasal boşluğu bulmak imkânsıza yakın. Bu, on birinci sınıf, ileri seviye cebir dersini tekrar almak gibi."

"Tabii, cebir için özel ders almıyorsan. Birinin sana sihir öğretip işleri batırmayacağını Konsey'e göstermene yardım edememesi çok yazık."

Bax'ın söylediklerini düşündükten sonra yerinden fırlayarak, arkadaşının yanağına gürültülü bir öpücük bıraktı. "Sen aşırı zekisin melek adam! İşte bu! Bir İlk Doğan'ın güçlerini kontrol etmek için bir Cadı Bağı'na ihtiyacı olmadığını onlara göstermeliyim!"

Olive gergin bir şekilde alt dudağını ısırıldı.

Vi, ifadesindeki şüpheyi fark etmişti. "Bunu yapabileceğimi düşünmüyorsun."



“Ondan değil.” Olly, erimiş Jane Goodall’a baktı. “Kolay olmayacak. Dedğin gibi, otuz iki yılını Pırıltı olmadan geçirdin. Arayı kapatman gereken çok fazla vakit var.”

“Evet ama fazla seçeneğim yok. Mucizeler yaratmakla ilgili yeteneğinden şüphe ettiğimden değil ama ya üç ay geçerse ve yasal boşluğa yaklaşmamış olursak? Mahvolurum. Ayrıca tedavi edilemez bir nefes kokusu olan biriyle Cadı Bağı kurmak zorunda kalırım.” Vi, dizlerinin üstüne çöküp yalvarmaya hazırды. “Ne diyorsun, Olly? Bu senin için eğitimsel bir meydan okuma olabilir. Sihirli bir acemi birliği gibi düşün. Yüzüme karşı bağırıp canımı çıkarabilirsin.”

Olly, bir saniye öncesine kıyasla bu fikre karşıymış gibi görünmüyordu. “Kamuflej kıyafetleri giyip ıslık çalmam gerekiyor mu?”

“Eğer yardımı dokunacaksa seksi bir kedi kostümü giyip megafon da kullanabilirsin.”

“Rose da dahil olmak isteyecektir. Eğer birine ne yapacağını söylemesi için bir fırsatı varsa bunun üstüne atlar.”

“Yani yapacak mısın, Çavuş Maxwell?”

“Sekiz ay boyunca aynı rahmi paylaştık diye sana kolaylık sağlamayacağım,” diye uyardı Olive.

“Bunu beklemem zaten.”

“Taktiklerimi sorgulamayacaksın. Saçına fıstık ezmesi sürmeni ve çıplak bir şekilde kızıl ayın altında ilahi söylemeni söylersem yapmanı bekleyeceğim.”

“Hımmm-tamam.” Vi başını sallarken kahkahasını bastırıyordu. “Sana garip görünebilirim ama kabul etmişim say.”

Bax boğazını temizledi. “Bu sihirli acemi birliğini nerede kurmayı planlıyorsunuz? Şehir, herhangi bir kazayı kapatmaya yetecek kadar büyük ve gizli alanlara sahip değil.”



"Onu bana bırak," dedi Olly. "Bizim için harika yeri bulacağım. Halkın gözünün önünden uzak. Çalışacak kadar büyük ama bir gizlilik tılsımını aşacak kadar değil."

"Gizlilik mi?"

Olive *hadi ama* dercesine bir bakış attı. "Doğaüstü Güçler Konseyi'nin sihir kullanımının kokusunu alıp biz daha başlamadan buna bir son vermesini mi istersin?"

"Gizlilik tılsımı, tamam."

"Planlarınızı bozmak istemem ama..." Bax, ofisin kapısını işaret etti. "...dışarıdaki *Winnie the Pooh*'la ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Büyüyü yedik. Haklısın." Vi, zihnini zorlasa da elinde hiçbir şey yoktu. "Ergenken kaçmak için kullandığım birkaç taktiği deneyeceğim ve bunlar, aşırı korumacı şekil değiştiren korumalarda geçerli oluyor mu göreceğiz."

İşin iyi yanı, o da, kardeşleri de asi yıllarında oldukça yaratıcı olmuşlardı. Leo'nun görev yerinden ayrılmasını sağlamak gerçekten dâhilik isteyecek bir şeydi.

Adrian karşısına çıktığında Linc, ofise daha yeni girmişti. "Hangi cehennemdeydin? Seni altı kez aradım."

"Hepsi de son altı dakika içinde ki bu, binaya girip buraya çıkmamla eşdeğer bir süre. Ne haber?" Marie'nin masasının yanından geçerken en sevdiği çayı, telefonunun yanına bıraktı ve kadın, hevesli bir şekilde kabul ederek teşekkür etti.

"*Haber* şu ki, Şerefsiz Alfa burada ve Benson'la Flores'i de getirmiş."

Linc bir anda durdu. "Tekrar söyle."

"Beni duydun. Beyinsiz herif, kanaryayı yiyip yutmuş bir kaplan gibi nispet yaparcasına sırtarak buraya geldi."

Alfalarla fazladan vakit geçirmek, yaklaşan Yaşlı oylamasında pozisyonlarını sağlamlaştırmak için ayrıca bir şanstı. Özellikle Benson'la daha fazla vakit geçirmek genelde iyi olurdu. Tabii, onları buraya getiren kişi Bisset olmadığında. O piç, bir şeylerin peşindeydi.

“Ne kadar zamandır bekliyorlar?”

“Çok uzun zamandır. Benson, on dakika önce dudaklarını birbirine bastırmaya başladı.”

Kahretsin. Sabrının azaldığını gösteren ilk işaret buydu. Hemen sonra da parmaklarıyla ritim tutması gerekiyordu. Huzursuzluğu o seviyenin ötesine geçerken de hiçbir doğaüstü ya da normal, onunla aynı odada olmak istemezdi.

Konferans odasına ilerlediler.

“Bunun ne olduğuna dair bir fikrin var mı?” diye sordu Linc ilerlerken.

“Bilemiyorum. Sadece kıçlarının üstüne oturup seni görmek istediler.”

“Evet ama odada ses cihazı var, yani...”

“Onların bilgisi olmadan özel konuşmalarını dinlediğimi mi düşünüyorsun?” Linc'in imalı bakışına karşı Adrian güldü. “Evet, haklısın. Bisset seni şaşırtmayı hedefliyor. Konu Yaşlılar'la ilgili. Goodman ve Cho'nun son ziyaretlerinden haberleri olmuş ve bu onları biraz germiş.”

“Huzursuz olmalarında küçük bir kaplanın da yardımı dokunmuştur,” diye mırıldandı Linc. “O kedicik, benim Konsey koltuğuma yerleşene kadar rahat etmeyecek.”

“Meşru Yüce Cadı'yla Eş Bağı kurmasına aylar olduğunu göz önüne alarak da o koltuğa aday olduğunu düşünüyor.” Adrian, kapıya geldiklerinde onu durdurdu. “Akli başında bir şekilde oraya girmelisin. Aptalca davranma.”



"Aklım yerinde," diye karşı çıktı Linc. Kurdu, yüzeye çıkmaya yaklaşıyordu. Adrian ona imalı bir şekilde baktı. "Hiç öyle sanmıyorum. O tüylü piçin elinde hileli zarlar var ve seni istediği pozisyona düşürür düşürmez zarları oynayacak. İçeride kendini kaybedersen Flores ve Benson'a karşı güvenirliliğini de riske atarsın. Sakinleş, rahatla ve inadına hesaplı davran. İçindeki babanı bilemenin vakti geldiyse, o da şimdi."

"Babam olsaydım, içeri hayvan şeklimle girip Bisset'in boğazını parçalardım." Linc kravatını gevşeterek içindeki kurdun dizginlerini eline aldı. "Kediye kum kabının yerini gösterelim."

Odaya girdiklerinde tüm gözler onlara döndü.

Bisset sanki kralmış gibi uç köşeye oturmuş, sırtıyordu. "Sanırım hiç gelmemektense geç gelmek daha iyi."

"Bugün ziyaret edileceğimi bilseydim takvimimi boşaltırdım." Linc, diğer iki Alfanın ellerini sıktıktan sonra dikdörtgen masanın köşesine yaslandı. "Sizin için ne yapabilirim?"

Flores, Avustralya Alfası Gertrude Benson'a kaçamak bir bakış attı. "Yaşlılar'ı ziyaret ettiğini duyduk ve endişelendik. Eminim, eğer dikkatli olmasak Sürülerimiz ve bizim için işleri inanılmaz zorlaştıracaklarını söylememe gerek yok."

"Yaşlılar'la her şey yolunda. Hâlâ resmi oylama birkaç hafta içinde yapılacak."

Benson'ın çelik gibi bakışları resmen onu delip geçiyordu. "*Her şey yolunda* lafına feci alerjim var. Genelde, durgun bir yüzeyin altındaki karmaşayı gizlemek için kullanılır."

Linc, Alfanın saçma olmayan bu yaklaşımına güldü. "Bu lafın büyük bir hayranı olduğumu söyleyemem... özellikle de konu hayatımdaki kadına geldiği zaman. Bu sefer doğruyu söylüyorum. Yaşlılar, bu uzun bekârlığımdan *endişeli* ve muhtemelen biraz da şüphelilerdi, ben de onları rahatlattım—"



“Bu tam olarak ne demek?” Bisset’in ses tonu arsız, biraz da düşmancaydı. Linc odaya ilk girdiğinde sırıtıyor olsa da artık gülmüyordu.

Güzel. Bu, Linc’in doğru yolda olduğunu gösteriyordu. “Bu, benim için çok önemli biriyle görüştüğüm anlamına geliyor ve henüz başlangıç aşamasında olsa da daha fazlası olacağına dair umutluyum.”

İçinde biraz gerçeklik payı olmadığını söylemek mümkün değildi...

Vi, onun için *özeldi* ve hep böyle olmuştu. Gelişen arkadaşlıklarının büyümeyle devam edeceğinden fazlaca umutluydu. *Neye* evrilirdi, bunu bilmiyordu.

“Yakında bağ mı kuracaksın? Kiminle?” Bisset, öfkeyle bakıyordu.

Linc, sırtarak onu kışkırtmaktan kendini alamadı. “Şöyle söyleyelim, eğer her şey yolunda giderse bacanak olabiliriz, Val.”

Avustralya Alfasının ifadesini okumak ne kadar zor olsa da birkaç dakikalık sorgulamanın ardından, Flores ve Benson bu durumdan memnun görünüyorlardı. Şimdilik. Linc sakinliğini ve aklı başında tavrını korumuştı. Adrian, onları ana ofise götürse de Bisset geride kaldı.

Açıkça bir meydan okumayla gözlerini Linc’ten ayırmıyordu. Linc’in heyecanla bekleyen kurdunu harekete geçirmeye zorluyordu. “Sana yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı, Valentin?”

“İyi bir satranç oyuncusu olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Seni temin ederim ki oynadığın oyun her neyse sonu istediğin gibi bitmeyecek.”

“Bu konuda iddiaya girmezdim.”

“Ah, ben girerim. Bunların hepsi yüzünde patladığında, dumanları dağıtıp... senin Konsey koltuğunu kapan ben olacağım.



Şekil değiştiren dostu, sevgi ve kucaklaşmayla dolu topluluğunla ne kadar ileri gidebileceğini o zaman görürüz.”

Linc güldü. “Kısa bir an senin hayalini düşünelim ve diyelim ki Konsey’deki koltuğumu aldın. Beş kişinin içindeki tek bir ses olacaksın. Sence diğerleri, bana ne kadar zarar vermene müsaade ederler? Tabii eğer, Meşru Yüce Cadı’yla bağ kurarak sesini otomatik olarak ikiye çıkarmayı düşünmüyorsan.”

Bisset ters ters baktı.

*Bingo.*

Linc, kendine güvenerek sırıttı. “Bir Maxwell cadısıyla bağlanmak üzeresin. Hiç kimse ve hiçbir şey onlara yapmak istemedikleri bir şeyi yaptıramaz. Eğer Rose’un, uysal Alfa eşi olacağını düşünerek bahis oynuyorsan bilgin olsun diye söylüyorum.”

Bisset’in gözleri gümüş renginde parladığında, kaplanının yüzeye tehlikeli derecede yakın olduğunu gösteriyordu.

“Oynadığı oyunlara dikkat etmesi gereken kişi *sensin*,” diye uyardı Linc. “Ben *alışılmadık* Alfa olarak tanınabilirim ama seni temin ederim ki babamın kanı hâlâ damarlarımda akıyor. Bana engel olacaksan işini tamamen bitirsen iyi olur. Şimdi ofisimden defol git.”

Bisset oradan giderken Adrian’a çarptı.

“Ben mi söyledim bunu?” diye espri yaptı Adrian, tatsız bir şekilde.

“Benim söylediğim birçok şeyden biriydi. Aslında bugün buraya geldiğine sevindim.”

Adrian şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi? Neden?”

“Çünkü eğer bir şeylerin yoluna çıkmasından korkuyor olmasa bunu yapmazdı.”

Bu da yoldan ayrılmamaları ve hızlarını korumaları anlamına geliyordu. Alfaları rahatlatmaya devam etmelilerdi. Yaşlılar Heyeti indiğinde gücü değiştirecek planlarına devam etmelilerdi.

Ayrıca Linc, Violet'ı iki numaralı buluşmaya çıkarmaya geç kalmaması için saati de kontrol etmeliydi.



## *Hiçbir Şey “Romantizmi” Kiralık Ayakkabılardan İyi Anlatamaz*

**V**iolet, ÇTM'den ayrılan Misha ve annesine el salladıktan sonra evine doğru yürümeye başladı. Merkezin sayısının her geçen gün artmasını ne kadar seviyor olursa olsun, eve gidip kıyafetlerinden kurtulmak için sabırsızlanmadan edemiyordu. Tabii bunda, el işi projesinden sonra aşırı hevesli sarılmaların, sırtında bıraktığı simli el izlerinin de etkisi vardı.

Leke çıkarıcı kalem pek bir fark yaratmamıştı.

Vi ön kapının kilidini açtığı anda gürültülü müzik sesine doğru başını çevirdi.

Lincoln'ın cipi kaldırımında duruyordu ve Bay Kurt Adam'ın kendisi de yolcu tarafına doğru yaslanmıştı. Elleri, gri kumaş pantolonunun ceplerindeydi.

Gömlek.

Kravat.

Vi alnına vurdu. “Buluşmamız vardı.”

Lincoln sırtıttı. “Belli ki unutmuşsun.”

“Hayır, hayır. Unutmadım.” Yırtık pantolonuna ve tişörtüne baktı. “Evet, tamam. Unuttum. Üzgünüm... *Le Petit* kadar me-

deni bir yere gidemeyeceğim ortada olduğu için bu geceyi pas geçeceğim.”

“Beni ekiyor musun?”

“Ekecek olsam hiç karşına çıkmazdım. Bu daha çok bowling-salonuna-gitmediğimiz-müddetçe-halka-açık-hiçbir-yere-uyum-sağlayamam tarzı bir mazeret.” Lincoln, onu o kadar uzun süre süzmüştü ki Vi kıpırdandı. “Ne?”

“Bu gece dışarı çıkmakla ilgili tek tereddüdün bu mu?”

“Evet.”

Linc kendini arabadan iterek kapıyı açtı. “O zaman nereye gideceğimizi bana bırak.”

Vi, ona şaşkın bir şekilde baktı. “Cidden hâlâ dışarı çıkmak istiyor musun? Sim bombalarıyla dolu olan bir jakuziye kafa üstü atmışım gibi görünüyorum. Ben bile kendimle görünmek istemem.”

Lincoln, yorgun bir şekilde iç çektiğinde Vi, onu kaldırımında gördüğü andan beri ilk kez enfes fiziksel görünüşünün ardını, gözlerini saran yorgunluğu fark etti. “Sana karşı dürüst olabilir miyim, Violet?”

*Hayır. Evet. Belki.*

“Tabii,” dedi tereddüt ederek.

“Korkunç günlerden birini yaşadım ve karşımdaki kişilerden birinin kafasını omuzlarından koparmamış olmamın tek sebebi bu gece seni göreceğim olmamdı.” Linc boğazını temizlerken yanaklarındaki pembeliği gizlemekte zorlanıyordu. “Dakikaları sayıyordum.”

Linc utanmıştı.

Vi, onunla uğraşmamak için kendini durdurmak istercesine yanağının içini ısırdı. “Tamam.”

Karşısındaki adamın şaşkın bakışları onunla buluştu. “Bana güveniyor musun?”



"Güvenmemem için bir sebep var mı?" Hemen aklına gelen milyonlarca sebebi saymıyordu...

"Hayır."

"O zaman tamam. Salyangoz olmadığı müddetçe sana güveneceğim. Ama paparazzi fotoğraflarımızı çektikten sonra yarın 'KAS Alfası Zombi Kızla Çıkıyor' manşetli haberleri görüp bana yakınma."

"Salyangoz yok." Vi'nin yüzüne düşen bir tutam saçını geriye doğru iterken Linc'in göğsünden bir kıkırtı yükseldi. "Ayrıca o manşet de benim için sorun değil çünkü müthiş görkemli bir zombisin."

Linc'in eli yüzünden ayrılmamış, parmakları yanağına değiyordu. Vi'nin midesi altüst oldu. Eğer bir başı varsa sihri başını kaldırdı. Patlayabilecek havai fişekleri kontrol altında tutmak için çaresiz bir girişimde bulunarak Vi, yolcu koltuğuna geçti ve Lincoln kendi yerine geçene kadar tüm gücüyle meditasyon yaptı.

"Demek Lincoln Thorne *Bi' Gün* geçirdi, ha?"

Şehirde ilerledikleri sırada Linc dönüp ona baktı. "*Bi' Gün* mü? Bunun bir tanımı var mı?"

"*Bi' Gün*: İnsanları düşünmenin bile seni otomatik olarak içki dükkanına ya da Olly'nin açısından bakarsak kitapçıya götürdüğü durum. Benim kurtarıcı yerim koltuğum ve *Buffy* dizisinin tüm yedi sezonu."

Linc sırttı. "Benim durumumda, cinayet mi?"

"Kafa kopartmaktan bahsediyordun, yani cinayet uyuyor gibi."

Yanındaki adam kıkırdadı. "O zaman evet, kesinlikle *Bi' Gün* geçirdim."

"Çok sık olur mu?"

Gülümsemesi yavaşça kayboldu. “Yeterince sık.”

“Bunun hakkında konuşmak ister misin?” Bu soru dudaklarından döküldüğü an Vi, sorusunu geri almak istedi.

On dört yıl önce de gardını bu şekilde düşürmüştü.

İleri geri şakalaşmaları yavaşça ağır dozda alayla dolup taşan tartışmalara... ve *gerçek* konuşmalara dönüşmüştü. Meraklı sorular ve ciddi cevaplar. Ergen Lincoln’ı tanıdıkça onu daha çok sevmiştii.

Vi şanslıydı. Linc’in dudaklarının kıvrılmasına sebep olan çarpık gülümseme, bu soruyu çok ciddiye almadığını gösteriyordu. *Bu seferlik.*

“Violet Maxwell, benimle fiziksel sakatlama tehditleri ya da erkekliğimi sorgulama içermeyen medeni bir sohbet başlatmaya mı çalışıyorsun?”

“Öyleydi ama bunun iyi bir fikir olduğuna emin değilim. Belki de en iyi yaptığımız şeyden devam etmeliyiz.” Sırıttı.

Linc’in bakışları tekrar keyifle parladı. “Öneri için teşekkürler, *Dr. Phil* ama şu an, ihtiyacım olan tek şey, hiçbir şeyi düşünmemek.”

Halka açık bir otoparka arabayı çekip park etti. Lincoln, takım elbisesinin ceketini arka koltuğa attıktan sonra kollarını kıvırdı. Kolları, kalın kaslarla sarılıydı ve Vi’ye, onlar tarafından sarılmanın nasıl hissettirdiğini hatırlattı.

Burası onun için fazla sıcak oluyordu, tişörtüyle kendine biraz hava yapmaya çalıştı.

“İyi misin?” Linc, onun yanaklarının kızardığını fark etmişti.

Çıkan bir sonraki şey kravatu oldu. Tanrıça, Vi’nin yardımcısı olsundu, çünkü Linc, gömleğinin birkaç düğmesini de açarak köprücük kemiğinin ucunu açıkta bıraktı. *Otoparkın ikinci katında bozgun.* “Burası... ah, biraz sıcak... oldu. Değil mi?”



Lincoln'ın gürültülü kıkırtısı, gözlerini onun bedeninden ayırıp sırtına çekene kadar Vi, dudaklarını yaladığının farkında değildi. "Bedenimi nesnelleştirme işin bitti mi? Bitmediyse sorun yok. Beklerim."

"Nesnelleştirmiyordum." Linc'in kuşkulu ve alaylı tepkisine karşı ekledi. "Manzaranın tadını çıkarıyordum. Arada büyük fark var."

Linc, kaputun etrafından dolanarak parmaklarını, Vi'nin parmaklarına geçirdi ve onu nazikçe kendine çekti. "Sorun yok, tatlım. Beni ne zaman istersen nesnelleştirebilirsin."

Vi, bu teklifi kesinlikle kabul edecekti ama şimdi, onun yolu göstermesine izin verdi.

Sokağa döndükten sonra sağa dönüp yarım blok kadar yürüdüler. "Nereye gittiğimizi bana söyleyecek misin?"

"Hâlâ sürprizlerden çok hoşlanmıyor musun?" Gülümsemesini bastırırken Linc'in bakışlarında keyifli bir his dans ediyordu.

"Genel olarak mı? Evet. Büyükannem birkaç Şükran Günü önce patates yerine ezilmiş karnabahar verdiğiinden beri. Hâlâ toparlanamadım."

"Bir hanımefendiye istediklerini vermekten gurur duyarım, yani..." Duraksayarak çenesiyle sağdaki parlayan neon tabelayı işaret etti.

"*Glo-Bowl* mu?" Vi'nin bakışları bodrum kattaki bowling salonunun tabelası ve umutlu şekil değiştiren arasında gidip geliyordu. "Beni bowlinge mi götürüyorsun?"

"Şık bir Fransız restoranı için uygun giyinmediğini söyledin ve dürüst olmak gerekirse, bu hafta yeterince Fransız şeyle uğraştım. Belki patates kızarması\* hariç, yani... ne diyorsun? Bir sonraki buluşma meydan okumamıza var mısın?"

\* (Ing) French fries: Patates kızartması —çn.



“Kiralık ayakkabılar ve milyonlarca başka parmağın girdiği karanlık boşluklara parmaklarımı sokmak mı? Patates kızartmasını *nacho*’ya çevirirsen varım.”

“O zaman hadi başlayalım.”

Vi bir bowling salonuna girmeyeli yıllar olmuştu. En sonuncusu, yaşı çift haneli sayılara gelmeden önceydi. Büyükbabaları, onu ve kardeşlerini alıp annelerinin haberi olmadan *Rock-n-Bowl*’a götürmüştü.

Yukarıdaki ses sisteminden yayılan müzik, insanların gürül-rüsüne ve lobutların düşme sesine karışıyordu. Violet hepsini içine çekerken dudaklarından bir kıkırtı firar etti. Bu sırada tezgâhın arkasından ödemeyi alıp onlara ayakkabılarını veren ve topları seçen görevli ikinci, üçüncü ve dördüncü kez onlara bakmıştı.

Lincoln, kenardaki parlak mor renkli topu alarak Vi’ye uzattı. “Bu sana uyarmış gibi görünüyor. Violet için mor.”

“Bu dört kiloluk bir top.”

“Ve?” Linc aklı karışmış gibi görünüyordu.

“Sana, on yaşındaymışım gibi mi görünüyorum?” Onu kenara iterek daha ağır topları incelemeye başladı. Ardından yedi kiloluk şık, gece mavisi ve altın renklerinin karışımı olan bir topu seçti. “Bu iş görür.”

“O güzel bir—”

Vi, ona ters ters baktı.

“Güzel seçim.” Linc kendisine en ağır topu aldıktan sonra isimlerini girmek için bilgisayarın önüne döndü. “Bu geceyi daha ilginç bir hale getirmeliyiz... eğer varsa tabii. Bir iddiaya ne dersin?”

Ayakkabılarını bağlarken Vi, onun gözlerindeki haylaz parıltıyı yakaladı. “Ne gibi şartlardan bahsediyoruz?”



"Kazanan kişi bir sonraki buluşmamızda ne yapacağımızı, ne zaman ve nerede yapacağımızı seçer."

"Kazanan mı seçer?"

Linc başını salladı. "Sınır yok. Her şey olabilir."

Vi tek kaşını kaldırdı. "Bu tehlikeli bir ifade, Bay Kurt Adam. Oldukça şeytani bir hayal gücüm vardır. Kendini tam olarak neyin içine soktuğundan haberdar olduğunu zannetmiyorum."

"Şeytani bir hayal gücü olan tek kişi sen değilsin, prenses." Vi'ye bir adım yaklaştığında Linc'in bedeninin sıcaklığı bir battaniye gibi onu sarmıştı. Elini uzattı. "Var mısın?"

"Kabul."

Vi'nin avcu, onunkine değdiği an Pırıltı bacaklarını ve kollarını esnetti. Lincoln'ın gözleri erimiş altın gibi parlayıp kurduna bakması için ona bir fırsat sunduğunda sihri neredeyse dışarı çıkacaktı.

Birbirlerine baktılar. İkisi de hareket etmek istemiyor, edemiyorlardı. Yakınlaşmak dışında. Vi'nin ayakkabılarının uçları onunkilere değdiğinde yan taraftan bir topun sertçe çarpma sesi yükselerek, onlara ikisinin yalnız olmadıklarını hatırlattı.

"Biz..."

"Evet." Lincoln boğazını temizleyerek ilk geri çekilen oldu. "Sıra sende, Kırmızı. Üçte ikisini daha iyi yapan kazanır."

*Kırmızı mı?* Vi başlarının üstündeki oyun ekranına bakıp kahkaha attı. "Kırmızı Başlıklı Kız ve Büyük Kötü Kurt mu?"

Linc'in gözleri şeytani bir şekilde parıldadı. "Uyduğunu düşündüm."

Haksız değildi. Az önce nasıl güçlü bir bağlantı kurulduysa sonunda onun etkisinden çıkmak için Violet'ın üç tur ve müthiş kötü atışlar yapması gerekmişti. Dördüncü turda faul çizgisinin

birkaç santimetre ötesine geçerek en azından bir lobutu devirebilmek adına tanrıçaya dua etti.

“Birkaç tavsiye ister misin?” Lincoln oturduğu banktan alay ediyordu. “Bilgeliğimi paylaşmaktan çekinmem.”

“Hallediyorum.” Topu burnuna doğru getirip atışını ayarladı, salladı ve bıraktı. Bir salyangoz, lobutlara daha hızlı ulaşırdı. “Büyüyü yedim.”

“Yardımcı olamayacağım konusunda emin misin?”

“Hayatımda daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.” Topu tekrar geldiği an alıp yerine geçti ve bekledi.

Odaklandı.

Ve... iç çekti.

Omzunun üzerinden baktığında Lincoln’ın bakışlarının, kışında olduğunu fark etti. “Bana birkaç öneri verene kadar gözlerini kışçımdan çekebilirsin?”

“Söz veremem.” Resmen avını takip eden bir yırtıcı hayvan gibi yere çökmek üzereydi, hemen Vi’nin arkasında durdu. Ellerini, Vi’nin kalçalarına indirerek nazikçe sırtını hafifçe çevirdi.

“Püf noktası,” konuşurken Linc’in yanağı onunkine değişiyordu, “topundan, lobuta uzanacak bir çizgi hayal etmek. O hayali zihninde tutarken topu geriye doğru çek ve ileri doğru bırak.”

“Topa kavis vermek için o kanca hareketini yapmam gerekmez mi?”

“Numaralara girmeden önce basit kısmına odaklanalım. Çizgiyi hayal et.”

Dudakları kulağına değerken Vi, aç iniltisini bastırdı.

“Bakışlarını lobuta odakla.”

Lincoln, Vi’nin hafifçe inen kolunu okşadığında bu nazik dokunuş anında Vi’nin tüylerinin ürpermesine sebep oldu.



"Salla... ve bırak."

Vi, tanrıçaya dua ederken çizgiyi hayal etti, salladı ve bıraktı. Bu sefer topu, önceki seferlere kıyasla daha hareketli bir şekilde ilerleyerek gürültülü bir çarpma sesiyle lobutlara vurdu. Lobutlar farklı yerlere saçılırken yalnızca bir tanesi geride kalmıştı.

"Yaptım!" Vi, kollarını Lincoln'ın boynuna doladı. "İşe yaradı! Lanetli büyüler aşkına, gerçekten yaptım!"

"Aynen öyle, yaptın." Vi'yi yerden kaldırdı. "Çizgi olayı. Her zaman işe yarar."

Vi, yavaşça karnına oturan sıkılığı fark ettiğinde refleks olarak bedeni, ona daha da yaklaştı. Dudaklarının arasında birkaç santim vardı.

Lincoln Thorne'un kendisini öpmesini, o peynirli *nacholar*dan daha çok istiyordu. Dudakları beklentiyle sızlarken sihri de teninin altında gezinmeye başlamış, bedeninde hazır bekleyen tüm hücreleri elektrik akımıyla doldurmuştu.

Lincoln'ın gözleri kahverenginden altın rengine dönüşürken aslında Vi'ye, doğaüstü tarafını gizli tutmakta zorlanan tek kişinin o olmadığını gösteriyordu.

Linc inledi. "Şu an beni kahrolası öldürüyorsun, prenses. Sen bana öyle bakarken bir centilmen olmak çok zor."

"Bazen centilmenler çok abartılıyor." Vi'nin gözleri yoğun bir şehvetle kısılmış, dudakları titriyordu.

*Bu, kulağa bir davet gibi mi geldi acaba?*

Hiç şüphesiz.

Birkaç sıra öteden birisi onlara seslendi. Yarım düzineden fazla insan telefonlarını direkt onlara çevirmişti.

"Onlara kaydetmeleri için bir şey vermek ister misin, Bay Kurt Adam?" Vi, parmak uçlarında kalkarak dudaklarının

hızlıca buluşmasını bekledi ama Vi'yi kendine çekmek yerine Lincoln, geri çekildi.

Violet'ı o an orada öpmemek Herkül tarzı bir irade gerektiriyordu ki Linc, böyle bir iradeye sahip olabileceğini düşünmüyordu. Bir yanı doğru olanı yaptığını düşünse de diğer yanı ona aptal olduğunu söylüyordu.

Anlaşmalarının temeli, bu gezintilere ve insan içinde küçük sevgi gösterilerine dayanıyordu. İnsanların, bir ay içinde Bağlanma yolunda olduklarına inanmaları gerekiyordu. Ancak bu gece bir noktada, belki de daha Vi'yi almadan bile önce bu, insanlar için bir gösteri olmaktan çıkıp gerçek bir buluşma gibi hissettirmeye başlamıştı.

Linc'in de bunu, gerçek bir buluşma gibi bitirmek istemediğini söylemesi yalan olurdu.

Gerçek bir öpücükle.

Sadece onlar varken. Lanet kameralardan uzak.

Linc, geceyi bu sessiz kabulle geçirdikten sonra Vi'nin evine döndüklerinde hâlâ ne halt edeceğini bilmiyordu.

Vedalaştıkları sırada Vi ne bekliyordu? Ne istiyordu?

Kapının önünde tam olarak *kendisinin* ne istediğine emindi ama "seks yok" kuralı bu fikrini bozuyordu. Ayrıca Vi'nin arkadaşının ve kardeşlerinin apartmana girdikleri an evin kapısını açmalarını beklediğinden bahsetmiyordu bile.

Ancak kapıyı açmadıklarında, Linc'in dili gergin bir beklentiyle bağlandı.

Vi, "Sen—" diyerek söze başladığında Linc de dudaklarını aralamıştı, "İstediğim—"

Vi onu dürterken dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sen söyle."



"Önce hanımlar." Elleriyle oynamamak için cebine soktu.  
"Ben ne?"

"Bovling salonundayken centilmen olmakla ilgili bir şey söyledin. Ne demek istedin?"

Linc tek kaşını kaldırdı. "Gecenin yarısında saklamaya çalıştığım ereksiyonum ipucu vermiştir sanıyordum."

"Buna rağmen sana resmen yeşil ışık yaktığımda beni öpmedin. İnsanların, birlikte olduğumuzu düşünmeleri gerekmiyor muydu? Bize yöneltlen bir düzine kamera vardı. Harika bir an olabilirdi."

*Tam olarak.* "Öyleydi ve haklısın, çok fazla telefon vardı."

"O zaman beni neden öpmedin?" Ümitle Linc'in cevabını beklese de o, kelimeleri bir araya getiremiyordu. Vi'nin bakışlarının parıltısı isimsiz bir hisle söndü. "Ne var biliyor musun? Boş ver. Sormadım say."

Kapısını açmak için döndü.

"Violet, ben—"

"Hayır, hayır. Sorun yok." Gergin bir ses tonuyla elini salladı. "Beni öpmek, kendini hazırlaman gereken bir şey, düşünmeden yapabileceğin bir şey değil. Anladım say. Seni tekrar dudaklarım tarafından gafil avlanma tehdidiyle karşılaştırmamaya çalışacağım."

"Hey." Vi'nin dirseğini tutarak onu kendine çevirdi.

"Sorun yok, Lincoln. Kendini açıklamana gerek yok."

Gözlerindeki incinmişlik başka bir şey söylüyordu.

"Tekrar bir araya geldiğimizdeki ilk öpücüğümüzün bizim değil de başkalarının keyif alması için olmasını istemedim."

Kahretsin, bu kadar açık sözlü olmaya niyetlenmemişti.

Violet yavaşça gözlerini kırptı. "İnsanların önünde olduğumuz için mi beni öpmek istemedin? Ama... buluşmaların tek olayı bu."

“Biliyorum. Keşke açıklayabilsem ama yapamam. Son birkaç saattir deniyorum.”

Beş saniye.

On.

Linc, sessiz bir şekilde sabırla beklerken ağırlığını diğer ayağına verdi. “Bir şey söylemeyecek misin?”

“Evet.”

“Ve ne söyleyeceksin...”

“Şu an etrafta hiç kamera yok, yani ne halt yemeye beni öpmüyorsun?”

*Kahretsin, fark etmemişti.*

Eş zamanlı olarak hareket ettiler. Bedenleri, birbirine karışmış ağızlar ve ellerden oluşan bir şekilde birbirine çarptı. Linc, Vi'nin başının arkasını tutarak onu daha da yaklaştırsa da izin almak için dilini, dudaklarına değdirmesine gerek kalmadı. Vi, otomatik olarak dudaklarını araladı ve Linc'in en derinlerine kadar sarsılmasına sebep olacak bir şekilde dilini, dudaklarının arasına uzattı.

Saf bir enerji havaya yayılırken bedenlerini, aralarından bir sayfa kâğıdın bile geçmeyecek kadar birbirlerine çekilmelerini sağlıyordu. Linc'in içindeki kurt yüzeye çıkmaya çalışsa da Linc, onu geri tutuyordu. Kontrolünü kaybederek bu kadını paylaşmaya gönüllü değildi.

Küçük bir inilti ve bedenlerinin yerinin değişmesiyle Violet'ın sırtı nazikçe duvara dayandı. Ardından tüm nezaket pencereden uçup gitti.

Dokundular.

Tükettiler.

Bedenleri ve dudakları bir arada kaldıkça hava daha da ısınıyordu.



Vi, bir bacağına ona dolayarak Linc'i kasıklarına doğru çekti. "Keşke şu an kot pantolon giyiyor olmasaydım."

Linc dudaklarını aşağı indirerek boynuna bir dizi nazik ısırık bırakıp yalamaya başladı. "Gerçekten şu an *hiçbir şey* giymemeni dilerdim."

"Ben *ikimizin* de hiçbir şey giymemesini dilerdim." Violet'ın yumuşak avcu, Linc'in gömleğinin içine uzandı.

Linc'in kıkırtısı, Vi kasıklarını fermuarının ardındaki ereksiyona doğru sürerken bir iniltiye dönüştü. Kalçasını bir kere daha hareket ettirirse Linc, azgın bir ergen gibi pantolonuna boşalacaktı. "Söylemen yeter, içeri girip bunun icabına hemen bakarız."

Linc, dudaklarını Vi'nin boynunda gezdirmeye devam ederken onun dudaklarından dökülen küfürlerin cinsel birer davetten ziyade farklı bir sebebi olabileceğini fark etti.

Sihir onları sarmıştı.

Bir parmak ucundan çıkacak şekilde değildi. Artan sıcaklığın sebebi olan bertrak, mor bir pus sihirli bir koza gibi onları tamamen sarmış haldeydi.

"Bunu yapamayız." Vi, bedeni titrerken geri çekildi.

Sihir bulutu yoğun ve *tiz* bir ses çıkararak kaybolduğunda ikisinin de sendelemesine sebep oldu.

"Bu... bir şeydi." Linc nefesini toplarken zorlanıyordu. Yoğun öpüşmelerinden ötürü göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Bunu yapmıyor olmamız gerektiğinin bir *hatırlatıcısıydı*." Violet, şişen alt dudağını dişledi. "Üzgünüm, Lincoln, ama—"

"Özür dileme." Linc sözünü keserek eziyet ettiği alt dudağını başparmağıyla kurtardı. "Yapmak istemediğin bir şey için özür dileme. Asla. Özellikle konu seks ve bedenin olduğunda."



“Yapmak istemediğimi söylemedim. Hatta sanırım merdivene tırmanır gibi kucağına tırmanmaya çalıştığıma bakılırsa bu istediğimi kanıtlıyor... ama sonu iyi olmayacak.”

“İşlerin karmaşık—”

“Karmaşık bir hal alması gerekmiyor mu?” Kısa bir kahkaha attı. “*Daima* karmaşık bir hal alır ve geçmişi hesaba katmıyorum bile. Suyun bulanmasına sebep olacak çok şey var.”

Linc elini, onun yüzünden çekse de ereksiyonunu kontrol altına alma konusunda başarısız oluyordu. “Haklısın.”

“Bana katılıyor musun?” Vi şaşırılmış görünüyor.

“*İstemiyorum* ama evet... Bu yüzden silahlarını kaldırabilirsin.” Yumruk yaptığı ellerini işaret etti, hâlâ mor enerji yükselmeye devam ediyordu.

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin.” Vi ellerini salladı. “Keşke bunların bir açma kapama tuşu olsaydı.”

Linc, ona uzansa da Vi geri çekildi. Gözlerini açıp parlayan ellerini kaldırdı. “En son bu bebekler böyle olduğunda harika bir bilim insanını erittiler.”

İki kapı ötedeki yaşlı kadın bigudilerle dolu kafasını koridora uzattı.

Violet, ellerini arkasına sakladı. “Merhaba, Bayan Powers. Üzgünüm, çok mu gürültü yaptık?”

“Ah, Violet, tatlım. Senmişsin. Hayır, hayır. Bay Ansari tekrar dışarıda kaldı sandım. Son seferin ardından bana yedek anahtar vermişti.”

“Hayır. Benim.”

“İyi misin, tatlım? Biraz kızarmış gibi görünüyorsun.” Komşusunun bakışları Lincoln’ı delip geçiyordu. “Ben de o tıbbi alarm zımbırtılarından var. Bir düğmeye bastığın an kahraman gibi bir adam ve kadın yola çıkıyorlar.”



"Gerek yok, Bayan P. ama teklifiniz için teşekkürler."

Yaşlı kadın, Linc'e bir bakış daha attıktan sonra kapısının arkasında kayboldu.

Violet çoktan kendi kapısını açıp apartmana doğru dönmüştü. Anahtarlarıyla oynayan elleri artık normaldi. "*Glo-Bowl*'dan daha keyifli bir şeyler yapamadığımız için üzgünüm."

"Üzülme. Güzel vakit geçirdim."

"*Eminim* öyledir."

Vi'nin kendisine inanmadığından rahatsız olarak eline uzandı. Tenlerinin birbirine değdiği yerde bir parıltı belirse de o sihir anında geri çekildi. "Ciddiyim, Violet. Her bir saniyesinden keyif aldım... hatta sihirle beni idam edeceğin kısımdan bile."

Bu sefer kıkırdayan Vi oldu. Elini yavaşça Linc'in elinden çekti. "İyi geceler, Bay Kurt Adam."

"Tatlı rüyalar, prenses."

Kapının ardında kayboluşunu *tak* diye bir kilit sesi takip etti. "İşte. Güvende ve emniyetteyim. Artık eve gidebilirsin."

"Zaten gitmediğimi sana düşündüren ne?" diye takıldı Linc.

"Çünkü kapının diğer tarafında çalışan mağara adamı zihnini resmen duyabiliyorum. İyi geceler."

Linc asansöre giderken ıslık çalıyordu. Violet'ın komşusunun kapısına yaklaştığında kapı bir anda açıldı.

Kadın, elinde ahşap bir merdaneyle silahlı bir şekilde eşikte duruyor ve ona sertçe bakıyordu. "Daha önce bir şey söylemek istemedim ama şimdi söyleyeceğim. O kıza düzgün davran, yoksa sana öyle bir *puf* yaparım ki o yakışıklı başın döner. Beni duyuyor musun? Bunları yapabilecek kişileri tanıyorum."

Lincoln ciddi bir şekilde başını salladı. "Sizi oldukça net ve açık bir şekilde duydum, Bayan Powers. Violet'ı incitmek gibi bir niyetim yok."

“Güzel.” Son bir bakış ve öksürük sesiyle komşu tekrar içeride kayboldu. Kapıyı sertçe çarptığı için resmen menteşelerinden sarsılmıştı.

Violet, karşılaştığı her insanın hayatına dokunuyordu. Ailesinin. ÇTM’deki çocukların. Bayan Powers’ın. *Lincoln*’ın.

Onu incitmek, isteyeceği son şeydi ama kişisel deneyimleri, iyi niyete rağmen berbat şeyler olabileceğini ona göstermişti. Uyanık olmalıydı. Tetikte. Belki de tarihin tekerrür etmemesi için dua etmeye başlamalıydı.



## *Kıç Merhemi*

**E**ğer bir IQ gerektiren yarışma programına katılacak olsa Vi'nin aranacaklar listesinde hep Olive olurdu. Rose, cadılık tuşuna anında basabilme yeteneğiyle klimanızı sonunda tamir ederek apartmanınızı harika bir hale sokabilirdi. Vi de parlak fikirleri olan Maxwell'di.

Tam da o an Parlak Fikir Rozeti'ni takmaya hazırlanıyordu.

Normalde eğitim gezilerinde on ya da on birden fazla izin kâğıdı almazlardı ama belli ki New Jersey ormanlarının ortasında sert zeminde yatma fikri vazgeçemeyecekleri kadar tatlı gelmişti.

*İki günlük kamp gezisinde yirmi dört okul çağında şehir çocuğu.*

"Sabahları böcek spreyi ve yapıştırıcı kokusunu sevmek gerekiyor." Harper, yanında Rose ve Olive'le birlikte otobüse binerken Bax arkadan geliyordu. Her birinin omzunda iki çanta vardı. Rose'daysa iki.

"Size bunun için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam gençler. Normal eğitim gezilerine kıyasla daha fazla gelen olacağını tahmin ettim ama bir sonbahar gezisi için bu kadarını ben de beklemiyordum."

Bax teşekkürle gerek yok dercesine elini salladı. “Sorun değil. On iki saat içinde burada olduklarının bile farkında olmayacağım. Pahalı votka getirdim.”

“Ah, güzel. Bekle... ne?”

“Rahatla, dalga geçiyorum.” Bax göz kırparak kızların çantalarını aldı ve otobüsün alt tarafındaki bagaja yerleştirdi. “Ucuzundan getirdim.”

Vi elindeki dosyayla kışına vurduğunda Bax kahkaha atarak geri çekildi.

“Yani...” Harper ümitli bir şekilde bekliyordu.

“Yani...” Vi masumu oynadı. “Parka ulaşmamız bir ya da iki saatimi alacak. Yani yola çıkmadan önce herkesin tuvaleti kullandığına emin olalım. Otobüstekini sadece acil durumlar için kullanmak istiyorum.”

Harper, Vi’nin kardeşlerine baktı. “Bilerek mi anlamamış gibi yapıyor?”

“Evet,” dedi Rose ve Olive aynı anda.

İblisin tam olarak ne duymak istediğini biliyordu. Lincoln’la ikinci bir buluşmaya çıktığını en yakın arkadaşına söyleyerek bir hata etmişti ve Harper da o andan beri detayları öğrenmek için durmaksızın çaba sarf ediyordu.

“Ne söylememi istediğini bilmiyorum.” Bir başka ebeveyn çocuğunu bıraktığında Vi, listeden ismini sildi.

Harper iç çekti. “İlk olarak, nasıl öpüştüğüyle ilgili açık detaylar verebilirsin. Teorilerim var ve gerçeğe ne kadar yakın olduklarını bilmek istiyorum.

*Nasıl mı öpüşüyor?*

Güzel. Harika. Ama öpüşmelerinin ardından iki gündür dudaklarındaki karıncalanmayı hissetmiyordu yani. Ah, bir dakika. Hissediyordu.



Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Harper'in gözleri irileşti. "Ah, seni küçük inatçı! Eğer seni seviyor olmasam bizi meraklandırдың için senden nefret ederdim."

Rose sırttı. "Yani bundan buluşmanın iyi gittiğini mi anlamalıyım?"

"Ben iyiden de öte olduğunu söyledim. Ona baksana. Parlıyor." Harper kaşlarını oynattı. "Bay Kurt'la aşna fişne yaptın, değil mi? Yeni sihrinle yatağı havaya kaldırdın mı? Aah, başlığı kırmışsındır. Onu bir kez ben de yaptım, gerçek seks sırasında değil tabii ama bir pozisyon vardı—"

"Yatağı kırmadık." Vi, en yakın arkadaşını susturdu. "Sadece... öpüştük."

*Ama kesinlikle daha fazlası gibi hissettirdi.*

"İşildamana sebep olacak türden bir öpücük olmalı."

Vi, Harp'in onun sihrinden değil de bir genellemeden bahsettiğini fark etmeden önce ellerine baktı.

"Lincoln *nerede?*" Rose, kaldırıma doğru baktı. "Onun ve sağ kolunun da eşlik edeceğiyle ilgili bir şeyler söylememiş miydin? Herkese yedide dedik, değil mi?"

"Ah, evet. Ama gelir mi emin değilim." Bakışları Leo'ya kaydı.

Aynalı bir güneş gözlüğü takıyordu ve yüzünü asmış, korkutucu bir heykel gibi, yaklaşan herkese ters ters bakarak otobüsün önünde somurtuyordu. Vi, ona çoktan iki kez biraz yumuşamasını söylemişti. Bir grup sekiz yaşındaki çocuğun, kendisini penceresiz bir araçtan atma planları olamazdı.

Ayı adamın varlığı, Lincoln'ın buralarda olmayacağını net bir kanıtıydı.

Onu neredeyse dün gece arayacaktı ama korkmuştu. Buluşmaları yalnızca birbirilerini becermeden ayrılmalarıyla de-



ğil aynı zamanda Vi'nin henüz cevaplamaya hazır olmadığı bir sürü soruyla da sonlanmıştı.

O öpücük de hangi cehennemden çıkmıştı öyle? Ya da tam olarak, onu kuşatan bu arzu nereden çıkmıştı? Ayrıca ona bir *öpücük* diyebilir miydi? Tüm bedenlerini ve ruhlarını dahil ettikleri bir deneyim gibiydi ve belli ki Pırıltı da bundan keyif almıştı.

Adamın geziye gelmemesi iyiydi. Dikkat dağınıklığı için aradığı şey tam olarak iki düzine çocukla bir doğa deneyimi olmasa da Lincoln Thorne, bu dünyadaki en saf dikkat dağınıklığıydı.

Vi, saatine bakıp geciktiklerini fark etti. "Harekete geçsek iyi olur. Herkes bana baksın! Dudaklarınıza bir fermuar çekin sizi küçük canavarlar ve dikkatlice dinleyin. Biz—"

"Bayan Violet," dedi küçük, normal bir çocuk, "oraya gidince cheesecake yiyecek miyiz?"

"Cheesecake yemeyeceğiz," diye cevap verdi bir diğeri. "Oranın adı Cheesequake. Kamp ateşi tatlısı falan yiyeceğiz."

"Üzgünüm, bu gezide cheesecake yok," dedi Vi gülerek, "ama oldukça lezzetli atıştırmalıklarımızla karşılanacaksınız. Çantalarınızı Bax'e verdiğinizize emin olun, o da çantaları otobüsün alt kısmına yerleştirecek. Herkes tuvalete gitti mi?"

Birden fazla çocuk endişeyle birbirlerine baktılar.

Harper da onları görmüştü. "Şişkinliklerini boşaltmak isteyen herkes benimle gelsin. Sonra otobüse dönüp hareket edeceğiz."

Harp haklıydı. Eğer hemen gitmezlerse hepsi sıkışacaktı ve Vi, tampon tampona bir trafikte fazlaca heyecanlı yirmi dört çocukla tünelde sıkışıp kalmak istemiyordu.

Bax, ona döndüğünde çocuklar otobüse binerken kiminle oturacaklarına dair oldukça önemli bir karar vermeye başladılar. "Hepsi yerleşti ve hazır."



Vi, onun kolunu tuttu. "Tek başına on iki çocukla başa çıkabileceğine emin misin? Belki Rose, Valentin'e—"

Bax'ın yüzü tiksindircesine asıldı.

"Haklısın. Bu muhtemelen zaman kaybı olur."

"Valentin Bisset için kamp yapmak, üç yıldızlı otel demek."

Vi alayla güldü. "Ona benden çok itibar ediyorsun. Yine de bizimle gelen birkaç baş belası var. Kızlarla bir kısmını biz idare edebiliriz ama testosteron gerektiren birkaç iş olabilir."

"Benim de bir zamanlar baş belası olduğumu unuttun, değil mi?"

"Bir zamanlar mı?"

Bax gülümsedi. "Hallettim, bebeğim."

Arkadaşı göz kırparak çocukların, onlara kanatlarını göstermesini bir yolculuk hedefi olarak belirledikleri otobüse yöneldi. Vi, otobüs şoförüyle şehirdeki en iyi rotanın hangisi olacağını konuşurken Harper diğer çocuklarla dönmüştü... Ve yüzünde koca bir sırıtış belirdi.

"Gruptan ayrılan birilerini buldum." Harper detay vermek için durmayıp arka tarafa ilerledi.

"Ayrılan birileri mi? Ne demek..." Lincoln, arkasında Adrian'la otobüse adım attığında Vi'nin sorusu havada kaldı.

"Biz olmadan gitmeyecektiniz, değil mi?" Omzuna attığı çantasıyla birlikte Lincoln, Vi'yi ölümcül gülümsemesiyle etkisiz hale getirmişti.

"Unuttuğunu sandım."

"Unutmak mı?" Adrian, arkadaşının omzuna vurdu. "Bu herif sabahın dördünde kapımı çaldı."

"Çünkü hazırlanmayı unutacağımı biliyordum ve haklı çıktım." Linc bir gülümsemeyle ona meydan okuduktan sonra dikkatini Vi'ye verdi. "Adrian'ı sürekli teşvik etmek gerekiyor. Kendi cenazesine bile geç kalır."



“Siz ikiniz tam zamanında geldiniz. Geçip kendinize boş bir yer bulun.”

Son bir sayımın ardından yola çıkmışlardı.

“Koltuk arkadaşı olalım mı?” Lincoln çantasını yere bırakarak pencere tarafına kaydı. Yanındaki boş yere hafifçe vurdu. “İznin olmadığı müddetçe ısırmayacağım, söz.”

Pencere kenarında olsa bile otobüs, Vi oturduğunda bacaklarının birbirine değeceği kadar küçüktü.

Linc beklentiyle ona bakarken Vi’nin buluşmaları ve sonrası hakkında olan tüm soruları, aralarındaki boşluktan arka koltuğa baktığında dudaklarında asılı kalmıştı. Küçük çocuk kıkırdarak arkasını döndü.

“Buna hazır olduğuna emin misin, Alfa Thorne?” diye sordu Vi. Kaldırımından daha yeni uzaklaşmış sayılırlardı ve çocukların sohbetleri çoktan canlı bir hal almıştı.

“Sanırım iki gün ormanla ve çadırda yaşamakla idare edebilirim. *Ben* bir kurt adamım.”

“Bahsettiğim şey yaşam koşulları değildi.”

Arkalarında bir yerlerden birisi buruşturulmuş kâğıttan bir topu onlara attı. Kâğıt ıslak bir şekilde Lincoln’ın kucağına düştüğünde şekil değiştiren neden ıslak olduğunu sorgulayarak aklı karışık bir şekilde yüzünü astı.

Vi içten bir kahkahayla kâğıdı alıp yerine dönmeden önce çöpe attı. “İşte *bu* yüzden hazır mısın diye sordum.”

“Süper boyutta tükürük topları yüzünden mi? Şu âna kadar birkaç kez toplum merkezine destek olabildim. Sanırım dayanabileceğimi de kanıtladım.”

“Altı yaşındakilere bir güzel masal okuyup arabana atladın ve evine döndün. Önümüzdeki *kesintisiz* otuz altı saat boyunca burada yirmi dört çocuk var. Yalnız kalabileceğin tek yer



tuvalet... ve orada bile dost sistemi olduğu için kimse yalnız gitmiyor.”

“Bir kıtadaki şekil değiştirenleri yönetiyorum ki bazıları ilk fırsatta boğazımı parçalamak istediklerini belli ediyor.” Bacaklarını mümkün olduğunca ileri uzattı, sıkışık koltukların arasında bu çok da mümkün değildi. “Yine de hallediyorum.”

Vi şüphesini, küçük bir gülümsemenin ardına sakladı.

Şehirden uzaklaşmaya başladıkları an çocuklar saf bir enerjiyle heyecanlılardı. Lincoln, otobüs camından bedeninin yarısını sarkıtacak kadar cesur bir grup çocuğa daha yakın olabilmek için yerini değiştirdi. Üç koltuk geride Rose da Yüce Cadı ses tonuna geçmişti.

Şükürler olsun ki hiçbir trafik kazası olmadığı için iki saatte vardıkları Cheesequake Eyalet Parkı’nın yolu yine de on iki saatmiş gibi gelmişti. Ön kapılara yaklaşıp kolaylıkla giriş yaptılar ve bir saat içinde önlerindeki iki günlük evlerine ulaşmışlardı.

Kamp alanı, herkesin çadırlarını yayacakları kadar geniş bir araziye sahipti ve hemen ortada büyük bir ateş alanı, etrafında da yemek yemeleri ve doğa projelerini yapmaları için birkaç piknik masası vardı. Uyuma düzenlerini merkezde yapmışlardı. Kesin bir çadır arkadaşı değiştirmek yok kuralı vardı. Çocukların yaptığı ilk şey, uyuyacakları köşeleri seçmek oldu.

Vi’nin ağır ve büyük bir soğutucuyla uğraştığını gören Lincoln, ona doğru ıslık çalarak soğutucuyu ellerinden aldı ve bir ağacın gölgesine bıraktı. “Teşekkürler. Sanırım Harper içeceklerde biraz abartmış.”

“Şu çadır olayını tekrar açıklasana.” En iyi alanlarla ilgili derin bir tartışmaya giren çocukları işaret etti. “İşleri kendi başlarına çözmelerine izin mi veriyorsun?”



“Çadırları nerelere koymaya izinlerinin olduğunu biliyorlar. Kalan her şey de ekip işi. Bu gece başlarını yastığa koyduklarında birlikte yaptıkları şeyler için gurur duyacaklar. Sen de bir şekil değiştirenokrasi kurmaya çalışmıyor musun?”

Lincoln bir kahkaha attı. “Bir şekil değiştirenokrasi mi?”

Vi kıkırdarken bir kâğıt kutusunu piknik masasına bıraktı. “Yapmaya çalıştığın şey bu değil mi? Gücü bir kişiden, herkese dağıtmak.”

“Hemen hemen. Şekil değiştirenokrasiden bahsetmişken, diğer üç Alfadan sürpriz bir ziyaret aldım.”

“Bu iyi bir şey mi?” Vi, piknik masasına yaslandı.

“Genelde onlarla geçirdiğim her vakit iyidir ama bu sefer nasıldı dersen...” Linc omuz silkerek Vi’nin yanına geçtiğinde omuzları birbirine değiyordu. “Avustralya Alfası Benson’ın benden her hücresiyle nefret ettiğine eminim.”

Vi güldü. “Eminim o kadar kötü değildir.”

“Ben bir yere girdiğimde odanın karşı köşesine geçiyor.”

“Koltuk altlarını kokladın mı? Belki öğle yemeğini senin kurt kokundan uzak tutmaya çalışıyordu.”

Lincoln kahkaha attı. “Bana koktuğumu mu söylüyorsun, prenses?”

*Sadece en nefis şekilde,* diye düşündü Vi.

Aralarında garip bir sessizlik oluştu. Vi, onunla konuşmayı seviyordu. Şekil değiştirenlerle ilgili planlarını dinlemek onu büyülüyor ve diğer yandan dehşete düşürüyordu. Büyük değişiklikler yapmak bazen nesiller sürerdi ve alınacak ciddi miktarda riskten bahsetmiyordu bile. Linc bunu sadece bir nesilde gerçekleştirmeyi düşündüğü yetmezmiş gibi bir de itibarından, konumundan ve sınırlarından çok daha fazlasını ortaya koyuyordu.



Vi, onun Sürüleri şu an oldukları yere getirmek için ne kadar zorluğun üstesinden geldiğinin farkında olduğunu bilmesini istiyordu.

“Öpücükle ilgili–” diye başladı Lincoln.

“Kan Karşılaşması’nı izlemek için içeri girmiştım,” dedi Vi aynı anda.

Lincoln uzaklara bakarken Vi, onun ifadesine yayılan belirsizliği izledi. Çenesindeki o seksi kas sürekli çalışıp dişlerini sıkarken vahşice hareket ediyordu. Bax de aynı şeyi yapıyordu ve bu yalnızca işleri batırmamak için çaba sarf ettiğinde olurdu.

“Yabancıların görmesinin yasak olduğunu biliyordum,” diye itiraf etti Vi yavaşça. “Sadece... bir bahanem yok. En azından iyi bir bahane. Mezuniyete yaklaşırken tüm bir hafta boyunca ketum davranıyordun ve ben de...” Derin bir nefes aldı. “...Ben de Athens’tan ayrılmakla ilgili şüphelerin olduğunu düşündüm. Belli ki haklıymışım.”

Linc’e bir bakış attı.

“Bir şey söylemeyecek misin? Tamamen farkında olsam da bunun aptalca bir şey olduğunu söyle. Lanet olsun, o zaman bile biliyordum ama bunu umursamayacak kadar senin için endişeliydim.”

Lincoln’ın boğazından hafif bir homurtu yükselse de bu bir hırıltı değildi. “Tehlikeliydi...”

“Biliyorum. Bazen yakalanmadığım için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum ve ben...” Vi titredi. “Babanın adamlarından biri beni köşede bulsa ne olurdu? Benden hoşlanmazdı... ve birlikte olmamızın hoşuna gitmediğini hiç saklamazdı. Sadece büyükannem yüzünden bana katlandığına eminim.”

Lincoln’ın gözleri bir anlığına kapandıktan sonra ona döndü. Sıcaklık ve Vi’nin saptayamadığı bir başka şey altın rengi



gözlerde parlarken, kurdunun yüzeye çok yakın olduğunu haber veriyordu.

İpucunu almıştı.

“Biliyor musun? Bana anlatmana gerek yok.” Masadan doğrulurken anında zihnindeki düşüncüyü bastırmaya çalıştı. “Bazı şeylerin karanlıkta kalması daha iyidir, değil mi?”

İki çocuğun arasında bir ağız dalaşı başladığında Vi, bununla ilgilenmek için müsaade istedi. O geceyi gündeme getirmesine sebep olan şey neydi, bilmiyordu. Birkaç an dışında neredeyse eski... genç, eğlenceli ve biraz da âşık oldukları anlarda gibilerdi.

Rose, yarım saat sonra Vi'ye yaklaştı. “Tamam, o da neydi?”

Çocuklar keyifli bir şekilde o gecenin atıştırmalığını yaparken kullanmak için çalı topluyorlardı. Etraflarının yetişkinlerle çevrili olduğundan habersizlerdi.

“Ne neydi?” dedi Vi yalandan.

“Gergin bir konuşmayı gördüğüm zaman anlarım ve bu *beni* geriıyor.”

“Belki kızları tuvalete götürdüğün zaman zehirli bir sarmaşığa falan oturmuşsundur. Kıçın kaşınıyor olabilir. Olive bir baksın.”

“Birinin kıcı mı kaşınıyor?” Olive yaklaşıırken yalnızca cümlelerin sonunu duyabilmişti. Omzundaki ilkyardım çantasına uzandı. “Merhemim var.”

Harper da onun yanına yaklaştı. “Kimin kıcı kaşınıyor?”

“Rose’un,” diye cevap verdi Olive.

“Ona bir bakmalısın. Merhem var, değil mi?”

“Kıçım falan *kaşınmıyor*,” diye açıkladı Rose.

Dördü de birbirlerine bakıp kahkaha atmaya başladılar. Gözyaşları kurduğunda Olive dudaklarını araladı. “Ah, bu arada sihirli acemi birliğimiz için harika bir yer buldum. Ferah.



New York standartlarına göre izbe. En iyi yanı da zaten sihirli bir tsunami üstünden geçmiş gibi görünüyor. Yani Pırıltı, Sihirli Bir Çıldırış yaşadığında kimse fark etmeyecek.”

Vi ona baktı. “Destegin için teşekkürler, kardeşim. Sayende bedenime sıcak bir ürperti yayıldı. Ne zaman başlıyoruz?”

“Döndüğümüzün ertesi günü nasıl? Eğer koruyucu ayını kış uykusuna falan yatırmayı başarırsan.”

“Birkaç fikrim var. O an hangisi daha çok işe yarıyor göreceğiz.”

Genelde kaçmak için elindeki en iyisini kullanırdı.

Linc'in, Violet'la yaptığı sohbetin ardından feci şekilde dönüşmeye ihtiyacı vardı. Şekil değiştirenokrazi hakkında olan ya da kişisel hijyenini sorguladığı konuşma değil.

*Kan Karşılaşması.* O Kan Karşılaşması hakkında olan.

İçindeki pençeler onu zorlarken kurdu, her şeyi anlatmasını emreliyordu. Vi bunu, *onun* için endişelendiğinden yaptığını itiraf ettiğinde Linc, neredeyse kontrolü kaybetmek üzereydi. Kurt adam sevgisinden şüphe duyulmasını sağlayacak bir şey yaptığı için Vi kendi hayatını riske atmıştı.

Söylemek istediği çok fazla şey vardı ve sadece homurdanmayı başarabilmişti. “Tehlikeliydi.”

*Sherlock, hadi canım.*

Merkezdeki ilk gününde tanıştığı, beline gelen kartal çocuk Timmy bacaklarına çarparak Linc'in dikkatini dağıttı. “Uups. Üzgünüm, Alfa.”

“Endişelenme.”

“Hey, beni bekleyin!” Timmy, kampa ilerleyen arkadaşlarının arkasından seslendi. Koşularından ve Violet'ı bir koşu yapmak için daha ikna etme stratejilerinden bahsediyorlardı.



Linc güldü. Onların yaşında o da aynı böyleydi. Ağaçların üstünde uçuyor olmanız ya da pençelerinizin çamura sertçe saplanıyor olması fark etmez. Hayvan bedeniniz her zaman başka yerde bulunması güç bir özgürlükle gelirdi.

Koşudan döndüklerinde kamp alanı etkinliklerle dolup taşıyordu. Çocuklar ilk resmi kamp yemekleri hazırlanırken heyecanlı bir şekilde sohbet ediyorlardı.

Violet, yanından geçen on yaşındaki bir kurt çocuğun saçından küçük bir dal parçası aldı. "Hepiniz çok mutlu... ve çok kirli görünüyorsunuz."

"*Harikaydı*, Bayan Violet!" Timmy'nin geniş gülümsemesi, küçük yüzüne zar zor sığıyordu. "Alfa Thorne kuşuma nasıl dönüştürebileceğimi bana öğretti ve önceki denemelerimden *çok* daha kolaydı! *Ve* tek bir ağaca bile çarpmadım! Yani, bir tanesine yaklaştım ama gerçekten değmedim!"

Violet küçük çocuğa yandan sarıldı. "Beyin sarsıntısı geçirmediğin için mutluyum, teyzelerin de mutlu olacaktır. Neden diğerleriyle gidip temizlenmiyorsun? Birazdan yemeğe oturacağız."

"Tamam." Çocuk sekerek uzaklaşırken kızıl saçları sallanıyordu.

"Timmy'ye yardım etmen çok hoş." Bakışlarını Linc'e çevirdi. "Son zamanlar onun için kolay geçmiyor ve bunun, onun için önemli olduğunu biliyorum."

"Merak etmekten kendimi alamıyorum..."

"Neden şekil değiştirmekte sorun yaşadığını mı?" Vi, onun aklını okudu. "O altı yaşındayken ebeveynleri bir avlanma kazasında öldürülmüş."

Linc'in gülümsemesi soldu. "Yani 'avlanmak' derken..."

"Birileri spor olarak kartalları vurarak akşamlarını geçirmeye karar verdiklerinde, Eliase'ler hayvan bedenlerinde yemekten dö-



nüyorlarmış. Timmy o zamandan beri annesinin kardeşi ve onun eşiyle yaşıyor. Çocuğa tapıyor olsalar da normaller. Onlar...”

“Şekil değıştirme sorununa yardımcı olamıyorlar,” diye tahmin etti Linc.

Violet’in bakışları ondan ayrılıp diğerk çocukların arkasında yıkanma sırasını bekleyen küçük çocuğa çevrildi. “ÇTM’ye gelmesinin sebeplerinden biri de buydu... şekil değıştiren topluluğuyula daha fazla iletişim kurmak.”

“Timmy, onun yanında olduğun için şanslı.”

“Merkez demek istedin herhalde.”

“Eğer sen bir parçası olmasaydın ÇTM şimdiki gibi olmazdı, Violet. Sence Isaac, gönüllülükte senin odaklandığın kadar odaklanır mıydı?”

Vi, onunla tartışmaya girmedi ve elini yanağına uzattı. Linc’in saçına takılan kuru yaprağı alırken gülümsüyordu. “Biraz temizlenmesi gereken sadece çocuklar değilmiş, Bay Kurt Adam.”

Linc gülerek elini saçlarından geçirdi. “Muhtemelen evet. Birkaç gence, bir tavşanı nasıl takip edeceklerini gösterdim.”

Violet’in gülümsemesi soldu. “Savunmasız bir tavşanı avlamalarına izin mi verdin?”

“Ne? Hayır.” Güldü. “Adrian’ın üzerine atıldık. O tavşanmış gibi davrandık.”

Linc, konuşmalarına her ne kadar son vermek istemiyor olsa da aynı zamanda orman toprağı gibi kokmaya devam etmek de istemiyordu. Hızlıca temizlenmek için izin isteyerek eşyalarını bıraktığı çadıra döndüğünde başkalarının eşyalarıyla karşılaştı. Kendininkiler görünürde değildi. “Ne oluyor...”

“Eşyaların, arkadaşınınkilerle birlikte diğerk taraftakinde.” Melek, birkaç metre öteden ona bakarken dövmeli kollarını göğsünde birleştirmişti.



“Kim taşıdı?”

“Ben. Bu aldığımız tek, tek kişilik çadır ve zamanında gelen birisi kullanmalı.” Bax oradan ayrılmak üzere arkasını döndü.

Lincoln’ın ona müsaade etmesi gerekiyordu. Yine de peşinden gitti. “Seni kızdıracak ne halt yedim?”

“Suçluluk mu duyuyorsun, Thorne?”

“Suçluluk değil. Anlıyorum. Daha yürümeden beden dili okumayı öğrendim ve seninki de bana, bir gözüm açık uyumam gerektiğini düşündürüyor. Bir şansımı deneyip Violet’la ilgili olduğunu varsayıyorum.”

Meleğin çenesindeki kas şiddetle kasılıyordu. *Bingo.*

“Bak, önünü kestiğim için üzgünüm...” Aslında, hiç de üzgün değildi. Birilerinin Violet üzerinde hak iddia ettiğini düşünmek bile sadece önünü değil; başını, omurgasını ve onarılamaz zarar görecekt tüm organlarını kesmek istemesine sebep oluyordu.

“Önümü kestiğin için mi?” diye meydan okudu Bax. “Bunu mu yaptığını düşünüyorsun?”

“Ya da kanadını. Artık nasıl söylemek istiyorsan.”

“Ona karşı hislerim olduğu için mi senden hoşlanmadığımı sanıyorsun?”

“Öyle değil mi?”

Gözleri olan herkes onunla Vi’nin yakın olduğunu anlardı. Bunun kendisini rahatsız etmediğini söylese Linc yalan söylemiş olurdu. Lanet olsun, Vi’yle aralarında gerçek bir şey yoktu bile ama kıskançlık kesinlikle onun içine yer etmişti.

Bax, kimsenin onları duyamadığına emin olmak için etrafa baktı. “*Değil tabii.* Violet benim için kardeş gibi. İçimdeki ağabeylik, senin kafanı omuzlarından kopartmak istememe sebep oluyor.”



"Ne için? Nefes aldığım için mi?"

"Sizinle ilgili bir şeyler var. Henüz çözemedim ama siz birbirinize yaklaştığınızda havada bir şeyler değişiyor. Harper'ın aksine ben, bunun feromon olduğunu düşünmüyorum."

"Melek hissiyatın seni uyardığı için kafamı kesmeyi mi planlıyorsun?"

"Onu kullanıyorsun, Thorne. Bu durumla ilgili doğru olmayan bir şeyler var ve arkama yaslanıp başka türlü davranmayacağım."

Bir öfke, kollarındaki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu. "Art niyetim olmadan onunla ilgilenemeyeceğimi düşünecek kadar arkadaşını küçük mü görüyorsun?"

"Violet'ı şu ankinden daha çok sevemem. En iyisinden başka bir şeyi hak etmiyor. Bu da sen değilsin. Alınma."

Alçak bir hırıltı, Linc'in boğazından yükseldi. "Nedense 'alınma' demen, bunun oldukça saldırgan bir şey olduğunun göstergesi."

"O zaman seni gücendirip gücendirmemenin umurumda olmaması güzel bir şey. Sen, Kuzey Amerika Alfasısın. İşin sonunda incinebilecek tek bir kişi var ve o sen değilsin."

"Bilinçli ya da bilinçsiz, onu incitmeye hiç niyetim yok."

Bax bir adım yaklaştığında neredeyse burun burunaldı. "Senin için, bu doğru olsa iyi olur. Eğer bir Lincoln Thorne kazazedesi olursa, seni parçalara ayırıp her bir parçanı dünyanın farklı ucuna uçururum. Kralın tüm adamlarını geçtim, bir yapboz şampiyonu bile parçalarını tekrar bir araya getiremez. Anlıyor musun?"

Başını salladı. "Anlıyorum... ama eğer Violet'la arama girersen seni, hiç kimsenin tekrar birleştirmeye yeltenmeyeceği kadar çok parçaya bölerim. *Anlıyor musun beni?*"



Bunu söylerken ciddiymi.

Birbirlerinin karşısında durmuşlardı ve ikisi de ilk geri çekilen olmaya niyetli değildi. Linc'in kurdu dışarı çıkıp derdini anlatmak için çaba sarf ederken sonunda melek, Violet'ın bir grup çocukla konuştuğu yere ilerlemeye başladı.

Piç, gecenin çoğunu da orada geçirdi. Ancak Vi'ye bir noktada sataşmış olmalıydı çünkü iki saatin ardından, Linc, çıtırdayan ateşin başında onun yanını boş görünce şaşırdı.

Dokunulmamış çikolata ve krakerle dolu bir tabağı alarak Vi'ye doğru ilerledi. "Burası boş mu?"

Yoğun kirpiklerinin altından ona bakarken dudakları kıvrıldı. "Sana, bir çikolataya mâl olur."

"Mekândaki en iyi yer için küçük bir fiyat." Boş yere oturarak bacaklarını önüne doğru uzattı. Bakışları, Vi'nin iki krakerin arasında ezmeye çalıştığı yanmış marşmelova döndü.

Linc kahkaha attı. "Ağzına atmaya hazırlandığın şey bir marşmelov mu, yoksa volkan taşı mı?"

Hazırladığı şey dudaklarına birkaç santim kala durdu. "Sen eğlenmene bak, kamp tatlısı yapmanın tek yolu budur. İslî, toprağımsı bir tat veriyor. Ne de olsa bir doğasever olduğun için bunu da seveceğini düşünmüştüm."

"Ah, bir doğaseverim ama kendi dişlerimi mümkün olduğu kadar uzun süre tutmayı da istiyorum. Marşmelovu uygun şekilde kızartmanın tek yolu altın orana ulaşmaktan geçer. Dışarıdan sıcacık ve içeriden vıcık vıcık." Bulutsu şekeri bir çubuğa takarak ateşlerin birkaç santim üstüne yaklaştırdı. "İşin sırrı, direkt ateşle temastan *uzak* tutmak. Çok yakın olursa... volkan taşın olur."

"Sen kendine yap, ben kendime." Vi, bakışlarını ondan ayırmadan yanık atıştırmalığından büyük bir ısırik aldı. Çenesini,



salyangoz hızında hareket ettiriyordu. Bir noktada, bir şeyler çatırdadı. "Bak. *Lezzetli.*"

Linc gülümsemesini zar zor bastırıyordu. "Güzel, ha?"

"En iyisi." Vi'nin yutkunmaya çalışırken gözleri yaşardı ve başarısız oldu.

Linc kahkaha atarak yedek peçetesini uzattığında Vi, dönüp ağzındakileri çıkarınca daha çok güldü.

"Hatırladığımdan çok daha kötüymüş."

"Bunu dene." Mükemmel şekilde kızarmış marshmelov, çoktan eriyen çikolata ve iki krakerin arasında ustaca sandviç olmuştu.

"Seninkini çalamam."

İkiye bölerek bir tanesini Vi'ye uzattı. "Artık ikimiz de mükemmelliğin tadına bakabiliriz."

"Madem ısrar ediyorsun." Vi bir ısırık aldığında bu sefer *lezzetli* bir lokmayı gerçekten yutkundu.

Linc'in aleti, seks sırasında her bir yalama, ısırık ve iniltiyi hayal ederek kıpırdanmaya başladı. Stratejik olarak pantolonunu düzeltti. "Güzel mi?"

"Bu aşırı lezzetli. Kendi yöntemimdeki hataları gördüm." Küçük bir çikolata parçası dudağının kenarında kaldı.

"Şurada biraz şey var..." Linc, kendi ağzına dokundu.

"Burada mı?" Vi yanlış noktayı ovuşturdu.

"Birazcık solda."

Tekrar sildi. "Oldu mu?"

Daha çok yaymayı başarmıştı.

"Yapabilir miyim?" Vi başıyla onayladığında Linc, yanağına uzanarak başparmağıyla bulaşan çikolatayı sildi.

"Aldın mı?"

Evet, almıştı... ve ona dokunmaya devam etmek istemediğini söylemek yalan olurdu.

Dudaklarının tadını ilk kez alalı iki uzun, eziyet dolu gün olmuştu ve bu mesafeyi kapatıp tekrar tadına bakmamak Linc'i kahrediyordu. Violet. Marşmelov. Çikolata. Ve hepsi.

Vi çok kibarca yanağını, onun avcuna yasladı.

Çok yumuşaktı. Çok davetkâr. Bedenleri birer mıknatıs gibi birbirlerine çekilirken tamamen bir araya gelmelerine santimler kala o mıknatıslar uzaklaştırıldı.

"Bayan Violet!" Misha onlara yaklaşıırken bir şeyleri böldüğünün farkında değildi. Sekiz yaşındaki kızın azimli bakışları ikisinin arasında gidip geldi. "Artık hayalet hikâyeleri anlatabilir miyiz? Ağabeyim bana, erkek izci kamp gezilerini anlattı. Hep korkunç hikâyeler anlatırlarmış ve bence biz de yapmalıyız."

Yanaklarına yükselen hafif pembelikle Vi, dikkatini küçük cadıya verdi. "Bunun iyi bir fikir olduğuna pek emin değilim. Ekibimizdekilerden bazıları çok genç. Korkabilirler."

"Çoktan herkesle konuştum ve kabul ettiler."

Violet ikna olmuş görünmüyordu. "Bundan emin değilim—"

"Ah, lütfen, lütfen, lütfen. Büyük çocuklara, çok korkunç şeyler anlatmamalarını söylerim. *Lütfen*, Bayan Violet! Yeni gelen gönüllüleri artık iddiaya girerek kandırmaya çalışmayacağıma yemin ederim, *lütfen*!"

Linc nazikçe Violet'ın omzuna vurdu. "Hadi ama Bayan Violet. Bu çocuklar ne kadar gerçek bir kamp ateşinin etrafında birbirlerine korkunç hikâyeye anlatabilecekler ki?"

"Aynen!" Misha neredeyse heyecandan havalara uçacaktır.

"Tamam," diyerek pes etti Violet sonunda. "Ama kan ya da vahşetle ilgili hiçbir şey olmayacak."

Misha sadece köpeklerin ve kurtların duyabileceği kadar tiz bir sesle çığlık atarak müjdeli haberleri arkadaşlarına vermek için koşmaya başladı.



Violet'in dudakları, uyarırcasına kıvrıldı. "Çocuklar, uyuyamayacakları kadar korktukları için çadırıma geldiklerinde, onları sana göndereceğim."

"Çok hoş karşılanacaklar. Adrian tüm gece horlarken çok uyuyabileceğimi zannetmiyorum. Herif bir aslan olabilir ama lanet bir boz ayıdan beter horluyor."

Violet'in kahkahası, Lincoln'ın da dudaklarının kıvrılmasını sağladı. İçten içe eğer birisi uyuyamadığı için çadırına gelecekse, o kişinin Vi olmasını istiyordu.

## *Sihirli Çakıl Taşları*

**İ**ki yüz yetmiş kiloluk ayıya dönüşen birisi için Koruma Leo'nun, hiç beklenmedik yerlerden bir anda çıkma konusunda şüpheli bir cadı becerisi vardı.

Cheesequake'den döndükleri günün ertesinde Vi, metroda ikinci durağına geldiğinde adam normal bir şekilde metroya binmiş ve rahatça onun karşısındaki boş koltuğa yerleşmişti. Vi'nin ikinci kaçış denemesinde, o daha taksiye bile binmeden Olive'in apartmanının önünde bitmişti.

Bugünse Olive ve Rose'la planladıkları buluşmaya iki saat kala, adam aceleyle arabasını Vi'nin apartmanındaki asansörün karşı tarafına park etmişti. Artık yetmişti. Bu şekil değiştirene dur demenin vakti gelmişti.

Vi, evinin kapısını açtı.

Apartmanda ilerlerken Leo anında dikkat kesilmişti. "Bayan Maxwell. İyi misiniz? Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

"Hayır." Bayan Powers'ın kapısını tıklatmaya hazırlandı. "Sadece biraz çay içip yanağımı sıkması için yaşlı komşuma uğrayacağım."

Adam başını sallayarak geri çekildiğinde Bayan Powers kapıyı açtı. "Violet! Ne hoş bir sürpriz! Senin için ne yapabilirim?"



"Bunu sormanız bile çok komik, Bayan P." Leo'ya çarpık bir şekilde gülümsedikten sonra fısıldadı. "Yangın çıkışınızı kullanabilir miyim?"

Tanrıça aşkına, komşusuna bayılıyordu. Kadın kenara çekilirken gözünü bile kırpmadı. "Benim kaçışım, senin kaçışındır."

Vi, Leo'ya hafifçe el sallayarak komşusunun evine girdi ve Rose'a hızlıca bir mesaj atarak kendisini arka taraftan almasını söyledi. Bayan Powers'la çay içmeyi bitirdiklerinde kardeşi Audi'sini köşeye çekmişti.

Vi, külüstür yangın çıkışını kullanırken Rose, başını pence-  
reden uzatarak kahkaha attı. "Neden *komşunun* yangın çıkışın-  
dan kaçtığını bilmem gerekiyor mu?"

"Çünkü şehirden gelip hâlâ benim yangın merdivenimi de-  
ğiştirmediler ve bileğimi kırmak istemiyorum... ya da başka bir  
yerimi."

"İşe ne yapıyorsa onu yapacaksın."

"Çaresiz anlarda. Yaratıcı çözümler." Yere atladıktan sonra  
ellerini kot pantolonuna silerek yolcu koltuğuna geçti. "Olly  
nerede?"

Rose çenesiyle GPS'i işaret etti. "Çoktan orada, koruyucu  
tılsımları yerleştiriyor."

"Bunun için canını dişine takıyor, değil mi?"

"Dalga mı geçiyorsun? Bu, çözemediği bir yapboz ve onu deli  
ediyor. Seni sihirli parkurlarda koştururken, bu fikri onun aklı-  
na kendinin soktuğunu unutma."

"Peki o içindeki çavuşu güçlendirirken sen ne yapıyor ola-  
caksın?"

"Patlamadan kalanları izliyor olacağım."

Violet şakayla karışık kardeşinin bacağına vurdu. "Moral ko-  
nuşması için teşekkürler, cadı!"

“Yani manevi destek için orada olacağım!” Rose kahkaha attı. “*Ve* arkada bıraktığınız dağınıklığı temizlemek için. Ayrıca ya sana destek olacaktım ya da Bağ Kurma Seremonisi işleriyle uğraşacaktım. Açıkça bu kazandı.”

“*Uğraşmak* mı?” Kardeşinin profilini inceledi. “Bu hazırlık yaptığın için *mutlu* olman gereken, *zorunda* olmayacağın bir şey olmamalı mı?”

Boş İfade Kraliçesi Rose, parmakları bembeyaz kesilene kadar sıkıcı direksiyonu tuttu. Bu, üçüzünün bir şeyleri içinde tuttuğu anlamına geliyordu. Gerçek bir Yüce Cadı olarak, asla kendi sorunlarının *yükünü* başkalarına atmazdı.

“Benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?” diye hatırlattı Vi nazikçe. “Durmadan seninle uğraşmayacağımı söyleyemem ama her zaman dinlerim ve eğer yapabileceğim bir şey varsa...”

Rose’un bakışları sokaktan ayrılmıyordu. “Biliyorum.”

“Yine de bana neler döndüğünü söylemeyeceksin.”

“Kendi başıma halledebilecekken neden seni sıkayım ki? Ayrıca harlanan sihrin ve Konsey’in, seni Cadı Bağ kurman için zorlaması, üstüne *bir de* hayatında yeni bir adam varken zaten yeterince meşgulsün. Üstüne daha fazla yük eklemeyeceğim.”

Linc’in *hayatındaki yeni adam* olduğunu inkâr etmek dilinin ucuna gelse de yapamadı. Onun *ne* olduğundan emin değildi. Bir plan, kesin beklentileri olan bir anlaşma yapmışlardı... ama bunların hiçbirisi, kapının önünde ateşle mühürlenmiş öpücükleri ve çıplaklık telkinlerini içermiyordu.

Vi, onu özlediğinden bahsetmiyordu bile. Ayrı geçen iki gün, iki yıl gibi gelmişti.

İnsanların çoğu iş ortaklarını özlemez ya da kendi koydukları “seks yok” kuralı yüzünden kendilerini azarlamazlardı. Vi, son yirmi dört saatte bunu çok kez yapmıştı.



Sihirli Acemi Kampı için daha uygun bir vakit olamazdı. Bir dikkat dağınıklığına ihtiyacı vardı ve o da Lincoln da anlaşılmayı yaparken niyetlendikleri kendi sebeplerine odaklanmalıydı.

Otuz dakika sonra GPS, Olive'in "harika mekân" dediği yere geldiklerini haber verdiğinde, Vi'nin kaşları resmen saç köklerine kadar havalandı. "Vay be. Kullanılmayan boş bir spor stadyumu mu?"

Aslında bir spor stadyumu daha küçük olurdu.

Çoktan unutulmuş dikiş fabrikasının önünde yüksek çöp kutuları yığılmıştı ve henüz kırılmayan ve panolarla kaplı camların üzerinde bir kir tabakası vardı. Büyük. Rutubetli. Uğursuz. Mekân bir "acemi birliği" değil de "korku filmi" gibi görünüyordu.

Demirken ön kapı gürültülü bir gıcırtyla açıldığında Olive dışarı çıktı. Yüzünde kocaman bir gülümseme, boynunda da plastik bir düdük vardı. "Bu mekân harika değil mi?"

"Burası... büyük."

Olive omuz silkti. "Alana ihtiyacımız vardı."

"Ne için? Eğilip saklanmak için mi?"

"Tam olarak. Bu mekân da o kadar terk edilmiş ki fareler bile gelmiyor. Yine de ekstra önlem almak adına bu adresi bilmeyen herkesi kovma büyüğü yaptım."

Olive kendini aşmış, içerideki alanı üçe bölmüştü. Sol taraftaki uçta kendini savunma mankenleri, sağ tarafın yarısında okçuluk kampında kullanılanlara oldukça benzeyen yarım düzine hedef vardı. Öndeki daha küçük üçüncü kısımda meditasyon mumları ve rahat bir halı vardı.

Vi, kardeşinin inanılmaz olduğunu biliyordu ama gerçekten kendini aşmıştı. "Bu kadar kısa zamanda bunları yapmış olmana inanamıyorum."



Olive hafifçe omuz silkerek bu iltifattan sıyrıldı. “O lanet yasa *henüz* yasal bir boşluk bulamadım, en azından sihirli güçlerini biçimlendirebilirim.”

Vi, avuçlarını ısıttı. “O zaman hadi yapalım. Esneme hareketleri yapmam, koşmam falan mı gerekiyor?”

“Destek bekliyoruz.”

Vi, kimden bahsettiğini soramadan ağır demir kapı açıldı ve Harper’la Bax içeri girdi.

İblis, meleğin karnına vurdu. “Bak! Kızımızın bu sefer kaçabileceğini söylemiştim! Bay Kasvetli Kanatlar, ayı korumandan kaçamayacağını düşünüyordu ama ben, sana inanıyordum. Her zamanki gibi.”

Bax alayla güldü. “Bu yüzden mi bir saat sonraya spa randevusu oluşturdun? Onun başarabileceğine inandığın için mi?”

Harper, ona dilini çıkardı.

Vi, kardeşlerine döndü. “Sevdiğim tüm insanların bir arada olmasından hoşlanmadığımdan değil ama neden seyircimiz var?”

Olive, Vi’yi kendini savunma mankenlerine doğru sürükledi. “Çünkü Rose’la ben sihir akışını araştırırken, Bax’le Harper da Pırıltı’yı çıkıp oynamaya ikna edecek.”

“İkna mı edecekler?”

“Tüm şehre sihir yayarak gezmiyorsun. Yüzde doksan beşi iş sırasında oluyorsa, değil mi? *Potion’s Up* ve o sokak arasında gücünü tetikleyen bir şey var, ne olduğunu çözmeliyiz.”

“Birkaç kez başka yerlerde de olmuş olabilir...” diye itiraf etti Vi tedbirli bir şekilde.

Tüm gözler ona döndü.

“Kim? Neden? Nerede? Ve ne zaman?” diye sordu Olive.

“Kim, Lincoln. Neden, bozguna uğradığım için. Nerede, evimin kapısında. Ne zaman, son buluşmamızdan sonra.”



Herkes ona bakıyor ve bekliyordu...

"Öpüştüğümüzde bizi bir tür büyük mor bir balonun içine aldım."

Olive düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Ne kadar büyüklükten bahsediyoruz?"

"İnsan boyutunda bir hamster topu gibi? Farkına varmam biraz vakit aldı ama fark ettiğimde bir elektrikli süpürge tarafından çekiliyormuşçasına kaybolmadan önce bozuldu."

"İlginç. Tamam. Bunun üzerine çalışabiliriz. Yapmamız gereken tek şey o ânı yeniden yaratmak." Bakışlarını Bax'e çevirdi. "Sence sen—"

"Baxter'ı öpmeyeceğim!" Vi'nin sesi korkuyla birkaç oktav yükseldi. "Olmaz. Mümkün değil. Hayır. Bu... ıyy."

Devasa kollarını göğsünde birleştiren Bax, ona alınmış bir bakış attı. "Şunu bil, ben fevkalade öpüşürüm."

"Eminim öyledir... Yine de seni salatalığa fıstık ezmesi sürerken gören biriyle asla öpüştüğünü sanmıyorum. Bunu yapmayacağız."

Harper, Vi'nin yanağına gürültülü bir öpücük kondurdu. "Tamam. Ben gönüllüyüm. Büz dudaklarını, kapkekim."

Vi güldü. "Teklif için teşekkürler ama aynı sonucu alabileceğimizi sanmıyorum. İkinizi de seviyor olsam da siz—"

"Lincoln Thorne değiliz," diye tamamladı Bax. Herkes, Vi'nin düşüncelerinin farkındaydı ve bu onları heyecanlandırmıyordu. "O, Rose'un partisinde karşılaştığın Alfa, değil mi?"

"Evet ama bu onunla ilgili değil. En azından tamamı değil," diye ekledi herkes Lincoln'ı da davet etmek gibi garip bir fikre kapılmışçasına ona bakınca. "Pırlıtlı, ara sokakta görünür olduğunda o etrafta değildi. Ben vardım, kız vardı ve şerefsiz eski sevgilisi vardı. Ben parladıktan sonra Lincoln ortaya çıktı."



Olive, gözlüklerini burnuna doğru itti. “Belki sihrin özellikle Linc’e değil de duygusal dalgalanmalara bağlıdır. Korku. Heyecan. *Stres*. Suyu dalgalandıran çakıl taşları gibi.”

Vi tek kaşını kaldırdı. “Yani sence sihirli çakıl taşlarım mı var?”

“Demek istediğim, eğer tüm duygularından arınıp etrafta Yanardağ Tanrısı Vulcan gibi gezmek istemiyorsan bunu kontrol altına almalısın. *Basit* bir şekilde değil, gerekirse elektrikli çitlerle bunu içeride tutmalısın. Eğer şimdiye *kadarki* herkesten daha kontrollü davranmazsan Konsey’in, seni Cadı Bağı’ndan azat etme fikriyle ilgilenmelerinin imkânı yok.”

“Nasıl da güzel haber veriyorsun...”

Yine de Olive haklıydı. Sihrini kontrol etmek yeterli değildi. Ondan önceki bütün cadılardan daha iyi bir şekilde sihrine *sahip* çıkmalıydı. Edie’den bile.

“Nereden başlıyoruz?”

Üç saatin sonunda Vi, sorduğuna pişman oldu. Nefes nefese iki büklüm olduğunda gözlerine damlayan terleri sildi. Ter damlaları gözlerini yakıp görüşünü bulanıklaştırıyordu. Ancak bu, kendisi ne kadar kötü durumda olursa olsun Bax ve Harper’ın beş kat daha kötü görüldüğü gerçeğini değiştirmiyordu.

Melek ve iblis, halıyla kaplı zemine uzanmışlardı ve Bax, her nefesinde hırıltılı sesler çıkarıyordu. Harper, yüz üstü yere yatmış ve çoktan uykuya dalmış gibi görünüyordu.

Vi kendini aralarına bıraktı. “Bu işe yaramıyor. Sutyenimi çıkarıp beyaz bayrak gibi sallayacağım ama arkama uzanıp açmak için bile çok yorgunum.”

“Hayır!” Olive tıpkı bir amigo gibi topuklarının üzerinde sıçırıyordu. “Bu sefer neredeyse oluyordu! Çabalarımızın birazcık kalp masajına ihtiyacı var.”



Harper inledi. "Eğer buna daha çok devam edeceksek *benim* kalp masajına ihtiyacım var. Enerjimi toplamak için sürünerek *Lace and Leather*'a\* gideceğim."

Vi, en yakın arkadaşının elleri ve dizleri üzerinde sürünerek bir seks kulübüne girdiğini düşününce güldü.

Son üç saatin büyük bir kısmında Bax ve Harper, onun doğaüstü idman arkadaşları olmuşlardı. Harp, bir iblis ve duygu manipüle etme uzmanı olarak Vi'nin o gece ara sokaktaki korkusunu kolayca taklit etmişti ama Bax, o kadar da şanslı değildi. Sihirli canlandırmaları sırasında birinin, tehdit unsurunu oynaması gerekmişti ve onu seçmişlerdi.

"İyi olduğuna emin misin?" Vi, Bax'ın yanan tişörtüne baktı. Son pratiklerinde Pırıltı neredeyse birkaç önemli parçasını yakacaktı. "O son yıldırım işi—"

"Huzurlu hissettirmeyecek kadar yakınım mı geldi?" Bax alayla güldü. "Evet. Bir dahaki sefere yangın söndürücü getirmemi hatırlatın."

"Bir dahaki sefere mi?" Vi yüzünü asarak oturur pozisyona geldiğinde iki kardeşinin de başlarını eğip bir şeyler mırıldandıklarını fark etti. "Lütfen bunu tekrar yapmayacağımızı söyleyin. Çok arkadaşım yok. Yoklukta bulduğum arkadaşlarımı da sihirle çarpmayı kaldıramam."

"Ayy, bizi seviyorsun." Harper dengesiz bir şekilde ayağa kalkarak Vi'nin eline uzandı ve onun da kalkmasına yardım etti. "Bence Bax'ın yanık izleri, yapacak çok işimiz olduğunu kanıtlıyor."

"Harper haklı," diyerek katıldı Olive. "Biraz daha pratik ve günlük meditasyonla, sihrini hiç sorun olmadan dizginleyeceksin... ya da en azından ilk olarak saldırıp sonra sakinleşmeyeceği bir duruma getireceksin."

\* Amerika'daki bir striptiz kulübü —çn.



Rose başıyla onayladı. “Ayrıca ona, saatli bombaymış gibi davranmamaya çalışman gerekiyor.”

“Ciddi misin? *Bu* saatli bomba! Son üç saattir uyuyor muydunuz?” Bakışları yerde yüz parçaya bölünen cep telefonuna döndü.

Harika bir müşteri hizmetleriyle karşılaşsa bile tamir etmek mümkün değildi.

“Saat kaç?” Bax’ın kolunu tutarak saatine baktı. “Lanet olsun. Ayı korumam, kurda haber uçurmadan önce gitmeliyim. Ayrıca duş almam, ağrı kesici içmem ve dinlenmem de gerekiyor... ki sırası önemli değil. Eğer yapabilirsem hepsini eş zamanlı yapacağım.”

“Ama sadece üç saattir buradayız!” diye şikâyet etti Olive. “Eğer sihir işinden fiziksel olarak sıkıldıysan biraz meditasyon yapabiliriz.”

“Bak, kardeşim. Dudaklarının oynadığını görüyorum, ağzından çıkan sesleri duyuyorum ama beynim, hepsini bir araya getiremeyecek kadar bitik.” Üçüzüne sarılırken burnunu, Olly’nin tatlı tarçın kokulu saçlarına gömdü. “Bunun için teşekkür ederim ama ben senin gibi bir süper insan değilim. Dinlenmem gerek.”

“Tamam. Yarın tekrar edebiliriz.”

“Tüm gün ÇTM’de olacağım ve sonra da tüm gece *Potion’s Up*’tayım. Belki cuma?”

“Bay Ayaklı Seks’le görüşmeyecek misin?” Harper kaşlarını oynattı. “Belki de bu akşam kafanın gidik olmasının sebebi budur. *Benim* sihrim, aşna fişne yapmadığım zamanlarda daha gergin bir hal alıyor. Kendine bir seks konuşması ayarlamalısın.”

“Bir seks konuşmasına ihtiyacım yok. Aslında, Linc’le birbirimizi bir daha ne zaman görürüz, onu da bilmiyorum.



Döndüğümüzden beri programlarımız pek birbirine uymuyor.”

Denemişlerdi ama Chesapeake’de her yalnız kaldıklarında olduğu gibi birisi onları bölmüş, plan yaptıkları sırada bir şey çıkmıştı. Belki Harper’ın seks araması önerisinde haklı bir yan vardı. Belki plan yapmamaları, akışa bırakmaları gerekiyordu. O zaman birkaç dakikalık görüntülü aramalardan fazlasına ulaşabilirlerdi.

Vi, Harper’a ve kardeşlerine veda ederken her biri büyük fiyaskosuna karşın kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışmıştı. Bunun için onları seviyordu ama bu, sükuneti düşünerek meditasyon yaparken etrafında yanık izleri bırakmaya devam edeceği gerçeğini değiştirmiyordu.

Bax’in motosikletinin arkasında eve dönerken Vi, bunların hiçbirini umursamadı. Sıkıca tutunarak yanaklarını yalayan rüzgârın tadını çıkardı ve apartmanına ulaşana kadar tüm negatif düşüncelerinden kurtuldu.

Vi, motordan indikten sonra kaskı, arkadaşına uzattı. “Bıraktığın için teşekkürler. Ben... sorun ne?”

Bax’in bakışları, Vi’nin arkasındaki bir şeye odaklanmıştı. Motoru kapatarak, Vi’yi kaldırımında takip etmeye başladı. “Sanırım biraz daha kalacağım.”

“Sen ne...” Acemi Birliği sayesinde on iki yıllık bir kış uykusundan uyandığını tahmin ettiği sihri tüm bedenini farkındalıkla sardı.

Lincoln, apartmana yaslanmış, tıpkı Central Park’ta para kazanmak için heykel taklidi yapan insanlara benziyordu. Yaklaşmak için hiçbir harekette bulunmadı. Ellerini ceplerine sokmuş, bakışları ateşli insan kahvesinden çarpıcı kurt altın rengine doğru parlıyordu.

*Büyüyü yedim.*



“Belki de bana gitmeliyizdir...” Bax’ın eli, Vi’nin dirseğine sarılmış, onu tekrar motora götürmeye hazırdı.

“Ve ne yaparız? Boş duvarlara mı bakarız? Alınma ama senin evin, benim için fazla sade. Eve bıraktığın için teşekkürler ama buradan sonrasını ben hallederim.”

Gözünü kırpmıyordu bile. “Pek emin değilim—”

“Bax.” Şefkatle arkadaşının göğsüne hafifçe vurdu. “Gidip kendilerini koruyamayan birilerini koru. Ben iyiyim. O sadece biraz iri bir köpecik.”

“Onu duydun, melek.” Linc duvardan doğrularak onlara yaklaştı. “Gitme vaktin geldi.”

“Susar mısın?” Vi dönüp ona baktığında huzursuzluğu, sihrinin birkaç seviye yükselmesine sebep oldu. “Eğer *onun* fazla korumacı saçmalıklarını kafam kaldırmıyorsa, *gerçekten* seninkileri de kaldırmıyor.”

Linc birkaç santim ötede dururken gözleri alev alevdi.

“Buraya ne oldu böyle?” Alçak, gürleyen hırıltısının yanı sıra yanağına değen başparmağının dokunuşu kuş tüyü gibi hafifti. “Yaran var.”

“Muhtemelen motordayken bir şey çarpmıştır.”

“Bundan emin misin?”

Bax yaklaştığında göğsü resmen Vi’nin sırtına çarpıyordu. “İma ettiğin şeyin hoşuma gittiğini sanmıyorum, *kurt*.”

“Ben de taktığımı sanmıyorum, *melek*.”

Birbirlerine delip geçecek sert bakışlar atarken resmen Vi’yi aralarında sandviç yapmışlardı.

Vi iç çekti, yorgundu. “Pankek olmayı riske atamayacak kadar kıvrımları seviyorum ve siz ikiniz gidip bensiz sidik yarıştırın. Kimin kazandığını söylersiniz. Bir daha düşündüm de söylemeyin.”



İkisinin arasından çıkarak apartmana yöneldi.

"Acele etsen iyi olur, Thorne," dedi Bax alayla. "Kapıyı tutacak ruh halinde olduğunu sanmıyorum ve kısa bacaklı birine göre çok hızlıdır."

Vi sıırttı. İstedığı zaman ya da Harper ve Rose'la alışveriş yaparken ayakkabı mağazasında onlara yetişmek zorunda olduğunda gayet hızlı koşardı.

Küfrederek Lincoln onu takip etti. Aparmanın kapısı kapanmadan son anda yakalayabilmişti. İçeri girdiği an, Vi çoktan ilk merdivenleri çıkmıştı. Linc dairenin kapısına ulaştığındaysa o kapıyı aralık bırakmıştı.

"Violet..."

"İçeri girene kadar olmaz. Her yerde kulaklar var."

O sırada Bayan Powers'ın kapısı kapandı.

Vi'nin etrafında dönmeye başlamak için küçük antreye girmeyi bekledi. "Öyle sıvışarak ne halt yediğini zannediordun?"

"İlk olarak, sıvışmadım." Vi, anahtarlarını televizyon standına bırakarak bir şişe su almak için mutfığa yöneldi.

Lincoln da onu takip etti. "Ergen gibi pencereye tırmanmadın yani?"

"Hayır, sorumluluk sahibi bir yetişkin gibi yangın çıkışından tırmandım ama konu bu değil."

Linc kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. Lanet olsun, orada tamamen öfkeli ve somurtarak durması çok seksi görünüyordu ve... Vi, neden pencereden kaçarak gitmesi gerektiğini hatırladığında düşüncelerini toparladı.

Suyundan bir yudum alarak ona döndü. Ters bakışa, ters bakış. "Günün yirmi dört saati peşimde gezecek bir gölgeye ihtiyacım yok. Şahsen buna hiç ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum."



“Bu tartışmaya kapalı çünkü paparazzinin haber almak için neler yapabileceğini gördük ve biz anlaşmamız devam ettikçe bu durum artacak. Eninde sonunda, sadece paparazziler olmayacak. Lincoln Thorne hayran kulübünün üyeleri olmayan birçok insan da olacak.”

Vi alayla güldü. “İşte *buna* inanırım.”

“Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun?” Linc’in gözleri altın rengiyle parladı. “Eğer Yaşlılar, benim ve diğer Alfaların ne yaptığımızı fark ederlerse sence ne yaparlar? *Bizim* peşimize mi düşerler? Hayır. Hayır, babamın hukuk kurallarını takip edeceklerdir ve bu da önemsedığımız tüm insanların peşine düşecekleri anlamına geliyor.”

Lincoln’ın ileriye doğru attığı her adımda Vi de geriye adım atıyordu, ta ki kışını tezgâha çarpana kadar. Linc’in, onu inciteceğini düşündüğünden değil. Lincoln Thorne birçok şey olabiliirdi; kibirliydi, kendini beğenmiş ve aşırı sinirli biriydi ama ne bir karıncayı ne de bir kadını incitirdi.

Linc, ellerini Vi’nin kalçalarının yan tarafından tezgâhın iki yanına uzattığında etkili bir şekilde onu kafese almıştı. “Bunun için ne söyleyeceksin, prenses?”

“Zamanından önce Yaşlılar’ı kızdırmasan iyi olur.” Vi, bedeninden yükselen sihirli sıcaklığı görmezden gelerek ona bakıyordu.

“Bunu neden mümkün olduğunca zorlaştırmaya çalışıyorsun? Bazen yaptığın şeyler öyle—”

“Öyle ne?” Vi’nin bakışları, artık kendinden birkaç santim ötede olan dudaklara çevrildi.

İlk öpücüklerinden bu yana her an, bunu hayal etmişti. Cidden. Gördüğü rüyalarda. Hayallerinde. Seksten mahrum kalan hayal gücünde ikisi de yalnız ve çıplaklardı.



"Bazen nasıl şeyler yapıyorum, Bay Kurt Adam?" Vi, aniden kuruyan dudaklarını ıslatma düşüncesiyle alt dudağını yaladı.

Lincoln'ın dikkati, bu hareketi izlemek için dağılmıştı. "Bazen beni kırılma noktama getiriyorsun."

Linc, burnunu Vi'nin boyun girintisine gömerken bedeninden mırıltıya benzer bir ses çıktı. Çok yakındı ama değmiyordu. "Kurdumun kontrolünü almak için yıllarımı harcadım ve sen hayatıma döndüğünde o, tekrardan azgın ve sinirli bir yavruya dönüştü."

Vi'nin beyni durmuş gibiydi.

"Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey onu memnun etmiyor." Linc, nazikçe omzunu ısırdıktan sonra hafifçe sızlayan noktayı öptü. "Çünkü ona istediği şeyi vermiyorum. *İstedığımız şeyi.*"

Vi'nin kalbi tekledi. Sanki New York Maratonu'nu bitirmiş gibi göğsü hızla inip kalkıyordu. "Ne istiyorsunuz?"

"*Seni.*"

Pırıltı kendini bıraktı.

Sihir ağır bir şekilde havaya dolarken mor ve altın rengi enerji, Vi'nin teninin her bir yanını sarıyordu. Sanki Lincoln'a uzanmış gibi bir parçası filizlendi.

"Kuralı geri alıyorum," diye fısıldadı Vi çok düşünmeden.

Lincoln Thorne'a dokunmayı, bir sonraki nefesini almaktan daha çok istiyordu. Ellerini üzerinde hissetmek, sıcaklığının tadını çıkarmak ve *üzerinde* olmak istiyordu. Linc'in altın parıltılı gözlerine baktığında, kendi arzularının dosdoğru kendisine baktığını gördü.

Leo, Violet'ın onu atlattığını söylediğinde Linc de kurdu da akıllarını kaybetmek üzerelerdi. Şimdiyse Vi, karşısında dur-



muş, lavantayla dolu bir harikalar diyarı gibi kokarken duyduğu kelimelerin, kendi kafasında kurduğu kelimeler olup olmadığına emin olamıyordu.

Baskıdan parmaklarının acımasına sebep olacak kadar sıkıca tezgâha tutundu. Çünkü eğer bunu yapmazsa Vi'ye dokunacaktı. "Ne demek istediğini netleştirmen gerekiyor, Violet. Aynı şeyden bahsettiğimize yüzde yüz emin olmam—"

"Lincoln." Sıcak avuçlarının biri Linc'in göğsüne, diğeri de ensesine uzandı. "Aramızda-seks-yok kuralını geri alıyorum."

Duyması gereken tek şey buydu.

Vi'yi kalçalarından tutarak ateşli bir şekilde onu öpmek için kendisine çekti. Vi'nin elleri, saçlarına karışarak sanki geri çekilmek isteyebilirmiş gibi Linc'i kendine yaklaştırıyordu. Bu sefer olmazdı. Sadece göğsünde oksijen kalmadığında nefes almak için geri çekildi ve o zaman bile dudaklarını, onun teninden ayırmadı. Dudaklarından, boynunun hassas tenine ilerlerken öpmeye ve hafifçe ısırmağa devam ediyordu.

Titrek bir iç çekişle Vi, boynunu ona doğru itti.

"O küçük seksi sesleri çıkarmaya devam edersen seni bu tezgâha yaslayarak becereceğim, prenses." Boğuk bir hırıltıyla Linc, Vi'nin kulakmemesini ısırdı ve karşılığında o da titredi.

"Bu neden bir sorun olacakmış ki?"

Vi'nin yüzünü kendine çevirdikten sonra cevap verdi. "Çünkü neredeyse hayatımın yarısı boyunca bu ânı bekledim ve bunun bir sürat koşusu değil, maraton olmasını planlıyorum."

Bunları açıkça söylemeyi kendisi de beklemiyordu ama engel olamamıştı. Umursuyormuş gibi de görünmüyordu. Doğruydı. Yıllar boyunca ikisini ne kadar çok birlikte hayal ettiğinin sayısını unutmuştu ve şimdi Vi, kanlı canlı bir şekilde karşısında duruyordu.



İşleri aceleye getirmesi mümkün değildi.

Vi'nin menekşe rengi gözlerinde gelip geçen bir sürü hissi anlamak zordu. "İşlerin mümkün olduğunca az karışması gerekiyor. Sence bunu yapabilir miyiz?"

"Prenses, eğer bu, seni bir mutfak tezgâhından daha rahat bir yere götürebileceğim anlamına geliyorsa her şeyi yaparım ve yapacağım."

"Koltuğum oldukça rahat ve iki metre ötede."

"İşe yarar."

Linc, koltuğa doğru geri geri yürürken ikisinin de dudakları ve elleri delirmiş gibi hareket ediyordu. Vi'nin bacakları koltuğa çarptığında, Linc'in tişörtünü çıkarmak üzereydi. Linc, yakasına uzanarak tişörtün kalanını çekip aldı.

"Lanetli büyüler aşkına, erkeklerin bunu yapmasına bayılıyorum." Linc'in dudaklarını tekrar kendine çekti.

"Eğer şu an diğer erkekleri düşünebiliyorsan işimi iyi yapmıyorumdur."

"O zaman kelimenin tam anlamıyla bana unuttur."

"Ah, benim de planım buydu."

Linc, Vi'nin tişörtünü santim santim kaldırırken parmaklarının tersi tenine değdikçe bedeni nazik titremelerle sarsılıyordu. Vi'nin nefes alışverişleri kesilmiş olsa da dantel kaplı sutyeni açığa çıktığında darmadağın olan kişi Linc'ti.

"Kahretsin, Violet. Sen harikasin." Üstü kumaşla kaplı meme ucunu ağzına aldığı anda aniden dilinin altında sertleştiğini hissetti.

"Yine de üzerimizde hâlâ çok fazla kıyafet var."

Linc güldü. "Daha fazla katılamazdım."

Vi çarpık bir sırıtişla parmaklarını hızlandırıp sutyenin kopçasını açtı ve beyaz dantelden zimbırtıyı kıyafet yığınının üstüne attı.

Linc'in hâlâ sahip olduğu irade kayboldu. "Haklısın. Külotun çıkması lazım."

Dizlerinin üstüne çökerken bakışlarını Vi'den ayırmıyordu. Yavaşça Vi'nin kot pantolonunu ve külotunu tek yavaş hareketle aşağı çekti. Saniyeler içinde Vi pantolonundan kurtulurken Linc'in kot pantolonu çıkmış, cüzdanından aldığı kondom çoktan zonklayan aletine takılmıştı.

"Daha fazla tahrik etmece yok." Vi koltukta geriye kayarak onu üstüne çekti. "Sana ihtiyacım var. Hemen."

Islaklığı, Linc'in aletinin başıyla mükemmel açıdaydı ve onu deli gibi kışkırtıyordu.

Violet, onunkilerle buluşmak için kalçalarını kaldırdı. "Lincoln..."

Linc, kontrolünü elinde tutabilmek için derin bir nefes aldı. "İçine gömülüp sana hemen burada şimdi sahip olmamamı zorlaştırıyorsun."

"Güzel."

"Güzel değil. Yavaş gitmek istiyorum. Senin tadına—"

"Daha sonra açık büfenin tadına bakarsın. On dakika önce içimde olmanı istiyordum."

Hanımfendiye tam olarak istediği şeyi vermeye niyetlenmediğini söylese yalan olurdu. Dizlerini koltuğa dayayarak Vi'nin bacaklarını kendi kollarına alıp kalçalarını tuttu. Tek sert hareketle içine girdi.

Violet altında inledi. "Lanetli büyüler aşkına, Lincoln. Sakın durayım deme!"

"Bebeğim, daha yeni başlıyorum." Yavaşça kendini geri çektiğinde neredeyse çift görüyor gibiydi, ardından tekrar içine girdi.

Saniyeler içinde vahşi bir tempo tutturmuştu. İkisi de hem nefessiz hem nefes nefese kalmışlardı. Odadan çıkan sesler yal-



nızca koltuğun varla yok arası gıcırdaması ve terli bedenlerinin birbirlerine çarpış sesiydi.

Her öpücükte. Her dokunuşta. Zevk sadece onların içini değil etraflarını da sarıyordu.

Havaya bir elektrik yayıldı.

Linc'in kurdu göğes doğru gürültüyle uludu.

Bedenleri eş zamanlı olarak rahatlığa kavuşurken Linc, işlerin daha çok karışmamasının hiçbir yolu olmadığını farkındaydı... Ve biraz olsun umursamıyordu.

## *Evrensel Bir Hareket*

**V**i, yüzündeki sırıtışı silemiyordu. Harper, *Potion's Up*'taki vardiyaları sırasında ona dördüncü kez dikkatli bir bakış attığında Vi yorgundu. *Çok fazla hem de.* Önceki gece Lincoln'la geçirdiği çıplak zaman, bilinçaltına sızmaya devam ettikçe sırıtmaması daha da zorlaşıyordu.

"Seks yok" kuralını masaya yatırmak istemeyen tereddütlü Vi gitmiş, yerine spor salonundaki yıllık maratona katılmış gibi ayak parmaklarının kıvrılmasına sebep olacak birçok orgazm tadan Doyumsuz Violet gelmişti.

Yine de orgazmın sebep olduğu karın kaslarındaki ağrıya kucağı açıyordu ve bir sonraki egzersizini ipe çekiyordu.

Harper'ın tepsisi bara çarptığı an Vi, cinsel içerikli hayallerinden irkilerek uyandı. "Teslim olduğumu gösteren beyaz bayrağı sallıyorum. Eğer yüzündeki o gülümsemeye neden olan şeyi söylemezsen anında alev alacağım."

"Lütfen yapma." Gage, dondurucuya buzları dökerken uyarıcı bakışlarını iblise çevirmişti. "En son burada birisi alev aldığından beri hâlâ köşe bucak temizliğe devam ediyorum. Burası artık alevsiz bölge."

Harper gözlerini devirerek patronunu görmezden geldi.



"Ciddiyim, Vi. Kapıdan girdiğinden beri yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle etrafta hoplayıp zıplıyorsun. *Hoplayıp zıplıyorsun*. Ki sen böyle birisi değilsin."

Vi omuz silkti. "Belki artık öyleyimdir."

Özellikle Lincoln'la geçirdiği seksi anlar tek seferlik değilse. Tüm orgazmlarını yaşarken ya da sabah Linc'e sunduğu Violet-açık-büfesinin ardından bunu konuşmamışlardı ama öyle olmasını umuyordu.

Veda öpücüklerinin anısı, hatırasında canlanırken Vi'nin dudakları bir başka haylaz gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bana aptalı oynama, Violet Ann Maxwell," diye uyardı Harper. Kıstığı gözleriyle ona ters ters bakıyordu. "Bu oyunu ben *icat ettim*. Kahrolası Niagara Şelalesi'ymişsin gibi üstünden seks cazibesi akıyor. Şu an bu cazibeden beslensem bir ay boyunca kulübe gitmem gerekmez. Bil diye söylüyorum, azgınlık seviyeleri o kadar yüksek olmuyor."

Gage, öfkeli bir şekilde iç çekti. "Siz ikiniz azgın kelimesini dile getirmeden bir vardiya geçiremez misiniz?"

"Ben geçirebilirim." Vi, başparmağıyla Harper'ı işaret etti. "Ama buradaki ciddi bir sorun."

Harper yüzünü astı. "Benim bir sorunum yok."

"Zihnin tek yönlü, Harp."

"Biliyorum. Bu bir sorun değil, diyorum. Şu an azgınlık durumumu tamamen benimsiyorum. Dürüst olmak gerekirse beni biraz hayal kırıklığına uğrattın, Gage. Eğer bir erkek olsaydım, sırtımı sıvazlayıp bir dahaki zaferim için beni neşelendirirdin."

Vampir, biraz antiasit ilaç alıp 0 negatif içmesi gerektiğini mırıldanarak depoya ilerledi.

Harper tezgâha doğru eğildiğinde bu hareketi göğüs dekoltesinin belirginleşmesine sebep oldu. "Hadi ama Maxwell. İblis



kıza beslenmesi için... *herhangi...* bir şey ver. Hikâyenin tamamını dinleyene kadar bana yetecek küçük bir atıştırma malı.”

Vi güldü. “Memelerin ikinci bir çene olana kadar yukarıya itmeye devam edebilirsin. Bir Maxwell, asla ağzından kaçırmaz.”

“Sırlarını saklayabilirsin. Sorun değil. Küçük parıltı gösterinin o bildiğimiz ateşli Alfayla bir bağlantısı olduğunu zaten biliyorum.”

“Nereden biliyorsun peki?”

“Çünkü dün gece Bax’le, apartmana geri dönüp bir kurdu kısırlaştırmak istemesiyle ilgili bir saat telefonda konuştum.” Harper, bar taburesine oturdu. “Bunu söylediğimden ona bahsetme ama eğer bahis oynamam gerekse tüm paramı Alfana yatırıyorum. Bax, uzun saçları ve dövmeleriyle baş belası bir melek olabilir ama Lincoln *gerçekten* bir hayvan. Doğası gereği hayvanı, ki bu yüzden şekil değiştirenler benim favori doğaüstülerim.”

Barın kapısı açıldı. Vi, yeni müşterilerini karşılamak için döndüğünde ses telleri kesilmiş gibiydi.

“Sorun ne? Freddy Krueger’ı görmüş gibi—” Harper, onun bakışlarını takip ettiğinde merak bir anda şaşkınlığa döndü. “Beni dildoyla becersinler. Annen, Manhattan’da ne halt ediyor? Şehre geldiğinde Tribeca’dan dışarı asla adım atmıyor sanıyordum!”

“Atmıyor.” Bu yüzden Vi’nin tedirginlik seviyesi acil savunma durumuna kadar yükselmişti.

Fark edilmeden depoya girme olasılığını hesaplarsa da idmanlı bir cadı olarak Christina Maxwell, Vi’yi sanki sihirli bir fenermiş gibi buldu.

“Çok geç. Beni fark etti.” Vi, Harper’ın elini sıktı. “Eğer en iyi arkadaşımın beni şu an yalnız bırakmazsın.”

“Teknik olarak o rolü Bax’le paylaşıyoruz ve işin daha da tekniğine inmek istersen, aynı rahmi paylaştığınızdan beri kardeş-



lerinle en yakın arkadaşsın. Yani ben üçüncü en yakın arkadaşın gibiyim...”

“Harper.”

Vi’nin annesi, gizlemediği bir hoşnutsuzlukla barı inceliyordu. “Violet. Görüyorum ki hâlâ burada çalışıyorsun.”

Alışkanlık edindiği için Vi, bir tutam mor saçını kulağının arkasına itti. “Beni burada bulduğuna göre...”

Christina, hâlâ burada esir kalan Harper’a sinsi bir bakış atmadan önce kaşlarını çattı. “Heather. Şey görünüyorsun... iyi.”

“Teşekkür ederim, Bayan Maxwell.” Harper gülümserken onu düzeltmeyi denemedi bile. Yıllar içinde birçok kez karşılaşmışlardı ve Harper ilk başlarda onu düzeltmeye çalışsa da Christina yine de her karşılaştıklarında ona H ile başlayan farklı bir isimle sesleniyordu. “Eğer müsaade ederseniz sarhoş etmem gereken bir emeklilik partisi var.”

“Harp.” Vi, nazikçe başını iki yana salladı.

“Üzgünüm, gün ışığım ama görev beni çağırıyor.”

Korkunç en yakın arkadaşı onları yalnız bıraktı.

“Sana içecek bir şeyler vereyim mi?” diye sordu Vi, annesine.

Christina, duvardaki renkli şişe koleksiyonuna ve Gage’in hazırda tuttuğu kazana baktı. “Sanırım hiç klasik *Dom*’unuz yoktur?”

“Hayır ama diğer beylerden var; Jim, Jack, Johnnie ve Jose.”

“O zaman içki faslını atlayıp neden burada olduğuma gelelim. Seninle konuşmak istedim.”

*Bu tedirgin edici.* Vi bakışlarını üç tabure ötedeki en yakın müşteriye çevirerek yüzünü astı. “Bunun için telefonlar harikadır. Ararsın. Konuşursun.”

“Aynı zamanda duymazdan da gelinebilirler. Direkt yolları daha çok tercih ederim. Şansa bırakamayacak kadar önemli.”

“Büyükannem iyi mi?” diye sordu Vi, hemen telaşlanmıştı. “Babam?”

“Baban iyi ve büyükannen her zamanki gibi huysuz. Beni endişelendiren sensin.”

“Ben mi? Anlayamadım.”

“Bayan Bender geçen gece bir akşam yemeği partisinde yanıma gelip bana paparazziyle yaşadığın olayın korkunç haberini gösterdiğinde ne kadar utanç duyduğumu tahmin edebilirsin. Bir vur kaç!”

Vi gözlerini kırptı. Annesi gibi görünüyordu. Aynı sıkıntılı ifadeydi. Ama kadının ağzından çıkan bu endişeli tavır onu şaşırtmıştı. “İyiyim. Aslında—”

“Paparazzi seni takip ediyor, Violet. Bana bir buluşma olacağını söylemiştin ama medyanın, her hareketini takip etmesine sebep olacak kadar Kuzey Amerikan Alfasıyla takılıyorsun ve annene söyleme gereği duymadın mı? Bu şekilde hazırlıksız yakalanmak hoşuma gitmiyor.”

*İşte gerçek Christina...*

“Ve sağlam bir kaynaktan, birlikte kasabada *birkaç* kez görüldüğünüzü duydum. Bir de... *bovling salonunda*.”

Vi, annesinin memnuniyetsiz ses tonuna karşı tek kaşını kaldırdı. “Tanrıça aşkına, orası bir genelev değil... tabii bu bir sonraki buluşmamız için iyi *fikir*.”

*Ne de olsa bovling iddiamızı ben kazandım.*

Annesinin keyfi yerinde değildi. “Bazen, sende ve Olive’de neyi yanlış yaptım diye merak ediyorum.”

Vi dilini ısırdı.

“En azından Rose, ailemizi küçük duruma düşürmeye kararlı değil...”

*Ve dilim çözülüyor.*



"Senin ne istediğinle çok meşgul olduğundan kendisini unuttuğu için böyle!"

Christina şaşkınlıkla ona baktı. "Affedersin?"

"Artık buna çok da emin değilim, *anne*." Christina, bu kelimenin insan içinde kullanılmasına karşı belirgin bir şekilde yüzünü astı. "Şimdi, Christina Maxwell'in Kabul Edilebilir Nitelikler Listesi'ni karşılamadığımı söylemek için mi geldin, başka bir şey mi var?"

Christina ofladı. "Bu küçük tatsızlık yaşanmadan önce, Lincoln'ı ailemizle akşam yemeği için evimize getirmeni önermek üzereydim. Şimdiyse bunu talep ediyorum."

"Ailemizle akşam yemeği mi? Hangi ailemiz? Singh'ler mi?"

"Bizimki. Önümüzdeki cumartesi. Alfayı da getiriyorsun. Bahane yok."

Annesinin felaket akşam yemeklerinden birine katılmak zaten korkunçtu ve ikinci isteği de duruma tuz biber ekiyordu. "Ben geleceğim ama Lincoln'ı getirmiyorum."

"Nedenmiş?"

"Çünkü Christina Maxwell, onu şehir dışına çağırdı diye KAS Alfalığı görevlerini şu an kenara bırakamaz."

"Tamam. Eğer programla ilgili bir sıkıntı varsa üç hafta sonraki cumartesi yaparız. Baban, iş gezilerinin arasında eve dönmüş olacak ve o da müsait olur. Sence yeterince iyi bir davet oldu mu? Ailemizle bir akşam yemeği. Ondan boynunu cellat tahtasına falan koymasını istemiyorsun."

Hayır ama bu Vi'nin heves seviyesi için oldukça iyi bir benzetmeydi.

*Potion's Up*'ın kapısı tekrar açıldı ve Vi'nin sihri, sanki birisi karnını okşasın diye bekliyormuş gibi anında yükseldi. Bu sefer, atmosferdeki değişimi fark eden tek kişi kendisi de-



gildi. Christina da dahil olmak üzere bardaki herkes, Lincoln Thorne'un, KAS'daki sağ koluyla içeri girdiği kapıya döndü.

Linc'in sıcak bakışları, odanın ötesinden Vi'ye çevrildiğinde midesinin takla atmadığını söylese yalan olurdu. Anlaşmalarının iyiliği için işleri karmaşık bir hale sokmayacaklarında hemfikir olmuşlardı ve Vi, işleri tekrar karmaşık hale sokmamak için sabırsızlanıyordu.

Ve tekrar.

Bir anda yükselen libidosu o kadar dikkatini dağıtmıştı ki annesinin, Adrian'dan ayrılıp kendilerine doğru yürümeye başlayana kadar Lincoln'a el salladığını fark etmemişti. Bar aynasındaki yansımasına hızlı bir bakış attığında orantısız dekoltesini fark ederek yüzünü astı.

"Bayan Maxwell. Ne hoş bir sürpriz." Christina'nın eline uzanırken Lincoln'dan cazibe akıyordu. "Buraya sık sık gelir misiniz?"

"Hiç de değil." Christina, kiminle konuştuğunu hatırlayana kadar biraz alınmış gibi görünüyordu. Ardından yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Sizin ziyaret ettiğiniz türde bir yer olmasına şaşırdım, Alfa Thorne. Biraz... ucuz görünüyor."

"Kesinlikle kendisine has bir tarzı var." Violet'a belirgin bir şekilde göz kırptı. "Ama büyüleyici müşteri hizmetleri sayesinde buraya gelip duruyorum. Şehirde böylesi yok."

*Fazla aşırı*, dedi Vi dudaklarını oynatarak.

Linc daha çok sırtıttı.

Christina'nın o hesaplı parıltısı dönmüştü. "Size rastladığıma sevindim. Kızım bu fikirden pek hoşlanmış olmasa da..."

"Anne, hayır. Dedim ya—"

"Ben de sana 'hayır'ı bir cevap olarak kabul edemeyeceğimi söyledim." Yaşlı cadı tekrar Lincoln'a döndü. "Önümüzdeki



üçüncü cumartesi aile arasında bir akşam yemeği vereceğim ve sevgili Violet'ımızla görüştüğünüze göre sizi de davet etmek istedim. Aslında, ısrar ediyorum."

Vi, annesinin omzunun ardından başını iki yana salladı. *Hayır de. Olmaz.*

"Çok isterim. Saatini söyleyin ve Violet'la orada olacağımıza emin olayım."

Christina kendisiyle gurur duyarak kızına kibirli bir *ben söylemiştim* bakışı attı. "Müthiş. Violet'a mesaj atarım. Şimdi müsaade ederseniz... tatlım?"

"Evet, anne?"

Christina'nın bakışları Vi'nin memelerine döndü. "Lütfen cumartesi akşamı için daha münasip bir şey giy. Rose ve Alfa Bisset de orada olacaklar ve adamın, bağ kuracağı aileyle ilgili yanlış düşüncelere kapılmasını istemeyiz."

"Tüm bedenimi saracak deri tulumu giymeyeyim. Anladım." Dişlerini sıkarak annesinin çıkmasını bekledi. Çok fazla işlem görmüş saçları kapıdan çıktığı an Vi, Linc'e döndü. "Ne oluyor?"

Lincoln bara yaslanarak sanki şeytanla az önce anlaşma yapmamış gibi sıradan bir şekilde bir kraker kâsesine uzandı. "Gerçekten tüm bedenini saran deri bir tulumun var mı? Çünkü kafamda oluşan görüntü—"

"Kafamı iki yana sallamamın nesini anlamadın? Bu herkesin bildiği evrensel bir hareket. İki tarafa doğru. Sol ve sağ."

"Hayır cevabını kabul edecek miydi?" Koyu renk kaşını kaldırarak tezgâhın üzerinden, yüzlerinin arasında birkaç santim kalana kadar uzandı. Bakışlar Vi'nin dudaklarına indi ve tekrar yukarı çıktı. "Ayrıca, Maxwell aile yemeğine davet edilmem, bir şeyleri doğru yaptığımız anlamına geliyor."



“Bunun tek anlamı saldırısını gerçekleştirmeden önce seni kişisel sığınağına çekiyor olması. Hiç *Animal Planet* izlemedin mi? Bu Yırtıcı 101.”

Vi'nin ensesine uzanarak çoktan karıncalanan dudaklarına yavaş ve kışkırtıcı bir öpücük kondurdu. İkisi de anlaşmalarının sevgiyi aleniyete dökme kısmına katılıyorlardı ama bunun farklı hissettirmediğini söyleseler yalan olurdu.

Belki de bu, Vi'nin karışık olmayanı karıştırma girişimiydi.

Linc'in dili, onun savunma halindeki dudaklarını aşarak yumuşak ve ararcasına ağzında gezinerek geri çekildi. Çekildiği an Vi'nin boğazından alçak bir inilti yükseldi. Vi'nin eli sadece Linc'in tişörtüne sarılmamış, aynı zamanda küçükten biraz fazla bir izleyici kitlesi de edinmişlerdi.

*Potion's Up*'ta onlara çevrilmeyen tek bir göz yoktu.

Gage, barın diğer ucundan Vi'ye onaylamaz bir bakış attı. “Bu gece biraz çalışabileceğini düşünüyor musun acaba, Maxwell?”

“Çalışabilirim,” diye karşılık verdi Vi, damarına basarak. “Asıl bu gece *çalışacak* mıyım diye sormalıydın ve cevabı, evet.”

Gage dudak bükerek öfkeyle diğer tarafa ilerledi.

“Patronun iyi herifmiş,” dedi Lincoln gülerek.

“Aslında harika bir adamdır. Çıktığı kız, cinsel bir şeyleri artırmak için ona özel bir diyet uygulatıyor. Sadece 0 negatif içiyor ve bu da pipetle dümdüz tofu emmeye eş değermiş.”

“Kulağa lezzetli geliyor. Neden bana iki bira getirmiyorsun? Böylece patronunun huysuzluk etmek için bir sebebi kalmaz.”

Dolaptan iki şişe çıkararak kapaklarını açtı ve Linc'e doğru itti. “Neden buradasın? Annem haklı. Burası senin takıldığın mekânlardan değil.”

“Bunu değiştirmeye niyetlenmişim ve... belki vardıyan bittiğinde seni kaçırabilirim diye umut ettim.”



"Belki mi?" Açıkça flört ediyordu. "Bu gece kapanışım, yani biraz sürecek."

"Kurtların gece hayvanı olmaları güzel." Göz kırptıktan sonra biraları aldı ve arka köşedeki arkadaşına doğru ilerledi.

Vi, Linc giderken arkadan kışına baktığını gizlemiyordu. Kış hayran olunasıydı ve vardiyası bittikten sonra ona hep hayran olup hem de bakmak için sabırsızlanıyordu. Belki biraz da okşardı.

Gage, barın diğer tarafından boğazını temizledi.

"Tamam! Çalışıyorum!"

"Mucizeler de oluyormuş," diye mırıldandı vampir.

Adrian burnunu havaya doğru kaldırıp içine çekerken piçin yüzüne kocaman gıcık bir sırıtış yayıldı. "O koku da ne? Havada *aşk* kokusu mu var?"

"Bence o senin kendi vücudunun kokusu. En son ne zaman kürkünü şampuanladın?" Linc, karşısına oturmadan önce biralardan birini ona uzattı.

"Çok profesyonelce konuyu dağıttın, şerefsiz." Adrian, içki-sini içerken güldü. "Ama bu güzel enayinin kafasında bir beyni olduğunu unutuyorsun. Ne yaptığının farkındayım."

"Öyle mi? Neymiş?"

"Hiçbir şey. Tüm kalbimle onaylıyorum, dostum." Bakışları, bara doğru çevrildi.

Violet, siparişleri hazırlarken Gage ve Harper'la sohbet ediyordu ve elleri usta bir şekilde şişeleri çevirip döndürmekle meşguldü. *O eller*. Dün gece neredeyse Linc'i mahvedecekti ve şimdiden aynı deneyimi yaşamak için sabırsızlanıyordu. İçindeki kurt, ona katılırcasına nefes nefese kaldı.

"Bunu batırma." Adrian'ın söylediği şey onu, azgınlık sisinin arasından çekip çıkardı. "Bana anlamamışsın gibi bakma.



Neyden bahsettiğimi biliyorsun. Her zamanki gibi kendini sabote etme, yoksa yemin ederim Yaşlılar'a gidip tetikçileri olmayı kendim teklif edeceğim."

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," diye yalan söyledi Linc.

"Bilmiyorsan ne olayım. Bak, sana ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim—"

"Neredeyse hayatımın üçte birinde ne yapacağımı söylemeye çalışıyorsun."

"Bunu daha iyi yapacak biri gelene kadar da devam etmeye niyetliyim." Adrian'ın bakışları tekrar Violet'a döndü. "Cidden, kendin olup bunu mahvetme. Deneseydim bile senin için daha iyi bir eş bulamazdım. Kolaylıkla bokluk çıkarmıyor, özellikle de senin tercih ettiğin türde ve kolay kolay da gözü korkmuyor. Violet Maxwell gibi birini eş olarak seçmen Yaşlılar'ı çıldırtacaktır ve ben de kesinlikle bundan keyif alacağım."

Linc kaşını kaldırdı. "Doğru an gelene kadar Yaşlılar'la aramı iyi tutmamı söylediğini zannediordum. Şimdi de onları kızdırmamı mı söylüyorsun?"

"Bence Violet her ikisi için de harika. Bir eşin olacak ve ben de gösterinin biletlerini satacağım." Adrian koltuğuna yaslandı.

"Ne gösterisi?"

"Violet'in Yaşlı Goodman'le karşılaştığı ilk an. Tam orada paralı bir gösteri olacak. Bira. Tereyağlı patlamış mısır. Kahrolası güzel geçecek."

Linc bunu inkâr edemeyeceği için güldü. "Trent gibilerle başa çıkabileceğini kanıtladı. Goodman, çocuk oynacağı olacaktır."

"Tam da bunu söylemek istiyordum. Değişim yaratmana, az da olsa saygı kazanabilmek için savaşmak zorunda kalmış sihirsiz bir cadıdan daha iyi kim yardım edebilir? Bir meydan okumadan çekilmesine imkân yok. Ayrıca, göze de hitap ediyor. İşe



yaramazlığımı tolere edip senin küçük cadın gibi güzel görünen birini bulursam, kulüplerden vazgeçip anında onunla Eş Bağı kuracağım.”

Linc'in kurdu, alçak ama tehlikeli bir hırıltı çıkaracak kadar yüzeye yaklaştı. “Gözlerine, Violet dışında biri hitap etsin.”

Adrian neredeyse mest olmuş gibi güldü. “İlginç...”

“Neyden bahsediyorsun sen?”

“Son zamanlarda aynaya bakmadın, değil mi?”

Linc sıradan bir şekilde birasını yudumlarken tadını almaya odaklanmıyordu. “Yüzümde bir şey olduğunu mu söylüyorsun?”

“Yüzünle ilgili bir şey olduğunu söylüyorum. Özellikle, gözlerinle.”

Adrian yanılmıyordu. Linc, bakışları Violet'a dönmeden önce barı süzdü. Saçındaki morluk biraz daha canlı duruyordu ve yanaklarındaki pembelik daha fark edilebilir seviyedeydi. Teni ipek kadar yumuşak ve dokunulmak için yalvarıyormuş gibi görünmüyor dese yalan olurdu. Sanki ultra çözünürlüklü bir şekilde karşısında dikiliyor gibiydi.

Linc'in kurdu, yüzeye düşündüğünden çok daha yakındı.

Linc, içindeki canavarı uslu durması için ikna etmeye çalışırken hepsi normal olan bir grup gürültülü adam içeri girip bara ilerlediler. İçlerinden biri, Gage'e çenesiyle belli belirsiz bir işaret yaptı. Vampir, Violet'ı çağırdıktan sonra kazana uzandı. O sırada Violet ve Harper, barın diğer tarafındaki yeni gelenlerle ilgileniyorlardı.

Violet, şişeleri çevirip döndürmeye devam ederken fazlasıyla büyük kâseye içkileri doldurarak masanın üzerinde bir gösteri sunuyordu. Birkaç dakika geçmeden karışım buğulanmaya başladı, Vi'nin yüzüne mükemmel gökkuşağı renkleri yansıyor.



Büyülenen tek kişi Linc değildi. Bekârlığa veda partisindeki tüm erkekler, sarhoş bir mest olmuşlukla, daha net görebilmek için yaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Vi ve Harper'ın ikinci kazanı doldurmalarının üzerinden çok geçmeden partidekilerde hiç edep ve terbiye olmadığı ortaya çıktı. İki adam Violet'ı iki yanından kuşattı. Üçüncü şerefsiz geri çekilmesine engel olmak için arkasına geçerken birbirlerine bakıp zampara gibi gülümsüyorlardı.

Vi'nin nazik gülümsemesi silinerek en yakınındaki koyu renk saçlı adama uyarıcı bir bakış attı. Adam anlamamış olacak ki geri çekilmek yerine onun koluna dokundu.

Linc masayı iterken göğsünden çoktan bir hırıltı yükselmeye başlamıştı.

Adrian telaşla onu takip ederken yüzünde sabırsız bir gülümseme vardı. "Tam da bu gecenin başarısız geçtiğini düşünürken..."

Linc'in bakışları Violet'tan ve dokunmayı seven hayranından ayrılmıyordu. Neredeyse, aynı şerefsizden gözlerini ayırmayan diğer iriyarı adama çarpacaktı.

"Gage ne halt ediyor?" Bax, gruba öfkeyle bakıyordu. İki adam etkili bir şekilde Harper'ı, Violet'tan uzaklaştırmıştı.

İblis, zehir tükürecek kadar öfkeli görünüyordu, tabii iblisler böyle bir şey yapabiliyorlarsa.

"Arka tarafta bir yerlerde kayboldu ve bu şerefsizler de—"

"Fırsattan istifade ediyorlar."

Violet'ın melek arkadaşı, Linc'den hoşlanmıyordu ve hisleri karşılıklıydı. Yine de Linc'in kurdu geçici bir müttefiklik sezdi. "Bu heriflere biraz edep öğretmeye yardım etmek ister misin?"

"Birkaç kafayı birbirine sertçe tokuşturmak da dahil mi?"

Linc'in dudakları kıvrıldı. "Önce sağduyulu ve ahlaklı yanlarına yaklaşmayı deneyebiliriz—"



İçlerinden biri yakınlardaki masaya doğru sendeledi. "Kahrolası kucak dansı ne zaman başlıyor?"

"...ama bunun iyi gideceğine dair hiç umudum yok."

Adrian, meleğin omzuna nazikçe vurdu. "Uyarmak isterim, bu herifin kurdu, dişlerini birine geçirmek istiyor."

"Eğer karışırsak Vi'nin çok kızacağını biliyorsun, değil mi?" Bax, bakışlarını Violet'a çevirdi. "Birkaç gün beni görmezden gelir ama sen daha uzun süre testis ağrısı çekersin."

Linc'in buna az da olsa şüphesi yoktu. "Kendimi zor durumlardan kurtarma konusunda usta sayılırım."

Bax, sırtışını bastırmakta başarısız oldu. "Gafil avlanma da."

Üç adam birlikte gruba doğru yaklaştılar. Grubun dışında duran diğer herifler, arkadaşlarına kıyasla daha ayık görünüyorlardı. Linc, Adrian ve Bax'e bir bakış attıktan sonra yollarından çekildiler. Gruptaki diğer heriflerse o kadar uysal değillerdi. İriyarı, sakallı bir kızıl bilinçli olarak Linc, Adrian ve Bax'in önünü kesecek kadar ileri gitti.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" Koca Kızıl, tavus kuşu gibi göğsünü kabarttı.

"Oraya." İçindeki kurdu çağırarak Linc, etrafa Alfa güçlerini yaydı. "Bu yüzden kenara çekilmen senin için en iyisi olur. Hemen."

Barda oturan küçük bir doğaüstüler grubu hızlıca hesapları için masaya para bırakarak kaçarcasına oradan uzaklaştılar. Linc'in gücü, Koca Kızıl'ı zorlarken adam, boyun eğmeye karşı koyarak yüzünü buruşturdu. Soyunda bir yerlerde az da olsa şekil değiştiren kanı olmalıydı.

"Her neyse," diye homurdandı Koca Kızıl kenara çekilirken.

Diğer herkes, üç doğaüstünün kalabalığı yarararak ilerlediklerini ya fark edemeyecek kadar sarhoş ya da insanlardı. Adrian,



köşede Harper'ı sıkıştıran herifle ilgilenmek için onlardan ayrıldığında, Bax ve Linc'in, Violet'ın iki sarhoş hayranıyla ilgilenmeleri gerekiyordu.

"Yeterince eğlendiniz beyler. Toparlanıp gitme vakti." Linc, elini Violet'ın koluna uzatan iri gözlü piçe odaklandı. "Hemen."

Adam, ona el hareketi çekti. "Ne zaman kahrolası iyi ve hazır hissedersen o zaman çıkarız ve bu da yeni cadı arkadaşımızı sonraki partiye gelmeye ikna etmeden olmayacak."

Violet, kolunu herifin elinden kurtardı. "Ben de sana, bunun gerçekleşmeyeceğini söyledim. Onuncu kez *sorduğunda* fikrim bir anda değişmedi."

"O zaman yeterince ikna edici değilim." Tekrar Vi'ye uzandığında, Linc'in kurdundan değil, *kendisinden* uğursuz bir hırıltı yükseldi.

Adi herifin yüzüne nispet yaparcasına bir sırıtış yayıldı. "Birileri biraz sahiplenici, ha? Siz şekil değiştiren piçler, gerçekten size ait olduğunu düşündüğünüz kadınların üstüne işiyor musunuz? Burada olan bu mu? Onu işaretlemiş miydin?"

"Eğer defolup gitmezseniz sizi dişlerimle işaretleyeceğim."

Linc, kurdunu geri tutma konusunda çok başarısız olsa da bu umurunda değildi. Her bir hareket, nefes alış, titreme ta ki duyabildiği tek şey Violet'ın hızla atan kalbi olana kadar keskinleşti.

"Lincoln," diye mırıldandı Vi. Doğaüstü durumunun farkında olduğu için kendisini mükemmel şekilde duyacağını biliyordu. "Değmez. Boş ver gitsin."

Adi herif güldü. "Evet, *Lincoln*. Boş ver gitsin."

Sağ tarafa hızlı bir bakış attığında Adrian'ın, Harper'ı gruptan uzaklaştırdığını fark etti. En yakın arkadaşı ona sessizce "*Sırada ne var?*" dercesine bakıyordu.



"Lincoln..." Violet'in mor gözleri resmen yalvarır gibiydi.

"Hadi gidelim." Elini Vi'ye uzattığı an Vi, geri çekilerek dudaklarından bir inilti firar etti.

Linc o an patladı.

Işık hızındaki refleksleriyle göz açıp kapayıncaya kadar sarhoş piçin karşısına geçti. Elini Violet'tan çeken şerefsiz bir yumruk salladı. Linc eğilerek adamın çenesine bir yumruk indirdi. Normal herif geriye doğru sendelerken yakınlardaki bir masaya çarparak havada yumrukların uçuşmasına sebep olan bir zincirleme reaksiyon başlattı.

Herkese açık bir kavga bara yayıldı. Biri, Linc'in kafasına sandalye savurdu ancak sandalye daha çarpmadan küçük parçalara ayrıldı.

"Ne oluyor lan?"

Violet, iki metre kadar ötede durmuş, parlayan avuçlarını Linc'e doğrultuyordu. Ona ödüllü bir ters bakış attı. "Sana boş vermeni söylemiştim! Kurt duyun bozuldu mu, yoksa başka bir şey mi var?"

Şerefsiz herifin yumruğu, yüzünü sıyırdı. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz, prenses? Şu an biraz meşgulüm."

Linc, elebaşının çenesine ikinci kez yumruğunu geçirerek onu kankalarının yanına yolladı. Hepsi güzelce dayak yemeyi hak etseler de bir şekil değiştirene ya da süper güçlü şeytana vurmakla, bir normali dövmek bambaşka şeylerdi. Aşmamaları gereken bir sınır vardı.

Birisi, Linc'in arkasına çarptı. Döndüğünde bu her kimse Linc, ona yumruğunu indirmeye hazırdı ama Bax'le yüz yüze gelince durdu. Neredeyse nefesi kesilmiş bir şekilde melek onay verircesine başını eğdi ve ikisi de önlerine döndüler. Yan taraftan gelen tehditlerin her biriyle uğraşmaya hazırlardı.

Ancak buna şansları olmadı.



Yükselen sihir havayı ağırlaştırarak, Linc'in bedenindeki tüm tüylerin diken diken olmasına sebep oldu. Tek bir güçlü titreşimle, enerji dalgası odayı sarıp herkesin kıçlarının üzerine düşmesine sebep oldu.

Tüm bekârlığa veda partisi. Linc. Bax. Adrian.

İlk tehlike işaretini alır almaz binayı terk etmeyen herkesin ayakları yerden kesildi. Violet hariç.

Saçları, sanki bir kasırganın ortasındaymış gibi uçuşurken *X-Men*'deki Storm karakterine benziyordu ve sihiri, kesinlikle silahıydı. Sihir, koruyucu bir kalkan gibi bedeninin etrafında girdap çiziyordu.

"Violet?" Linc ellerini uzatarak dikkatlice ona yaklaştı.

Ürkütücü mor gözleri, sanki iki parlayan mükemmel küre gibi Linc'e odaklandı. "Daha fazla yaklaşma."

"Daha önce de söylediğin gibi ben, pek laf dinlemem."

Bax boğazını temizledi. "Ahbap, bunu dikkate almak isteyebilirsin."

"Sorun yok. Beni incitmeyecek. *Vi* beni incitmeyecek."

Bunu nereden bildiğine emin değildi ama biliyordu. En yakındaki mor filize uzandığında filiz, sanki bir kolmuş gibi Linc'i sararak onu daha yakına çekti. Filizin gücü, Linc'in bedenine sıcak ve hoş bir enerji veriyordu.

Violet, sanki onu ilk kez görmüş gibi gözlerini kırıştırdı. "Lincoln? Ne oluyor? Sen nasıl..."

"Bir fikrim yok ama hadi bu gösteriyi biraz küçültelim. Tabii, Konsey'in, Sihirsiz Maxwell'in hiç de sihirsiz olmadığını öğrenmelerini istemiyorsan."

"Bunu yapabilir miyim emin değilim."

"Lisede bir biyoloji öğrencisi tarafından yok edilmesinler diye kurbağaları kurtarmak için içeri gizlice giren kızsın."



Vi, ona sert bir bakış attı. "Eğer *boş vermiş* olsaydın buna gerek kalmayacaktı."

*İşte burada...*

Linc sırttı. "Aramızda böyle özel bir şey var, tatlım. Karşılıklı tahrik deniyor. Eğer seni kızdırıyor olmasaydım biz, *biz* olmazdık."

Vi kısık sesle bir şeyler mırıldanırken Linc'in adına birkaç renkli sıfat ekledi, ancak gözlerini kapatırken, parmakları sıkıca onun parmaklarına sarılıydı. Linc, hem gücü hem de güzelliği karşısında tamamen hayrete düşmüş bir halde ona bakmaktan kendini alamıyordu.

Önce yavaşça sihri geri çekilmeye başladı ve ardından göz açıp kapayıncaya kadar hepsi aceleyle yok olup Vi'nin dizlerinin üstüne düşmesine sebep oldu.

Linc, onu yakalayarak kendine çektikten sonra alnına bir öpücük kondurdu. "Sen baş belası bir cadısın, Violet Maxwell. Seni *gerçekten* kızdırmamam gerektiğini bana hatırlat."

Kargaşa ve kapının çarpış sesi, herkesin dikkatini barın ön kısmına, yani polisin aceleyle içeri girdiği yere çevirdi. Polisin hemen ensesinde şaşkın bir Gage vardı. Vampir, açıkça birkaç küfür etti.

Eşyalar kırılmış. Camlar parçalanmış. Neredeyse zeminin her santimine alkol yayılmıştı. Evet, kötüydü. Ancak şerefsiz, parmağıyla Linc, Adrian ve Bax'i işaret ettiğinde işler bundan daha kötü olamazdı.

## Üç Doğaüstü Yardakçı

**Y**oğun karakolun ortasında beklerken üç doğaüstünün cinayetini planlamak, Vi'nin yapması gereken bir şey değildi ama kendine engel olamıyordu.

*Tutuklanmışlardı. Bax, Adrian ve Lincoln.*

Polisler onları kelepçelerle *Potion's Up*'tan çıkardığı andan beri Vi hiçbirini görmüyordu ve danışmada oturan görevli de kahrolası hiçbir şey söylemiyordu. Otuz dakikanın ardından Vi hızlıca tırnaklarını yemişti. Ne kadar endişeli olursa olsun aynı zamanda beylerin hücre arkadaşlarının Belalı, Façalı ve Çam Yarması isminde dövme motorcular olmasını umut ediyordu.

Lobideki banka oturmuş, ergenliğinden beri ilk kez bir dizini gergince sallıyordu. Bunu yaptığını fark edince yerinden kalkıp volta atmaya başladı. Ardından durup tekrar etti.

Elleri bambaşka bir meseleydi. Bardaki sihir saçmalığından bu yana elleri iki bozuk lazer gibi parlayıp duruyorlardı. Hiçbir anlamı yoktu. Hiçbir uyarı yoktu. Sadece Pırıltı gelip "*Selam, beni unuttun mu?*" diyordu.

Sözde...

Ellerini, ceplerinin mümkün olduğunca derinine yerleştirdikten sonra arkasını döndü. Vanilyanın rahatlatıcı kokusu sı-



cak bir battaniye gibi onu sarana dek büyükannesinin varlığını hissetmemiştir. "Büyükanne."

Edie elini uzatarak ona oturmasını işaret etti. "Nefes al, canım. İlk kez doğaüstüler başını belaya sokmuyor ve bu, son da olmayacak."

"Şu an nasıl burada olabiliyorsun ki? Haberlerde mi gördün, yoksa bir görüş mü aldın ya da—"

"Telefona cevap verdim." Yüce Cadı sanki çay saati yapıyorlarmış gibi yanına oturdu. "Benim haberim olmadan ailemden birine ya da Konsey'in üyelerinden birine hiçbir şey olmaz. Sadece bilmem gereken bir şey olup olmadığına bakarım."

Vi, yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Ah, Tanrıça aşkına, büyükanne. Konsey... Onlar, bunu öğrendikleri an ben, Cadı Bağı kurmak zorunda kalacağım."

"Henüz bundan haberleri yok."

"Ama tüm o şahitler..."

"Sen ve centilmen arkadaşların dışında hepsi normaldi. Belli ki ara sokakta o adama olan şey bu sefer de kendini göstermiş."

Büyükannesinin söylediklerini sindirdi. "Ne olduğunu hatırlıyorlar mı?"

"Lincoln ve arkadaşlarını bayağı hatırlıyorlar ama sihrini?" Edie başını iki yana salladı. "Hayır."

Vi, resmen rahatlıktan eriyip oturduğu yere yapışacaktı.

"O yüzden bu kadar endişelenme." Edie, hafifçe Vi'nin dizine vurdu. "Çocuklar ve kurdun çabucak salınacaklar ve şu an görevliler yeterince ek ifadeye başvurdıkları için suçlamalar düşecek."

"O benim kurdum değil, büyükanne." Vi, büyükannesinin dikkatle bakan bakışlarından kaçtı.

"Gerçekten mi?"

“Evet, *gerçekten*. Hayatımda şu an zaten fazlasıyla sorun var. Öngörülemez, huysuz bir şekil değiştireni de listeye ekleyemem.”

“Ah, evet. *Sorunlarına* gelelim...” Edie, sihri defetmek için Vi’nin üzerine oturduğu ellerine baktı. İşe yarıyordu ama ne yazık ki parmaklarındaki kan akışı da kesilerek karıncalanmaya başlamıştı. “Ne oldu?”

“Ne olduğunu bilsem aklımı kaçırmayacak bir şekilde kendime açıklardım.”

“Dene.”

Vi, sıklıkla parıltıların varlığının başlamasından kardeşleriyle bunu kontrol etmek için çalışmasına kadar her şeyi itiraf etti. Öğrendiği her yeni bilgiye karşı Edie’nin ifadesi değişmemişti...

Ta ki Vi, o geceki büyük patlamaya gelene kadar.

Yaşlı cadının dudakları gerildi.

“Kötü değil mi?” Vi endişeliydi.

“Bu gecedен önce bana anlatmalıydın, Violet Ann.”

Vi utanıyordu. İkinci isminin kullanılıyor olması iyiye işaret *değildi*. “Biliyorum. Biliyorum ama Konsey’in bu Cadı Bağı olayını aceleyle getirmesinden korkuyordum.”

“Eğer Konsey, güçlerinin farkına varırsa tam olarak bu olur... ama *ben*, Konsey değilim. Her şeyden önce ben, senin büyükan-nenim.”

“Özür dilerim.” Vi derin bir nefes vererek başını Edie’nin dar omzuna koydu. “Bunu halledebileceğimi sandım. Yine de kontrol etmek için ne yaparsam yapayım, Pırıltı yoldan çıkıp durdu. Resmen benimle alay ediyor gibi.”

“*Kontrol etmek* mi? Canım, sihrini, küçük kutusuna geri koymaya mı çalışıyordun?”

“Evet. Tutulamayan bir çiş gibi sürekli kaçıp duramaz. Bu... tehlikeli.”



Edie uzanıp Vi'nin dizini sıktı. "Canım, sana bir özür borçluyum. Sadece Yüce Cadı olarak değil ama aynı zamanda büyükannen olarak da görevimi ihmal ettim. Sihir, *senin* sihrin bastırıp bir kenara kaldırabileceğin bir şey değil. Ortaya çıktığında bir sebebi vardır ve bu sebebi bulmak tamamen sana bağlıdır."

Vi espri yaptı. "Bu yüzden mi benim gibi korkunç bir zamanlaması var?"

Edie kendine gelmiş gibiydi. "Violet, sihrin aslında *sensin...* tıpkı göğsünde atan kalbin ve damarlarında kan pompalayan kalbin gibi. Lincoln'ın kurduna, Harper'ın içindeki şeytana ya da Baxter'ı çağıran göksel koruma içgüdüsüne eşdeğer. Lincoln'a hiç eğer diğer yanını görmezden gelirse ne olacağını sordun mu?"

"Hayır." Buna rağmen bazen içindeki yanıyla savaştığına şahit oluyordu.

"Kurdu asileşebilir. Kendini dışa vurur. Lincoln'ın hayatının vazgeçilmez bir parçası olduğunu göstermek için agresifleşebilir."

"Yani sihrimin, gölgelerde oturmaktan sıkıldığını mı söylüyorsun? Neden otuz bilmem kaç yıldır bir kenarda huzurla uyurken şimdi öfkelenildi?"

"Belki de sana katılmak için doğru sebebi bekliyordu... *ve* canım, sende farkında olmadığın kadar güç ve kontrol var."

Vi alayla güldü. "Bunu, sihirli bir bombayla neredeyse *Potion's*'ı patlatmak üzere olduğumu görmeyen birisi söylüyor. Çok da kontrollü görünmüyordu."

"Çünkü kendinle savaşıyordun. O, *senin* kabulünü görmek istiyor, canım. İkinizin, birbirinize güvenmeyi öğrenmesi gerekiyor."

"Zıvanadan çıkıp ben hazır olmadan beni Doğaüstü Güçler Konseyi'ne ispiyonlamayacağına mı güvenmem gerekiyor? Bunu nasıl yapacağım?"



“Bunu senin çözmen gerekiyor, cancağızım. Bir cadı için, özellikle de Üçlü’nün İlk Doğan cadısı için güven; başarılı ve mutlu bir hayatın temel gerekliliğidir. Kendine güven, sihrine... ve diğerlerine güven.”

“O zaman oldukça berbat durumdayım,” diye mırıldandı Vi.

Köşedeki kapı açıldığında Üç Doğaüstü Yardakçı dışarı çıktı. Adrian, nöbetçi polisin masasına yaklaşan ilk kişi oldu. Eşyalarını alıp kenara çekildiğinde Bax de aynısını yaptı. İki adam da kötü görünüyorlardı. Adrian’ın çenesinin alt kısmında hafif bir morarma vardı ve Bax’in tişörtü yakasından yırtılmıştı ama bunun dışınca yeterince sağlamlardı.

Sonra Lincoln çıktı.

Morarma yoktu. Gözyaşı yoktu. Görünürde bir kırıksıklık bile yoktu. Saçları, normale göre biraz daha dağınıktı ve bu, bir bar kavgasına karıştığını gösterebilecek tek belirtiydi.

Cüzdanını arka cebine yerleştirirken bakışları Violet’ı buldu. “Violet.”

Vi onları beklemedi. Arkasını dönüp çıkışa yöneldi.

“Violet!” diye seslendi Bax. “Hey! Bekle!”

Hızlı yürüyüşünü birkaç adım sesi takip etti.

“Violet! Hadi ama!”

“Tek kelime etme, Baxter Donovan.”

“Ama—” Hemen arkasındaydı.

Vi ona dönerek parmağını resmen Bax’in sert göğsünü delercesine uzattı. Bu, Bax’ten çok kendi canını yaksa da umursamıyordu. “Tek. Kelime. Etme. Tabii barda başladığım şeyi bitirmemi istiyorsan çene çalmaya devam edebilirsin.”

Üç adam da çenelerini kapattılar.

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Keşke birkaç saat önce de bu kadar akıllı olsaydınız.”



Vi dışarıya, büyükannesinin arabasının binanın önünde park edildiği yere ilerledi. Edie, dördüne de arabanın arkasını işaret etti. Normalde arabasında boş yer olurdu ama üç iri habeş maymunu varken bu mümkün değildi.

Linc direkt Vi'nin karşısına oturdu. Uzun bacakları yanlışlıkla ona çarptı... ilk kez. Her bir dürtme ve çarpma daha ısrarlı hâle gelse de Vi onları, onu görmezden gelerek pencereden yolu izliyordu.

"Bizi oradan çıkardığınız için teşekkürler, Yüce Cadı Maxwell." Gergin sessizliği ilk bozan Adrian oldu. "Sürü avukatının gelmesi iki saati daha bulurdu."

"Eninde sonunda serbest kalacaktınız," dedi Edie. "Üçünüze karşı suçlamalar düşmüştü ama bu geceki genç beyefendilerden biri, evrak işlerini yapan görevlinin ailesindenmiş. Çıkışınızı mümkün olduğunca uzatmaya çalışıyorlardı."

Linc sonunda bakışlarını Vi'den ayırdı. "Ne olursa olsun, teşekkür ederiz, Edie. Bunun için inanılmaz üzgünüm—"

Edie elini kaldırarak onu susturdu. "Bunu hak ettiler mi?"

"Kesinlikle," dedi üç adam aynı anda.

"O zaman birkaç saat hücrede kalmak buna değmiştir, değil mi?"

Vi kulaklarına inanamıyordu, ağzı açık kaldı. "Büyükanne! Onların tavrını hoş mu göreceksin?"

"Taraf tutmanın yeri ve zamanı vardır, canım. Eğer geçmişteki mücadeleler olmasa, doğaüstüler bugünkü haklarına sahip olamazdı."

"Devrimdi, büyükanne. *Protestoydu*. Sarhoş ve azgın bekârlığa veda ekibine karşı bir bar kavgası değildi."

"Devrimsel hareketler birçok şekilde, boyutta ve manevrada olabilir."



Yüce Cadı'nın gözünde suçlu görülmediklerini fark ettikleri an Bax ve Adrian'ın omuzları rahatlardı. İki adam bu gece sarf ettikleri efora karşı espri yapmaya başladılar. Lincoln'sa sakince oturup onlara katılmıyordu.

Bunun yerine Vi'yi izliyordu. Linc'in ifadesinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi ama bu, Vi için sorun sayılmazdı. Kendi zihninde zaten gereğinden fazla düşünce vardı. Onun düşünceleri için de endişelenecek ne zamanı ne de zihinsel kapasitesi vardı.

Özellikle de araba, *Potion's Up*'in önünde yavaşlayıp durduğunda.

"Teşekkürler, büyükanne." Vi, büyükannesinin yanağına bir öpücük kondurarak arabadan indi.

"Tekrar teşekkürler, Yüce Cadı." Adımları Vi'yi takip etmeden önce Linc'in sesi yankılandı.

"Gerçekten bana tepkisiz mi kalacaksın? Kaç yaşındayız? Beş mi?" diye seslendi Vi'nin arkasından. "Burada tekrar ne halt ediyorsun ayrıca? Gage, cidden vardiyayı bitirmeni beklemiyordur."

Öfke, Vi'yi sardı. "Sizin oluşmasına yardım ettiğiniz bu dağınıklığı birinin temizlemesi gerek."

"Yardım *edeceğim*." Vicdan azabı, Linc'in sert ifadesini yumuşattı. "Senin bunu yapmana—"

"*Gerek* olmadığını biliyorum ama Gage, haklı olarak seni bu gece barda istemeyeceği için ben yapacağım. Lanet olsun, beni kovmadığı için şanslıyım."

"Sen hiçbir şey yapmadın ki." Ellerini iki yanına indirmeden önce Vi'ye uzandı. "Ben, Adrian ve Bax mi? Evet. Engel olamadım. O herifler öyle davrandıkları için dayak yemeyi hak ediyorlardı, peki sen? Senin suçun değildi."



"Kavga sırasında kafanı bir yere mi vurdun yoksa bilinçli olarak mı bilardo masasının yanında patlattığını bebek sihir bombasını unutuyorsun?"

"Öyle değildi—"

Vi eliyle, Linc'in ağzını kapattı. "Eğer benim hatam olmadığını söylersen çılgılık atacağım... ya da sihirle sana bir domuz kuyruğu vereceğim. Artık bunu yapabilecek sihrim var."

Lincoln, ellerini Vi'nin kollarında gezdirdikten sonra nazikçe elini, ağzından çekti... ve sonra bırakmadı. Parmakları, sıkıca onun parmaklarına sarıldı. "Tek yaptığın birkaç kişinin kış üstü düşmesini sağlamaktı. Zarar yok, hata yok."

"Bu seferlik... ama anladığını sanmıyorum."

"Anlat o zaman."

Doğa Ana göklerinin kapaklarını aralamış gibi sağanak yağmur dökülüp onların saniyeler içinde sırlıklam olmasına sebep olsa da ne Vi ne de Lincoln hareket etti. Saçları kafalarına yapışıp sular yüzlerinden akarken birbirlerine bakmak dışında hiçbir şey yapmadılar.

"Açıkla bana, Violet," dedi Lincoln sonunda, "çünkü anlamak istiyorum. Seni anlamak istiyorum!"

"Neden? Aramızdaki bu şeyin bir raf ömrü var, değil mi? Diğer Alfalarla anlaşma yapana kadar Yaşlılar'a karşı seni rahatlatıyor ve ben de kahrolası bir mucize gerçekleştirmeyi öğrenene kadar Konsey'i benden uzak tutuyor. O zaman bu neden senin için önemli?"

Bakışları resmen Vi'yi delip geçiyordu. "Bilmiyorum ama öyle. Hem de çok önemli."

"Sihrime engel olan şeyin ne olduğunu mu öğrenmek istiyorsun, Bay Kurt Adam? Benim. Belli ki sihrimle iyi geçinmem için en önemli şey güvenmiş ve tahmin et bakalım son zamanlar... hatta her zaman beni zorlayan şey ne?"

Gözyaşları özgürce Vi'nin yanaklarına dökülürken yağmur, onları kamufle ediyordu. En azından Vi, Lincoln uzanıp nazikçe soğuk yanaklarını okşayana kadar yağmurun gözyaşlarını örttüğünü düşünüyordu. Linc'in gözleri tekrar kurdunun altın rengi gözlerine dönüştü. "*Bana* güvenilebilirsin. Eğer başka hiçbir şeye güvenemezsen bile *bana* güvenilebileceğini bil."

Tarıca aşkına... bunu istiyordu... hem de mümkün olabileceğini düşündüğünden daha çok. Dudaklarını araladı ve kapattı ama kelimeler dökülmedi.

"O gece neden gelmediğini bana açıkla." Vi bu kelimelerin nazik bir emir gibi dudaklarından döküldüğünü duydu.

Lincoln'ın yüzü sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi bir hal aldı. "*Bana* her şeyi sor ama o..."

"Ama o, benim bir yıl boyunca her gece ağlayarak uyuyakalmamın sebebi," diye itiraf etti Vi. "En sevdiğim yer olmasına rağmen o geceden sonra nehre hiç gitmememin sebebi. O, kardeşlerim dışında hiç kimseye tam anlamıyla güvenmememin sebebi."

Lincoln'ın göğsünden hafif bir hırıltı yükseldi. "Sana söyleyemem, prenses. Gerçekten çok isterdim ama..."

Vi, akmakla kendini tehdit eden gözyaşlarını tutarak üzgün bir şekilde başını salladı. "Bunu tahmin etmiştim ve bu yüzden sana işlerin karmaşık bir hal almamasını söylemiştim. Birbirimize yardım ediyoruz ve bu süreçte birbirimizi eğlendirebiliriz. Ama hepsi bu kadar, Lincoln. Benden, sana güvenmemi isteme çünkü sen, bana onu söyleyene kadar bu gerçekleşmeyecek. *Biz* diye bir şey yok."

Linc'in bakışlarının sıcaklığı kararlılığını parçalara ayırmadan önce Vi geri çekildi. "İçeri gidip Gage ve Harper'a yardım etmem gerekiyor."



Karmakarışık bir düğüm hâline gelen tek şey hisleri değildi. Sihri de yüzeye yaklaştı, Lincoln'la arasına koyduğu mesafeyi onaylamıyormuş gibi parlıyordu.

*Arkana bakma.* Filmlerde hep bu söylenmez miydi?

Yine de *Potion's*'ın kapısına geldiğinde dönüp Lincoln'a baktı. Linc'in gözlerinin hayal kırıklığıyla parladığını görmek, Vi'nin göğsüne bir ağrı çökmesine sebep oldu.

Bir anda ruhsuz Alfa maskesini tekrar yerine taktı. "İşin bittiğinde, Leo güvenli bir şekilde evine girdiğini görmek için burada olacak. İyi geceler, Violet."

Vi, onun arkasını dönmesini izlerken tartışmaya girmeye zahmet etmedi.

Büyükannesi haklıydı. Başkalarına ve sihrine güvenebilmesi için Vi'nin önce kendine güvenmesi gerekiyordu. Bu da kolay değildi.

Büyükannesi. Olive ve Rose. Bax ve Harper. Hayatında ve kalbinde güvendiği insanların özeti bu kadardı. Yine de lanetli büyüler aşkına... büyük bir parçası, Lincoln Thorne'u da o listeye eklemesini istiyordu.

Sadece ardından olacaklarla başa çıkabilir miydi, emin değildi.

Doğaüstü Güçler topluluğunda iyi haberler tez yayılırdı ama kötü haberler ışık hızında yayılırdı. Özellikle de Konsey'in bir üyesinin saldırı suçlamasına dahil olması. Suçlamalar düşmüş olsa bile bu iyi görünmüyordu.

Konsey binasına yaklaşırken kameralar Linc'in yüzüne doğrultulmuştu. Muhabirler, onun asla cevap vermeyeceğini bildikleri soruları soruyorlardı. Linc, onları görmezden gelerek biraz daha az kaotik olan içeriye girdi.



Konsej dairesine ilerlerken birkaç kişi nezaketle onu karşılayıp başlarını eğse de bazıları kıs kıs gülüyordu. Hepsi arkasından oluyordu. O geceyle ilgili tek bir şeyden pişman değildi. Sona erişti hariç.

Violet'in kelimeleri resmen içini dağlamıştı. Söyledikleri için onu suçlamasa da bunları duymak hiç kolay değildi. Kafasında tekrar tekrar döndürmeye devam ettikçe kolaylaşmayacaktı da.

Linc, Konsej dairesine adım attığı an odada yalnızca meslektaşlarının olmadığını fark etti. Yaşlılar'dan Goodman ve Cho da sol tarafta oturuyorlardı ve hemen aralarında Valentin Bisset vardı. Kendini beğenmiş piç sırtarak selam verircesine başını eğdi.

Linc'in boğazından otomatik bir hırıltı yükseldi.

"Sakin ol, Alfa Thorne." Yüce Cadı yanına gelerek nazikçe koluna girip onu Şerefsiz Alfadan uzaklaştırdı.

"Bazen, Kan Karşılaşmalarını kaldırma kararımı tekrar gözden geçiriyorum," diye mırıldandı Lincoln, yalnızca Maxwell aile reisinin duyabileceği kadar kısık sesle.

Kadının dudakları kıvrılmamak için savaş veriyordu. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz ama Avrupa Alfasının bu uzun ziyaretine karşı hislerinde haklısın."

Lincoln, dikkatini kaplandan çekti. "Müstakbel damadınıza çok düşkün değil misiniz?"

"Şöyle söyleyebilirim, eğer Rose şu an ya da Bağ Kurma seremonisi yapıldığında fikrini değiştirecek olursa, kaçacağı arabayı sürmeyi teklif edebilirim. Eşleşmelerinin kızım tarafından yapılmış olması çok yazık. Christina'nın, stratejik adımlar atmaktan daha iyi bildiği bir şey yok."

"Bir anne olarak yaklaşıyor."



Edie dikkatlice onu süzerken yaşlı cadı onu incelemeye çok yakındı. "Konsey'i neden bugün burada topladıklarını biliyor-sun, değil mi?"

"Çünkü bizim camiamızda iyi haberler tez mi yayılır?"

"Çünkü senin ve Sürülerin üzerinde ne kadar az da güçleri olsa bundan vazgeçmemek için buradalar."

"Yaşlılar'dan bahsediyorsun."

Kadın başını salladı. "Eğer işler sana kalırsa uzaklaştırılacaklarını biliyorlar. Bunun gerçekleşmemesini sağlama yolları da bu."

Linc, eliyle yüzünü ovuşturdu. "Onları dünyanın öbür ucuna falan sürmeyeceğim. Sadece Sürü üyelerinin daha çok söz hakkı olsun istiyorum. Bu da uzun vadede daha güçlü ve birbirine bağlı Sürüler oluşmasını sağlayacak."

"Ben seninle tartışmayacağım, genç adam. Bana göre seçilmiş Sürü sistemi, uzun zamandır geciktirilen bir şeyi teslim ediyor. İkimiz de biliyoruz ki bir şeyin doğru olması onun sevilmesini sağlamaz ve bir şey kabul edilmezse de..."

Linc, Bisset'e doğru ihtiyatlı bir bakış attı. "...kaplan saldırarak. Eğer o piç, Konsey koltuğumu alırsa, Yaşlılar'ın Sürüler üzerindeki kontrolünü *genişletecek* ve bizi tekrardan lanet Karanlık Çağlara döndürecek."

"Ne yazık ki yanlış düşündüğünü sanmıyorum."

"Koltuğumu *kaybetmeyeceğim*, Edie. Şimdi olmaz, hele de onun gibi bir şekil değiştirene."

Yüce Cadı destek göstermek istercesine onun koluna vurdu. "O zaman içtenlikle, bir planın olduğunu umut ediyorum Alfa Thorne ve iyi bir plan olsa harika olur."

"Son zamanlarda iyi planlarım yüzüme patlıyormuş gibi görünüyor," dedi Linc dürüstçe ve ekledi, "Edie, geçen gece için..."



Edie elini sallayarak onu susturduğunda dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. “Açıklamaya gerek yok. Her şeyin bir sebeple gerçekleştiğine inanırım. İşte olanlar. Hayatta olanlar. Özellikle de aşkta olanlar.”

“Barda olan şeyden bahsettiğimizi sanıyordum...”

Kadın cilveli bir şekilde göz kırparak yerine oturdu. “Sanırım bu küçük anekdot, onun için de kullanılabilir ama torunumu düşünerek söylemiştim. Planınıza devam etmeden önce Violet’la ilgili bilmen gereken bir şey daha var...”

Linc, bunun sadece bir *plan* olduğunu reddetmek istese de yapamadı. O gece kaldırımında, bir nefes daha almaktan çok Violet’ın kendine güvenmesini istiyordu. “Neymiş o?”

“Torunum hep içindeki kuvveti ve gücü görmekte zorlandı.”

“Birinin, bunu çıkarmasına yardım etmesi mi gerekiyor?” Lincoln başını şüpheyle iki yana salladı. “Üzgünüm, Yüce Cadı ama saygılı bir şekilde bunu reddetmeliyim.”

Cadı gümüş rengi kaşlarından birini kaldırdı. “Ah? Peki sen-ce torunumun neye ihtiyacı var? Söyle.”

“Bunu kendi başına çıkaracağına birinin inanması gerekiyor.”

Yaşlı kadının dudaklarındaki küçük gülümseme, Linc’in açık verdiğini gösteriyordu. “Bu oldukça ilginç bir teori. Umalım da söylediğinin gerçekleşmesini sağlayacak kadar güçlü birileri olsun.”

*Linc* bunu sağlardı. Hemen.

Violet herkese Linc’in her zaman bildiği o baş belası cadıyı gösterirken ilk sırada oturup bunun tadını çıkarırdı. Bir şövalyeye ya da ağlayacak bir omuza ihtiyacı olduğunda ansızın yanında olurdu. Lanet olsun, eğer mükemmel gülümsemesi Linc’in hayatında kalmaya devam edecekse her kahrolası gece gidip mutlulukla bowling oynardı.



"Herkes yerleşsin," diye seslendi Melek Ramón düzeni sağlamak için.

Yoklama alındıktan ve toplantının gündeminde başka hiçbir konu olmadığı için Yaşlı Goodman hızlıca kürsünün ön kısmında yerini aldı. Bastonu, mermer zemine çarpıyordu.

Linc iç çekmemek için kendini zor tutuyordu. Baston, gösteriştense fazlası değildi. Geçen hafta Linc, ayı kadının kendi hayvan formunun iki katı genişliğinde bir ağacı salladığına şahit olmuştu.

"Yaşlılar Heyeti'nin Kuzey Amerika Sürüsü temsilcileri olarak ben ve Yaşlı Cho, bizi bu öngörülmemiş vakitte kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz." Kadın, dramatik bir efekt katmak için duraksadı. "Keşke farklı koşullar altında olsaydı."

Konseydeki vampir Xavier araya irdi. "Keşke zaten planladığımız vakitte olsaydı. Hangi *durum*, Konsey'in acil bir şekilde toplanmasını gerektirdi?"

"Alfamızın sağlığı ve esenliği için endişeli olduğumuzu üzülerek söylemek istiyorum." Bakışları yalandan bir endişeyle Linc'e döndü. "Otuz üçüncü doğum gününün ufukta görünmesinin verdiği korku ve baskıyla hem Sürünün hem de bu Konsey'in görevleri Alfa Thorne'u zorluyor."

Xavier'in bakışları bir delil görebilmek için Linc'e dönse de Edie, Linc'e öfkesini dizginlemesi için uyaran bir bakış attı.

Ardından yaşlı cadı keyifsiz bakışlarını ayı kadına çevirdi. "Alfa Thorne'un Sürüsüyle ilgilenme konusunda başarısız olduğunuz bir ânı özellikle gösterebilir misiniz, Yaşlı Goodman?"

"Özellikle gösteremem... ama Konsey görevlerinin, KAS'a karşı görevlerini gölgelediği ortada. Onun pozisyonundaki bir adam için çok fazla sorumluluğu var."

Geniş salona fısıltılar yayıldı.



Yüce Cadı Maxwelll tek bir hareketle hepsini susturdu. “Sanırım bu sorumluluğu kaldırabileceğini düşündüğünüz birini aday göstermeye hazırlanıyorsunuz?”

“Öyle, Yüce Cadı.” Yaşlı Goodman, bakışlarını Bisset’e çevirdi. “Avrupa Sürüsünden Alfa Bisset’i aday göstermek istiyoruz.”

Valentin boğazını temizleyip ayağa kalkarken ipek kravatını düzeltti. “Ben de Yüce Cadı, bu adaylığı canı gönülden kabul edip bunun benim görevim ve hizmet etme ayrıcalığım olduğuna inanıyorum.”

Edie etkilenmiş gibi görünmüyordu. “Bağlılığınızı takdir etsem de Alfa Bisset, aday göstermenin bir usulü vardır. Takip edilmesi gereken birkaç adım var.”

Goodman kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı. “Tabii ki, Yüce Cadı. Doğru kişinin belirlenmesinin ne kadar önemli olduğunu anlıyoruz.”

Yüce Cadı, kuruldaki herkese ve en son Lincoln’a baktı. “O halde bu Konsey, isteği incelemek ve değerlendirmek için gerekli adımları takip edecek. İsteğinizin kabul ya da reddedildiği konusunda bilgilendirileceksiniz.”

“Üzgünüm, Yüce Cadı,” diyerek Bisset araya girdi, “ama bunun ne zaman olacağını soracak kadar cesur davranabilir miyim?”

“Aslında o kadar cesur davranamazsın,” dedi Yüce Cadı Maxwell soğukkanlı bir şekilde. Masanın ortasındaki yerinden kalktı. “Kararımızı verdiğimizde haberiniz olacaktır.”

“Ama—”

“Aday gösterildi, Alfa Bisset. Gerisi bize kalmış.”

Yaşlı Goodman ardı arkası kesilmez sorularla araya girse de Edie çoktan kapıdan çıkmak üzereydi ve Konsey’in kalanı da peşindeydi. Lincoln en gerideydi. Arkasını dönüp Sürüsünün



iki üyesine ve kaplan adama son bir bakış atmaktan kendini alamadı.

Elleri hararetle hareket ediyor, sesleri yükseliyordu. Hiçbiri mutlu görünmüyordu. Bisset, Lincoln'a doğru bakana kadar üçü de tartışma halindeydi. Bisset, çenesini o kadar çok sıkıyordu ki dişleri kırılacak gibi görünüyordu.

Linc kendine engel olamadı. Gülümseyip Violet'ın yaptığı gibi yaptı, ona el salladı.

*Hadi bakalım seni tüylü piç.*



## *Süpürge Sopasıyla Defol*

**T**arihte kendine önemli bir yer edinmiş, Queensboro Köprüsü'nün Manhattan tarafının altında bulunan Guastavino, kubbeli tavanı ve yüksek pencereleriyle, zengin doğaüstüler ve para harcamak isteyen normaller için harika bir mekân hâline gelmişti ve Linc'in asistanı da burayı ayarlamayı başarmıştı.

Marie, sabah kahve içerken yaptıkları sohbette Timmy'nin şekil değiştirirken zorlandığını ve bir mentorluk programına ihtiyaç olduğunu öğrenmişti. Ve iki gün sonra, yalnızca Çocukların Oyun Projesi konseptiyle değil, aynı zamanda bir mekân ve davetli listesiyle Linc'i şaşırtmış ve bu girişim için bağış toplayabilmek adına açılış galasında Linc'e düzgün davranması gerektiğini açıklamıştı.

Düzgün davranıyordu zaten... çoğunlukla. Şimdiyse zaferin tarçınsı kokusunu içine çektiği sırada Bisset'in bakışlarına hayal kırıklığı yayılıyordu.

Linc'in dikkatini üzerinde hissetmiş olacak ki kaplan, salonun diğer köşesinden ona dişlerini göstererek son yarım saattir konuştuğu Asya ve Güney Amerika Alfalarının yanından ayrıldı.

Linc güldü.



"Sana düzgün davranmanı söyledim." Kendisine yaklaşıırken asistanın ifadesinde alay, bir elinde de şarap vardı.

"Düzgün davranıyorum."

"Sorun çıkarmamak ve düzgün davranmak iki bambaşka şey."

"Düzgün davranmak sıkıcı. Bunu kabul et. Biraz yaramaz olmamı seviyorsun." Kadının kıkırdamasına sebep olacak şekilde göz kırptı.

Marie başını iki yana salladı. "Eğer mükemmel cadın kolunda olsaydı sıkılmak senin için sorun olmazdı. Bir davetiye göndermiştim."

Linc biliyordu.

Violet'in adını, büyükannesi, kardeşleri, Konsey üyeleri, özetle doğaüstüler ve normaller topluluğunda ekstra para harcayabilecek herkesin isminin yazdığı listede görmüştü.

Linc zorla gülümsedi. "Violet'in çok fazla sorumluluğu var, muhtemelen ayarlayamamıştır. Bu şeyi resmen bir saatte planladın."

Aslında Vi, Linc'ten kaçıyordu.

İki gece önce *Potion's Up*'in önünde konuştuklarından beri konuşmamışlardı ve Linc, onu *kişisel* olarak bir mesajla galaya davet etmiş olsa da dönüş alamamıştı. Asıl anlaşmalarında, büyük etkinliklerde bir araya gelmenin geçtiğini anımsadığı için bunu beklemiyordu.

*Eğlence bağları olmayan bir iş anlaşması.*

Vi bunu istemişti ve ilk konuştuklarında planları Linc'i çok heyecanlandırırsa da şu an midesinin altüst olmasına sebep oluyordu. Onun burada olmasını istiyordu. Yanında durmasını. Sonrasında onu soyup seks-şenliği olayını tekrarlamayı kolaylaştırmak için de değil.



Bu salondaki tüm ihtimaller çoğunlukla Vi'den ve Çocuk Toplum Merkezi'ndeki çocuklardan ilham alınarak gerçekleştirilecekti ve Linc, onun da bunları görebilecek olmasını diliyordu. Bu yüzden çocuklar da davet edilmişti ve partinin başlamasından bir saat sonra sokağın karşı tarafında kendilerine ait olan daha "eğlenceli" bir partiye geçeceklerdi.

"Alfa Thorne." Avustralya Alfası Gertrude Benson, ona yaklaştı. "Bu harika bir etkinlik."

Marie müsaade isteyerek onları yalnız bıraktı.

"Öyle," dedi Linc nazikçe. "Keşke iltifatları kabul edebilsydim ama hepsi harika asistanımın elinden çıktı. Ben sadece geldim."

"Yardımaınıza koşacak insanlara sahip olmak ne kadar güzel."

Kadın gülümsüyor olsa da Alfa'nın kelimelerinin altında yatan başka bir anlam vardı. "Kesinlikle şanslıyım... ama söylemek istediğiniz başka bir şey var gibi."

"Yakışıklı ve akıllısın... tıpkı baban gibi."

"Babamla *hiç* alakam yok," dedi Linc neredeyse hırlayarak.

Benson, başını sallamadan önce onu inceledi. "Evet, sanırım. Ölünün arkasından konuşmak gibi olmasın ama birisi, baban gibi bir hayat yaşadığında sonu da genelde öyle olur. Bunun gerçekleşmesi için büyük tedbirler almanı takdir ediyorum."

Linc dikkatle onu izliyordu. "Ama?"

"Ama... Bunun doğru sebepler için olup olmadığı konusunda endişelenmekten kendimi alamıyorum."

"Yüzyıllardır süren gereksiz kan davalarını sonlandırmak istediğimi düşünmüyor musunuz? Otoriter 'liderlik' sistemini? Bu yüzden mi bana Yaşlılar konusunda oyunuzun kimden yana olacağına dair net bir cevap vermiyor ya da bir yönlendirmede bulunmuyorsunuz?"



ketini gösteremediği için bir yıl daha ağlayarak uyumak istemiyordu.

Genç Violet on sekizindeyken, bir Lincoln kalp kırıklığını atlatmıştı. Ne kaçırdığından haberi yoktu. Şimdi mi? İş anlaşmalarının, çok da sahte olmayan buluşmalarının, öpüşmelerinin ve birkaç orgazmın ardından mı?

Yetişkin Violet'ın, bir Lincoln kalp kırıklığını atlatabilmesi için dondurma ve *Supernatural* dizisi maratonundan kesinlikle daha fazlasına ihtiyacı olurdu.

"İyi misin?" dedi Rose. Edie, konseyin diğer temsilcilerinden biriyle konuşmak için müsaade istediğinde Rose, yanına yaklaşmıştı. "Biraz... huzursuz görünüyorsun."

"Eğer huzursuz olmak, Olive'in, Dean ve Sam Winchester'la\* takılma teklifini kabul etmem gerektiğinin farkına varmam demekse evet. Çok huzursuzum."

"Peki, vaktini bir televizyonun önünde geçirme isteğinin şu seksi şekil değiştirenle ilgisi var mı?" Vi'nin koluna girip salonda ilerlemeye başlarken Rose'un ifadesinde endişe vardı.

"Adrian Collins hakkında böyle konuştuğunu duysa Kaplan Kral ne derdi acaba?" dedi Vi, onu kışkırtarak.

"İkimiz de kimden bahsettiğimi biliyoruz. Seninle Lincoln'ın arasında bir şey olduğunu anlamak için Olive'in IQ seviyesinde olmaya gerek yok. Onunla gelmek yerine ben ve büyükannemle geldin."

"Sen de etrafta gezinip somurttuğuna emin olduğum Val'le gelmek yerine ben ve büyükannemle geldin."

"Aynı şey sayılmaz."

Vi'nin alnında biriken soğuk terler, memelerinin altına biraz deodorant sıkmadığı için pişman olmasına sebep oldu. "Tamam.

\* *Supernatural* dizisinin ana karakterleri -çn.



O gece,” derken eliyle bir patlama işareti yaptı, “bir anlaşmazlık yaşadık ve o zamandan beri konuşmadık.”

“Büyükannemin söylediğine göre *Potion*’taki o herifler hak etmişler. Linc, Adrian ve Bax’le karşılaştıklarına şanslılar. Eğer yanlış doğaüstülerle uğraşmış olsalar dı bu kadar özgür, rahat ya da... fiziksel olarak zarar görmeden kurtulamazlardı.”

Vi iç çekti. “Evet, büyükannem bundan pek rahatsız olmadı.”

Neredeyse Rose’a, Lincoln’la tartışmalarının sarhoş şerefsizlerle ilgili olmadığını söyleyecekti ama şehrin elitleriyle dolu bir salonda ona gerçeği söylemektense söylediğine inanmasını tercih etti.

“Artık *benim* neden büyükannemle geldiğimi biliyorsun,” dedi Vi. “Şimdi, Valentin’den her bahsettiğimde neden hızla konuyu değiştirdiğini anlat.”

Rose karşı çıkmak için ağzını açtı.

“O Eğitimdeki-Yüce-Cadı geçiştirmelerinden birine başlama. Senin kadar bu role soyunmuş olmayabilirim ama seni anlayabiliyorum. Eğer bu Cadı Bağı’nı istemiyorsan o zaman tamamlama.”

“Ben Meşru Yüce Cadı’yım, Vi. Buna mecburum.”

“Yapma. *Benim* Bağlanmak için zorlanmamın sebebinin, yasanın *teknik* olarak *İlk Doğan*’ı kapsamamasından kaynaklandığını unutuyorsun. Hatırladın mı? Fiyasko Maxwell laneti bana yine çarptı.”

Rose sanki söyleyeceği şey hakkında şüpheleri varmış gibi ağzını açtı ve kapattı. Ardından alçak sesle cevap verdi. “İkimiz de onların düşündükleri gibi fiyasko olmadığını biliyoruz. Belki de benim, büyükannemin vârisi olmamam gerekiyordu. Belki bu *sensindir*.”



Vi alayla güldü. "Neredeyse tüm şehri patlatacağımı duydun mı? Yoksa şu şey yaptığım... yani Alfa Lincoln'ı neredeyse elektrikle öbür tarafa göndermek üzere olduğumu unuttun mu?"

Lanetli büyüler aşkına, az kalsın *âşık olduğum* mu diyecekti?

Hayır.

Belki.

Küçük kardeşinin kusmasına iki dakika varmış gibi göründüğünden bunu düşünecek vakti yoktu.

Vi, onu nazikçe tutarak durdurdu. "Ro, Yüce Cadı olmak *istemiyor* musun?"

Rose'un kahverengi gözleri etrafta gezindi. "Başta istediğimi düşünüyordum ama..."

Otuz iki yıldır daha önce kardeşini hiç bu kadar kararsız görmemişti. "Büyükanneme söylemen lazım."

"Bunu yapamam! Olive bu rolü istemiyor ve eğer sen de istemiyorsan—"

"Barı patlattım," dedi Vi. "Büyükannemin yerinde olmak nasıl bir şey hep merak etmişimdir ama onun yerini benim almayacağımı fark edeli çok oluyor. Sihrimin eskisi kadar görünmüyor oluşu, bende bir anda Yüce Cadı kumaşı olduğu anlamına gelmiyor."

"Kontrolün üzerine çalışıyoruz."

"Geçen gece büyükannemin de belirttiği gibi, bu kontrol yalnızca benim sorunum değil." Sağ şakağının ardında bir baş ağrısı filizlenmeye başladığında Vi, üçüzünün eline uzandı. "Eğer Valentin'le bağ kurmak istemiyorsan, kurma. Annem eninde sonunda hayal kırıklığını aşacaktır ve bunun ardından seninle konuşmaya son verdiği için nasıl bir sessizlikle ödüllendirileceğini hayal et."

Rose ruhsuzca gülümsedi. "Keşke o kadar kolay olsaydı."



“Olabilir. Eğer yapmaya kararlıysan her şey basitleşebilir.”

*Vay be.* Neredeyse ne konuştuğu hakkında bir fikri varmış gibiydi. Neredeyse kulağa *büyükannesi* gibi geliyordu.

“Bu harika bir öneri.” Rose’un bakışları, Vi’nin omzunun üstüne çevrildi. “Bence bu öneriyi kendin uygulamalısın... hem de hemen.”

Rose arkasını döndürdüğünde Vi’nin etrafa bakmasına gerek yoktu. Lincoln’ı anında buldu. Seksi bir şekilde dağınık duran saçları, bedenine tam oturan düzgün smokinine tezat oluşturuyordu. Çenesindeki kirli sakala bakılacak olursa yüzüne birkaç gündür jilet sürmüyordu.

Vi’nin sıcak bakışları onun bedeninde gezindikten sonra Linc, onu beğenmiş gibi gülümsediğinde yanaklarına bir sıcaklık çöktü. Neredeyse yüzünün erimesine sebep olacak bir sıcaklıktı.

Linc, yanında duran kişiye bir şey söyledikten sonra salonun karşı tarafına geçti.

“Külotuna bir buz atmak ister misin?” Rose’un mırıldanarak sorduğu soru Vi’nin şiddetli düşüncelerinin dağılmasına sebep oldu, biraz. “Bir tepsideki buzların hepsini alabilecek miyim bakacağım.”

“Maxwell kardeşlerin üçte ikisi karşımda. İkiniz de bu gece muhteşem görünüyorsunuz. Tabii bu bir sürpriz sayılmaz.” Linc, dikkatini Rose’dan Violet’a verdi ve ondan ayırmadı.

“Sen de fena görünmüyorsun.”

Hareketsiz bir şekilde birbirlerine baksalar da insan kalabalığının içinde Lincoln kolunu, Vi’nin beline dolayarak onu kendine çekti. Bu temasa karşılık Vi neredeyse iç çekecekti. Pırıltı, orada olduğunu ve bunu onayladığını söylemek istercesine uyandı.

*O da dişiydi.*



Vi, Edie'nin önerisini dikkate alarak sihrine, sanki ayrı ama birlermiş gibi davranmaya karar vermişti. Pırıltı'nın da kendi düşünme kabiliyeti ve can sıkıcı bir tavrı olduğu göz önüne alınca bu çok zor bir görev değildi.

"İşte buradasın! Sonunda!" Valentin, zorlukla çifte yaklaşıırken sert bakışları Lincoln'dan Rose'a döndü. "Yüce Cadı'yla geleceğini söylediğinde bu kadar geç kalacağını düşünmemiştim."

Rose ânında Yüce Cadı ifadesine bürünerek yüzüne resmi bir gülümseme yerleştirdi. "Gala kapılarını kırk dakikadan daha az bir süre önce açtı. Ben olsam geç demezdim. Bir şeye mi ihtiyacın var... hayatım?"

Ah, evet. *İlişkileri görüldüğü gibi değildi.* Vi, kardeşiyle yalnız kaldığında aralarında bir konuşma *gececekti.*

"Julius Kontos ve Xavier Hastings'le konuşurken yanımda olmana ihtiyacım var." Valentin, kendini beğenmiş bir şekilde Lincoln'a baktı. "Ne de olsa Doğaüstü Güçler Konseyi'nde Alfa Thorne'un yerini alacağım için onları tanımam gerekiyor."

Vi'nin yanındaki Lincoln gerildi.

"Ne dedin sen?" diye sordu Vi.

Valentin alayla güldü. "Lincoln haberleri paylaşmadı mı? Yaşlılar, Alfa Thorne'un pozisyonundan inmesi için resmi bir talepte bulundu."

Kırgın Lincoln ona bir şey söylememişti. Vi, ona ters bir bakış attı. "Bunu yapmasına izin mi veriyorsun?"

"Ona ya da Yaşlılar'a hiçbir konuda izin vermiyorum." Linc, delici bakışlarını Valentin'e çevirdi. "Kenara çekilmek gibi bir niyetim de yok."

Kaplan adam alayla güldü. "Pek bir seçeneğin olmayacak. Belki Yaşlılar'ı kendine düşman etmek yerine onlarla aranı iyi tutarsın."



Vi öfkelen-di. “Bunlar, çocuklarına zorba olmayı öğreten ve başkalarından faydalanmak için güçlerini kullanmaları gerektiğine inananlarla aynı Yaşlılar mı? Eğer öyleyse süpürge sopasıyla defolup gitmen gerektiğini sana söyleyecek ilk kişi olmaktan gurur duyuyorum.”

Rose, kahkahasını bir öksürükle gizlerken Lincoln, buna gerek duymadı. Gülerken desteğini göstermek istercesine Vi’nin kalçasındaki elini sıktı.

Eğer Valentin Bisset’in gözlerinden ateş çıkarmak gibi bir gücü olsaydı Vi şu an bir kebaba dönmüş olurdu. Alfa güçlerinin, Vi’ye boyun eğdirmek için teninin karıncalanmasına sebep olduğunu hissediyordu.

Pırıltı’nın buna niyeti yoktu, Violet’ın da.

Bakışlarını karşısındaki adamdan ayırmadan bedenini gevşetti ve hatta korkmadığını gösterircesine çenesini kaldırdı. *Tüm gün burada durabilirim, seni küçük kokarca.*

Kızaran ve öfkeli yüzüyle önce Valentin geri çekildi. “Rose? Benimle gel.”

Kardeşi sinirli bir şekilde iç çektikten sonra Violet’a döndü ve dudaklarını oynatarak yavaşça *Sana sonra açıklayacağım*, dedikten sonra Valentin’i salonun diğer tarafına doğru takip etti.

Lincoln kolunu sararak onu göğsüne yaklaştırdı. “Bu kahrolası inanılmaz seksiydi. Bir anlığına onu, yan taraftaki binaya uçuracaksın sandım.”

“Bir anlığına bunu düşündüm ama benim için yan bina çok yakın.”

Birbirlerine bir bakış attıktan sonra güldüler. O an Vi, aralarındaki garip durumu unutmuş, bunun yerine kollarında kendini ne kadar iyi hissettiğine odaklanmıştı. *Potion’s Up*’ta söyledik-



leri için özür dilemek adına ağzını açsa da parti kıyafetleri giyen iki çocuk köşeyi dönüp onları görünce bağırmaya başladılar.

"Bayan Violet! Alfa Thorne!" Saçları geriye yatırılmış Timmy heyecanlı bir şekilde gülümserken Misha yanındaydı. "Bizi sokakığın karşısındaki *çorap hop*\* partisine götüreceklerini duydunuz mu? Çorap hop! Sabırsızlanıyorum!"

Violet, onun saçını düzeltti. "Çok kışkandım. Kulağa aşırı eğlenceli geliyor."

"Sizce çıplak ayaklarınızla da hoplayabilir misiniz?" diye sordu Linc.

Misha gözlerini devirdi. "Adı *çorap hop*, Alfa Thorne... ama bir iddiaya girmek istersen..."

Lincoln kahkaha attı. "Üzgünüm ama hayır. Sana karşı iddiaya girme konusunda dersimi aldım. Ama Adrian'ın buralarda bir yerlerde olduğuna eminim. Belki onu kandırmayı başarırısın."

İti an çomağını hazırla. Adrian, kalabalığın arasından sohbet edip gülümseyerek geliyordu.

"Bizimle gelir misiniz?" Timmy gözlerini açarak Lincoln'ın koluna asıldı. "Lütfen? O zaman şüphelenmez."

Lincoln, Violet'a baktı.

"Hadi." Vi, gülerek çocuğa ileriye işaret etti. "Onu bir tek boynuzlu at tacıyla görmek için sabırsızlandığınızı biliyorum."

Lincoln'ın çocuklarla birlikte her şeyden habersiz aslan adama yaklaşmasını izlerken Vi'nin yüzüne bir gülümseme yayılmak üzereydi.

Yaşlı bir kadın yanına yaklaşıp Vi'nin bakışlarını takip etti. "Çocuklarla iyi anlaşıyor gibi görünüyor."

\* *Sock-hop*: 20. yüzyılın ortalarında Kuzey Amerika'da ortaya çıkan, gençlerin yalnızca çoraplarıyla dans ettikleri bir etkinlik -çn.



Vi, kadının Alfa Benson olduğunu hatırlıyordu. Onun yanında da KAS'ın Yaşlılarından biri olan Jane Goodman vardı. Gösteri zamanıydı ve Vi tek kişilik bir oyun sergileyecekti.

“Öyle,” diye cevap verdi Avustralya Alfasına. “Çocuklar da ona bayılıyor.”

“Öyle mi?” Kadının sesi şaşkın geliyordu.

“ÇTM'deki vardiyasının gelmesini o kadar iple çekiyorlar ki herkese sıra gelsin diye o gün Lincoln'a yardımcı olacak kişilerin sırasını değiştirip duruyoruz.”

Yaşlı Goodman afalladı. “Vardiya mı? Yani merkezde *çalışıyor* demek mi istiyorsun?”

“Aslında çalışmak deyince maaş alıyormuş gibi oluyor. Sağ kolu Bay Collins'le birlikte haftada birkaç kez gönüllü oluyorlar.”

Benson dönüp Lincoln'a düşünceli bir şekilde baktı. “Bunu duymamıştım.”

“Neden duyacaksınız ki?”

Benson ona hafifçe gülümsedi. “Genelde bir Alfa, çocuklarla çalışacak kadar iyilikseverse bu herkesin görmesi için haber kanallarında yayınlanır. Popülerliği artırmak için bir hiledir.”

“O zaman bahsettiğiniz Alfalar ve bu boş tavrı kabul eden herkes adına üzgünüm ama Lincoln öyle yapmıyor. Geleceklerine yatırım yaptığı için çocuklarla vakit geçirmekten keyif alıyor. Büyürken kendisinin sahip olamadığı çocukluğa sahip olmalarını istiyor... ki bu geceki galanın yapılmasının en büyük sebebi de bu. Değil mi?”

Benson'un dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Süsleyerek anlatmıyorsun, değil mi?”

“Büyükannem her zaman süsleyerek anlatılan şeylerin daha kolay yutulacağını, ama içindeki malzemenin değişmeyeceğini söyler.”



"Büyükannen akıllı bir kadın ve belli ki sen de öylesin." Kadının bakışları, etrafı en az altı çocukla çevrili olan Adrian'ın yanındaki Lincoln'a çevrildi.

Goodman, boğazını temizledi. "Bayan Maxwell, eğer sormamda bir sakınca yoksa büyük gün ne zaman?"

"Pardon?" Lincoln ve çocuklar bir anlığına Vi'nin dikkatini dağıtmışlardı.

"Eş Bağınız diyorum. Alfa Thorne'un otuz üçüncü doğum gününe çok yaklaştık ve diğer Yaşlılar gibi ben de resmi olarak bu haberi duymak istiyorum." Kadın beklentiliydi. "Tabii ki bizim düşünmemizi sağladığı gibi aranızda ciddi bir şeyler yoksa..."

"Var," dedi Vi otomatik olarak. Lanetli büyüler aşkına, kulağa çok mu hevesli gelmişti?

"Bir tarih var yani?"

"Anlaştığımız bir tarih yok." Vi, gülümsemesinin içten görünmesi için dua ediyordu. "Mekânı sormayın bile. Buradayken sanırım harika mekânı buldum. Burası muhteşem."

"Anlıyorum."

*Süpürgesinde uçan cadı saçmalıkları.* Goodman ona inanmıyordu.

Vi'nin kafasından bir milyon düşünce geçiyordu ve her biri Lincoln için işleri mahvetmemekle ilgiliydi. "Ama iki güne yanına taşınıyorum."

*Beni bir kazana sokup ateşi harlayın.*

Yaşlı, merak etmiş gibiydi. "Birlikte mi yaşayacaksınız?"

"Alfa Benson'ın torununun doğum günü partisi için Sydney'e uçmadan önce Lincoln'ın yanına yerleşebilmeyi umut ediyorum. İkimiz de çok heyecanlıyız."

*Lütfen inan. Lütfen inan.*

"O halde yakında tarihi duymak için sabırsızlanıyorum." Benson'la ikisi bir sonraki kurbanlarına doğru ilerlemeden önce Goodman başıyla onayladı.

O noktadan itibaren gece şöyle böyle geçti. Bir noktada çocuklar, sokağın karşısındaki kendilerine özel çorap partisi için gözden kayboldular. Vi, her Lincoln'la yalnız kalmaya niyetlendiğinde bir başka iyi niyetli gelip Çocukların Oyun Projesi'ne destek oluyordular. Bu sahip olunabilecek iyi bir sorun olsa da Vi'nin, onunla yalnız kalması gerekiyordu. Mümkün olan en hızlı şekilde.

Bir saat sonra, Linc'in elini tutarak onu Guastavino'nun lobisine doğru sürükleyip temizlik odasına itti.

Lincoln, kışkırtırcasına Vi'ye yaklaştı. "Hep, temizlik odasında seks yapmayı hayal etmişimdir."

"Birlikte yaşamaya başlıyoruz," dedi Vi bir anda.

Linc gözlerini kırptırdı. "Pardon, ne?"

Küçük oda izin verdiğince Vi oradan oraya yürüyordu. "Alfa Benson ve Yaşlı Goodman yanıma geldiler ve Goodman, bağ kurma tarihimizi belirledik mi diye sorular sorup duruyordu. Şüpheli bir şeyler aradığını *resmen* hissettim ve bir anda ağzımdan kaçtı... ağız ishali gibi."

"Birlikte yaşayacağımız?"

"Ya bunu söyleyecektim ya da gerçek bir bağ kurma tarihi verecektim, ben de kötünün iyisini seçtim."

"Sorun yok, ben—"

"Hayır, sorun var!" Vi dövünüyordu. "Rose ve Valentin'le ilgili bir şey var ve senin Konsey'deki yerinin içine edip onu kendine almaya mı çalışıyor?"

"Sen—"

"Bitirdim mi? Hayır." Linc'e dönerek bir parmağını, onun göğsüne bastırdı. "O tüylü piçin sinsî bir şekilde Doğaüstü



Güçler Konseyi'ndeki yerine sızmaya çalıştığını nasıl bana söylemezsin?"

Linc beş saniye bekledi ve sonra iki saniye daha bekledi. "Şimdi bitirdin mi? Konuşabilir miyim?"

Vi gözlerini kıstı. "*Lincoln.*"

Linc, Vi kendisine vurmadan önce onun elini tuttu. "İlk olarak, taşınma fikrini neden daha önce düşünemedim bilmiyorum. İkinci olarak da yer kapmaca olayı dün gerçekleşti ve o zamandan beri aramızın nasıl olduğunu bilmediğim için sana söylemedim."

Vi sessizleşti. Lanet olsun, ikisi de haklıydı. Odadaki tek ses, nefes alış verişleriydi.

"*Potion's*'taki gece için..." diye başladı Vi.

"Hiçbir şeyi açıklamana gerek yok ve doğru olmayan bir şeyi duymak istemiyorum. Bana güvenmiyorsun. Gerçek bu. Hoşuma gittiğini ya da güvenini kazanmaktan vazgeçeceğimi söyleyemem ama gerçekten içinden gelerek söyleyene kadar bunu duymak istemiyorum."

Vi, arkasındaki sehpa doğru yaslandı. "Alfanın torununun doğum günü partisinden önce birlikte yaşamaya başlayacağımızı söyledim. Bir haftadan az vakit var. Ne yapacağız? Eğer bunu başaramazsak Yaşlılar tekrar gerilecek ve sorular sormaya başlayacaklar—"

"O zaman yaparız." Lincoln onun yanına yaklaşarak nazikçe aralık bacaklarının arasına yerleşti ve çenesini tutup kendine doğru kaldırdı. "Daha sonra kullanabilmen için daireni başkasına kiralarız ve sen de bana taşınırsın."

"Bay Burnu Havada?"

"Onu da getir. Hiçbir zaman onu geride bırakmanı söylemedim. Ayrıca, bence o tüylü küçük canavar beni seviyor."



"Ama ya—"

Başparmağıyla hafifçe dokunarak Vi'yi susturdu. "Bu sürekli değişen bir durum, prenses. Karşılaştıkça üstesinden geleceğiz ve bunu birlikte yapacağız. Şimdi, sana ciddi bir sorum var çünkü cevabını öğrenmek için yanıma taşınmanı bekleyemem... Yatarken seksi saten pijamalar giyiyor musun, yoksa hiçbir şey giymiyor musun?"

"İkisi de değil. Üzerinde kahve içen küçük sarı ördeklerin olduğu bir pijama giyiyorum."

Lincoln onu sehpanın üstüne doğru çekerken güldü. Dudağının kenarını, ardından çenesini öptü.

"Bütün kadınların saten geceliği olmaz, biliyorsun." Vi, nefessiz bir şekilde ona doğru yaslandı. "Yalnızca uykusunun ortasında deli gibi dönüp meme uçlarının kopmasına sebep olmayacak kişiler çıplak uyur."

"O zaman bunu yapamayız. Meme uçlarını tam da oldukları gibi seviyorum." Linc, seksi bir hırıltıyla Vi'nin nefesini kesecek ve eğer oturuyor olmasa dizlerinin bağını çözecek bir öpücüğü dudaklarına kondurdu. "Lanet olsun, kahrolası günlerdir sana dokunduğumu hissetmek istiyorum."

Vi refleks olarak kalçalarını, Linc'in fermuarının ardındaki sertliğe itti.

"Elbise." Söylediğini açıklamak için bacaklarını genişçe açarak Linc'in kıkına uzandı ve onu, kendisine yaklaştırdı. "Kolay erişim sağlayan bir elbise giyiyorum ve çok geçmeden bundan faydalanman gerekiyor."

Lincoln, Vi'nin omzuna doğru öpücükler ve küçük ısırıklar bırakarak ilerledi.

"Seni boşaltmamı ister misin, prenses?"

"Davetiye ya da yönerge ister misin?"



"Yönlendirmeye ihtiyacım olduğunu düşünüyor musun?" Linc'in elleri kumaşın altına uzanırken parmakları nazikçe bacaklarına değiyordu. Külotunun köşesine gelince durdu. "İstedğin bu mu, Violet? Tam burana dokunmamı mı istersin?"

Vi, yaklaşmak için kıvrandı. "Lincoln..."

Linc, başparmağını kumaşın üzerinden klitorisine değdirdi. "Yoksa aklındaki bu mu?"

"Lanet olsun, Bay Kurt Adam." Kadınsı bir hırıltı boğazından yükseldi. "Elini tam olarak nerede istediğimi ve ne kadar... meşgul olması gerektiğini biliyorsun."

Linc, parmaklarını onun çoktan ıslanan vajinasının içine soktu. Birkaç sert hareketin ve klitorisini birkaç okşayışının ardından Vi, kollarında boşaldı. Linc, onun iniltilerini bir öpücükle yutarken Vi sonunda geri çekildiğinde başı dönüyordu.

"Lanetli büyüler aşkına." Vi'nin sesi, kendine gelmeye çalışan bedeni kadar titriyordu. "Bu... vay be."

Lincoln, dudaklarına varla yok arası bir öpücük bıraktı. "Seni boşalırken izlemek benim yeni favori hobim."

Salondan yükselen bir kargaşa sesi Vi'nin vereceği alaylı cevabı böldü. "Ne oluyor orada be?"

Vi, hızlıca elbisesini düzelttikten sonra Lincoln'ın ardından kaosa doğru ilerlemeye başladı. Büyük bir kalabalık, binanın girişinin önünde toplanmıştı.

"Birisi yangın alarmını falan mı çalıştırdı?" Vi, mükemmel saç şekillerine bakarak kardeşini ve büyükannesini arasa da onları göremedi.

Linc, parmaklarını onun parmaklarına sardı. "Uzaklaşma."

Dışarı çıkan kalabalığı takip ettiklerinde Rose'u kaldırımında buldular. Sokağın karşı tarafındaki dehşet verici olaya bakarken bir eliyle ağzını kapatmıştı.

Parlak turuncu alevler, yakınlardaki binaları sarmıştı. Uzaktan siren sesleri yükselse de alevleri söndürecek hiç kimse henüz gelmemişti ve alevler yayılmaya devam ediyordu. Dumanlar, karanlık gökyüzüne yükseliyordu.

Vi, etraflarındaki alevlerin sıçramadığı binalara bakarken kalbi tekledi. "Lincoln, çocukların çorap partisi neredeydi?"

Linc'in dehşete kapılan ifadesini görünce *anladı*. Rose da öyle. Vi'nin kardeşi on üç santimlik topuklu giyen birine göre çok hızlı koşuyordu.

"Rose! Bekle!" Vi, onu takip etmeye başladı.

Lincoln, onu nazikçe tutarken yakışıklı yüzüne endişe yer ediyordu. "Violet..."

"İyi olacağım." Linc'in parmaklarını sıktı. "Ama gidip kardeşime yardım etmem gerekiyor. Polisin ve itfaiyenin içeride çocuk olduğundan haberdar olmalarını sağla."

Linc, onu ensesinden tutarak sertçe öptü. "Dikkatli ol."

"Dikkat, göbek adımdır." Vi göz kırparak kardeşinin peşinden koşmaya başladı. İzleyici kalabalığının arasından geçiyordu.

Rose'u, binanın birkaç metre ötesinde buldu. Gelen ilk polis memurlarından biriyle tartışıyordu.

"Bakın, olmaz dedim," dedi polis. "New York İtfaiye Teşkilatı arması taşımayan kimse bu binaya girmeyecek. Şimdi sokağın diğer tarafına geçin, yoksa arkadaşlarımdan biri size eşlik edecek."

"Bunun için vaktimiz yok," diye mırıldandı Rose. "Üzgünüm, memur bey ama bu cadının, bir cadının yapacağı şeyi yapması gerekiyor."

Vi'nin üçüzü, adamın yüzüne bir şaşkınlık büyüğü yaptı. Polisin bakışları bir anda donuklaşırken adam ekip arabasına doğru çöktü.



Vi'nin ağzı açık kaldı. "Sen az önce..."

"Sadece birkaç saniye sürecek." Rose, binaya doğru koşmaya başladıktan sonra omzunun üzerinden seslendi. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Hey! Kötü fikirleri olması gereken kardeş *benim*! Bu rol çalma işini sevmedim!"

Ön kapıya geldikleri an, yoğun siyah dumandan bir bariyerle karşılaştılar. Alevler tüm duvarları ve tavanı sarmıştı ve yukarıdaki yangın söndürme sisteminin etki etmeyeceği kadar güçlüydü. Birkaç dakika içinde her şey yanacaktı.

"Buradan!" Vi, odanın ortasını işaret etti. *Yeni Başlayanlar İçin Sihir* kitabından hatırladığı Elemental Sihri uygulaması için merkez noktasına mümkün olduğunca yakın olması önemliydi.

Düşen kırımlardan kaçarak dikkatlice patlayan camların üzerinden yürüdüler. En güvenli noktayı bulduklarında Rose gözlerini kapattı ve Elementleri çağırdı. Etraflarına molozlar dökülürken Vi, tavandan üstlerine bir şeyler düşmemesi için çok kez yerlerini değiştirmek zorunda kalmıştı.

Yavaş ama net bir şekilde üstlerine uzanan alevler azaldı.

"İşe yarıyor!" diye bağırdı Vi alarmların sesini bastırmak için. "Devam et! Alevler küçülüyor!"

Rose başını sallayarak devam etti. Büyüyü yapmaya devam ettikçe ayakları yerden o kadar kesiliyordu... Ta ki Rose'un dizleri titreyene kadar.

Vi onu yakalayarak dikkatlice yere bıraktı. Çok solgun görünüyordu. "Devam edemezsin. Sihrin, etki edemedi seni bayıltacak."

"Sen yap."

Rose'u doğru duymuş olması mümkün değildi. "Ben—"

"Yapabileceğini *biliyorum*. Sadece alevleri biraz azaltman gerekiyor, itfaiyeciler buraya gelip üst kattaki çocuklara tahliye

edene kadar zaman kazandıracaksın. Seninle kalacağım.” Rose, Vi’nin iki yana salladığı başını ellerinin arasına aldı. “Sen İlk Doğan’sın, Vi. Sen cadıların kahrolası Leia Organa’sısın\*.”

“O zaman neden kendimi Jar Jar Binks\*\* gibi hissediyorum?” Kardeşinin sert bakışlarına karşı Vi derin bir nefes aldığı an ciğerleri dumanla dolduğu için öksürdü.

Gözlerini kapattı ve bu sefer sihrini çağırmadı. Pırıltı orada, içindeki Leia Organa’yı çıkarmaya hazır bir şekilde bekliyordu.

Sihir, damarlarından akmaya başladı.

Her bir kasını sardı.

Her bir atomunu.

Sihir güçlü ve sert bir nehir gibi içinden akıp ardından yavaşladığında odada sadece Rose, Violet ve söndürecekleri alevleri göremeyen şaşkın itfaiyeciler vardı.

\* Yıldız Savaşları filminden bir karakter –çn.

\*\* Yıldız Savaşları filminden, Leia Organa’yla kıyaslandığında daha işlevsiz bir karakter –çn.



## Çarp Beni

**D**uman solumanın ve sihirli bir tsunami oluşturmaının ardından iki gün akıp geçti. Vi'nin ağrıyan boğazı, alevlerden aldığı en ciddi zarardı. Herkes güvenli bir şekilde tahliye edilmişti. Can kaybı yoktu. İtfaiye şefine göre Rose'un pratik zekâsı ve uzmanca harekete geçişi birçok hayat kurtarmıştı.

Evet... Rose'un.

Yakın arkadaşları ve Edie hariç herkes, güçlü yangını söndürmeyi başaran kişinin Meşru Yüce Cadı olduğunu düşünüyorlardı. Saçma sapan haberler sağ olsun, Rose'un bir grup yeni hayranı vardı ve Vi de vakitsiz bir Cadı Bağı'na zorlanmadan taşınma gününe gelmişti.

Herkes kazançlıydı.

Dairesini devren kiraya vereceği için Vi, birkaç eşyasını geride bırakmıştı. Çünkü önemli bir şeyi unuttuysa bile hızlıca gidip alabileceğini biliyordu. İhtiyacı olan tek şey, gerekli olan eşyalarına kolaylıkla erişebilmektir.

Kıyafetler, tamam.

Kedi, tamam.

Banyo malzemeleri ve kişisel şeyler, tamam.

*Büyük* büyükannesinin kızartma tenceresi, tamam.

Bax, ilk iki kutu kıyafetini götürdüğü yatak odasından geldi. "İpek çarşafı olan bir adama güvenmem. Gevşek bir pornocu izlenimi veriyor ve aşırı garip."

"İpek çarşafı yok." *Bekle... yoksa var mı?* "Neden Lincoln'ın yatağına bakıyorsun ki? Neden başka bir şeye bakmıyorsun?"

"Yani sana Acı ve Zevk içeren Kırmızı Oda'sını bulduğumu söylememeli miyim?"

Vi, koltuktan bir yastık alarak arkadaşının kafasına attı. Bax kahkaha atarak yastıktan kaçtıktan sonra dışarıda gözden kaybolmuştu bile.

Hapishane deneyiminden sonraki zaman diliminde Bax ve Lincoln, olasılık dışı bir arkadaşlık kurmuşlardı ve ters ters bakma oranları yüzde yetmiş beş düşmüştü. Bu, taşınma gününü daha katlanabilir kılssa da aynı zamanda bazen ona karşı birlik olabilecekleri anlamına geliyordu.

Vi geldikten sonra arkadaşları da ilk kez Lincoln'ın tertemiz evine geldiklerinde şaşırmışlardı. Bax bile bahçe katını tamamen saran geniş ev tipi spor salonundan istifade etmeye niyetliydi.

Vi de bunun için oldukça heyecanlıydı. Hiçbir tanık olmadan koşu bandında sendelemek mi? *Paha biçilemez.*

Şimdilik, kahverengi kutular denizinin ortasında durmuş, nereden başlayacağını düşünüyordu.

"Bunları nereye koymak istersin?" diye sordu Rose. Olive'le birlikte üzerinde "mutfak" yazan kolileri taşıdıkları için dikkati dağılmıştı.

"Mutfaktan ben başlayabilirim." Ukalılığına karşı Vi'ye gözlerini devirdiler.

"Tüm bu mutfak eşyalarının olayı ne?" Olive koliyi tezgâha bırakırken lüks, çift ocağa göz ucuyla bakıyordu. "Lincoln Thorne'un mutfak eşyalarının eksik olduğundan şüpheliyim.



Muhtemelen Rachael Ray'in haberdar dahi olmadığı eşyaları vardır."

"Ama *benim* mutfak eşyalarım değiller. Lincoln'ın bir şeyler alabilecek kadar varlıklı olması, onlara sahip olduğu anlamına gelmiyor. O bekâr. Onu bir limon rendesi kullanırken göremem."

İki kol, arkasından gelip Vi'ye dolandığında Lincoln'ın dudakları, kulağına yaklaştı. "Hayır ama oldukça iyi bir espresso makinem var."

Kirli sakalları, Vi'nin ensesini gıdıklıyordu. "Gördünüz mü, limon rendesi yokmuş... İddiaya varım sarımsak ezicisi de yoktu."

"Rende yok. Ezici yok. Yine de tezgâhın altında aldığımndan beri dokunmadığım bir ekmek yapma makinesi var." Vi'yi biraz daha yakına çekti. "Bax, son kutuyu Harper'a verdi. Yerleşmene az kaldı."

Vi nefesini tuttu. "Son kutu neydi?"

"Son kıyafetlerin. Neden?"

"Harper nerede?"

"Yatak odasında."

"Onu kıyafetlerimle yalnız mı bıraktın?!?" İçine bir korku doldu.

"Bunu yapmamam mı—"

Vi vakit kaybetmeden merdivenlere doğru ilerledi, yatak odasının kapısından içeri girdiği an yüzüne bir süveter çarptı. Harper, Lincoln'ın gömme dolabına iblis derinliğinde girmiş, Tanrıça bilir Vi'nin eşyalarına neler yapıyordu.

Kıyafetler tehlikeli bir hızla etrafta uçuşuyordu. Bir başka süveter, en sevdiği kot pantolonu. Kıyafetler ya yere ya da yatağa art arda düşüyorlardı.

Vi, dökülen kıyafetleri takip etti. "Sen, ne yaptığını sanıyorsun?"

"Taşınmak, dolabını temizlemek için harika bir zaman." Yoga taytı da gitti. "Keşke sen eşyalarını toplamadan bunu yapmama izin verseydin." Bir Yankees atleti. "Kendini zor bir işten kurtarmış olurdun." Vi'nin birlikte gömülmek istediği cepli tulumu başının üzerinden uçarak çöp yığının yakınına düştü.

Vi hepsini toplayarak çekmeceye sıkıştırdı. "Eğer sevmediğin bütün kıyafetlerimi atsaydım iç çamaşırlarımla gezmem gerekirdi."

Harper başını dolaptan çıkardığında tatsız bir şekilde burnunu kırıştırdı. "Hayır, çıplak olurdun çünkü iç çamaşırlarından nefret ediyorum. Yüzde doksanını büyükannenin kafasıyla almışsın."

Edie Maxwell'in iç çamaşırı tercihlerini bilmeyen biri gibi konuşuyordu tam da. Ama Vi onu travmaya itmek istemedi. Kendisi, büyükannesinin dantelli tangasını görmesinin şokunu beş yıldır üzerinden atamamıştı ve o görüntü hâlâ retinalarının yanmasına sebep oluyordu.

Sanki tehlikeli bir hayvanmış gibi yavaşça arkadaşına yaklaştı. "Harper, seni seviyorum ama eşyalarımın uzaklaş."

"Ama—"

"Yoga taytlarımdan uzaklaş. Yavaş ve sakince."

Harper dudaklarını büzdü. "Keyfimin içine ediyorsun."

"Sen de benim *Fabletics* marka koleksiyonumu mahvediyorsun. Eğer bir şey yapmak istiyorsan, Bax'le Union Bulvarı'ndaki pizzacıya gidip hepimize akşam yemeği alabilirsiniz."

En yakın arkadaşının gözleri parladı. "Yani, Bayanlar&Baylar'ın yanındaki küçük, tatlı restorandan mı bahsediyorsun? Pizzalarının mükemmel olduğunu duydum... ama biraz yavaş olabilirlermiş. Yani beklememiz gerekebilir."

"Hemen yanında bir striptiz kulübü olması güzel o zaman." Vi sırtıttı.



"Orası *seçkin* kişiler için bir kulüp, son uğradığımda benimle gelmiş olsaydın fevkalade dansçılar görürdün."

Bu dikkat dağınıklığı işe yaramıştı. Harper ve Bax, pizza almak için gittikten sonra farkındalık Vi'yi yavaşça sarıyordu.

Birkaç buluşma, hepsi bu kadar olmalıydı. Akşam yemeği. Belki bir film ya da parkta yürüyüş. Ailesiyle bir araya gelinmesine, arkadaşlarıyla taşınma olayına hiç yeltenmemişti. Sırada ne vardı? *Gerçek* bir bağ kurma mı?

Bunu düşünmek bile Vi'nin telaşlanmasına sebep oluyordu ama asla gerçekleşmeyecekti.

Dürüst olması gerekirse aslında kendini burada yaşarken hayal edebiliyordu.

Lincoln'la.

Sihir, içinde karıncalanarak yükseldi. Mor ve altın rengi parıltılar parmak uçlarını sardı ve sihri, yangın gecesi olduğu gibi avcunda dans etmeye başladı.

Olive onu izliyordu. "Bu konuda gittikçe iyi oluyorsun. Depodan sonra hiç pratik yaptın mı?"

"Biraz, bir de sihrimin mizacının benimkine benzediğini fark ettim," diye şakalaştı Vi.

Linc mutfaktan çıktığında elinde bir su şişesi vardı. "Depo da ne?"

Olive dudaklarını oynatarak özür diledi.

"Leo'dan kaçtığım ve bana ulaşamadığın o geceyi hatırlıyor musun?" *Seks yaptığımız ilk gece.* "Rose ve Olive, beni sihirli bir acemi kampına soktular. Sihrime şekil vermek için. Pek iyi gitmedi."

"Telefonunun içinden geçti. Bax'ın de evine dönüp banyo yaptıktan sonra güneş yanığı merhemi sürmesi gerekti." Rose, koltuğun ucuna oturup Bay Burnu Havada'yı kucağına çağırdı.



“Acımasızsın, kardeşim.” Vi güldü.

“Acımasız ama gerçek.”

Linc’in bakışları Vi’ye döndü. “Pratik mi yapıyordun?”

“Deniyordum. Büyükanнем geçen gün bir şeyler anlattı ve tüm yaklaşımımı yeniden düşünmemi sağladı.”

“İşe yarıyor olmalı çünkü yangını oldukça hızlı bir şekilde söndürdün.” Linc’in koyu renk gözlerinde gurur vardı. “Bu çok iyi.”

Evet, öyleydi. Bu iltifata karşı gülümserken yanaklarının ısındığını hissetti.

“O alevleri sen hallettin, Leia Organa,” dedi Rose. “Hiç tereddüt yoktu. Bir bakmışız alevler ayaklarımın altına uzanıyordu, sonra bir anda... *hoop*. Gittiler. Elementleri, benim şimdiye kadar yaptıklarımın daha hızlı çağırdın.”

“Acemi şans.”

Olive, heyecanla araya girdi. “Bir acemi kampı daha yapmalıyız!”

“Alt kattaki spor salonunu kullanabilirsiniz,” diye önerdi Lincoln. “Makinelerin birkaçını duvarlara dayarım. Bir depo değil ama yeterince alanınız olur.”

Olive ellerini birbirine çarptı. “Mükemmel!”

“Hayır, mükemmel değil,” dedi Vi. “Depoda sebep olduğum zararı unutuyor musun? Kırılan camları? Kırılan telefonumu? Boynu kopan savunma mankenini? Lincoln’ın muhteşem evinin berbat bir hâl almasını isteyeceğinden şüpheliyim.”

Önemsiz bir şeymiş gibi Rose elini salladı. “Büyükanнемle konuştuktan sonra her şeyin daha net olduğunu söyledin. Yeni bir yaklaşım. Yeni bir sonuç. Ve merhaba... *yangın* olayı.”

“Bir kez etrafı patlatmamayı başardım. Bir kez bunu yapmam, bir alışkanlık olacağı anlamına gelmiyor.”



Lincoln, onun elini tutarak kendine çekti. "Eğer evi yıkmak fikri seni geriyorsa, kardeşlerinin duvarlara koruyucu büyüler yapabileceklerine eminim."

Linc'in, bileğinin iç kısmını okşayan başparmağını hissetmek, Vi'nin midesinin ve tereddütlerinin tepetaklak olmasına sebep oldu.

"Bir destek büyüsü." Olive çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Tavana da yaparız. Tavanı unutmayalım."

Vi, savaşı kaybediyordu. "Peki ya hedef? Lincoln'ın dolabında bir yerlere sakladığı bir şişme bebeği yoksa hedefimiz de yok."

"Beni kullan," diye önerdi Linc.

"Sonuncu hedefimin kafasını kopardım. Eğer kafasını tekrar çıkarma yeteneği olan bir bukalemun adam falan değilsen bu sadece kötü değil, aynı zamanda ölümcül bir fikir. Kuzey Amerika Alfasını öldürdüğüm için hapse giremem. O işin ucundan bir kez döndüm."

Linc, onun çenesini tutarak yüzünü kendine doğru kaldırdı. "Sana güveniyorum. Kendine güvenmenin de vakti geldi."

Tatlı tanrıça ana, bu sefer sadece midesi takla atmıyordu. Karşısındaki adamla bakışmaya devam ettikçe yumurtalıkları tam o anda tüm bedenini ısıtmaya başladı. Tipik bir Pırıltı hareketi olarak sihri bir girdap oluşturdu ve her zamanki şirretliğiyle direkt kadınlık organlarına yöneldi.

Hepsi, Vi'yi yenmişlerdi.

Koşu bandı bir tarafa çekilmişti ve koruyucu büyüler yapılmıştı. Rose ve Olive, Vi'nin bedenini ve zihnini sakinleştirmek için birkaç meditasyon tekniği gösterdiler. Bunlar çok işe yaramıyordu. Lincoln'ın varlığı yakınlarındayken hem bedeni hem de zihni aşırı uyarılmış durumdaydı.

*Uyan bakalım, Uyuyan Güzel. Gösteri yapmanın vakti geldi ama kimseyi hastanelik etmeyelim. Sence bunu başarabilir misin?*





"Evet!" Olive yumruklarını kaldırdı.

"Başardın!" Rose, heyecanla gülümsüyordu.

Lincoln, kendi göğsüne hafifçe vurdu. "Şimdi direkt beni çarp."

Vi kahkaha attı... ta ki Lincoln'ın ciddi olduğunu fark edene kadar. "Olmaz."

"Gücünü tam olarak ne istiyorsan o şekilde açığa çıkarabilirsin. Yerde yanan bir delik açmak yerine beni biraz çarp."

"Ya o çarpma kalbini durdurursa? Lavabonun altında benim bilmediğim bir portatif defibrilatör falan mı var?"

"İhtiyaç yok. Yapacaksın."

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum, çünkü *seni* tanıyorum." İçindeki kurt altın rengi gözleriyle alev alev bakarken Linc, öne doğru kararlı bir adım attı. "*Çarp beni.*"

Vi geriye çekildiğinde Linc de ilerledi. "Ne istediğini bilmiyorsun."

"Tabii ki biliyorum. Cadı Bağı kurmak istemiyorsun değil mi? Buna ihtiyacın olmadığını kanıtla."

"Şu an olmaz."

"Şimdi olmazsa, ne zaman?" diyerek zorladı Vi'yi.

Rose, boğazını temizledi. "Lincoln, belki de—"

Linc, dikkatini Violet'tan ayırmadan başını iki yana salladı. "Konsey rahatlamayı beklemeyecek, prenses. Bir gün gelecek ve senin hoşuna gitmeyecek bir ferman verecekler, senin de istediğin şey için savaşımaya hazır olman gerekiyor. Eğer şimdi kendini zorlamazsan bu gerçekleşmez. *Yap şunu.* Geleceğinle ilgili söz sahibi olmak isteyen tek kişi sensen, o zaman şu an beni çarpman lazım."

*Başkalarının hayatımı yönetmelerine asla izin vermeyeceğim!*



Bir küfür ve tanrıçaya duanın ardından Vi, sihrini bir gülle gibi Linc'e salladı. Bu darbenin etkisiyle Linc sert bir *çarpma* sesiyle üç metre öteye düştü.

“Ölmüş olma! Ölmüş *olma!*” Vi, onun yanına eğilerek nazikçe yüzüne vurdu. “Uyan! Bunu bana yapamazsın, Bay Kurt Adam! Tanrıçaya yemin ederim ki eğer ölürsen seni tekrar getirmek için bir şekilde ruhunu çağırırım ve seni tekrar öldürürüm. Uyan, Lincoln! Hadi! Sana ihtiyacım var.”

“Bana ihtiyacın var, ha?” Yüzüne bilmiş bir gülümseme yayılmadan önce gözkapakları titreyerek açıldı. “Ne varsa dilinde olduğunu hep biliyordum.”

“Ölü taklidi mi yaptın?”

Vi, göğsüne vurmak için uzandığında Linc, onun elini yakalayarak üstüne çekti. Bir yuvarlanmanın ardından Vi, onun altındaydı ve dudaklarının arasında birkaç santim vardı.

“Taklit yapmıyordum,” diye karşı çıktı Lincoln. “Fark etmediysen söyleyeyim, yere çok sert çarptım. Nefesimi toplamam vakit aldı... ve sen de bana ihtiyacın olduğuyla ilgili tatlı şeyler söylüyordun. Daha fazlasını duymak istedim.”

Linc, Vi'nin bir tutam mor saçını kulağının arkasına sıkıştırırken Vi kendini artık huzursuz hissetmiyordu. “Seni incittim mi? Bir saniyeliğine orada Bax gibi kanatlarını açtığını düşündüm.”

“Kanatlarım yok ve azıcık bile incinmedim. Sadece sıcak bir titreşim gibiydi... şu an olana çok yakındı.”

Tabii ki sihri, onları mor ve altın rengi tonlarındaki bir baloncukla sarıyordu. Dışarıda, Rose ve Olive etraflarını sarmış olsalar da ağızlarının oynamasına rağmen hiç ses yoktu. Sanki sessize alınmış gibilerdi.

“Onları duyamıyorum. Neden onları duyamıyorum?” diye sordu Vi.



"Sanırım kendi küçük dünyamızda olmamızı istedin ve bunun beni üzdüğünü söyleyemeyeceğim. Tüm lanet gün seninle yalnız kalmak istemiştin. Sadece böyle olacağını düşünmedim."

"Bu sana zarar vermiyor mu?" Vi'nin emin olması gerekiyordu.

"*Tam tersi, prenses.*" Belirsiz bir şekilde kalçalarını bastırırken, zarar *görmediğinin* kanıtı Vi'nin karnına dayandı.

Bakışları, Linc'in dudaklarına indi. "Kardeşlerim bu balonun hemen dışındalar.

"Hep orada kalmayacaklar." Öpücükleri nazik bir şekilde başladığında Vi kendini o âna bıraktı. Linc gülümseyerek geri çekildi. "Birlik sabırsızlanıyor..."

Gerçekten iki kardeşi de Vi'nin dikkatini çekmek için ellerini sallıyorlardı.

Vi, sihirli kubbeyi indirdiği an Olive heyecanlı bir şekilde onu kendine çekip sarıldı.

"Ofise dönüp kitaplarımı karıştırmak için *sabırsızlanıyorum.*"

Lincoln, Violet'ın arkadaşları ve ailesiyle vakit geçirmekten ne kadar keyif alıyor olursa olsun, onun tamamen kendine kalacağı âni iple çekiyordu. Eşyalarının neredeyse hepsi yerleşmişti, pizza tamamen bitmiş sayılırdı. Muhabbet *Vampir Günlükleri*'ndeki vampirlerin hatalarından erkeklerin ceplerinin, kadınlarının ceplerinden daha derin olduğuna dair ciddi tartışmaya geldiğinde Linc, dalgın bir şekilde Vi'nin kolunu okşuyordu.

Sonra Rose bir itirafta bulunduğunda herkes olduğu yerde donakaldı.

"Annem *ne* yaptı dedin?" Violet koltukta Lincoln'a daha da sokularak sanki kardeşi yamyam bir seri katil olduğunu itiraf etmiş gibi ona bakıyordu.

“Annem değildi,” diye düzeltti Rose asık suratlı bir halde. “Bağ Kurma Anlaşması’nı imzalayan *bendim*.”

“Eğer Christina olmasa asla imzalamayacaktın. Geçen hafta bu kadar ağzı sıkı olmanın sebebi bu muydu? Rose Marie! Bize bir şeyler anlatmalıydın!”

Linc, yanındaki kadına bakmadan önce herkese tek tek baktı. “Bağ Kurma Anlaşması nedir ve neden herkes dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyor?”

Violet, telaşlı bir şekilde Linc’in boştaki eliyle oynamaya başladı. “Bu üst düzey akıllı, üstün zekâlı ve fazlaca planlı kardeşimin *imzaladığı resmi* olarak bağlayıcı bir belge ve içeriğinde, Yüce Cadı olduğu müddetçe Kokarca Pepe Le Pee-Yew ile Cadı Bağı kuracağı yazıyor.”

Linc, şaşkın bir şekilde Rose’a baktı. “Anlaşmayı bozamaz mısın?”

“Bir sonraki Yüce Cadı olduğum müddetçe mi? Hayır. Bozmanın bir yolu yok.” Rose önündeki biradan bir yudum aldıktan sonra kaderinin farkına varmış gibi uzun bir yudum daha aldı. “Bunun suçunu bir başkasına atmak istesem de yapamam. Annem sadece bizi tanıştırdı. Parlak zeminin altındaki pisliği çok geç olana kadar göremeyen bendim.”

“Tam da bu yüzden o herifin iddiaya girdiğine eminim,” dedi Linc duygusuzca.

Rose başını salladıktan sonra içkisini kafasına dikti.

“Böyle bir şeyin var olduğunu bilmiyordum,” diye itiraf etti Linc.

Bax alayla güldü. “Bak sen koca kötü Konsey Üyesi, Doğaüstü Güçler yasasını bilmiyormuş.”

“Sanki sen on saniye önce biliyordun,” dedi Vi, arkadaşına. “Cadı çevresinde bile çok bilinmeyen bir Yüce Cadı olayı.



Büyükbabam Jethro, onun Gerçek Eş'i olduğu için Edie'nin böyle bir şey yapması gerekmedi."

Lincoln'ın ticari düşünen zihnine bir fikir geldi. "Yani anladığım kadarıyla Rose, Yüce Cadı olmayı reddederek Bisset'ten kendini kurtarabilir. Yüce Cadı unvanı yoksa, sözleşme hükümsüz kılınıyor ve bağ kurma da olmuyor."

Rose, Violet'a, o da Olive'e baktı.

En genç üçüz başıyla bunu onayladı. "Öyle olacaktır. Ama o zaman Yüce Cadı kim olacak?"

Odayı sessizlik sardığında son on saniye boyunca çıkan tek gürültü Burnu Havada'nın kum kabını eşelemesinden geliyordu. Sonra üç kardeş aynı anda konuşmaya başladı.

Üst üste binen konuşmalarını takip etmekte zorlanmıyor gibilerdi ama Linc bir şey anladığını söylese yalan olurdu.

Bax, parmaklarını ağzına sokarak üçlüyü susturan bir ıslık çaldı. "Lütfen, buradaki herkesin Sihir Üçlüsü'nün bir üyesi olmadığını unutmayın."

"Üzgünüm," dediler aynı anda. Üçünde de farklı utangaç gülümsemeler vardı.

Bax bundan keyif aldığını gizlemekte başarısız oldu. "Büyükanneniz ve onun kardeşlerinden önce yüz elli yıldır bir Sihir Üçlüsü yoktu, doğru mu? Doğaüstüler, bir yüzyıl boyunca Yüce Cadı olmadan idare ettiler. Biz de bir tane olmadan idare edebilirmişiz gibi hissediyorum."

"Ama iyi durumda mıydık?" Vi'nin ses tonu şüpheliydi. "Şekil değiştiren kan davaları. Vampirler ve insan avcılar arasındaki çatışmalar. Melek Savaşları. Savaşta olmayan tek doğaüstüler şeytanlardı ve bunun sebebi de zaten kendi içlerinde sürekli savaşta olmaları. Büyükannem ortaya çıkana kadar her şey rezaletti."

Herkes, onun haklı olduğunu farkına vardı. Hepsi bir anda yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyorlardı. Bir dakika, on dakikaya dönuştü. On dakika, on beş dakikaya.

Harper yerinden kalkıp sessizliğı bozan ilk kişi oldu. “*Bayanlar & Baylar* keyfim resmi olarak sona erdiği için benim dışarı çıkma vaktim geldi.” Violet’ı kendine çekerek sarıldı. “Kapıdan çıktığımız an bütün odaları vaftiz edin. Biz tekrar gelmeden önce bütün yüzeyleri de dezenfekte edin çünkü ne kadar ateşli olursanız olun kışınızı sürdüğünüz bir masada yemek yemek istemiyorum.”

Violet alayla güldükten sonra vedalaştılar. Bax ve kardeşlerine de sarıldıktan sonra melek, kızları takip edip dışarı çıkmadan Linc’le tokalaştı bile.

Tüm gün boyunca ilk kez, Linc ve Violet yalnızlardı.

Vi, boş pizza kutularını almak için eğildiğinde Linc, kollarını onun beline dolayıp dudaklarını boynuna yaklaştırdı. “Ailenle vakit geçirmekten keyif almadığımdan değil ama bu sabah uyandığımdan beri çıplak bir şekilde altımda olmanı istiyorum.”

“Artık birlikte yaşadığımızı göre bu saçmalık bitip de normale dönene kadar her sabah bana sahipsin.”

*Saçmalık.*

*Normal.*

Tam olarak anlaşmalarını açıklamış olsa da bu kelimeler, Linc’i ve kurdunu rahatsız etti. Bir eşleşme yolunda ilerledikleri ve birbirlerinin hayatlarının bir parçası olmak istedikleri konusunda herkesi kandırıyorlardı.

Peki bu gerçekten olmuyor muydu?

Vi’nin eşyalarının kendi dolabına asıldığını görünce Linc’in alışması gerekecekti ama orada olmaları hoşuna gidiyordu. Sıcak, buharlı bir banyonun ardından Vi’nin şampuanının ko-



kusunu almak ve her sabah yumuşak ve çıplak bedeni kendine sarılırken uyanmayı arzulamak gibi.

Ya da tamamen giyinik bir şekilde üstünde ördekli pijamaları varken de olurdu. Linc'in özel beklentisi yoktu.

Kendine bunların hepsinin *sahte bir eğlence* olduğunu söylese de ne kendisi ne de kurdu onu dinliyor gibiydi.

"Artık yalnız olduğumuza göre ne yapmak istersin?" Linc, koltuğa oturarak onu da kucağına çekti. Vi, ona yaklaşıırken bacaklarını iki yanında açmıştı.

"Birkaç fikrim var. Yüzde doksan yedisi çıplaklık içeriyor."

Linc yavaşça Vi'nin dudaklarını kendine yaklaştırdı. "Kahrolası en güzel fikirler seninkiler."

"Evet ve şu an fikirle doluyum." Vi, kendi tişörtünü başının üzerinden çıkarıp kenara attı.

Linc, dantelle örtülü göğsünü okşayıp çoktan serleşen meme ucuyla oynamaya başladı. "Dudaklarımın, tenine kavuşması için sabırsızlanıyorum."

"Sadece dudaklarının mı?" diyerek Vi, onu kışkırttı.

"Başlangıçta evet... sonra da ellerim."

"Peki ya sonra?" Vi, başını Linc'in boynuna yaslamadan önce omzunu ısırdı.

"Sonra..." Vi'nin ritmik nefes alışları, Linc'in tenini gıdıklıyordu. "Violet?"

*Boşluk.*

"Vi?" Yüzüne dökülen saçlarını kenara iterek yanağına bir öpücük kondurdu.

Kucağında uyuyakalmıştı. Gerçekten.

"Sanırım çıplaklık olayını şimdilik erteledik." Gülerek Violet'ı kendi yatağına taşıdı. Birisi, muhtemelen Harper, yatağın üzerine açılmış bir kutu *Magnum* marka kondom ve eks-

tra büyük bir kayganlaştırıcı şişesi bırakmıştı. Rahat bir şekilde Vi'yi örtülerin altına yerleştirdikten sonra genç cadı, uykulu bir şekilde mırıldanarak onu kendine çekti. Linc, kaşık pozisyonu alarak seve seve bir kolunu, onun beline dolayarak Vi'ye yaklaştı.

*Bu iyi hissettiriyordu.*

*Doğru hissettiriyordu.*

Ve sıcak, elektrik akımına benzer bir titreşim birbirlerine temas ettikleri yerden yayılırken bu kesinlikle bir saçmalık gibi değildi.



## Sert Oyun

**V**i, karga-bokunu-yemeden-uyanıp-egzersiz yapacak türde birisi değildi. Aksine, bedeninin-günlük-ritmini-dinle yaklaşımıyla işlerini yaparak formda kalıyordu. Çoğu günlerde onun ritmi, saat sabah dokuzdan önce, *Potion's Up*'taki kapanış vardiyasına göre bazen saat ondan sonra başlardı.

O sabah da istisna değildi.

Bedenindeki tüm fiziksel ve zihinsel enerjinin çekildiği taşınmanın ertesi günü, yanındaki yastıkta bir notla uyandığında bunların bir rüya *olmadığını* hatırladı.

*Kendini evinde hisset.*

Lincoln'ın bunu içinden gelerek söylediğini umut ediyordu çünkü saçını atkuyruğu yapıp spor ayakkabılarını giydikten sonra öğleden sonrasının büyük bir bölümünü ve akşamın ilk saatlerini spor salonunda sihrine sınav çektirterek geçirdi.

Hedefi olabilecek bir Lincoln etrafta olmadığı için çoğunlukla meditasyon egzersizlerine ve büyürken sayısız kez büyükannesinin yaptığını gördüğü basit büyülere odaklanmıştı. Elemental Sihir, kesinlikle aralarında en kolayıydı.

Aynı anda bir düzineden daha fazla mumu yakıp söndürüyor ve Bay Burnu Havada'yla oynamak için oyuncağını odanın diğer

tarafına iten küçük bir rüzgâr fırtınası oluşturunuyordu. İçindeki buzdan prensesi dışa vurarak hızlı bir parmak şıklatmayla, suyla dolu bardakları donduruyordu.

Birkaç hafta öncesinde Sihirsiz Maxwell'di. Bugünse *Patrondu*.

Bu düşünceye karşı Pırıltı, bir hortuma yakalanmış gibi görünmesine sebep olacak kadar saçlarını uçurdu.

Vi, kahkaha attı. "Ah, sakın ol. Öyle demek istemedim. *Biz* patronuz."

Ön kapının alarminin kapandığını duydu ve birkaç dakika sonra da Lincoln basamaklarda belirdi.

"Lütfen kardeşlerinden birinin gelip bir koruma büyüsü yaptığını söyle." Linc, ceketini ve anahtarlarını köşeye sıkıştırdıkları makinelerden birinin üzerine atıp ona sırtarak baktı.

Vi, dönüp ona baktığında kravatını gevşettiğini ve gömleğinin kollarını katladığını fark etti. Kol pornosu kesinlikle ciddi bir meseleydi çünkü, kaslı kollarını izlemek bile Vi'nin ağzının kurummasına sebep oluyordu.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, telefonda Olive bana destek oldu ve büyülerini kendim yerleştirdim. *Ve* ilk denememde başarılı oldum. Buna ne diyeceksin?"

"Seni öpmem gerekiyor diyeceğim." Bir elini Vi'nin saçlarına uzatarak dizlerinin titremesine sebep olacak ateşli ve yavaş bir öpücük için onu kendine çekti. "Tüm gün pratik mi yaptın?"

Başı hâlâ öpücüğün pusu altında olsa da Vi başını salladı. "Sü molası verdim."

"Bedenine en son ne zaman sıvı olmayan bir şey girdi?"

"Bu sabah?"

Linc, ona onaylamaz bir bakış attı.



"Hızlıca gidip bir şeyler yeriz. Önce, üstünde çalıştığım bir şeyi sana göstermek istiyorum." Linc'i odanın ortasına çektikten sonra istediği pozisyona geldiğinde eline kapağı açık bir su şişesi uzattı. "Gösteri için."

Linc, seksi kaşını kaldırdı. "Maden suyu mu?"

"Sadece tut."

Vi yerine geçtiğinde, Bay Burnu Havada geri çekildi. Vi, zihnini temizleyip sihrini uyandırdı. *Biraz eğlenelim, Pırıltı...*

Şişenin içindeki su her seferinde damla damla yükselerek başlarının üzerine uzandı. Ardından Vi, sihrini harekete geçirdi. Su, artistik hareketler yaparak basit bir küre şeklini aldı. Küreden kalbe dönüştükten sonra tekrar etraflarında döndü ve uluyan bir kurt şeklini aldı.

*Lincoln*'in kurdu.

"Violet." Linc, hayranlıkla izliyordu. "Bu harika. Bunu nasıl yapıyorsun?"

"İnan bilmiyorum ama çok havalı, değil mi?"

Su Kurdu, Linc'in etrafını sararak yükseldi ve başının üzerine doğru yaklaştı. Linc, başına ne geleceğini anladığı an Vi sihri durdurdu ve su da Linc'in üstüne döküldü.

Damlalar, Linc'in şaşkın yüzünden akıp çenesinden damlıyordu.

Vi kıkırdadı. "Biraz ıslak görünüyorsun. Muhtemelen üstünü değiştirmen gerekecek. Bir daha düşündüm de, değiştirme. Islak görüntünü de sevdim."

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Vi'ye doğru ilerlerken yavaşça ıslak gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Son derece." Vi geriye doğru bir adım attı, bir adım daha. "Hayal ettiğimden çok daha iyi oldu. Kurdun, seninkine ne kadar benzediğini gördün mü? Bana sihir dünyasının Rembrandt'ı diyebilirsiniz."

“İnanılmazdı.” Bir adım daha yaklaştı.

Vi teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. “Artık sihirli şaka yok. Söz veriyorum... ama gözlerindeki şeytani parıltıyı silmen lazım.”

“Gözlerimde şeytani bir parıltı falan yok, bebeğim. Güvenebilirsin.” Linc yerinden sıçradığında boğazından haylaz bir hırıltı yükseldi. Vi belinden yakalayıp kolaylıkla onu yerden kaldırmıştı.

Vi kahkaha attı. “Şakaydı! Espri anlayışın nereye gitti, Bay Kurt Adam?”

“Sular altında kaldı. Her yerim gibi.”

Vi daha çok güldü. “Beni yere indir, yoksa işe koyulmak zorunda kalacağım. Hile yapmaktan çekinmem.”

“Hile, ha? Bana çok da kötü gelmedi.”

*Bunu göreceğiz.*

Linc’in derin bakışları altında rahatlarırken Vi, kıcına baskı uygulayan ereksiyona doğru yaslandığında Linc, hafifçe inledi, tekrar yaptı.

“Sert mi oynuyorsun, küçük cadı?”

“Odadaki tek sert şey bu değil.”

Linc, onu nazikçe yere bıraktıktan sonra ellerini duvara dayayarak Vi’yi sıkıştırdı. Dudakları, Vi’nin kulağına değerek tüm bedenine sıcak bir arzunun yayılmasına sebep oluyordu. “Sert şeylerden keyif alır mısın, prenses?”

“*Senin* sert şeylerinden keyif alıyorum.” Lanet olsun, nefessiz mi kalmıştı?

Yanlış anlaşılma olmadığına emin olmak için Vi kıvranarak bedenini, onun bedenine yaklaştırdı. Bu cesur, seksten mahrum kalmış ikinci kişiliği nereden geliyordu bilmiyordu ama şimdi bunu sorgulayacak değildi.



"*Hemen* keyif almayı çok isterim."

Alçak, seksi bir hırıltı Lincoln'ın göğsünden yükseldikten bir an sonra Vi'nin bedeni havadaydı. İtfaiyeci kaldırışı yaparak Vi'yi omzuna atmıştı.

"Ah, beni de sırılıklam edeceksin, Bay Kurt Adam." Vi, kırdamaktan kendini alamadı.

Linc, haylaz bir şekilde onun poposuna vurdu. "Henüz değil ama niyetim o."

Linc, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken Violet'ın içine gömülme arzusu her adımda artıyordu. Yatak odasına ulaşip onu nazikçe yere bıraktığında ağırdan alma planı tepetaklak oldu.

Vi, dudaklarını onun dudaklarıyla birleştirdiğinde sıcak dudakları ve dili çıldırmış gibi hareket ediyordu. Vi'nin bacakları yatağa çarpana kadar Linc, onu geriye yönlendirdi. "Seni o yatağa atıp sana aklıma eseni yapmayı ne kadar istediğimi bilemezsin."

"Neden yapmıyorsun?" Vi, Linc'in gömleğinin son iki düğmesini açarak omuzlarından geriye itti. Daha gömlek yere çarpmadan Vi, Linc'in pantolonunu ve baksırını indirmişti bile.

Aletinin ucunda bir damla zevk suyu vardı. Sanki Linc, yeterince kendinden geçmemiş gibi Vi, yumuşak elini, aletinin etrafına sararak sıktı.

Linc, refleks olarak kendini bu sıcak tutuşa doğru itti. "Soyun ve yatağa geç."

Vi, gözlerindeki haylaz parıltıyla yavaşça tüm kıyafetlerini çıkardı ve büyük yatağa sürünerek Linc'e çıplak arka tarafının enfes bir manzarasını sundu. Çekingen bir şekilde omzunun üzerinden ona baktı. "Gördüğün şey hoşuna gitti mi?"

"Resmen kıcını ısırمام için yalvarıyorsun. Farkında mısın, prenses?"

“Bu ısırma ve yakalama olayını sürekli duyup duruyorum. Denemeye değer olduğunu düşünmeye başlayacağım.” Vi’nin dudakları kıvrıldığında Linc, daha da sertleşmediğini söylese yalan olurdu.

Linc, komodinin üzerinden bir kondom alarak aceleyle taktığında Violet, sırtüstü uzanmıştı ve bedeni, enfes bir açık büfe gibi kurt adamın önüne serilmişti. Linc, üzerine çıktığı sırada ağırdan alması için kendini zorlasa da elleri ve dudakları, Vi’nin yumuşak teninin her bir santiminde geziyordu. Dizinde. Bacağının iç kısmında. Bacaklarının arasındaki ıslaklıktan kaçınmaya dikkat ederek dudaklarını kalçasının kıvrımına uzattı ve daha yukarıya. Mor sihir taneleri, Linc’e temas etmek için yükseliyordu.

“Bunu görüyor musun?” Linc, uzanan filize dokunduğunda sihir, oyunbaz bir şekilde eline dolandıktan sonra geri çekildi.

“Sanırım Pırıltı’nın da sana, benim kadar ihtiyacı var.” Vi’nin kıstığı bakışları neredeyse Linc’in olduğu yerde crimesini sağlayacaktı. “Beni daha fazla bekletme, Bay Kurt Adam.”

Linc’in, ikisini de daha fazla bekletemeyecek kadar ona ihtiyacı vardı.

Ruhunu paramparça eden bir öpücükle Vi’nin dudaklarına uzanırken kendini sert bir hamleyle içine gömdü. Ardından Vi’nin içinden çıkarak tekrar aynısını yaptı. İkisi de yavaş ve ağır bir ritim tutturmak için nefessiz kalmışlardı. Saniyeler sonra kan ter içindelerdi.

Bu sefer, içlerinde kabaran tek şey zevk değildi.

Linc’in kurdu çağrılırken Violet’ın sihri, odayı yoğun bir enerjiye boğdu.

Enerji altlarındaydı.

Üstlerine çıktı.



Aynı anda doruğa ulaşip soluksuz kalarak doyuma kavuştuklarında sihir onları her taraftan sarıyordu. Linc'in kurdu içinden tek bir kelimeyi tekrarlayıp duruyordu, *benim*.

Onundu.

Onlarındı.

Bu kadına abayı yakmıştı... ya da belki son seferinin ardından hiç toparlanamamıştı.

*En Güçlü Cadı*

**V**iolet kasırga gibi büyükannesinin evinin kapısından girip boş odaları ve iki katlı evi aşarak dümdüz evin arka tarafına gitti. Evet, Rose ve Edie'nin tam olarak nerede olduklarını biliyordu, çünkü *Uber* garaj yoluna girmeden önce sihirlerini hissetmişti.

Bu doğruyd.

Onları *sezmişti*. Kahrolası sihirli bir kan tazısı gibi onları New York, Athens'a ve daha da spesifik olarak Edie'nin çalışma odası ve ev ofisine kadar takip etmişti.

"İkiniz de telefona cevap verme yetinizi mi kaybettiniz?" Vi kapının eşiğinde durup ellerini beline koydu. "Lanet olası tüm gün boyunca size ulaşmaya çalıştım!"

Edie'nin masasındaki karışıklığın üzerinden Rose ve Edie bakışlarını tozlu kitaptan ona kaldırdılar.

Büyükannesi yakındaki saate baktı. "Saat daha sabahın onu, tatlım. *Tüm* gün mü?"

"Bana bir hafta gibi geldi." Vi eşyalarını bıraktıktan sonra köşedeki sandalyeye oturdu.

Saatlerdir uyanıktı ve dün geceyi kafasından atamıyordu. Daha önce unutulmaz seksler tatmıştı. Tamam, *kötülüğünden*



*ötürü unutulmaz* seksler tatmıştı. Ama dün gece. Dün gece... keşke ne olduğunu bilseydi.

*Sibirli* demek çok bayat kalırdı ama tam olarak olan da buydu.

*Sibir.*

Rose, Edie'nin özel olarak demlediği sakinleştirici çaydan bir bardak Vi'ye uzattı. "Bundan bir bardak içmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun... ya da bir galon."

"Hangisi daha büyük, bir fiçı mı yoksa galon mu?" Çayı alarak tadına baktı. "Aslında biliyor musun? Hiç fark etmez. Bu şeyle dolu olan olimpik bir yüzme havuzunda yüzsem bile rahatlayamam."

"Saçlarını yolmaktan iyidir ki bunu yapmana yirmi saniye kalmış gibi görünüyorsun. O yüzden iç."

Vi bir yudum daha alırken bunun, Edie'nin likörüne karıştırdığı viskilerden olmasını umut ediyordu. "Seks sırasında havai fişekler görmeniz ne anlama geliyor?"

Rose ve Edie hareketsiz kaldılar.

"Metafor olarak havai fişeklerden bahsetmiyorum. *Disney* ışıktandırmalarını utandıracak kadar çok rengi olan, parlayan bir ışık gösterisinden bahsediyorum." Vi, kardeşine yalvaran bir bakış attı. "Bu, sihirle ilgili bir şey mi? Çünkü, o zaman çok harika hissetsem de şu an aklım çıkıyor."

"Havai fişekleri, sen ve Lincoln şey yaparken..." Rose, Edie'ye baktı.

Yaşlı cadı güldü. "Dürüst olmak gerekirse kızlar, annenizi doğurdum... bir eşim vardı. Yani seksin var olduğunu biliyorum."

"Yani?" Vi, bir şey söylemelerini bekliyordu. *Herhangi bir şey.*

Pırıltı, teninin yüzeyine yaklaştı, oradan ayrılmaya niyeti yoktu. Bir acelesi ya da taşkınlığı olmadan... sadece *orada* bekliyordu.

Rose boğazını temizleyerek başını iki yana salladı. "Valentin'le birlikteyken havai fişekleri gördüğümü söyleyemem. Ya da bir başkasıyla."

"Hiç kimseyle mi?" Vi'nin sesi çatladı. "Yani... sihirli bir koranesi bile mi görmedin?"

Rose'un üzgün bakışları, Vi'nin yüzünden ellerine indi. "İşlerin fazla iyi gittiğini *biliyordum*. Bu sihir işiyle başa çıkabileceğimi tam düşündüğümde şimdi parçalara ayrılmaya başladı. Lincoln'la yarın Avustralya'ya gideceğiz ve üç gün sonra da Alfa oylaması ve doğum günü gelecek. Yani tam işin sonuna gelirken işler tepetaklak oluyor."

"Bu sihir işiyle başa çıkamadığınızı düşünmüyorum, Vi." Rose, sandalyenin kol kısmına oturarak Vi'nin omzunu sıktı.

"Lincoln'la kendimin üzerine tamamen sihir saçtığımı duymadın mı?" Kaşlarını kaldırdı.

"O kısmı duydum, zihnimde canlandırdığın için teşekkürler. Söylemek istediğim şey, *şu an* sihir saçmıyorsun."

"Ama orada... bekliyor."

Edie kaşını kaldırdı. "Bekliyor mu?"

Vi, bunu kelimelere dökemiyordu. Sanki sihrinin bir beklentisi var gibiydi. "Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Ya düşündüğüm kadar ilerleme kaydedemediysem? O parti doğaüstülerle dolu olacak, Yaşlılar'dan bahsetmiyorum bile. Hem Lincoln *hem de* kendim için çok talihsiz bir şekilde her şeyi mahvedebilirim."

"İstediğin *an* gidip Konsey'e başvurabilirsin," diye önerdi Rose.

"Alevleri dizginledikten sonra bunu düşündüm ama şimdi? Pırıltı'nın neyi bu kadar ilgi çekici bulduğundan haberim yokken mi?" Bir his tam midesine çöktü. "Bunun bana geri tepmesi için bir milyon sebep var ve sonrasında aynı pozisyonda kalabi-



lirim... ya da daha beterinde. Ya beni *acilen* Cadı Bağı kurmayla zorlarsa? Ya da bir Bağ Kurma Anlaşması imzalamam için mecbur bırakırlarsa? Ya da—”

“Ya da Yüce Cadı olmaya zorlarsa,” diye ekledi Rose düşünmeden.

Vi ve Edie ona aynı anda baktığında üçüzü, pişmanlık duymadan omuzlarını silkti ve kendi çayından bir yudum aldı. “Ne? Bu mümkün olmayan bir ihtimal değil. Onların yapmayacağı bir şey mi?”

“Bunu sana yapmazdım, Rose. Doğru değil. Meşru Yüce Cadı *sensin*.”

“İkinci Doğan’ın Yüce Cadı olması doğru değilse,” diye mırıldandı Rose kısıp sesle.

Büyükanneleri, ikisini de dikkatlice izliyordu. “Ne söylemek istiyorsun, Rose? Yüce Cadı olmak istemiyor musun?”

Vi, desteğini göstermek istercesine kardeşinin elini sıktı. “*Söyle ona. Anlayacaktır.*”

Rose, bardağını masaya bıraktıktan sonra Edie’nin gözlerine baktı. “Bu işi istediğime emin değilim, büyükanne. Ama hayatım boyunca Valentin Bisset’e bağlı olmak istemediğime *eminim*.”

“Neden daha önce hiçbir şey söylemedin?”

“Çünkü dürüst olmak gerekirse, *istemiştim*. Violet’in güçlerinin açığa çıkmadığını bilmeden önce onun yerinde olmayı ne kadar istediğimi anlatamam. Sonra bu *gerçekleşti*. Heyecan vericiydi. Ancak yıllar geçtikçe... Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Kim olduğum konusunda emin değilim. Ben... *Yüce Cadı* değilim.”

Edie’nin dalgın bakışları, ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu vermiyordu. Sessizce oturmuş, ellerini kucağına uzatmıştı. Eğer

telepatiye geçmek için uygun bir an gerekiyorsa o an, şimdiydi ama hepsi sessizce oturuyorlardı.

“Bunu yapabilir mi?” diye sordu Vi sonunda. “Yani ‘istemediğini’ söyleyip geri çekilebilir mi?”

Edie çayına uzandı. “Dürüst mü olayım? Bunların hiçbiri daha önce yaşanmadı.”

Vi’nin gözlerinin ardında bir baş ağrısı yayılıyordu. “Fiyasko Maxwell yine her şeyi batırıyor.”

“Bu seninle ilgili değil, Violet.”

“Tamamen öyle hissettiriyor. Eğer en başta Pırıltı’yı bastırmış olmasaydım Rose, benim yerimi almak zorunda kalmayacaktı ve barbar bir kaplan kralla evlilik sözleşmesi yapmayacaktı ve ben de zaten bir kez kalbimi kıran bir kurt adama âşık oluyor olmayacaktım!”

*Lanetli büyüler aşkına*, kahrolası Lincoln Thorne’a âşık mı oluyordu?

*Tekrar?*

Belli ki son yaşananlar hiç kimsenin sağ duyulu olduğunu göstermiyordu çünkü Vi, ona karşı aşkının *bittiğinden* emin değildi. Aralarında hâlâ inkâr edilemez bir bağlantı vardı ama farklı hissettiriyordu.

Daha... *fazlası* gibi.

Zaten sinirlerini bozan başka bir cadılık sıkıntısı olmasına rağmen bunu fark etmek, Vi’yi daha çok telaşa soktu.

“Sihir topluluğunu altüst etmeden Rose’un geri çekilmesinin bir yolu olmalı,” dedi Vi. “Konsey’in onu, istemediği bir şeye zorlaması adil değil.”

“Teknik olarak, zorlamıyorlar. Sihrin kendisi, Yüce Cadı’ya gücünü hediye ediyor, Konsey değil. Şu anki Yüce Cadı olarak ben bile değil. Sizin Sihir Üçlüsü olmanızla Konsey’in bu kadar ilgilenmesinin sebebi—”



"Ben fiyaskoydum."

"Ama artık değilsin," dedi Rose. "Sihrin var, Vi. Üstelik son birkaç haftada çok güçlendi. Hissedebiliyorum. Olive de öyle. Cadı güç kaynağı gibi geziyorsun ve artık etrafı patlatmamanın sebebi, sihrinle sonunda bir olmanız. Belki o Pırıltı, senin kim olduğunu fark etmeni bekliyordur."

"Ne? *Yüce Cadı* mı?" Vi, şüpheyi kaşını kaldırdı. "Daha iyi kontrol etmeyi öğrensem bile bu büyük bir sıçrayış olur. Dünya'dan Mars'a atlıyormuşum gibi. Otuz iki yıldır sihirsizdim. Doğaüstü Güçler Topluluğu'nun *O Cadı*'sı olmaya uygun değilim. Değil mi?"

Edie omuzlarını silkti. "Buna ben karar veremem, hayatım. Ya da Rose. Hatta sen bile veremezsin. Tek karar, sihre ait. Bu konuyu Konsey'e açmayacağım çünkü Konsey Koltuğu'nda bir Yüce Cadı olarak oturuyor olsam da bu onları ilgilendirmez. Konsey'in verdiği vakte hâlâ iki ay var. Bu vakti kullanıp sihrin üzerine çalışmanı öneririm. Seni nereye götüreceğine bak. İlk Doğan olarak güçlerini çapalamak için bir Cadı Bağı'na ihtiyacın olmadığını kanıtlasan bile Doğaüstü Güçler Yasaları, Konsey'e bir *Yüce Cadı*'nın ne yapabileceğini tartışmalarına yetecek kadar bir aralık kapı bırakabilir."

Vi inledi. "En güçlü cadı olduğumu kanıtlayıp bu gücü kontrol edebildiğimi göstermeme rağmen *yine de* ağzı kokan yetmiş yaşındaki bir cadıyla, Cadı Bağı kurmayacağım garanti değil demek."

Rose güldü. "Sence Lincoln, buna gerçekten izin verir mi?"

Dürüst olmak gerekirse, Vi bilmiyordu.

Göğsüne oturan sert ağrının, Pırıltı'yla hiçbir ilgisi yoktu. Onlar Gerçek Eş değillerdi ve eğer Alfa Benson son Alfa oyunu vermezse Lincoln, Yaşlılar'la içeriden savaşmaya devam

edebilmek için onların seçtiği biriyle bağ kurar mı, bilmiyordu.

Sürü yaşamını değiştirip bir şekil değiştirenokrasi kurmayı her şeyden çok istiyordu... Vi de her şeyden çok, Linc'in isteğini almasını istiyordu.





## Şerefsiz Alfa

**L**inc otel süitinde ileri geri volta atıp duruyordu. Bir kol-tuğa otursa bile derhal volta atmaya geri dönüyordu. Gerginlik, normalde deneyimlediği bir his değildi ama buna rağmen Violet'ı alıp Avustralya uçağına atladığından beri bunu oldukça hissediyordu.

Vi, yirmi bir saatlik uçuşları boyunca ne ona haddini bildir-miş ne alay etmiş ne de bir kez olsun “Bay Kurt Adam” demişti. Büyük etkinlik Vi'nin olayı değildi ve Alfa'nın bu kutlaması ke-sinlikle hem doğaüstü hem de normal ileri gelenlerin katılacağı *bir etkinlikti*. Linc'in içinden bir ses, Vi'nin tavrının partinin büyüklüğüyle ilgili olmadığını söylüyordu.

Belki paranoyaklıktı ama ama ruh halindeki bu ani değişim birlikte geçirdikleri geceyle ilgili gibiydi.

*O gece.*

Violet'a bağlı olduğu kadar bir başka insana bağlı olup ola-mayacağını sorguladığı ve kendine bunu hayal dahi edemediğini itiraf ettiği gece. Tam da *bu* yüzden ne dikkatini ne de endişe-sini ondan uzaklaştırabiliyordu. Gelişen ilişkilerinin yoğunluğu Vi'yi, onun hayatından çıkacak kadar korkutur diye endişeleni-yordu.

“Umarım bu olmuştur.”

Vi tuvaletten çıktığında Linc arkasını döndü. Nefesi kesildi. “Sen... vay canına.”

İncecik askıları olan yazlık elbise açık renkti ve ipeksi kumaş, çıplak bronz bacaklarını sergiliyordu. “Çok mu günlük? Bir çocuğun deniz kenarında yapılacak ama *sadece* bir doğum günü partisi olmayan partisi için ne giymem gerektiğini Rose’a sordum. Bu sonuca vardık.”

“Sen, mükemmelsin.” Vi’nin güzelliğini baştan ayağa süzerken her bir ihtişamlı santimini inceliyordu. “Kesinlikle mükemmel.”

Vi’nin dudaklarında kararsız bir gülümseme vardı.

Vi’yi kendine çekerken kurdu göğsünde hırıldadı. Ona ikisinin de ne kadar mükemmel olduğunu göstermeye kararlıydı. “Gerçekten bu partiye gitmemiz gerekiyor mu?”

Vi, ellerini Lincoln’ın omuzlarına uzatırken dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Bu odada saklanmaktan daha çok isteyeceğim bir şey olmamasına rağmen eğer dışarı çıkmazsak kardeşim beni arayacaktır.”

“Ona oda numaramızı söyledin mi?”

“Hayır. Orada olmadığının farkına varması en az bir saat alır ve belki otuz dakika da bilgi almak için resepsiyondakileri korkutur. Sence benimle birlikte olman için bir buçuk saat yeter mi?”

Vi’nin dudaklarına tüy gibi hafif bir öpücük kondurdu. “Tatlım, seninle birlikte olmam için hiçbir vaktin yeterli olacağını sanmıyorum.”

Kulağa geldiği şekilde anlaşılmasına niyetlenmemişti... belki de niyetlenmişti.

Ne olursa olsun Linc, onu korkutmuş olacak ki hafifçe çekilmeden önce bedeni gerildi. “Sıcak görünen yatağa atlamayı ne kadar istiyor olsam da kırk beş dakika boyunca bu straplez sut-



yeni sırf otel odasında oturmak için giymedim. Senin de aranı sıkı tutman gereken bir Avustralya Alfası var.”

“Gerçekten bir avuç gösterişçi şekil değiştiren için seninle çıplak vakit geçirmekten vazgeçmemi mi istiyorsun?”

Vi'nin gülümsemesi, gözlerine ulaşmıyordu. “Kendi önceliklerimi de sorguluyorum.”

Neredeyse “Önceliklerin canı cehenneme,” demek üzereydi. Vi'yle seksi istediği kadar *onunla* vakit geçirmeyi de istiyordu. Ona yakın olmak. Onun kokusuna bulanıp bedenini, yanında hissetmek. İster çıplak ister koltuğa kıvrılıp *HGTV* izliyor olsunlar.

Linc'in umurunda değildi.

Hiç beklemediği bir şeye dönüştükleri sırada hissettiği o çocuksu hisler... tam olarak yüzüne kartopu yediği an başlamıştı.

Linc, avcunu Vi'nin sırtına uzattı ve otelden ayrılarak deniz kenarındaki partiye ilerlediler. Violet tekrar sessizliğe gömülmüştü.

Linc, ona meraklı bir bakış attı. “Seni neyin endişelendirdiğini söyleyecek misin?”

“Endişeli değilim.”

“Elimi biraz daha sıkarsan kendi kemiklerini kıracaksın... ya da benimkileri.”

“Üzgünüm.” Parmaklarını, Linc'ten uzaklaştırsa da Lincoln hızlıca tekrar ona uzandı.

“Bu bir şikâyet değildi, prenses. Bir gözlemdi.” Meşalelerle aydınlatılan yürüyüş yolunda onu durdurdu. Alevlerin parıltısı, Vi'nin yanaklarını okşarken gözlerinde yarı yarıya gizlediği endişeyi açığa çıkarıyordu. “Benimle konuş. O muhteşem kafanda neler döndüğünü bana anlat.”

Vi, alt dudağını ısırды. “Sadece... bu gece bir sürü şey olacak. İşleri senin açından batırmak istemiyorum.”

Linc, onun yüzüne bakarken dürüstlük dışında hiçbir şey sezmiyordu. Buna rağmen her şeyin bu kadar olmadığını biliyordu. “Kimse işleri batırmıyor. Aslında çantada keklik sayılır. Yapman gereken tek şey partinin tadını çıkarıp eğlenmek.”

Vi ikna olmuş gibi değildi.

“Bana güvenli bir kelime söyle.”

Vi güldü. “Ne için güvenli kelime? Çıplak vakit geçirmeden önce partiye gelmeye karar verdiğimizizi sanıyordum.”

Şenlik ateşi etkinlikleri deniz kenarında başlamıştı. Sohbet. Müzik. Kahkaha. Ancak Linc’in görebileceği ve duyabileceği tek kişi, karşısında kaçmaya hazırmış gibi duran cadıydı.

“Sadece güvenli bir kelime seç. Söylediğin an, buradan seni kurtarmam gerektiğini anlayacağım. Ne zaman istersen.”

“Sen ortadan kaybolamazsın, Lincoln. Alfa Benson—”

“Eğer ihtiyacın olan buysa kaybolabilirim ve kaybolacağım. Evet... güvenli kelime. Sarıya ne dersin? Ya da kırmızı. Ya da... iç çamaşırı?”

“Saçmalıyorsun.”

“Tedbir alıyorum. Süpürge sopasına ne dersin?”

“Süpürge sopası mı?” Vi, kahkahasını bastırmakta zorlandı. “Birisi neden şekil değiştiren etkinliğinde süpürge sopalarından bahsetsin ki? Ya da Cadılar Bayramı dışında herhangi bir partide?”

“Tam da bu yüzden harika bir güvenli kelime.” Linc, kolunu Vi’nin beline sararak onu kendine çekti ve birlikte şenlik ateşine doğru ilerledi. “O zaman süpürge sopası. Gecenin istediğin noktasında bunu söyle ben de seni süitimize götüreyim ve anında altımda çıplak ol.”

Violet’in kahkahası, Linc’in göğsünü sıkan ağrıyı hafifletti.

Sürüsünden birisi çene çalmak için onları durdurmadan önce üç ya da dört adım atmışlardı. Vi bunları doğal karşılıyordu ve



kıyıdaki çardağa ilerlerken tanıştığı herkese gülümseyip onlarla tokalaştı.

“Bunu nasıl yaptığını anlamıyorum.” Sonunda beş dakikadan daha uzun süre yalnız kalabildiklerinde Vi çenesini esnetti.

“Neyi?”

Vi, çenesiyle etraftaki insanları gösterdi. “Onlar işte. Buraya geleli on dakika olmadı ve çoktan yanaklarım acımaya başladı bile. Yarısının sırf bir şey istedikleri için sana nazik davrandıklarını bildiğin halde nasıl devam edebiliyorsun? Büyükannem de bunun kolay görünmesini sağlıyor.”

“Fırsatçıları zamanla fark ediyorsun.” Linc, Vi’nin ses tonuna karşılık onu daha uzun bir süre süzdü. “Birinin senden faydalandığından mı korkuyorsun?”

“Hayır. Hayır, sadece bu kadar dirayetli olabilir miyim merak ediyorum.”

“Benim danışabileceğim kurdum var ve o, insanları benden daha iyi yargılayabiliyor. Eminim büyükkannen de aynısını sihirle yapıyordur.”

Violet sonunda gülümsedi. “Haklısın. Öyle yapıyordur.”

“Siz ikiniz tam zamanında geldiniz.” Adrian yanlarında belirerek Violet’in yanağına bir hoş geldin öpücüğü kondurdu ve Linc’in omzuna vurdu “Eğer hayati yaralar alacaklarından korkmasam sizi bulması için birilerini gönderecektim.”

Violet sahile ve çardağa baktı. “Rose’u gördün mü? Ona mesaj göndermiştim ama henüz cevap vermedi.”

“Gördüm,” dedi Adrian dikkatli bir şekilde. Aceleyle bakışlarını kaçırdı.

Violet, öylece kaçmasına izin vermedi. “Şerefsiz Alfa’yla birlikte, değil mi?”

Linc’in sağ kolu özür dilercesine yüzünü buruşturdu. “Evet.

Dışarıdan görüldüğü kadarıyla çok zevk almıyor. Aralarındaki gerginliği kör bir kaşıkla bile sonlandırabilirsin.”

“Onu bulup iyi olduğuna emin olmalıyım.”

“Desteğe ihtiyacın var mı?” diye sordu Linc. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu.

Enfes dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılmadan önce Vi gözlerini kırptırdı. “Kardeşimleyken desteğe ihtiyacım olacağını mı düşünüyorsun?”

“Beni endişelendiren Rose değil.”

“Kimi korumaya çalışıyorsun? Beni mi, Valentin’i mi?” Vi’nin sırtışı genişledi. “Biliyor musun? Fark etmez. Kasvetli Alfa şekil değiştirenlere karşı durabileceğimi bence kanıtladım. Sorun olmaz.” Linc’in göğsüne yavaşça vururken neşesini gizlemeye çalışmıyordu. “Gidip bir Alfayla kaynaş. Ben Rose’u kurtarayım.”

“Tamam.” İki metre ötede duran korumaya başıyla bir işaret yaptı. “En azından Leo seninle gelsin.”

“*Senin* koruma ekibin olması gerekmiyor muydu?”

“Beni korumak için kurdum, kafamda. Leo, senin için buraya geldi.”

Violet, Linc’in dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. “Şimdilik bildiğin gibi ilerlemene izin veriyorum ama sonra benim istediklerim olacak, Bay Kurt Adam.”

Bu lakaba geri döndükleri için Linc güldü. “Tüm geceyi sana bırakacağım, prenses.”

Vi sırtıarak parmağıyla ayı korumasını çağırdı ve kardeşini aramaya çıktı. Linc’in bakışları uydurma dans pisti ve kumlu sahil boyunca onu takip etti. Vi, bu tarz etkinlikleri sevmiyor olabilirdi ama kendine yaklaşan herkese karşı hoş tavrından, sevmediğini anlamak mümkün değildi.



"Dünyadan Lincoln'a. Hadi, Lincoln." Adrian, bir elini yüzüne doğru salladı.

"Ne?"

En yakın arkadaşı güldü. "Susuzluktan ölen bir adammışsın ve o da koca bir bardak soğuk suymuş gibi bakıyorsun."

"Yani?"

"Yok bir şey. Sadece sonunda yöntemlerinin yanlış olduğunu fark etmene sevindim. Gerçek Eşler sadece bir peri masalından ibaret ama gerçeklerin de bir artısı var. Seni hiç bu kadar mutlu göreceğimi düşünmemiştim."

Linc mutluydu. Hiç bu kadar halinden memnun olmamıştı.

Violet'la olmadığı her an onu görmeyi özlüyordu ve sonunda yanına geldiğinde bakışlarını ondan ayıramıyordu. Kollarındayken mi? *Evindeymiş* gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

Gerçek Eş olsun ya da olmasın, hiçbir şey şu an Violet'la deneyimlediği ilişki kadar gerçek ve doğru olamazdı. Ona sadece âşık olmuyordu, zaten kafa üstü çakılmıştı. Hiçbir uyarı olmadan. Kendini koruyacak kıyafetler giymeden. Kalbi tamamen heyecan dolu olsa gerçeklik araya sızıp bunu, ondan koparıyordu.

Violet, istediği her şeyi hak ediyordu ve en çok istediği şeyin de dürüstlük olduğunu Linc biliyordu. On dört yıl önce olan şeyi ona bir türlü anlatamıyordu. Eninde sonunda Vi, onu affetse de hep, onları yutacak bir ayrılık tehdidi olacaktı.

"Bu olmamalıydı," diye itiraf etti Linc sesli bir şekilde. Bakışlarını, Vi'nin kalabalıkta kaybolduğu noktadan ayırmamıştı. Adrian'ın kolunu tutarak onu, kimsenin kendilerini rahatsız edemeyeceği bir alana çekti. "Bunun, bağ kurmadığımız, karmaşık olmayan bir iş anlaşması olması gerekiyordu."

Adrian'ın aklı karışmış gibi görünüyordu. "Sen neyden bahsediyorsun böyle?"



“Tavsiyene uydum. Violet’ın yüzüne, Cadı Bağı yasasını vuruyorlardı ve benim de Alfa oylaması için Yaşlılar’ın şüphelerini silecek potansiyel bir eşe ihtiyacım vardı. İkimizin de bu işten çıkarı oldu. Gerçek hisler, bu denklemin bir parçası olmamalıydı.”

“Yani, birlikte olmadığınızı mı söylüyorsun?” Adrian hayretler içerisindeymiş gibi görünüyordu. Sonra öfkeli, sonra da aklı karışmış gibiydi. “Evet, hayır. Bunu yemem. Birbirinize nasıl baktığınıza en ön sıradan şahit oldum ve hiç de iş ortağı gibi değilsiniz, dostum. Ona âşıksın.”

“Bunun yeterli olduğunu sanmıyorum. Aslında, yeterli olmadığını biliyorum.” Kahretsin, o yük tekrar göğsüne oturarak bir boa yılanı gibi onu sardı. “Ona hak ettiğini veremem. Bir seçim yapmalıyım, ya geri çekileceğim ya da...”

“Yaşlılar’ın emirlerine teslim mi olacaksın?” Adrian’ın gözleri irileşti. “Şu an benimle dalga mı geçiyorsun, dostum?”

“Bunu yapabilecek güçte olamazsam Sürüme yardım edemem.”

Tanidik, rahatsız edici bir kahkaha yükseldiğinde Linc ve Adrian arkalarını döndüler.

Bisset, ağzı kulaklarına vararak gülerken ellerini ceplerine sokmuş, tıpkı Kırmızı Başlıklı Kız’ı yiyen kurt gibi görünüyordu. “Bu, son birkaç haftada bir araya gelmiş olmanızı açıklıyor. Doğaüstü bir tezgâh, ha? Harika.”

“Dikkat et, Bisset,” diye hırladı Linc.

“Neye dikkat edeyim? Şöhretin yanıp kül mü olur?” Kaplan adam güldü. “Seve seve. Yine de hakkını vermeliyim. Neredeyse Fiyasko Maxwell’le küçük saçmalığınıza inanmıştım. *İkinizin* de birbirinizi kullanabileceğini hiç düşünmemiştim. Arana mesafe koyamayacağın kadar yatakta iyi bir kız olduğunu düşündüm. Neredeyse bir anlığına yanlış kardeşi seçtiğimi düşünmeme sebep oluyordun.”



"Seni tekrar uyarmayacağım." Linc'in kurdu, yüzeye çok yakındı. Sesi kalınlaştı. "Ne dediğine dikkat et."

"Ah, ederim. Ayrıca Yaşlılar'ın ortadan kalkması için ne kadar ileri gittiğini anlatırken de beni izlemelisin. Bunun hakkında söyleyecekleri birkaç şeyleri vardır, sence de öyle değil mi?" Bisset sırtıttı. "İddiaya varım, Doğaüstü Güçler Konseyi de bir İlk Doğan'ın gözlerini nasıl boyadığını dinlemek isterler. Violet gibi genç bir cadıya ne ceza verirler merak ediyorum."

Öfke onu ele geçirirken Linc'in kemikleri çatırdıyordu. Kasları titriyor, kurdu, özgür kalmayı emrediyordu.

Bisset ne hakla Violet'ı *tehdit* ederdi? Ne hakla ondan *bahsederdi*?

Violet'ı koruma içgüdüğü onu tüketirken Linc, Adrian'ın sakinleşmesi için söylediklerini duymuyordu. Linc'in kurdu, özgür kaldı. Bir anlığına insandı ve hemen ardından kurduna dönüşmüştü. Linc'in çok da içinde olmayan canavar anında bakışlarını hedefe kilitledi. Kanın tadını almadan da sakinleşmeyecekti.

Vi kalabalığa bakarken kardeşini görebilmeyi umut ediyordu ama umutları boşa çıkmıştı. Bir yaşına giren bir çocuğun doğum günü partisi için baştan çıkaran kırmızı elbiseler giyen çok fazla insan vardı.

Vi, parmak uçlarına kalkarak daha uzun olmaya çalıştı. "Şey, Leo? Etrafta, nişanlısına ciddi bir şekilde genital siğil büyüğü yapmaya çalışan acınası bir cadı kokusu alabiliyor musun?"

Kızgın bir şekilde iç çekmemişti bile.

Gölgesinin arkasından takip ettiğine emin olmak için döndüğünde Leo'nun yürümeyi bıraktığını fark etti. Bakışları çardağa döndü. Ayı adam titriyordu.

“Sen iyi misin?”

İyilik meleği sihri yapılmış gibi Rose bir anda önünde belirdi.

“İşte buradasın!”

“Sihrimi kopardın!” Vi, göğsünü tuttu.

“Lincoln’a dön. *Hemen.*”

Kardeşinin telaşlı bakışları, tüm şakalarını kenara atmasına sebep oldu. “Sorun ne?”

“Eğer onaylanmamış bir Kan Karşılaşması’yla Valentin’i öldürürse onu Doğaüstü Güçler Hapishanesi’ne atacaklar. Sorun bu.”

“Onaylanmamış bir... Lanetli büyüler aşkına, onu sadece bir dakika yalnız bıraktım.” Arkasını dönerek sahilden koşarken ayağı takıldı. Sandaletlerine küfrederek kardeşine döndü. “Beni iyilik meleği sihriyle ona gönder. *Hemen.*”

“Sen de—”

“Şu an deney yapacak falan vaktim yok, Ro.” Vi, kardeşinin eline uzandı. “Bir kez olsun telaş eden biz olmayalım.”

El ele tutuştukları an ortadan kaybolup Lincoln’ın yirmi metre kadar uzağına ulaştılar. Canavarımsı hırıltılar ve insanların bağırış sesleri, onlara yolu gösteriyordu.

İnsanların bir kısmı dehşete kapılmış bir hayranlıkla izlerken, bir kısmı da sanki *Godzilla*’dan kaçıyorlarmış gibi devasa bir kaplanın kocaman siyah bir kurtla kavgasını izliyordu. Vi, onları suçlayamazdı.

Tüylü bedenleri sertçe birbirlerine çarparken dişlerini gösteriyor ve boğazlarından gürültülü ve tehditvari hırıltılar yükseliyordu. Bisset, Lincoln’ın arka bacağına vurduğunda Vi, yüzünü buruşturdu. Yine de Bay Kurt Adam, tepki bile vermeden kendi patisini intikam almak için sallamıştı bile.

Vi’nin sihri yüzeye çıkıyordu.

Öfke yoktu.



Korku yoktu.

Gerginlik yoktu.

Koruma ihtiyacıyla saf, katıksız bir sihir yükseldi. *Onların* kurdunu koruma ihtiyacıyla... hem Vi'nin hem de sihrinin.

Bu işin kötü bitmemesi mümkün değildi. Eğer Lincoln, Bisset'e yenilirse şerefsiz bunun idamla sonlanmasını sağlardı ve Lincoln, Şerefsiz Alfa'yı haklarsa Cadı Bağı ve Yaşlılar'la da daha çok sorun yaşayacaklardı.

Kurt Lincoln ve Kaplan Bisset kumda yuvarlanırken neredeyse bir grup seyirciye çarpacaklardı. İki hayvan durduğunda Lincoln, kaplanın üzerine çıktı ve devasa çenesi, diğer şekil değiştirenin boğazını yakaladı.

Kaplan Bisset kumda uzanmış, tüylü göğsü hızla inip kalkıyordu. Hareketsizdi. Tek bir yanlış hareketi, şahdamarının kesilmesine sebep olurdu ve bunu biliyordu.

"İlk defa hayal kırıklığına uğratan bir şey yaşandığı için memnunum," diye mırıldandı Vi. Linc'in kurdu o sırada biraz aksayarak geri çekildi.

Önce o, insan formuna dönüştü. Keten pantolonu ve gömleği kana bulanmış ve yırtılmıştı. "Bitti. Vaktime değmezsin."

Sonra Valentin dönüştü. Ağzının kenarından akan kanı sil-di. "Sen kahrolası acınası, Thorne. Hiçbir işi bitiremiyorsun. İşte tam da bu yüzden Konsey'de işin olmamalı. Sadece Kuzey Amerika Sürüsünü değil, tüm şekil değiştirenleri utandırıyor-sun. Babanın yarısı kadar Alfa değilsin."

Pırıltı, Vi'nin zihnindeki duvarları aşmak ve serbest kalmak için direniyordu. *Lanetli büyüler aşkına, senin sorunun ne?*

Sihrini geride tutmaya çalışırken alnından bir ter damladı. "Haklısın. O çok daha fazlası. Sense tehlikeli bir yoldasın, Val. Senin yerinde olsam artık dururdum."



Sihri, Valentin'i patlatmadan önce kaplan adamın bakışları ona döndü. "Tehlikeli yolda olan ben değilim, tatlım. Doğaüstü Güçler Konseyi'ni kandıran cadılara ne olduğunu biliyor musun?"

Rose, destekleyici bir şekilde elini, kardeşinin omzuna yerleştirdi. "Kimse senin sesini duymak istemiyor. Kes şunu."

Bisset, Vi'den Lincoln'a döndü ve tekrar ona bakarken sinisi bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "Kendi *üçüzüne* de mi söylemedin, Violet? Neden şimdi söylemiyorsun? Alfa Thorne'la herkesi kandırmak için kurduğunuz tezgâhı anlat."

Vi'nin nefesi kesildi. Nasıl bilebilirdi ki? Nereden *biliyordu*?

"Alfanın ağzından duydum. Değil mi, Thorne?" Bisset, kaplan formundayken olduğu gibi yine kanının akmasını istiyor gibiydi. "Sağ koluna, Yaşlılar'a karşı başarısız olduğun küçük darbenden bahsettiğini, senin için seçtikleri eşle bağlanmak dışında bir seçeneğin olmadığını anlattığını duymadım mı? Başarısız oldun ve Yaşlılar henüz senin bu küçük düzenbazlığını öğrenmedilerse bile yakında öğrenecekler."

*Yaşlılar'ın onun için seçtiği eşle mi bağlanacaktı?*

Vi ve Lincoln'ın bakışları buluştuğu an Vi'nin kalbi yavaşça olanların farkına varmaya başladı. Bakışlarını Lincoln'ın üzgün gözlerinden ayıramıyordu.

Acı ve suçluluk o altın kahve gözlerin derinlerinde parlarsa da gerçek buydu. Vi'yi seçmek yerine kendisi için tamamen yanlış olacağını *bildiği* bir Eş Bağı kurmayı tercih ediyordu.

O âna kadar, Vi, bu rolü ne kadar çok istediğinin farkında değildi. Şimdiyse bu ellerinden alınmış ve tüm kalbini de söküp götürmüş gibi hissediyordu.

Anlaşmayı yapmak istememesinin sebebi *buydu*. Aralarındaki şeyin bitmesinin tek bir yolu vardı ve ruhunu parçalayan bu ıstı-  
rabın, Vi'nin kalbini sökmesi de bir ceza niteliğindeydi.



Lincoln sessiz bir mırıltıyla ona yaklaştı. "Violet, ben—"

Vi geriye doğru bir adım atarak başını iki yana salladı. "Haklısın. İş anlaşmasından başka bir şey değildik ve artık işimiz kalmadı. Yapman gereken şeyi yapmalısın."

Oradan hızla kaçamazdı, arkasını döndüğü ân bir gözyaşı yanağına düştü. Ardından iki, üç. Gözyaşları yüzünü ıslatıp ciğerleri nefes alamadığı için kasılırken henüz birkaç adım atmıştı.

Lincoln'ın sert adım sesleri kumu döverek onu takip ediyordu. "Violet! Lütfen bekle—"

Hem kalbinin hem de sihrinin etrafına ördüğü sihirli duvarlar titredi. Bir anda Pırıltı içinden akarak yoluna çıkan her şeyi aşıp en büyük tehdidine ulaştı.

Lincoln'a.

Linc, sanki bir tır çarpmış gibi havaya uçarak altı metre öteye düştü. Yine de Pırıltı, geri çekilmedi. Koruyucu bir kalkan gibi Vi'yi, yaklaşmaya cesaret edebilecek herkesten koruyordu.

*Sanırım sırlar açığa çıktı, ha?* Bir düzineden fazla kamera, olanları insanlara ve muhtemelen Konsey'e göstermek için onlara doğru döndü.

Üç ay boyunca beklemek çok fazlaydı.

Lincoln yerden kalkarken bakışlarını Vi'den ayırmıyordu. Kızgın görünmüyordu. Korkuyormuş gibi görünmüyordu.

O... mağlup görünüyordu.

"Benden uzak dur, Linc," diye mırıldandı Vi. Fısıldıyor olmasına rağmen Linc'in onu duyacağını biliyordu. "Benden uzak durman herkes için en iyisi olacak."

Otele doğru dönerken bunu kendi içinde tekrarladı. Söylemesi gerekenleri söylediğini umut ediyordu ve böyle de yaptığına inandı.

Violet'in, Linc'ten uzaklaştığı her adımında Linc'in kalbi bir toz yığınınna dönüşünceye dek sıkılıyor gibiydi. Dizlerinin üstüne çöküp onun gidişine odaklandı. Kısık sesli mırıltıları ya da ardından olacak rezalet olayları düşünmüyordu.

Tüm dikkatini, kendi kalbini de alıp götüren kadına vermişti.

Vi'nin gözlerindeki kırgınlığı görmek, buna kendisinin sebep olduğunu bilmek onu mahvediyordu. Vi'yi *seviyordu*. O kadar çok seviyordu ki doğru dürüst göremiyor, doğru dürüst düşünemiyordu. Arkasından gelen tehdidi hissedemedi.

Bisset'in pençesi, Linc'in boğazına saplanmadan önce omzunun üzerinden sihirli bir şimşek uçu ve piç geriye doğru havalandırarak alevlerin tehlikeli bir şekilde yakınına düştü.

Elleri ve gözleri parıldayan Rose Maxwell öne çıkarak kaplan adama öfkeyle baktı. "Bunu, Bağ Kurma Seremonisi'nin resmi bir şekilde iptali olarak düşünebilirsin."

"Bir seçim şansın yok, cadı," diye hırladı Bisset. Dudakları oynamıyordu bile. "Resmi bir belgemiz var. Bana aitsin."

"Ben, Maxwell Üçlüsü'ndeki üçüncüyüm. Kendim hariç kimseye ait değilim. Eğer benim ya da ailemin yanına bir kez daha gelersen, kediciğini gözümü dahi kırpmadan kısırlaştırırım. Anlatabildim mi?"

Sürüsünün üyeleri onun kalkmasına yardım ederken Bisset, ağırlığını onlara vererek kaçmaya çalıştı.

"Teşekkür ederim, Rose." Linc, Violet'in kardeşine döndü. "Ben—"

Elinin tek hareketiyle Meşru Yüce Cadı sihirli bir şekilde Linc'in dudaklarını bir anlığına mühürledi. Ölümcül bakışları direkt Linc'e odaklanmıştı. "Seninle kardeşim arasında ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama hayatımda daha önce, bu geceki gibi onun acısını hissetmediğimi biliyorum. Bu acının sebebi de sensin."



"Benim niyetim--"

"Niyetinin bir önemi yok, Linc. Davranışlarının var. Her zaman, bu gece burada insanlara gösterdiğinden daha iyi birisi olduğuna inanmıştım. Yanıldığım için üzgünüm... Senin adına, Sürün adına ve en çok da Vi adına üzgünüm. Onun kadar gözü kara ve düzgün bir şekilde sevebilecek birini hak ediyordu. Kalbinin, bedeninin ve ruhunun tamamıyla. Eğer bu, sen değilsen ondan uzak dursan iyi edersin, yoksa ara sokakta seni çarptığı o küçük sihir, Olive'le benim yapacaklarımın yanında çok basit kalır. Bir Maxwell kardeşine bulaştıysan, Üçlü'ye bulaşmışsındır."

Rose, onu bırakarak Violet'in otele dönerken ilerlediği yolu takip etti.

Linc, sahilde yalnız başına duruyordu. İzleyenlerin çoğu otelin yakınlarına dönmüştü. Alfa Benson, yüzünde hiç keyifli olmayan bir ifadeyle kaldırımından ona baktıktan sonra arkasını döndü.

Herkes aynısını yaptı. Bedava gösteri bitince tüm misafirler tek tek, yavaşça partiye döndüler.

Ona yaklaşan tek kişi Adrian'dı. Elini ceplerine sokmuş olsa da genelde yüzüne yerleşen o sırtıma görünürlerde yoktu.

Linc, en yakın arkadaşına döndü. "Sen de beni azarlayacak mısın?"

"Hayır."

"Ne yani 'sana demiştim' deme fırsatını bir kenara mı atacaksın?"

"Evet."

"Bu kadar kısa zamanda ne değişti?"

"Artık kokuşmuş, güneşte yanmış bir bok yığının üzerinde-sin, dostum. Kendini bu durumdan kurtarmak için tüm enerjini kullanman gerekiyor. Enerji... bir de kahrolası bir kepçe."

“Yaşlılar’ı ve... Konsey’i halledeceğim. Violet, benim ısrar ettiğim bir şey yüzünden ceza çekmemeli.”

“Ondan bahsetmiyorum. Karşındaki *gerçek* zorluktan bahsediyorum. Kendine inşa ettiğin kahrolası kulübeden seni çıkaran âşık olduğun kadınla işleri yoluna koymandan bahsediyorum.” Adrian, sırtına vurdu. “Şekil değiştiren topluluğunu içten değiştirmenin zor olduğunu mu düşünüyordun? Şu an Violet’a karşı yapman gerekenlerin yanında o, çocuk oyuncağı kalır.”

Haklıydı. Bir özür yeterli olmazdı. Yalvarmak yeterli olmazdı. Çiçekler değersizdi ve Violet’ı tanıyordu. Çiçekleri ya çöpe atar ya da Linc’in arka tarafına sokardı.

Vi’ye karşı güvenini başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacağı bir şekilde ona göstermesi gerekiyordu. Buna hiç tereddütsüz inanıyordu. Vi, Gerçek Eş’i olmasa bile önemi yoktu... Linc’in aklındaki, kalbindeki ve ruhundaki en önemli kişi her zaman ve daima o olacaktı.



## *Alkol (Dondurma) & Buffy*

**V**i, aynada kendi yansımasını görünce irkilmeden edemedi. Koyu renk halkalar, gözaltlarına yayılmıştı ve onu beti benzi atmış, solgun bir şekilde gösteren şey aydınlatma değildi. Biraz fazla *The Walking Dead* dizisinden fırlamış gibi görünüyordu ve ne kadar makyaj yaparsa yapsın, ne kadar gülümserse gülümse, ifadesindeki acıyı gizlemiyordu.

Bu, rahatsız koltukta oturmaya ya da bir kaburgayı kırmaya benzer bir acı değildi. Rose'un kardiyo derslerinden birine katıldıktan sonra çektiği ağrıya da benzemiyordu. Bu acı çok daha kötüydü ve tüm göğsü, sanki içinde artık kalbine yer olmayan bir mağaraymış gibi sızlıyordu.

Belki de zar zor nefes almasının sebebi buydu.

Belki göğsünü dağlayan bu acı, kalbindeki kırıklardan kaynaklanıyordu.

Tarağıyla, kafasının tepesinde bir kuş yuvası gibi dolanan saçlarını açmaya çalıştı ve yalın ayak salona dönerken bir sihirli değneği olmadan elinden gelenin en iyisinin bu olacağını düşündü.

Her şey durmuştu. Sohbetler. Bedenler... En azından Rose, Olive, Harper ve Bax hep birlikte ahenkle ona doğru dönene kadar.

Normal şartlar altında hepsinin yüzünde aynı endişeli ifade olduğu ve sanki stresten tırnaklarını yiyip bitirmek üzerelermiş gibi göründükleri için bir espri patlatırdı.

Harper, sessizce küfrederek dirseğini Bax'e geçirdi. "Alkollü dondurmadan getirmemiz gerektiğini söylemiştim. Ara ve sipariş et."

"Alkollü dondurmaya ihtiyacım yok, Harper." Vi tereddütlü bir şekilde gülümsedi.

Bu sabah, Rose'la JFK Havaalanı'na indikleri an, Olive ve Harper gidip Vi'nin tüm eşyalarını ve Bay Burnu Havada'yı Lincoln'ın evinden alıp Vi'nin stüdyo dairesine geri taşımışlardı. Bunun, ona kendini daha iyi hissettirmesi gerekiyordu. Kendini rahat hissetmeliydi. Evindeydi.

Yine de eksik bir şeyler vardı.

"Çatlamak üzereymişim gibi bana bakmaya bir son verecek misiniz?" Vi kendini koltuğa bırakarak bacaklarının üstüne oturdu. "Bu büyük bir mesele değil. Lincoln'la bir iş anlaşmamız vardı ve bitti. Hikâyenin sonu."

Bax, yanına oturarak bir kolunu omzuna sardı. "Hâlâ yalan söyleme konusunda berbatsın."

Harper alayla güldü. "Bu yalanı bu kadar uzun süre saklayabilmene aklım ermiyor."

Herkes bakışlarını Harper'a çevirdi.

"Ne? Bu mucizeden başka bir şey değil!" Harper, Vi'nin önündeki sehpaye oturarak ellerine uzandı. "Eğer alkollü dondurma istemiyorsan diğer asıl olayımıza geçip içki ve *Buffy* maratonu gecesi yapabiliriz. Angel'ın oradan ayrıldığı bölümleri geçip... bizim hatunun ona cehennemi yaşattığı bölümlere geliriz. Ah, sonra bir de kıllı ve görkemli Oz'un olduğu bölümler var."

Vi gülmek ve acınası bir şekilde inlemek arasında bir ses çıkardı. Bir an sonra dört tarafı da sarılmıştı.



Bax sarılmak için onu kendine çekerken Harper da öldürüresiye ellerini sıkarak neredeyse kucağına oturacak kadar yaklaştı. Olive koltuğun arkasından gelerek ona arkadan sarıldı. Sarılmayan tek kişi Rose'du. Odada volta atarken yüzünde, Vi'nin çok iyi bildiği, kararlı bir ifade vardı.

"Aklından her ne geçiriyorsan onu unut," dedi Vi, üçüzüne. "Sana uçakta da söylediğim gibi bu benden başka kimsenin suçu değil. Bunu kabul eden bendim."

"Bu komploya *ne zaman* karar verdiniz?" diye sordu Harper. "Onu sihirli bir komaya sokmadan önce miydi sonra mıydı?"

"Sonraydı ve en başta kulağa kötü bir plan gibi gelmiyordu. İkimize de bir sonraki adımımıza karar verebilmemiz için alan tanıyordu. Bunu hiç beklemiyordum..."

Olive, cümlesini tamamladı. "Ona âşık olmayı."

Lanetli büyüler aşkına, ona âşık *olmuştu*.

Aşkla dolu bir çelişkinin içindeymiş gibi zihninde takılıp, onun kollarına düşmüş, âşık olmuştu. Bir noktada içindeki çirkin dikenlerin yeşermesine sebep olan Lincoln'ı görmeyi bırakıp karşısında bilinçli ya da bilinçsiz onu her zaman güldüren Thorne'u görmeye başlamıştı.

Kendisine meydan okuyan adamı.

Kendisini kabul eden adamı.

Vi, inleyerek başını Bax'ın omzuna yasladı. "Paranormal romantizmin ayaklı klişesi gibiyim... tabii bu hikâyenin mutlu bir sonu yok."

Rose, koltuğun ucuna otururken düşünceli görünüyordu. "Olmadığına emin misin?"

"Sen, benimle aynı partide değil miydin? Eğer Alfa oyunu alamazsa, Yaşlılar'ın onun için seçtiği şeytani bir kadınla Eş Bağı

kurmaya hazırlanacak. Bizim bütün işimiz bu kadardı. İşaretleri yanlış anlayıp adama âşık olan aptal benim.”

“Bu, muhtemelen şu an duymak isteyebileceğin bir şey değil ama işinizin bu kadar olduğunu düşünmüyorum. Linc’in söylediği şeyler, sen giderken sana bakışı... Oldukça önemli bir şeyi kaybettiğinin farkına varmış bir adam gibi bakıyordu.”

“Ben kendine daha fazla vakit kazanabilmesi için bir araçtım. Burada kışımın üstüne oturup Doğaüstü Güçler Konseyi’nin beni çağırmasını beklemek dışında yapacağım bir şey yok. Hepimiz bunun olacağını biliyoruz.” Kardeşi karşı çıkmak için ağzını açtı. “Benden bu kadar yeter. *Senin*, Şerefsiz Alfa’yla yaptığın anlaşma ne olacak? Valentin, bana pek de ‘Geçmiş geçmişte kaldı,’ diyecek bir tip gibi görünmüyor.”

“Değil... Bu yüzden sanırım benim de kendime vakit kazanmam gerekiyor. Ama o ucubeyle evlenmeyeceğim. Hayatta olmaz, mümkün değil.”

“Keşke seni bunların hepsinden kurtaracak kadar güçlü olsaydım.” Vi, koltuğa daha da gömüldü. “Tanrıça aşkına, ben bir tren enkazı gibiyim. Tepetaklak kucağına düşüp ona âşık olmadan bir adamla inanılmaz, ruhumu sarsan bir seks bile yapamıyorum. Pırlıtlı’nın haylazlıklarına karşı koyamıyorum. Benim sihrim, haylazlık ettiği için seni, Şerefsiz Alfa’yla olan durumdan kurtaramıyorum.” Salladığı ayaklarına baktı. “Birbiriyle eş çorapları bile bulamıyorum. Son günlerde hiçbir işim doğru gitmiyor.”

“Bir şeyi doğru yaptın.” Harper arka cebinden telefonunu çıkarıp otomatik olarak bir numarayı tuşladı. “Alkollü dondurmaya ihtiyacın olmadığını söylediğinde seni dinlemeyecek arkadaşlar edindin. Dondurmadan başının ağrımasına hazır ol hayatım çünkü pasta-hamurlu-votka-martini-dondurmalarına boğulacağız.”



Vi, şansına en karanlık zamanlarında bile onun yanından ayrılmayan bu insanları nasıl kazandığına emin değildi ama bunu sorgulamayacaktı. Uzaktan kumandayı alarak *Buffy*'yi açtı ve Bax'ın yanına yerleşti. "Birkaç kadehlik söyleseydiniz. *Buffy* oldukça uzun bir yolculuk ve içinde çok fazla endişe var."

Violet'in eşyaları gitmişti. Linc, başka türlü olmasını beklemiyordu ama evine girdiği an gerçeklik gözler önüne serilerek ona, mahrum kaldığı şeyleri anımsattı.

Çekmeceler boşaltılmıştı, mutfğa getirdiği eşyalar gitmişti. Pencerenin yanında duran, her sabah aynı pozisyonda oturarak kitap okuduğu sandalye önceki gibi köşeye çekilmişti. Üzerine giydiği ve "kitap okuma kazağı" olarak adlandırdığı kazak da katlanıp Linc'in yatağına konmuştu.

*Onların yatağına.* En azından, son birkaç günlüğüne öyleydi.

Çiçeksi kokusu hâlâ her yeri sarıyordu. Belki de batırdığı ve işleri nasıl düzelterceğini ya da bunun mümkün olup olmadığını düşünen zihni ona yardımcı olmak için halüsinasyonlar yaratıyordu.

Rose'un sahilde söyledikleri, uçaktaki dönüş yolculuğu boyunca Linc'in zihninde dönüp durmuştu. Violet, onun etrafındaki insanları sevdiği gibi gözü kara bir şekilde onu sevecek birini hak *ediyordu*. Lanet olsun, daha fazlasını hak ediyordu ve Linc'in bu kişi olmak istediğini fark etmesi, onu *tekrar* kaybetme tehdidiyle karşılaşınca gerçekleşmişti.

*Onundu.*

Birisi ön kapıyı çaldı. Linc duymazdan geldi. Adrian son on beş dakika içinde defalarca arayarak on sesli mesajla onu tehdit etmişti. Muhtemelen şimdi de kişisel olarak kışını tekmeleme nin iyi olacağına karar vermiş olmalıydı.



Yarın akşam Linc, otuz üçüne girecekti ve tüm Alfa oylarını alması mümkün değildi. Linc dün gece otelden ayrılıp uçağa yetişirken Benson'ın arkasından attığı mutsuz bakışa göre bir yargıya varmıyordu.

Kapı tekrar çalındı.

"Defol git, Adrian," diye hırladı Linc. "Yaşlılar'la ve Alfa oylamasıyla yarın ilgileneceğim. Hiç havamda değilim."

Kapı hızla açıldıktan bir saniye sonra içeriye, görmeyi en az beklediği kişi girdi. "Edie... Burada ne yapıyorsun sen?"

Yüce Cadı Maxwell sihirli bir şekilde kapısını açmamış gibi antreye girdi. "Bu kadar şaşırma, genç adam. Söyleyeceklerim yarını bekleyemezdi, havanda ol ya-da olma."

"Yüce Cadı, ben—"

"Sana, Yüce Cadı olarak gelmedim. Şu an, Edie Maxwell olarak, işleri ciddi şekilde batırdığın kadının büyükannesi olarak buradayım. Ama bu *kadın* söyleyeceklerini söyledikten *sonra* Yüce Cadı olacağım." Koltuğu işaret etti. "Şimdi otur ve küçük kurt kulaklarını aç."

Linc, söyleneni yaparak oturdu.

"Güzel." Kadın, çantasını sehpaya bıraktıktan sonra büyü-kannelerin atacağı türden ters bir bakış atarak Linc'e döndü. "Siz ikinizin, esasında çok basit ve tanımlaması çok kolay bir işi ne halt edip batırdığınızı açıklamak ister misin?"

Linc tam olarak ne söylemek istediğini sormak için ağzını açtı.

Yüce Cadı, onun cevabını beklemedi. "Ben sana nerede hata yaptığını söyleyeceğim. Siz çocuklar bugünlerde sahip *olamadığınız* şeylere o kadar çok odaklanıyorsunuz ki gözlerinizin önündeki şeyi göremiyorsunuz! Dünyadaki yetmiş dört yıllık ömrüm boyunca hiç kendilerine verilen hediyeyle böyle müsrif, kaba ve umursamazca kenara atan birilerini daha görmedim."



"Yüce Cadı Maxwell... Yani, Edie," diye düzeltti, kadın ona kaşlarını çatarak baktığında. "Batırdığım konusuna katılıyorum—"

"Ah, tatlım. Batırmak, mısır gevreğine süt yerine portakal suyu dökmek gibi bir şeydir. Şoför koltuğunun penceresinden 'U-Dönüşü Yapılmaz' işaretini gördüğün halde U-dönüşü yapmaktır. Senin ve Violet'ın yaptığı şey batırmak değil."

Lincoln yerinden kalktı. "Violet'ı karıştırma. Her şeyi mahveden *benim*. Babama karşı sessiz kalarak on dört yıl önce ben mahvettim. Ona karşı bedenimde profesyonel hiçbir his olmamasına rağmen, Vi'ye aramızdakini profesyonel tutacağımıza söz vererek ben mahvettim."

"Ah, deme ya," diye dalga geçti Edie.

*Dalga geçti.*

Yüce Cadı Maxwell, tartışılmayacak ölçüde bu dünyadaki en güçlü cadıydı ve ona karşı çıkmak bir adamın, bu evrende yapabileceği en aptalca şeydi... Belki Lincoln da aptaldı.

"Torunuma âşıksın, evet mi hayır mı?"

"Edie..."

"Evet... Ya da hayır?"

Linc, boğazındaki yumruya rağmen yutkunarak tereddütlü bir şekilde kadının delip geçen bakışlarına döndü. "Hiç şüphesiz, evet. Ona âşığım, çok fazla."

"O yokken kendini boş hissediyorsun."

"Evet."

"O varken kendini tamamlanmış hissediyorsun."

"Evet. Sana zaten söyledim—"

"Bitirmedim," dedi kadın, onun sözünü keserek. "Seninle yakın münasebette bulunduğunda kurdun uyanıyor, hatta şekil değiştiren duyuların harekete geçmeden onun varlığını sana haber veriyor."

*Her seferinde.*

“Onun sihri, senin kurdunu çağırıyor. Birlikte olduğunuzda sizi sararak sanki kayıp bir parça yerine yerleştirilmiş gibi hissettiriyor. İki yarım, bir bütün oluyor. İki ruh, bir oluyor.”

Linc, yaşlı kadına bakarken nefes alamıyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Bence tam olarak ne demek istediğimi biliyorsun.”

Linc’in dizleri titredi. Başının dönmediğini söylese yalan olurdu. Edie’nin tam olarak nereye varmaya çalıştığını biliyordu. Bir yanı, özellikle de kurdu en başından beri biliyordu.

“O benim Gerçek Eş’im.” Dudaklarından dökülen kelimeleri zar zor duyabiliyordu. “*Violet*, benim Gerçek Eş’im. Bunu nasıl daha önce fark edemedim? Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Çünkü sen, torunumun hayatına tekrar girene kadar ikiniz de kaderlerinize kucak açmamıştınız. Bu yaşandığında da ikiniz de birbirinize yakın olmak için güçlü bir arzuya kapılacaktınız. Bir çekim gibi.”

“Tüm çocukluğumuz...”

Kadın başını salladı. “Aranızdaki bağın bir sonucuydu ama yaşlarınız yüzünden bu kolayca anlaşılabilecek bir şey değildi. İkiniz de sadece hazır değildiniz. Bir diğerinizin ihtiyaç duyduğu kişiye dönüşmeniz gerekiyordu.”

“Ama *sen* biliyordun.”

“Uzun zamandır şüpheleniyordum.”

“Ama hiçbir şey söylemedin.”

Yüce Cadı cevap vermedi. Linc’in kalbi, boğazında atıyordu. Kahretsin. Bir şey söylemiş *miydi?* *Violet’a* söylemiş *miydi?* Aralarındaki husumetin sebebinin bu olup olmadığını düşünürken Linc’in midesi bulanmaya başladı.



Gerçek Eşler tamamen alın yazısı ve kaderden ibaretti ve Violet Maxwell, çocukluklarında bile hep kendi yolunu çizmek istemişti. Acaba Linc ve aralarındaki bağ onu sinirlendirmiş miydi?

"Edie, Vi—"

"Violet bilmiyordu," diyerek Edie araya girdi. Düşüncesini okumuş gibiydi. "Gerçek Bağ kuran çiftin arasındaki bu bağın doğal bir şekilde, müdahale olmadan açığa çıkması gerekir." Yaşlı kadının yüzüne bir ifade yansıdıktan hemen sonra silindi.

"Ama sen birine, bir şey söyledin, değil mi?"

Kadın suratını asarken ifadesine pişmanlık yayıldı ve başını salladı. "Babana."

Linc, hareketsiz kaldı. "Gregor, Violet'ın benim Gerçek Eş'im olduğunu biliyor muydu?"

"Şüphelerimi onunla paylaştım ve ardından olanların tüm suçunu üstleniyorum. Baban, gerçek yüzünü gizlemek konusunda çok başarılıydı ve maalesef ki gerçekleri çok geç olana kadar fark edemedim. Olan olmuştu."

Her şey yerine oturmaya başlıyordu.

Gregor'ın, dişi şekil değiştirenleri ona itmesinin sebebi. Linc ve Violet arasına mesafe koymasının sebebi. Bunlar, o sihirsiz bir İlk Doğan olduğu için değildi.

"Bu yüzden mi bana rıza göstermem için şantaj yaptı? Cadı metresinin bana sessizlik büyüsü yapmasının sebebi buydu demek. Eğer Violet'la Eş Bağı kurarsam, KAS üzerindeki tüm kontrolünü kaybedecekti. Bu da vazgeçmeye hazır olduğu bir şey değildi."

Edie, onu onaylamadı ya da reddetmedi. "Baban artık olmadığına göre bunları neden yaptığını bilemeyiz ama doğru bir yaklaşım olabilir. Onun hem gücünü hem de pozisyonunu ala-

cağın günün gelmesinden korkuyordu. Gerçek Eş'ini bulman ve onunla bağ kurmuş olman, işleri hızlandırırdı.”

Linc yüzünü ovuşturdu... ve donakaldı. “Bekle. Sana o gece-den bahsettim... *büyüden*. Nasıl? Bundan özellikle Violet'a bahsetmeye her niyetlendiğimde dilim şişmeye başlıyor.”

“Çünkü Gerçek Eş Sihri'nin var ya da yok edemeyeceği hiçbir şey yoktur. Kaderini kabul ettiğin an hiçbir şeye bağlı kalmazsın.”

“Haklısın, Edie. İşleri batırmadım. Önden, arkadan, yanlardan içine sıçtım. Kahrolası her yerine.”

Edie güldü. “Asıl soru şu, bunu düzeltmek için ne yapacaksın? Gerçek Eş'ini bulmak onur duyulacak, mutlu olunacak ve sınıksız tutulacak bir şey.”

“Eğer ben konuşursam asla dinlemez,” dedi Linc. Yüce Cadı'dan çok kendine söylüyor gibiydi. “Gerçek Eş olsun ya da olmasın, eğer denersem hayalarımı büyüler. Onu incittim, Edie. Ondan başka birini eş olarak almaya niyetlenmem ikimizi de incitti.”

Violet Maxwell gibi bir cadıya, Linc için ne kadar önemli olduğunu anlatmak etki etmezdi. Başka bir şey düşünmeliydi. Daha büyük bir şey. Şiirlerden, güzel sözlerden ve ona ebedi bağlılığını herkesin içinde söylemekten daha farklı bir şey yapmalıydı.

Gerçek Eş'i için zihninde savaş planları kurarken Yüce Cadı sıırtı ve yavaşça ön kapıya doğru ilerlemeye başladı.

“Edie.”

Kadın dönüp tek kaşını kaldırdı.

“Benimle önce Edie Maxwell olarak konuşacağını söylemiş-tin. Benim olduğum durumdaki birisi için Yüce Cadı ne söyler?”

“Yarın sabah Violet, Doğaüstü Güçler Konseyi'nin karşısına çıkmak için çağırılacak. Orada olduğuna ve battığın bu çukur-dan çıkmaya hazırlandığına emin ol.”



"Ya ben de Konsey'den atılırsam?"

"Sen, Kuzey Amerika Sürüsünün Alfası, Lincoln Thorne'sun... en azından şimdilik. Sanki şimdiye kadar, gitmek istediğin ama davet edilmediğin bir yere hiç gitmedin mi?"

Kadın ona göz kırparak geldiği kadar aniden ortadan kayboldu. Kapı arkasından kapanırken, Linc'in aklına bir plan gelmişti. Çok fazla adım vardı ama öncelikli olarak Linc'in inanç göstermesi ve ayaklar altına kapanması gerekecekti. Yine de bunu yapacak ve gerçekleşmesini sağlayacaktı.

Telefonunu cebinden çıkararak Lincoln Thorne Nefret Kulübü eş başkanlarından birini aradı. Telefonu ikinci çalışta açıldığında Linc tereddüt etmedi.

"Bana yardım etmek için hiçbir sebebin olmadığını biliyorum ama yine de isteyeceğim. Herkesin istediği şeye kavuşacağı bir fikrim var."

## Saçmalığın Daniskası

**L**incoln'a âşık olduğunu itiraf etmişti. Bunun az da olsa önemi olmadığıнын farkındaydı. Avustralya partisi. Kaplan Kral. Kargaşa. Kalp kırıklığı.

*Vi büyülenmişti.*

Son otuz altı saattir yaşadığı bu boktan karmayı açıklamanın başka bir yolu yoktu.

Şimdi de lanet olasıca *davet* edilmişti. Bunu beklemediğinden değil ama tek başına karşılaşacağına kendini hazırlamamıştı. Konsey dairesinin dışında durmuş, içeriye çağırılmayı bekliyordu. Bir süre önce sürekli yanında olan herkes ortadan kaybolmuş gibiydi.

Rose yoktu. Olive, Bax *ya da* Harper yoktu. Elinde sadece kaygılı bir Christina vardı ve o da geldikten beş dakika sonra Vi'nin alnındaki damarın zonklamaya başlamasına sebep olmuştu.

"Geldik! Geldik!" Harper, Bax'le birlikte aceleyle kapıdan içeri girdi. Birbirilerine sarıldılar. "Halledeceksin. Benim ardından tekrarla, *Ben Violet Maxwell'im. Kızları ateşe verebilecek kadar güçlü ve sihirliyim. Kelimenin tam anlamıyla.*"

Vi, Harper'ın esprisi sayesinde güldü. "Bu moral konuşmasını hazırlaman ne kadar vaktini aldı?"



"Buraya gelirken yolda dinlediği öz yardım hakkında bir sesli blogdan çaldı," diye dalga geçti Bax.

Harper, ona kaşlarını çatarak baktı. "Nereden aldığımın önemi yok. Doğru olmasının önemi var. *Kimse size izniniz olmadan kendinizi değersiz hissettiremez.*"

Vi, bu iblise karşı hissettiği sevgiyle az kalsın hıçkırıklara boğulacaktı. "Şimdi de Eleanor Roosevelt'ten alıntı mı yapıyorsun? Olgunlaştın, Harp."

"Roosevelt mi?" Harp, aklı karışmış gibi görünüyordu. "Hayır, *Acemi Cadı*'daki Joe'dan alıntı yapıyorum."

Violet, Harper'ı kendine çekerek sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum... ve umarım Konsey, beni altmışlı yaşlarında bir porsuk adamla evlenmeye zorladığında ve Alaska'nın kıyılarında bir adaya taşınmam gerektiğinde sen de beni sevmeye devam edersin."

"Huysuz bir porsuk adamla falan bağ kurmayacaksın, lütfen buna inan."

Vi, dairenin kapıları açıldığında neredeyse içini rahatlatması için bunu tekrar söylemesini isteyecekti. Kapılar açıldığında hepsi, kendilerini inceleyen daire muhafızına baktılar.

"Violet Maxwell." Adamın bakışları sonunda ona çevrilmişti. "Konsey sizin için hazır."

Hepsi birlikte hareket etti.

Muhafız bir adım öne çıktı. "*Sadece Violet Maxwell.* Bu kapalı bir duruşma."

*Bugünün sürprizleri bitmiyordu.*

"Git hakla onları, aslanım." Harper, onun kışına vurdu. "Yani cadım demek istedim. Onların aklını başından al... gerçekten değil ama. Büyükannene dikkat et çünkü başına bir şey gelirse iyileşmesinin zor olacağı bir yaşta."

Bax, eliyle Harp'in ağzını kapatarak moral konuşmalarına bir son verdi. "Halledeceksin, Vi."

Vi de bunu umut ediyordu.

Buraya son geldiğinden beri Konsey dairesinde hiçbir şey değişmemişti. Vi orta noktaya geçerken Konsey de içeri girmeye başladı, büyükannesi en öndeydi. Vi kendini zihnen, sihirli bir şekilde onu fırlattığı andan beri ilk kez Lincoln'ı göreceği âna hazırlıyordu. Ancak vampir temsilcisi Xavier, onun yerini almıştı.

Lincoln yoktu.

Hiç şekil değiştiren temsilcisi yoktu.

Vi'nin bakışları tekrar büyükannesine döndü ama Melek Ramón içeride sadece kendileri olmasına rağmen masaya bir tokmakla vurup düzeni sağlarken Yüce Cadı hiçbir şey belli etmiyordu.

"Violet Maxwell, bugün buraya, Konsey'in sizden istediğini yapıp henüz Cadı Bağı kurmadığınız için getirildiniz. Cevap olarak ne söylemek istersiniz?"

Vi bakışlarını, hafifçe başıyla onaylayan Edie'ye çevirdi. "Haksız değilsiniz, Konsey Üyesi. Ancak bana üç aylık bir süre verildiğini eklemek isterim."

Adam kaşlarını çattı, bu hoşuna gitmemişti. "Üç aylık erteleme, sihir kabiliyetiniz olmadığı düşünülmüşü. Birden fazla şahit, sadece sizin sihriniz olduğunu değil, bu konuda son derece kabiliyetli olduğunuzu söyledi."

Vi çenesini kaldırarak bakışlarını kaçırmadı. "Yine haksız değilsiniz, Konsey Üyesi."

Adam, gözlüklerinin üstünden öfkeyle ona baktı. "Yaptıklarınızın ciddiyetinin farkında olmadığınız için mi bu kadar arsız davranıyorsunuz yoksa umursamıyor musunuz? Size, İlk Doğan yasasının belli bir sebeple konulduğunu hatırlatmam gerekiyor mu?"



"Sebebini açıklayabilir misiniz, Konsey Üyesi?" Lincoln'ın sesi, duvarlarda yankılandı.

Violet da dahil olmak üzere herkes şaşkınlıkla daireye giren adama döndü.

Vi eğer onu tekrar görebildiği için bu kadar mutlu olmasa, onun adına endişelenirdi. Gömleği sanki öyle uyumuş gibi kırışmış, bollaşmış ve kot pantolonunun belinden sarkıyordu. Yüzünde birkaç günlük kirli sakal vardı.

Konsey kürsüsünün birkaç metre ötesinde durdu, Vi'den çok uzak değildi.

"Alfa Thorne," dedi Melek Ramón memnuniyetsiz bir şekilde, "bu konseye katılımınızın hâlâ incelenme sürecinde olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Durumunuzla ilgili bir karar verilene kadar duruşmalara katılmanız yasaklandı."

"Bu hiç iyi değil çünkü buraya geldim ve sessiz olmak ya da daireyi terk etmek gibi bir niyetim yok." Linc, kendisine küçük bir adım yaklaşan güvenlik görevlisine döndü. "En azından dövüşmeden."

Görevli durdu.

Akıllı adamdı.

"Bir sebep göstermek üzereydiniz, efendim." Lincoln, Konsey üyesinin cevabını bekliyordu. "Bir İlk Doğan'ın, Cadı Bağı kurmasının özellikle sebebi nedir?"

"Bu—"

"Cadının sihrini çapalamak. Tüm insanlığa yöneltmesinden korumak. Evet, hikâyeleri ben de duydum. Annemin yatmadan önce bana anlattığına eminim ama hepsi bu kadardı. Bir hikâye."

"Bahsettiğin şey doğaüstülerin tarihi, Alfa."

"Bu tarihe inanmanızı isteyen birisi tarafından yüzlerce yıl önce güzel bir şekilde yazılmış bir peri masalı."



Vampir, oturduğu yerde gerildi. “Yüzlerce yıldır inandığımız şeyin uydurma olduğuna dair bir kanıtınız var mı?”

“Bunu sizin sormanız komik, X.”

Dışarıdaki koridordan bir kargaşa koptuktan sonra ağır meşe kapılar tekrar açıldı ve bu sefer içeri bir değil, iki Maxwell kardeşi girdi. Olive ve Rose, tam ortaya gelirken Olive’in elinde bir yığın kitap vardı. Tanrıça onu kutsasın, elindeki kâğıtlardan oluşan dağı Violet’in yanına bıraktı.

“Siz burada ne yapıyorsunuz?” dedi Vi öfkeyle.

Melek Ramón, sanki hayatı buna bağlıymış gibi tokmağını vurdu. “Bunun anlamı ne? Kimse *kapalı* duruşmanın anlamını bilmiyor mu?”

Olive boğazını temizleyerek gözlüklerini düzeltti. “Üzgünüm, Konsey üyesi ama Alfa Thorne’un iddialarına bir kanıt istediğinizi düşünmüştüm.”

Adamın gözleri hafifçe irileşti. “Böyle bir kanıtınız var mı?”

“Hemen burada,” dedi bir dosyayı kaldırarak, “buradaki belgeler Kutsal Arşivler’den alındı. İlk Doğanlarla ilgili tarihin ve yasanın zaman içinde çarpıtıldığını kanıtlıyor. Bugün inandığımız şey önyargı ve korkuyla oluşturulmuş basit bir hikâye.”

“Bu mümkün değil,” derken Xavier neredeyse hırladı.

“Ah ama öyle. Konsey’e yaklaşabilir miyim, Yüce Cadı Maxwell?”

Edie’nin dudakları kıvrıldı. “Lütfen yaklaşın ve kanıtınızı da getirin.”

Her bir Konsey üyesinin önüne birer dosya bıraktıktan sonra Olive, bir avukat gibi yerine döndü. “Önünüzdeki dosyayı açtığınızda sağda, annelerimizin bizi uyuturken anlattığı ‘tarihi’ masalları göreceksiniz. Sihir Üçlüleri. Yüce Cadılar. Cadı Bağları. Vesaire vesaire. Soldaysa, Kutsal Arşivler’den alınan ve bildiğimiz



kadarıyla yazıldıkları andan itibaren ciddi bir şekilde kilit altında tutulan oldukça farklı İlk Doğan tasvirleri göreceksiniz.”

Melek Ramón delici bakışlarını Olly’ye çevirdi. “Peki bu kutsal belgelere nasıl denk geldiniz?”

“Bir bilim insanı kaynaklarını asla açık etmez, efendim. Ancak gördüğünüz üzere iki belge oldukça farklı. Birisi İlk Doğanları oldukça güçlü ama başka bir doğaüstü varlığa bağlanmadan güçlerini kontrol edemeyen cadılar olarak tasvir ediyor. Diğeri de güçle *ödüllendirilen* İlk Doğan’ın sorumluluklarından bahsediyor. Cadı Bağları’yla ilgili hiçbir şey yok. Ya da bağlanmakla ilgili. Ya da bir istikrarsızlıkla ilgili. Hayatın birçok alanında olduğu gibi sihir kabiliyeti de kişinin içgüdülerine bağlı olarak yükseliyor ya da alışıya oluyor.”

“Bunun, bugün burada olanla ne ilgisi var?”

“Çok fazla ilgisi var ve Lincoln’ın bugün, beni buraya getirmesinin sebebi de bu. Tarihi belgeler hep bu belgeleri hazırlayan kişilerce etki altında kalır.”

“O zaman iki farklı düşünce ortaya çıkıyor,” dedi Xavier. “Kutsal Arşivler’den aldığınız belgelerin yanlış tasvir etmediği ne malum?”

Melek Ramón’un dikkati vampir arkadaşına döndü. “Çünkü Melek Kâtipler tarihi çarpıtamaz. Bu imkânsız. Her şeyi kaydederler. Yanlışlarımızı. Hatalarımızı. Arşivler’deki hiçbir şey uydurma değildir.”

Lincoln kendini beğenmiş bir şekilde homurdandı. “Bu da demek oluyor ki tüm hayatımız boyunca duyduğumuz, İlk Doğanlar’ın sihirlerini kontrol edebilmek için başkalarına ihtiyaç duyduğu hikâyesi tamamen saçmalıkmiş ve muhtemelen bu gücün kendilerine engel olmasından korkan *birileri* tarafından uydurulmuş.”

Şeytan temsilci Julius yüzünü astı. "Teoriniz yüzünden hep aynı şekilde ilerleyen düzeni görmezden gelmemizi öneriyor olamazsın."

"Benim tercihim bu olurdu ama başka bir önerim daha var. Violet'ın sihrini test edin."

Vi, ona doğru döndüğünde resmen boynu kırılacaktı. "Ne dedin sen?"

Linc, sonunda ona baktı. Mükemmel çikolata kahvesi ve kurdunun altın rengi gözleri harika şekilde karışarak bakışlarını yumuşattı. Gözlerinin derinlerinde yüzünde bir sürü farklı his vardı ama aralarında endişeye dair hiçbir şey yoktu. "Endişelenecek hiçbir şeyin yok, prenses."

*Keşke bu doğru olsaydı.*

Ramón, Edie'ye baktı. "Bu yapılabilir mi, Yüce Cadı Maxwell?"

"Tabii ki. Elemental Sihir'le." Büyükannesinin gözleri resmen parlıyordu. *Onca zamandır bunu bekliyordu.* "Toprak, hava, su ve ateş. Bunlar uzmanlaşması en zor sihirlerdir. Birinden fazla alırsan diğerlerini tüketirsin."

*Elemental Sihir mi?*

Büyükannesi kendisine döndüğünde Vi, yüzündeki sırıtmayı bastırmaya çalıştı. "Bu sizin için uygun mu, Bayan Maxwell? Dört elementi de uyum için dengeleyebileceğinizi bize kanıtlamak."

"Tabii. Bunu yaptığımda, Cadı Bağı yasasını *tüm* İlk Doğanlar'dan kaldıracaksınız. *Herkesten.* Şimdi ve sonrasında."

Bu bir soru değildi, Julius Kontos kaşlarını kaldırdı. "Eğer bize yeterli ölçüde kontrollü olduğunu gösterirsen Konsey, diğer adımları düşünecek."

"Düşünecek bir şey yok. Olive size yetecek kadar kanıt sundu. Ben ne yapmak üzereyim? Doğru şeyi yaptığınız için kendinizi biraz daha iyi hissedin diye nezaket gösteriyorum."



Ramón elini kaldırarak tartışmak üzere ağızlarını açan vampir ve şeytan temsilcilerini susturdu. "Tamam, o zaman, Bayan Maxwell. Bizi etkileyin. Başlamadan önce ihtiyacınız olan bir şey var mı?"

Vi her birinin açılmamış su şişelerine baktı. "Şişelerin kapaklarını açar mısınız?"

Lincoln'ın olduğu taraftan bir kıkırtı yükselse de Vi, bunu bir kenara itti. İşleri batırmamaya odaklanmıştı.

Son birkaç gündür olduğu gibi Vi gözlerini kapatır kapatmaz Pırıltı oradaydı. *Bu elementleri dengelemeye hazır mısınız?*

Bir cevap olarak Pırıltı ellerinden *hızla* döküldü. Bu sihirli boşalma, resmen derin bir nefes almış gibi hissetmesini sağlıyordu. Zihnini sihrine olan bağı dışında her şeyden ve herkesten temizlerken Vi'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı.

*Toprak...* Vi gözlerini açtı.

Ayaklarının altında bir titreşim oluştu. Ağzı açık su şişeleri konsey masasında dans ediyorlar ve küçük sarsıntı da köşeye yaklaşıyorlardı. Köşeye ulaştıkları anda Vi, sihrini yeniden yönlendirdi.

*Su...*

Dökülen sular binlerce damla haline gelerek direkt dört doğaüstünün başlarının üzerinde bir araya geldi. Bir hamakta sallanır gibi su nazıkçe ileri geri hareket ediyordu.

*Hava...*

Pırıltı her bir damlayı kapıp Konsey'in başlarının üzerinde akan bir nehir haline getirdiğinde su, Xavier'ın üzerine birkaç damla döküldü. Vampir, uyarırcasına hırladığında Vi suyu tekrar merkeze çekti ve omzuna kazılı olan Kelt dövmesinin şeklini verdi.

*Ve ateş...*

Pırıltı'nın imzası haline gelen mor enerji Vi'nin ellerinden uzanıp sihirli alevlere dönüştüğünde salonda şaşkın birkaç ses yankılandı. Vi, sihrin boyutuyla oynayarak onu beyzbol topu büyüklüğünde bir küre haline getirdi ve direkt havada duran su damlacıklarına doğru gönderdi. Bir anda hem sihri hem de su ortadan kayboldu.

Kalbi göğsünde deli gibi atarken Vi gergin ama gururlu bir şekilde gülümseyerek biraz sabırsız bir şekilde birilerinin bir şeyler söylemesini bekliyordu. *Herhangi bir şey.*

Olive ve Rose heyecanlı bir şekilde onaylarcasına başparmaklarını kaldırdılar, Lincoln'ın sırtışı da daha büyük olamazdı. Konsey'e dönmeden önce Vi de ona yarım yamalak bir şekilde gülümsedi.

"Beyler, eğer bir şüpheniz varsa söylemiş olayım, biz *buna*, değişmez sihir bağı diyoruz." Edie gururla gülümsedi. "İster sihir kabiliyetleri olsun ister olmasın, *tüm* cadılar için geçerli olan Cadı Bağı'nı hükümsüz kılmaya karar veriyorum. Bana katılan var mı?"

Vi, birilerinin büyükannesine arka çıkmasını beklerken nefesini tuttu. Beş saniye sonra Melek Ramón onay verdi. Sonra Xavier. Sonunda isteksiz de olsa şeytan temsilci de onay verdi.

"Ve ben de henüz-resmi-olarak-görevinden-kovulmamış şekil değiştiren Konsey Üyesi olarak bu ilkel yasanın kaldırılmasına onay veriyorum." Lincoln, Vi'ye göz kırptı.

"O zaman bunu olmuş bilin. Şu andan itibaren, *tüm* cadılar kendi kaderlerini kontrol edecek."

Rose boğazını temizledi. "*Şu an...* Konsey'in gündemine bir konu daha getirebilir miyim?"

"Siz Maxwell kardeşler bugün, bizden daha fazla ne isteyebilirsiniz?" Ramón arkasına yaslanırken kelimelerinde mizah vardı. "Cuma günlerini uluslararası tatil günü mü ilan edelim?"



"Hayır, efendim. Resmi istifamı vermek istiyorum. İstifa ediyorum."

Odanın arka taraflarında bir yerlerde Christina, bayılmakla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Ramón meraklanmış gibiydi. "Az önce istifa ettiğinizi mi söylediniz? Meşru Yüce Cadılıktan istifa edemezsiniz. Bu, size bahşedilen—"

"Burada seni durdurmam gerekiyor, Ramón." Küçük kürsüden inen Edie, şefkatle Rose'un yanağına uzandı. Ardından aynını Olive'e yaptı ve Violet'ın önüne gelince durup akranlarına döndü. "Bu Konsey, sonraki Yüce Cadı'yı seçmez. Bu görev, sihrin kendisi tarafından verilir."

Edie avcunu açtı. Altın rengi parıltılar avcunda dans ederek yükseldi. "Sihir, sihri tanır." Sihirli top nabız gibi atarken her bir hareketinde tedirgin edecek kadar büyümeye devam ediyordu. "Yüce Cadı, Yüce Cadı'yı tanır."

"Büyükanne?" dedi Vi. "Burada neler oluyor?"

"Sihir, sonraki Yüce Cadı'yı seçti."

Edie'nin parlayan küresi patlayarak parıltılardan ve gökkuşaklarından oluşan bir sihir gösterisi ortaya koydu. Bu gösteri Violet'ın üzerine akarak tenini sıcak ve sihirli bir yağmur gibi sardı. Pırıltı, eğlenceye katılmak için tenini zorlarken Edie'nin sihrine karıştığı an zaman durdu.

İki kişilik bu kozalarının dışında herkes donmuştu.

"Ne haltlar dönüyor?" Vi, dikkatini karşısındaki yaşlı kadına vermeden önce salona baktı. "Büyükanne?"

Yüce Cadı'nın gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Vi büyükannesini hiç böyle görmemişti. "Seninle ne kadar gurur duyduğumu tahmin bile edemezsin, tatlım. Çok gurur duyuyorum. Harika şeyler yapmak kaderinde var. Bu, daha başlangıç."

“Yani... Ben...” Vi’nin gözleri irileşti. “*Ben* sıradaki Yüce Cadı mıyım? Nasıl? Neden? Bunca baskıyı neden Rose’un omuzlarına yükledin—”

“Her şey olması gerektiği gibi oldu... en azından şu âna kadar. Eğer kardeşin o eğitimden geçmemiş olsaydı yoluna çıkacak yalanlara hazır olmayacaktı. Olive gibi.” Edie, Vi’nin gözyaşlarını sildi. “Üçünüzün çok farklı olmanıza rağmen yine de çok uyumlu bir Sihir Üçlüsü olmanızın nedeni bu. Benim ve kardeşlerim için olduğu gibi. Her biriniz bu yüceliği kendiniz kazandınız ve geçmişte yaşadığınız zorluklar olmasa bu gerçekleşmezdi.”

Vi gergin bir şekilde güldü. “Bunun kulağa kötü geldiğini biliyorsun, değil mi?”

Edie güldü. “Önünde seni bekleyen zorluklar var ama birlikte bunları aşmayı başaracaksınız.”

“Bu, kulağa daha iyi gelmiyor.” Vi’nin bakışları Lincoln’a döndü.

Bu sefer sihri titremiyor, kalbi tekliyordu. Aralarında söylenmemiş çok fazla şey vardı ve Vi, doğru kelimeleri bulabileceğinden şüpheliydi. Diğer herkes gibi Lincoln da olduğu yerde donmuştu ve gözlerinde anlam veremediği hisler vardı.

“Bunu neden yaptı?” diye sordu kendi kendine. “Neden bunca sıkıntıya girdi...”

“*Bunu* ben söyleyemem ama ikinizin paylaştığı bir şeyden ötürü.”

“Bu gizem saçmalığının lütfen Yüce Cadı’dan Yüce Cadı’ya geçtiğini söyleme.”

Edie güldü. “Sen tamamen kendine has bir Yüce Cadı olacaksın... bir doğa fenomeni olacaksın. Buna şahit olmak için sabırsızlanıyorum.”



Edie ve Violet'ın sihirli kozaları eridi. Zaman akmaya başladı.

Rose ve Olive ileri doğru atılarak Vi'yi bir üçüz sarılması için kendilerine çektikleri sırada anneleri anında Edie'ye soru ardına soru sormaya başladı. Tam da en yakın arkadaşlara uyacak şekilde Harper ve Bax dairenin kapılarından içeri girdi.

"Bak! Söylemiştim!" İblis, ona sarılırken neredeyse yere yapışacaklardı. "Violet kahrolası Maxwell, çok güçlü kahrolası Yüce Cadı!"

"Son kırk beş dakikada olanlara akıl sır erdiremiyorum. Ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bile bilmiyorum."

"Ne yapacağımızı ve nereye gideceğimizi sana, ben söyleyeyim. Kutlama yapıyoruz! Claws'ta! Bu gece!"

Herkes plan yapmaya başladığında Vi, onların heyecanına karşı gülümsedi ama bir şey eksikti. Salonun diğer tarafından bir hareket dikkatini çekti.

Lincoln, çıkışın yakınında durmuştu, yakışıklı yüzünde ihtiyatlı bir gülümseme vardı. Gülümsemesi genişlese de gözlerine ulaşmadı. Linc'in gururunun, üzüntülü bir kalp ağrısına dönüşmesini izlerken Vi'nin dikkati dağılmıştı. Harper'ın onu kendine çektiğini fark etmedi.

İblisten ayrıldığında Lincoln gitmişti ve Vi'nin kalbinin büyük bir parçasını da kendisiyle birlikte götürmüştü.

*Evleneceğin Cadı*

**L**inc'in adım sesleri, Konsey'in koridorlarında yankılanıyordu. Bu sabah Violet'la olanlardan sonra binanın etrafı bir sürü muhabir ve gazeteciyle doluydu. İçerisiyse bir mezar kadar sessizdi.

Resmi olarak otuz üç yaşına girmesine dakikalar vardı ve Yaşlılar bir saniyeyi bile ziyan etmediler. Binanın alt katında toplanmışlardı ve sanki bodrum katı yeterince uğursuz değilmiş gibi Adrian'ın çatık kaşları da ona yolda eşlik ediyordu.

"O asık suratını düzelt, A. İdama yürüyor gibi görünüyorsun," dedi Linc alayla.

En yakın arkadaşı ona şaşkın bir bakış attı. "Her şeyi geçtim, şu an nasıl şaka yapabiliyor olabilirsin?"

"Çünkü dönüp baktığımda bugün oldukça iyiydi."

Violet'la ve başardığı şeyle daha fazla gurur duyamazdı. Onun özel olduğunu hep biliyordu ama artık diğerleri de görmüştü. Küçük mor topuyla doğaüstü topluluğunun eski yöntemlerini yıkıp geçmiş ve yenilerini bulmalarına yardımcı olmuştu.

Daha iyilerini. Hep daha iyilerini.

"Kafanı topla, adamım," diye azarladı Adrian onu. Linc'in düşüncelerinin nerede olduğunu biliyordu. "Bunu batırma."



"Niyetim bu yönde değil."

"Güzel. Çünkü Alfa oylaması—"

"Geri çekiliyorum."

Adrian bir anda durdu. "Affedersin?"

"Beni duydun. Benson, torununun partisini mahvetmeden önce de benden hoşlanmıyordu. Son oyu vermesi mümkün değil, yani iki seçeneğim var. Yaşlılar'ın seçtiği eşi kabul edeceğim ya da Doğaüstü Güçler Konseyi'nden ve KAS'ın Alfalığından çekileceğim." Linc arkadaşının gözlerine bakarken kendisini anladığından emin olmaya çalışıyordu. "Gerçek Eş'im olmayan biriyle bağ kurmayacağım, Adrian."

*Violet* dışında kimseyle bağ kurmayacaktı.

Adrian inledi. "Bunu bir düşünsene. Cidden."

"Düşündüm. Geri çekileceğim ve sağ kolum olarak sen Alfa olacaksın. Resmi bir adaylık süreci gerçekleşene kadar bu pozisyon geçici olacak ama sonra koltuğun sana ait olacağını garantileriz."

"Dostum, Gerçek Eş—"

"*Violet*."

Adrian gözlerini kırptı. "Ne?"

Kendisinin ve kurdunun mükemmel uyumunu düşündükçe Linc'in kalbi, sertçe göğsüne vuruyordu. İçindeki canavar gidip Vi'yi bulması için uluyordu ve Linc de bunu istemediğini söylese yalan olurdu... Yaşlılar Heyeti'nin pek bir önemi yoktu.

"*Violet Maxwell*, benim Gerçek Eş'im," diye itiraf etti Linc. Dudakları refleks olarak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım kurdum bunu en başından beri biliyormuş ama olup bitenler yüzünden benim anlamam çok yavaş oldu. Bu Yaşlı saçmalığı bir kez benimle ruh eşim arasına girdi, Adrian. Böyle bir şeyin tekrar olmasına izin vermeyeceğim."

Adrian, derin bir nefes almadan önce yüzünü ovuşturdu. “Alfa Collins, ha? Kahretsin. Bugünkü şans kartımda böyle yazmıyordu.”

Linc, onun omzunu sıktı. “Davet edileceğin tüm partileri düşün.”

“Alfaları memnun etmeye çalışırken uğraşmam gereken baş ağrıları düşünüyüm.”

Yaşlı Goodman, başını koridora uzattı. “Beyler, bize katılacak mısınız? Başlamak istiyoruz.”

Birkaç gün önce bu gecenin gelişi Lincoln’ı inanamayacağı kadar çok strese sokuyordu ama şu an ne yapacağı konusunda sakindi. Pişmanlığı yoktu. Violet, onunla bir daha konuşmayacak dahi olsa kalbinin sonsuza kadar sadece ona ait olduğunu bilmek bile kendisini mutlu edecekti.

“Sonunda bize katıldığınız için teşekkürler,” dedi Goodman duygusuzca. Odanın ortasını işaret etti.

“Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Linc.

Oturdukları yerden on dört çift göz ona çevrilmişti. Yaşlılar Heyeti’nde yedi Sürüden de ikişer temsilci vardı ve huzursuz ifadelerine bakılacak olursa hepsi de Alfaların, onları saçmalıktan ibaret olarak gördüğünün farkında gibiydi.

Goodman’ın gülümsemesi, kalbi kadar soğuktu. “İlk olarak, sanırım doğum gününüz kutlu olsun demeliyiz, Alfa Thorne. Hayatınızın otuz üçüncü yılına ulaştınız ve farkında olduğunuza eminim ama bunun bir özelliği var. Sürünüzün iyiliği ve geleneklerimiz için bir eş seçmelisiniz.” Kadın, salona baktı. “Sanıyorum ki kendi adayınızı getirmediniz?”

“Getirmedim.”

İki Yaşlı, birbirlerine kendini beğenmiş birer bakış attı.



"O zaman kendinize uygun bir eş seçme konusunda başarısız olduğunuz için Yaşlılar Heyeti'nin, sizin için doğru eşi seçeceğini biliyorsunuz." Goodman'ın gözleri neredeyse parlıyordu.

"Hayır, seçmeyecekler. Çünkü ben—"

Bodrum katın kapısı duvara çarparak açıldığında beş tanıdık insan içeri girdi... Alfa Benson, onlara öncülük ediyordu.

"Bunun anlamı da ne?" diye bağırdı Goodman.

"*Bu*," Benson, üzerinde bir sürü imza varmış gibi görünen bir kâğıdı kaldırdı, "şu an hüküm süren altı Alfanın; Antarktika, Kuzey Amerika, Güney Amerika, Asya, Afrika ve Avustralya Alfalarının imzalarıyla birlikte Avrupa Alfasının eski sağ kolu ve yeni Alfası olan Tristan Arnaud'un imzalarından oluşan bir kararname. Yaşlılar Heyeti'nin resmi olarak *kimse* adına *hiçbir* şey seçemeyeceğini gösteriyor."

Birisi kâğıdı Yaşlı Goodman'ın önüne bıraktığında yaşlı ayı kadının yüzü, kâğıdı alırken buruştu. "Bu bir isyan. Bu bir darbe..."

Adrian kıs kıs güldü. "Aynen öyle, bebeğim."

Linc, neredeyse gülümseyecekti. Benson'a baktığında yaşlı kadın onaylarcasına başını salladı.

"Tamam o zaman," dedi Lincoln sözü devralarak, "sanırım bu gerçekleşiyor. İmzalarını gördüğünüz yedi Alfanın verdiği kararla, rütbeleriniz tamamen düşürülmüştür. Sürü üyeleri olarak yeni görevlerinizi kabul ederseniz bize katılabilirsiniz. Sürülerin yeni yöntemlerine uymayacaksanız o halde çıkarken kapının kışınıza girmesine müsaade edebilirsiniz."

On dört *eski* Yaşlı bağırp tartışmaya başlarken birkaçı Goodman'e dönmüştü, bir şeyler yapmasını söylüyorlardı.

"Tutumunuz neden değişti?" diye sordu Linc, Benson'a. Yaşlı şkil değiştiren elini sıkmak için ona yaklaşmıştı. "Torununuzun partisinden sonra bana oy vereceğinizi düşünmüyordum."



Benson güldü. “Haksız sayılmazsın. Neredeyse tüm adımların yanlıştı, genç adam. Otuz üç yaşında olman güzel bir şey çünkü öğrenecek çok şeyin var. Sorunun cevabı da şu, fikrimi değiştiren *sendin*.”

“Nasıl?”

“Özünün sözünün bir olduğunu gördüm, Lincoln Thorne. Önce galadaki çocuklarlayken, sonra da torunumun partisinde. Sadece Sürünü değil, sana ihtiyacı olan herkesi önemsiyorsun. Ancak yerimden kalkıp bu durumu tamamen kucaklamamı sağlayan cadının güzel gösterisi işe yaradı.”

*Violet mi?*

Linc doğru duyduğuna emin değildi. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Benson’ın dudakları kıvrıldı. “Onu elinden kaçırma. Bana, kendi eşimi hatırlatıyor. Yarın oturup işlerin aslını halledeceğiz ama gitmeden önce sana bir önerim var.”

“Nedir?”

“Hain bir kurt olmayı bırakıp git de kızı kap.”

Linc’in kurdu, neredeyse Violet’a ulaşma isteğiyle iki büküm olmasına sebep olacaktı. *Hemen*.

“Git.” Adrian, yangın merdivenini işaret etti. “Tanrıça aşkına, acımıza bir son verip git ve cadıyı mutlu et.”

Linc yerinden fırladı. Onu bulmak için zihinsel olarak tüm şehri koşacağına kendini hazırlıyordu ama kapıdan çıktıktan saniyeler sonra kurdu, ona tam olarak nereye gideceğini söyledi.

Sokak direğinin altında, üzerinde ördekli pijaması, dizlerine kadar uzanan yağmur çizmeleriyle Violet, kaldırımında volta atıyordu. Saçları omuzlarından dökülürken alt dudağını ısırdığı an serin bir rüzgâr esti.



"Dudağınla öyle uğraşmaya devam edersen kanatacaksınız," diye seslendi Linc uyarırcasına.

Onun sesini duyar duymaz Vi arkasını döndü.

Tereddüt ederek Linc'i izlerken gözleri neredeyse parlıyordu. "Benson zamanında geldi mi? Buraya mümkün olduğunca hızlı ulaşmaya çalıştık ama... sen... yoksa sen..."

"Hayır."

Violet onu hangi gücün Avustralya Alfasının New York'taki evine götürdüğünü bilmiyordu ama arkasına yaslanıp Lincoln'ın hayatı için muhtemelen en kötü tercihi yapmasını izleyemezdi. Pırıltı da ona izin vermezdi zaten. Sihri resmen kışını koltuktan kaldırarak onu itip duruyordu.

Ne olursa olsun hiçbir şeyin değişmeyeceğini kendine söylemişti ama deneyecekti. Şimdiyse Lincoln'ın yavaşça aralarındaki mesafeyi kapatmasını izlerken her şeyin çok fark edeceğini anladı.

Linc'in ifadesi anlam veremediği hislerle maskelenmişti. Sanki dünyadaki tüm vakit onlara aitmiş gibi yavaşça yaklaşıyordu. "Hayır, prenses. Yaşlılar'ın Eş Bağı'nı kabul etmedim ve Benson'la diğerleri zamanında gelmiş olmasalardı da fark etmezdi."

Vi'nin gözleri öfkeyle yanıyordu. "Fark etmezdi de ne demek? Tabii ki ederdi! Sen—"

"Geri çekilmek üzereydim." Linc, onun tam karşısında durarak yanağına uzandı ve nazikçe başını kaldırdı. "Sen olmadığın müddetçe kimseye bağlanamam, Violet Maxwell."

Vi nefes almaya çalıştıkça gözleri doluyordu. "Ben mi? Ben... Ben... Anlamıyorum."

"Biliyorum." Linc alnını, onun alnına yasladı. "Önce, nehirdeki gece neden gelmediğimi bilmen gerekiyor."

Son birkaç saattir deli gibi hareketli olan Pırıltı sonunda, Linc'in kollarında sakinleşmişti. "Lincoln, uzun zaman önceydi ben—"

"Sana anlatmam *gerekiyor* ve sen de duymak zorundasın. Aramızda bir daha gerçekler dışında hiçbir şey olmasını istemiyorum." Vi'ninki gibi kesik bir nefes aldı.

Yıllar boyunca bu cevabı istemişti ama şimdi? Gerçekte olanlar, kafasında kurduğu şeylerden katbekat kötü olabilirdi ama Linc'in gözlerindeki acıyı görebiliyordu ve eğer Vi'ye bu acıyı almasını söylese bunu yapardı.

Vi, tereddüt ederek başını sallarken destek vermek istercesine Linc'in kollarını sıktı.

"Gregor, Kan Karşılaşması'nı gördüğünü *biliyordu*," diye itiraf etti Linc, "ve senin peşine düşmemiş olmasının sebebi onunla anlaşma yapmış olmam. Benim sadakatime karşılık senin hayatın."

Vi'nin kalbi sertçe göğsüne çarpıyordu. "Lincoln..."

"Sana hiçbir şey yapmasına izin vermeyecektim, Violet. Ama sözümünden dönmeyeceğine emin olmak için cadı metresinin bana sessizlik büyüsü yapmasını sağladı. O gece hakkında *konuşmıyordum*... kimseyle. Son birkaç haftadır sana, olanları anlatmak için çok çabaladım ama her seferinde başaramıyordum."

Linc boğazına oturan düğümlenmiş hislerini zorlukta yuttu. "Yaşlılar'ın teklifini *kısa bir anlığına* düşünmemin tek sebebi, o gece seni ne kadar incittiğimi biliyor olmamdı. İkimiz de incinmiştik ve sana olanları anlatamadığım müddetçe bu hep devam edecekti. Prenses, bir daha hiçbir şeyin aramıza girmesini istemiyorum."

Vi, duyduklarını sindirirken Linc'in yüzüne bakıyordu. "Ama bana şu an söylüyorsun. Bu nasıl mümkün oluyor?"

*Bırak sihrin seni yönlendirsin.*



Pırıltı, bir cevap istiyormuş gibi bedeninden çıktı. Birer filiz gibi Vi'yle Lincoln'ı sararken sihir onları yaklaştırdı ve yavaş, zonklayan bir parlaklığın ardından Vi'nin hissedebildiği tek şey Pırıltı değildi...

Linc'in kurdu da zihnindeydi.

Onun aşkı, Vi'nin kalbini okşuyordu.

Vi, sihrinin muhteşem mor bir bağla ruhlarına sihirli bir kurdele atışını izledi. İki, bir oluyordu.

O an farkına vardığında nefesi kesildi. Şüphesi, Linc'in altın rengi parlayan gözleriyle onaylanmış gibiydi. "Bir Gerçek Eş'iz."

Lincoln ona yaklaşıırken bu saf his onları sardı. "Çocukken buna hazır değildik, peki ya şimdi? Seni seviyorum, Violet. *Sana* çok âşığım ve anaokulunda turuncu boya kalemimi çaldığın günden beri bu böyle."

Vi kahkaha attı. Linc'in başparmağı uzanıp onun gözyaşını silene kadar ağladığının farkında değildi. "Sen de benim kırmızıyı çalıp duruyordun."

"Bir Cadı Bağı kurmana gerek olmadığını biliyorum ama—"

"Evet."

"Evet, farkındayım anlamında mı, yoksa evet mi?"

"Kendi sihrimle tek başıma başa çıkabiliyorum ve harika ama yine de alışılmadık bir Yüce Cadı olacağımı biliyorum. Dünyayı değiştirmek için bir Cadı Bağı kurmama gerek *olmadığını* da biliyorum... ama istiyorum."

Lincoln, ona baktı. "İstiyor musun?"

"Evet."

"Netleştirmek için soruyorum, *benimle* bağ kurmaktan bahsediyorsun, değil mi?"

"Hayır, postacımla kuracağım." Vi gözlerini devirdikten sonra kollarını Linc'in boynuna doladı. "*Sana evet!* Seni seviyorum,

Lincoln Thorne. Sen hep beni rahatsız eden bir diken gibiydin ama *benim* Thorne'umsun\*. Seninle sadece Cadı Bağı kurmak istemiyorum. Eşin olmak istiyorum. Karın olmak istiyorum. Dünyayı alaşağı edip işleri karıştırmak istiyorum. Bunu da seninle yan yana yapmak istiyorum.”

“Birlikte.” Linc, dudaklarına varla yok arası bir öpücük bıraktı. “Geri dönüş yok. Birimiz giderse, diğeri de gider. Bu hayatta ve diğeri de. Violet Maxwell, sen benim hayat arkadaşısın.”

“Biliyorum.” Haylaz bir şekilde alt dudağını ısırıldı. “Aynı zamanda evleneceğin cadı olsam iyi olur... Böylece bana yardım edersin, Bay Kurt Adam ve pırıltılar uçar.”

“Seninleyken prenses, pırıltılar hep uçacak.” Lincoln dudaklarına uzandığında resmen bu öpücüğü ruhlarında hissettiler.

Pırıltılar *gerçekten* uçtu.

Üzerlerinde.

Etraflarında.

Ve onları sardı.

\* (Ing) Thorne (Thorn): Diken –çn.



## Epilog

**İ**nsanlar cenneti düşündükleri zaman çoğunun gözlerinin önüne bembeyaz, bulutlarla kaplı bir harikalar diyarında uçuşan melekler, elmas gibi parlayan, inciye benzer kapılar gelir. Ancak bu Violet'ın tarzında bir cennet değildi. Onun cennet tasvirinde arkadaşları, ailesi ve seksi müstakbel eşiyle bir akşamüstü vardı.

Lincoln'ı düşünmek, sihirli bir şekilde onu çağırmış gibi Linc'in kolları, Vi'nin beline dolandı. "Çok uzun süredir çok uzaktaydın."

"Beş saniye yoktum." Sarılmak için Lincoln'a uzanırken dudaklarının kenarı kıvrıldı.

"Dediğim gibi, çok uzun sürdü." Dudaklarını Vi'nin kulağına sürterek onun kıkırdamasını sağladı.

Rose bir anda yanlarına geldi. "Lincoln Thorne, kardeşime ne yaptın? Violet Maxwell, kıkırdamaz."

"Belki o kıkırdamaz ama müstakbel Violet Maxwell-Thorne kıkırdıyor." Vi'nin kulakmemesini hafifçe ısırduğunda Vi, gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı.

Violet, dikkatlice kardeşine baktı. "Neredeydin sen? Olive'le her yere baktık ama ortalıktan yok olmuş gibiydin."

Rose, “Yok olmadım,” diyerek hızla kendini savundu. “Annemin, Gage’i çok fazla rahatsız etmediğine emin olmaya çalışıyordum.”

Bara doğru baktıklarında Christina’nın tezgâhın diğer tarafından Gage’e içkileri *düzgün şekilde* doldurmasıyla ilgili talimatlar verdiğini gördüler.

“Bağ duyurunuzu neden burada yapmak istediğini anlıyorum ama Gage’in seni affedeceğini sanmam.” Rose onlara doğru bakan huysuz vampire el salladı. Kesinlikle mutlu bir vampir değildi.

“Ya burada ya da ÇTM’de olacaktı. Şu an çocukların merkezinde ciddi bir inşaat olduğu için güvenli olmazdı.”

“Guastavino’da yapabilirdiniz. Açılışı da yapmışlardı ya.”

Vi omuz silkti. “Muhteşem bir yer ama *bize* göre değildi. Hayallerindeki adama rastladığında orayı sen kullanabilirsin.”

Rose alayla güldü. “Yakın gelecekte erkeklerden uzak duracağım ama kardeşimize gelecek olursak...”

Dikkatlerini, sevimli NYU profesörüyle hararetli bir sohbet içindeki en genç üçüzlerine verdiler. Olive’in herkesi şaşırtan flörtü, üniversitenin Doğaüstü Çalışmalar bölümünün başıydı.

Bax, bir masa ötede oturmuş, öfkeyle onlara baksa da kardeşinin bundan haberi yoktu.

“*Stranger Things*’deki Alt Üst Dünya’ya adım atmışız gibi hissediyorum, ürkütücü örümcek kısmı hariç,” diye itiraf etti Violet. “Kıkırdıyorum. Olive’in flörtü var. Duyacağımız bir sonraki haber, Rose’un virane barın deposunda seksi bir yabancıyla tek gecelik ilişkiye girdiği olacak herhalde.”

Linc kahkaha atsa da Rose’un ağırlığını topuklu ayakkabının birinden diğerine verirken rengi attı.



"İşte kaypak piç!" Lincoln bir elini Vi'nin belinden çekerek köşeden dönen uzun, geniş omuzlu sarışına el salladı. "Damian! Buraya gel de hayallerimin kadınıyla tanış!"

Ateşli sarışın kasılarak onlara doğru yürürken yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Rose onu gördüğü an, far görmüş tavşan gibi donakaldı.

Lincoln, yeni gelen arkadaşının elini sıktı. "Geldiğin için teşekkürler. Benim için anlamı büyük."

Damian alçak sesle güldü. "Gerçek Eş'ini bulduğunu söylediğinde nasıl gelmezdim ki? Zavallı kızı senin gibi biriyle birlikte olacağı için uyarmam gerekiyordu."

"Ah, onun baş belası olduğunu biliyorum. Bu yüzden şimdi bağ kuruyoruz. Sonra birlikte bela olacağız." Vi, elini adama uzattı. "Ben Violet ve sen de Damian Adams olmalısın, değil mi? Senin hakkında çok fazla şey duydum."

"Linc ve Adrian sana ne söyledilerse inanma." Damian sinsi bir şekilde gülümsedi. "On katı daha kötüydüm."

Deri ceketini ve şeytani bir şekilde parlayan koyu yeşil gözlerini süzerken, Lincoln'ın üniversiteden yarı şeytan arkadaşından Vi'nin biraz olsun şüphesi yoktu.

"*Kötüydüm* mü? Bir an melek kanatları çıkardığını mı söylüyorsun?" Linc arkadaşına sataştı.

"Boynuzlarımı verip bir anda hale almadım ama yarı gelişmiş bir şeytan olduğumu düşünüyorum."

Vi, Lincoln'ın kollarına yerleşti. "Lincoln, veteriner olduğunu söyledi, öyle mi?"

"Büyük ve küçük yaratıklar için. Aslında buraya çabucak gelmemin sebebi Miguel'in yerini alacak olmam. Orayı küçük bir hayvan sığınağına çevireceğim. Eğer sahiplenmek isterseniz size bir şeyler ayarlayabileceğimize eminim."

“Bunu duydun mu?” Vi, gülümseyerek müstakbel eşine baktı. “Bize ayarlayabilirmiş.”

Linc, Bay Burnu Havada’ya arkadaş olacak bir kedi daha sahiplenme tartışmasını kaybedeceğini bildiğinden inledi. “Teşekkürler, adamım. Bir ara uğrayıp bakarız.”

Vi, kardeşine baktı. Rose sessizce geri dururken muhteşem veterinerin üzerinde gezinip duran gözlerinde şüpheli bir pırıltı vardı.

“Ne kadar kabayım ama.” Vi, kaçmaması için üçüzüne döndü. “Damian, bu kardeşim Rose. Rose, bu Damian. Lincoln’ın üniversiteden arkadaşı.”

Rose dondu. Damian ona döndü.

Birbirlerine baktıklarında ikisinin de gözlerinin kararmasına sebep olan bir şey oldu.

Damian’ın dudakları bir tarafa doğru kıvrılarak tek taraftaki gamzesini açığa çıkardı. “Biraz önce barda denk geldiğimize eminim ama konuşamadığımız gibi ismini de alamamıştım. *Resmi* olarak tanıştığımıza sevindim, Ro.”

Üçüzü gözlerini kısıtı. “*Rose.*”

Damian burnunu kırıştırdı. “Bence Ro, sana daha çok uyuyor.”

“Hayır, uymuyor. Eğer müsaade ederseniz gidip Gage’i Christina’dan kurtaracağım.” Kardeşi topukları üzerinde dönecek yürümeye başladı. Kalçalarını biraz fazla sallamadığını söylemek yalan olurdu.

Damian gülerek müsaade istedi ve tam tersi yöne ilerledi.

Vi gözlerini kırıştırdı, aklı karışmıştı. “Az önce ne oldu? Ortaokul mezuniyetinde giydiğimiz o korselerden beri Rose’u bu kadar rahatsız görmemiştim.”

“Al benden de o kadar ama artık Damian buralarda olacağına göre eninde sonunda öğreniriz.”



"Aah, öyle mi dersin?" Vi ona dönerek kollarını boynuna doladı ve Linc'i kendine çekti.

Pırlıltı uykusundan uyanarak Lincoln'ın varlığıyla yükseldi. Ancak bu sefer Vi'ye, *onun* Gerçek Eş'inin yakınlarda olduğunu söylemiyordu.

Lincoln'ın söylediğine katılıyordu.

İşler ilginç bir hal alacaktı.

## *Doğaüstü Bekârlar Sözlüğü*

**Alfa:** Bir Sürüye önderlik eden şekil değiştiren lider, büyük patron, Şekil Değiştirenlerin Kralı (belirlenmiş herhangi bir coğrafi bölgenin)

Örnek: *Alfa olmak ve alfa olmak arasında ciddi bir fark vardır, ilki resmi olarak şef olduğunu gösterir, ikincisiyse sadece öyle olduğunu düşündüğünü.*

**Büyü:** Sihirli bir küfür, normallerin “s” harfiyle başlayan küfrünün yerini tutar.

Örnek: *Violet “Büyüyü yedim,” diye bağırırken aslında birisinin ona büyü yaptığından bahsetmiyor. Hayal kırıklığını gösteriyor.*

**Cadı:** Büyü yapan kişi, sihir gücü olan doğaüstü varlık.

Örnek: *Violet Maxwell sorgulanabilir güçleri olan bir cadı olabilir ama o sahte yeşil cadı burunlarından birini takıp gelerseniz, sizi öyle bir büyüler ki kaşlarınız düşer.*

**Cadı Bağı:** Eş Bağı’nın cadılardaki karşılığı, bir cadı evliliği. Sihir Üçlüsü’nün İlk Doğan cadılarının, Doğaüstü Güçler Yasalarına göre tehlikeli sihirlerini kontrol etmeleri için Cadı Bağı kurmaları gerekir.



Örnek: *Violet Maxwell'in, egosu şişirilmiş bir doğaüstüyle Cadı Bağı kurması gerektiğini söyleyenlere kulak asmaya niyeti yoktu... Eğer bu, sihri kontrol edebilmek için günde on iki saat sihirli kardiyo yapması anlamına geliyorsa, o zaman yapacaktı.*

**Doğaüstü Güçler Konseyi:** Çok güçlü doğaüstülerin heyeti, Doğaüstü Yenilmezler. Doğaüstü Güçler Yasaları'nın ve düzenin koruyucuları. Yüce Cadı tarafından yönetilir, içinde şekil değiştiren, melek, şeytan ve vampir temsilciler olur.

Örnek: *Violet'a ilkel Doğaüstü Güçler Yasaları'nı yerine getirmek için Cadı Bağı kurması söylendiğinde Doğaüstü Güçler Konseyi'ndeki herkesi kara listeye aldı... büyükannesi dahil.*

**Eş:** Bir şekil değiştirenin Eş Bağı kurduğu eşi, partneri. Gerçek Eş'le ya da dost anlamıyla karşılaştırılmamalı.

Örnek: *Şekil değiştiren Yaşlılar, Lincoln'ın yakasından düşmediği için kendine bir eş bulana kadar sahte sevgiliymiş gibi davranması gerekti.*

**Eş Bağı:** Bir eş alma eylemi. Bir ya da daha fazla şekil değiştirenin dahil olduğu, bozulamaz bir evlilik. Dostluk anlamı yoktur.

Örnek: *"Elmas sonsuzluğun sembolüdür," diyen kimse, verilme-ye devam eden bir hediye olan Eş Bağı'nı hiç duymamış olmalı.*

**Gerçek Eş:** Bir şekil değiştirenin ruh eşi, kaderindeki tek eş. Şekil değiştirenin hem insan hem de hayvan ruhunu mükemmel şekilde tamamlayan kişi.

Örnek: *Bir şekil değiştiren Gerçek Eş'ini bulduğunda, bu Yeni Bir Başlangıç filminden bir alıntının hayat bulması gibidir, "Beni tamamlıyorsun."*

**Melekler:** Dini tarihe bağlı kanatlı varlıklar. Kutsal, Savaşçı ve Koruyucu olarak ayrılırlar. Başlarının üstünde haleleri olmaz, genellikle ağızları bozuktur.

Örnek: *Bir meleğin kanatlarının olması, çarşıların arasındaki bir şeytan kadar kötü olamayacağı anlamına gelmez.*

**Sihir Üçlüsü:** Üçüz doğan cadılar, sihirli bir aileye doğan üç kardeş. İlk Doğan sorununu ortaya çıkaran ender türde bir doğa olayı.

Örnek: *Sihir Üçlüsü'nün en büyüğü olarak Violet'ın, Leia Organa'yla rakip olacak türde bir gücü olmalı. Ancak o daha çok, Jar Jar Binks'e benziyor.*

**Sürü:** Şekil değiştirenler topluluğu, hem insan hem de hayvana dönüşebilen bir grup doğaüstüden oluşur. Sürü, bir Alfa tarafından yönetilir.

Örnek: *Kurt adam Lincoln Thorne, Kuzey Amerika Sürüsünün Alfası ve aynı zamanda inanılmaz sekiz baklava şeklinde karın kasları var.*

**Şekil Değiştirenler:** Kürklü, tüylü ya da pullu varlıklara dönüşebilecek doğaüstü varlıklar, Sürünün üyeleri.

Örnek: *Bazı şekil değiştirenler havlayıp ısırmıyor olsa da önce ısıtıp sonra soru soranlar da kesinlikle var.*

**Vampirler:** Avrupa kültüründe kökleri derinlere uzanan doğaüstü varlıklar, ölümsüzler. Temel gıda olarak kan içen kişiler.

Örnek: *Hayır, vampirler doğrudan güneş ışığında kaldıklarında parlamıyor ya da yanmıyorlar. Temel gıda olarak kana ihtiyaç duysalar da İtalyan mutfakını da seviyorlar. Fazla sarımsak iyidir.*



**Yüce Cadı:** Doğaüstü Güçler Konseyi'nin lideri, cadıların en güçlüsü.

*Örnek: Eğer Yüce Cadı'yla uğraşırsanız büyüü yersiniz... ya da Violet'ın açısından bakacak olursan Hayal Kırıklığına Uğramış Büyükanne Öfkesi'ne maruz kalırsınız.*

## Teşekkür

Çoğu teşekkür birbirine benzer; aileye, arkadaşlara, temsilciye, yayıncıya, okurlara olur. Ancak bu kitap *hiçbir* kitaba benzemediği gibi benim teşekkürüm de başkalarına benzemiyor.

Bu, benim *pandemi* kitabım. Kendi ruh sağlığım adına içine girmek adına hazırladığım bir dünya ve birçok kişinin de girmesine izin var, hatta kollarını açarak bekliyor. Ailem hep yanımdaydı ve arabayı-kenara-çekip-kaldırımda-yiyeceğimiz türündeki akşam yemeklerine hiç şikâyet etmediler. (Çocuk 1 ve Çocuk 2; genelde babanızı küçük düşürerek de olsa beni sürekli güldürdüğünüz için teşekkürler.)

Sarah E. Younger... Sana yıllar boyunca birçok şey söyledim (hepsi güzeldi, yemin ederim). Sadece benim temsilcim değil aynı zamanda savaş dostum, takip cihazımsın. Sana ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin (özellikle de New York'ta geçen, doğaüstü varlıkların olduğu paranormal bir romantik komediden bahsettiğimde, "Yap şunu!" dediğin için.)

Jennie Conway, olağanüstü editörüm, bu karakterlere karşı olan sevgin ve hevesin için teşekkür ederim. Senin desteğin ve yardımınla karanlıkta parlamalarına izin vermek yerine Violet ve Lincoln'a hayat verebildim. *St. Martin's*'te bu kitabı dünyaya



sunmak için kendini adayan ve çok çalışan herkese teşekkür ederim. Böyle harika bir ekiple çalıştığım için çok şanslıyım.

Tif Marcelo, Jeanette Escudero, Annie Rains ve Rachel Lacey. Arkadaşlığınız, desteğiniz, yönlendirmeleriniz ve ara sıra kışımı tekmelemeniz benim için çok anlamlı. Diğer tüm yazar arkadaşlarıma, hemşire meslektaşlarıma yaptıkları her şeyle ve oldukları kişilerle bana ilham verdikleri için teşekkür ederim. Siz tüm okur, eleştirmen ve *bookstagrammer* lara bu vahşi yolculukta yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Ve belli bir kalıba göre düşünmesi, davranması ve tepki vermesi gerektiği söylenen ama buna karşı çıkıp, "Bugün değil, şeytan," diyen bütün güçlü, gözü kara, bağımsız kadınlara.

*Hepiniz sihirlisiniz.*

## *Yazar Hakkında*

**A**pril Asher -April Hunt olarak da tanınır- annesinin başucundaki ilk romantik kitabını okuduğu günden beri romantik hikâyelere düşkün. Üniversitedeki sevgilisi olan eşi, iki çocukları ve kendini köpek ya da insan sanan kedileriyle birlikte sonsuza-dek-mutlu hayatını sürüyor. Gün içinde April, lacivert hemşire önlüğünü giyerek fazlasıyla kafein alıyor. Geceleri fazlasıyla kafein almaya devam etse de bir elinde bilgisayarıyla koltuğun en sevdiği köşesine yerleşiyor ve doğaüstü olaylar içeren, kahkaha dolu romantik komediler kaleme alıyor. Karakterlerini doğaüstü varlıklarla utanç verici durumlara sokmadığı zamanlardaysa April Hunt adındaki heyecan arayan ikinci kişiliği hız kesmeyen romantik gerilimler yazıyor.





**SIHIR, HAYATININ AŞKINI BİRDEN  
KARŞISINA ÇIKARAMAZDI.  
AMA AŞK, DÜNYANIN EN BÜYÜK SİHRİNİ  
ONA HEDİYE EDEBİLİRDİ.**

Violet, Maxwell üçüzlerinin en farklısı. Sanki zarafet, beceriklilik, soğukkanlılık diğer kardeşlerine verilirken onun payına sakarlık, acelecilik ve sivri dillilik düşmüştü. Ha ona verilmeyen bir de sihir var tabii, ki bir cadı için bu epey sıkıntılı bir durum.

Sihirsiz Maxwell'in yüzü aşkta da gülecek değil elbette. Vi'nin bir kayak merkezinde üstüne yuvarlanmayı beklediği son kişi Lincoln Thorn. Genç bir kızken kalbini paramparça eden, onu bırakıp giden pislik kurtadam yani. Geçmişlerindeki sırların ve birbirlerine duydukları gizli arzusunun yanında ortak bir noktaları daha var: Bağlı oldukları Doğaüstü Güçler Topluluğu'nun demode kuralları ve saçma gelenekleri yüzünden ikisinin de kısa sürede evlenecek birini bulmaları gerekiyor. Hem cadının hem de kurtadamin işine gelecek bu sahte ilişki anlaşması yüzünden ortalığın canına okunacak belki ama pırıltılar havada uçuşurken dünyanın en güzel sihri umutsuz bekârlara sürprizlerini sunacak.

Romantik, seksi ve çok komik *Doğaüstü Bekârlar* serisinin ilk kitabı **Bir Cadıyla Kim Evlenir**, kahkahalarla dolu, modern ve uçarı bir okuma şöleni.

